

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Martin_George_R_R&Tuttle_Lisa-Kridla_snu.pdb

PDB Name: Martin&Tuttle-Kridla snu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2007
Modification Date: 16.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George R.R.Martin & Lisa Tuttle
Křídla snů

Název originálu: WINDHAVEN
Překlad: Věroslava Ončáková

Když jste jednou okusili létání,
budete chodit po zemi s očima upřenýma k nebi;
protože tam jste byli
a tam se toužíte i vrátit.
Leonardo da Vinci

Prolog

Pláž byla studená a tmavá, od západu foukal vytrvalý ledový vítr. Nebyly tu samy. Už tu byli další tři nebo čtyři lidé, prohledávali mokré písek, nechávali za sebou otisky bot, které se rychle plnily vodou. Občas se někdo sehnul a bedlivě cosi prohlížel. Jeden z nich nesl lucernu. Kdysi měly také dobrou lucernu, to byl ještě otec naživu, ale pak ji musely prodat. Matka toho pak často litovala. Neviděla ve tmě tak dobře jako její dcera; občas ve tmě klopýtla a často přehlédla věci, kterých si měla všimnout.

Rozdělily se, jak to dělaly vždycky. Holčička šla po pláži směrem na sever a její matka na jih. "Za úsvitu se otoč a jdi zpátky," řekla jí matka. "Máš ještě doma nějakou práci. Po úsvitu už tu nic nebude." Dítě přikývlo a spěchalo na průzkum.

Tu noc toho moc nenašly. Dívka šla strašně dlouho podél vody, oči upřené na zem, a pořád hledala. Strašně ráda nacházela věci. Kdyby přišla domů s kouskem kovu nebo třeba se zubem skylly, velkým jako její paže, zahnutým, žlutým a děsivým, pak by se na ni možná matka usmála a řekla by, jak je hodná holčička. To se nestávalo často.

Většinou ji matka hubovala za to, že je pořád zasněná a že má hloupé otázky.

Když začalo nejasné světlo před úsvitem pohlcovat hvězdy, měla v kapsách jen dva kousky mléčného mořského skla a škebli. Byla to těžká škeble, velká jako její ruka, s hrubou, oblázky pokrytou mušlí. Podle toho se poznalo, že je to ten nejlepší druh k jídlu, takový, co má tmavé maso s máslovou příchutí. Ale podařilo se jí najít jenom jednu. Jinak voda vyplavila jenom bezcenné dříví.

Dítě se už chtělo obrátit na zpáteční cestu, jak mu matka nakázala, když na obloze zahlédlo záblesk kovu - stříbrný paprsek tak prudký, jako kdyby se zrodila nová hvězda, co svítí jasněji než všechny ostatní.

Bylo to severně od ní, daleko nad mořem. Dívala se na to místo a za chvíli se to znovu zablesklo, kousek vlevo.

Věděla, co to je: od letcových křídel se odrazily první paprsky vycházejícího slunce, ještě před tím, než osvítily okolní svět.

Dítě chtělo jít dál, běžet a dívat se. Strašně ráda pozorovala létající ptáky - malé žluny zelené a divoké lelky a dravé luňáky. A letci se svými velkými stříbrnými křídly létali lépe než jakýkoli druh ptáků. Ale byl už skoro úsvit a matka jí řekla, aby se za úsvitu otočila a vrátila se zpátky.

Utíkala. Když si pospíší, říkala si, když poběží celou cestu tam a zpátky, možná se bude moci chvíli dívat, než ji začne matka shánět. A tak utíkala a utíkala, kolem těch, co byli líní a vstali pozdě a právě přicházeli na pláž. V kapse jí poskakovala škeble.

Než dorazila na místo letců, byla obloha na východě celá bledě oranžová. Místo letců, kde často přistávali, tvořil široký výběžek písčité pláže pod vysokým útesem, z něhož vzlétali. Holčička s oblibou vylézala na útes a odtud je sledovala.

Ve vlasech vítr, malé nohy spuštěné přes okraj útesu a všude kolem jenom obloha. Ale dneska neměla čas. Musela se brzy vrátit, jinak se matka bude zlobit.

Stejně přišla pozdě. Letec přistával.

Naposledy ladně přeletěl nad pískem, jeho křídla jí proletěla asi třicet stop nad hlavou. Stála tam a dívala se široce otevřenýma očima. Potom, když byl nad vodou, se naklonil, jedno stříbrné křídlo kleslo, druhé se vyhouplo a najednou ve vzduchu opsal široký kruh. Pak křídla vyrovnal a letěl dál dopředu, ladně klesal a když dosedl, jen zlehka sklouzl po

písku.

Na pláži byli i jiní lidé - mladý muž a starší žena. Běželi s letcem, když dosedl, a pomáhali mu zastavit a pak udělali něco s jeho křídly a sklápeli je. Ti dva skládali křídla, pomalu a pečlivě, zatímco si letec povoloval řemínky, jimiž je měl připevněná k tělu.

Když se tak dívala, zjistila, že to je právě ten letec, co se jí líbí. Letců bylo hodně, to věděla, mnoho jich viděla a dokonce se naučila některé z nich rozeznat, ale jen tři sem přilétali často, ti, co bydleli na stejném ostrově jako ona. Představovala si, že určitě žijí na vysokých útesech, v domech, které se trochu podobají ptačím hnízdům, jen stěny jsou ze vzácného stříbrného kovu. Jedním z těch tří byla nevlídná šedovlasá žena s kyselým obličejem. Druhý letec byl ještě chlapec, tmavovlasý a bolestně krásný s příjemným hlasem, ten se jí líbil víc. Ale nejradši měla toho muže na pláži, byl vysoký, štíhlý a v ramenou široký, jako býval její otec, hladce oholený, s hnědými očima a vlnitými rezavě hnědými vlasy. Hodně se smál a zdálo se, že létá ze všech tří nejčastěji.

"Ty," řekl.

Holčička vzhledla, celá vyděšená, a uviděla, že se na ni usmívá.

"Neboj se," řekl. "Neublížím ti."

Ustoupila o krok zpátky. Často se dívala na letce, ale žádný z nich si jí nikdy nevšiml.

"Kdo je to?" zeptal se letec svého pomocníka, který stál za ním a držel jeho složená křídla.

Mladý muž pokrčil rameny. "Nějaká holka, co hledá škeble. Nevím. Už jsem ji viděl, jak se tady potuluje. Mám ji odehnat?"

"Ne," řekl ten muž. Znovu se na ni usmál. "Proč se bojíš?" zeptal se. "Všechno je v pořádku. Mně nevadí, že sem chodíš, maličká."

"Máma mi říkala, abych neotravovala letce," řekla.

Muž se zasmál. "Ale ne! Neotravuješ mě. Třeba až jednou vyrosteš, budeš pomáhat letcům, tak jako moji přátelé teď pomáhají mně. Líbilo by se ti to?"

Holčička zavrtěla hlavou. "Ne."

"Ne?" Pokrčil rameny, pořád se usmíval. "Co bys tedy chtěla dělat? Létat?"

Dítě ostýchavě přikývlo na souhlas.

Starší žena se zahihňala. Ale letec se na ni podíval a zamračil se. Potom přešel k dítěti, sehnul se a vzal je za ruku. "No," řekl, "jestli chceš létat, musíš trénovat, to víš. Chtěla bys trénovat?"

"Ano."

"Na křídla jsi ještě malá," řekl letec. "Pojď sem." Objal ji svými silnými rukama a vyzvedl si ji na ramena, nohy měla na jeho hrudníku a rukama mu nejistě tápala ve vlasech. "Ne," řekl, "nesmíš se držet, jestli chceš, aby z tebe byl letec. Tvoje paže musí být tvoje křídla. Umiš držet ruce rovně rozpažené?"

"Ano," odpověděla. Zdvihla paže a držela je jako křídla.

"Paže se ti unaví," varoval jí letec, "ale nesmí ti klesnout. Jestli chceš létat. Letec musí mít silné paže, které se nikdy neunaví."

"Já jsem silná," tvrdila holčička.

"Dobře. Jsi připravená k letu?"

"Ano." Začala mávat rukama.

"Ne, ne, ne," řekl. "Nemávej. Nejsme jako ptáci, víš. Myslel jsem, že se na nás díváš."

Holčička si zkusila vzpomenout. "Luňáci." řekla najednou, "jste jako luňáci."

"Občas," řekl letec potěšený. "A leci a další ptáci, co dokážou plachtit. My vlastně doopravdy nelétáme, víš.

Kloužeme jako luňáci. Jezdíme na větru. Takže nemůžeš mávat rukama; musíš držet paže pevně a zkoušet cítit vítr. Cítíš teď vítr?"

"Ano." Byl to teplejší vítr s pronikavou vůní moře.

"Tak ho chyt' pažemi, tak, aby tě nesl."

Zavřela oči a zkoušela cítit vítr na pažích.

A začala se pohybovat.

Letec se dal po písku do klusu, jako by byl odnášen větrem. Když se vítr změnil, i on najednou změnil směr. Držela paže pevně a zdálo se, že vítr je silnější. Letec běžel a ona poskakovala na jeho ramenou. Pořád rychleji.

"Vždyť se mnou vletíš do vody!" volal. "Zatoč, zatoč!"

Naklonila křídla tak, jak to často vídala, jednu ruku nahoru, druhou dolů, a letec zabočil vpravo a běžel v kruhu, dokud zase paže nenarovnála a pak pokračoval dál.

Běžel pořád dál a ona letěla, až oba lapali po dechu a smáli se.

Nakonec se zastavil. "Stačí," řekl, "letec začátečník nemá být ve vzduchu moc dlouho." Sundal ji dolů a postavil ji zase na písek, usmíval se na ni. "Šup," řekl.

Bolely ji paže, jak je měla dlouho napjaté, ale byla strašně vzrušená, až k prasknutí, i když věděla, že doma ji čeká výprask. Slunce už bylo vysoko nad horizontem. "Děkuju," řekla, pořád ještě udýchaná z toho letu.

"Jmenuji se Russ," řekl. "Jestli si ještě budeš chtít zalátat, přijď se někdy podívat. Nemám žádné svoje vlastní malé letce."

Děvče dychtivě přikývlo.

"A ty," řekl, když si oprašoval písek ze šatů. "Kdo jsi?"

"Maris," odpověděla.

"Hezké jméno," odpověděl letec potěšený. "No, už musím, Maris. Ale možná, že si ještě někdy zalétáme, co říkáš?"

Usmál se na ni a otočil se, odcházel po pláži. Ti dva pomocníci se k němu přidali. Jeden nesl jeho složená křídla. Když

se od ní vzdalovali, začali si povídat a ona zaslechla jeho smích. Najednou se za ním rozběhla, v jejích stopách se rozvířil písek. Slyšel, že se k němu blíží a otočil se. "Copak?" "Tu máš," řekla. Sáhla do kapsy a podala mu škebli. Ve tváři se mu objevil údiv, který pak zmizel v úsměvu. Vážně od ní škebli přijal. Objala ho s horoucí silou a utekla. Utíkala s rozpaženými rukama. Tak rychle, že skoro vypadala, jako když letí.

ČÁST PRVNÍ

Bouře

Maris letěla po bouřce deset stop nad mořeni, krotila vítr na širokých křídlech z kovové látky. Letěla divoce, lehkomyšlně, měla radost z nebezpečí a z toho, že cítila lehkou spršku, zima jí nevadila. Obloha měla zlověstnou kobaltově modrou barvu, vítr sílil a ona měla křídla; to stačilo. Teď mohla umřít a umřela by šťastná, za letu. Letěla lépe než kdykoli před tím, bez rozmyšlení kličkovala a plachtila mezi vzduchovými proudy, pokaždé chytla stoupavý nebo klesavý proud, který ji nesl dále nebo rychleji. Nevybrala si nikdy špatně, nebylo třeba, aby nad vzdouvajícím se oceánem jakkoli ukvapeně zmatkovala. Kurz měnila jen pro radost. Bylo by bezpečnější letět vysoko jako dítě, nahoře nad vlnami, až kam je možné stoupat, byla by chráněná před svými vlastními chybami. Ale Maris se zlehka dotýkala moře jako letec, ve chvíli, kdy jedině smočení, pouhé škrtnutí křídla o vodní hladinu znamenalo nemotorný pád z oblohy. A smrt; s křídly o rozpětí dvaceti stop se moc daleko doplout nedá.

Maris byla odvážná, ale znala větry.

Před sebou zpozorovala krk skylly, temný, vlnitý proti horizontu. Reagovala téměř bezmyšlenkovitě. Pravou ruku stáhla dolů po kožené rukojeti křídla, levou ruku zdvihla. Přenesla celou váhu těla. Velká

Maris letěla po bouřce deset stop nad mořem, krotila vítr na širokých křídlech z kovové látky. Letěla divoce, lehkomyšlně, měla radost z nebezpečí a z toho, že cítila lehkou spršku, zima jí nevadila. Obloha měla zlověstnou kobaltově modrou barvu, vítr sílil a ona měla křídla; to stačilo. Teď mohla umřít a umřela by šťastná, za letu. Letěla lépe než kdykoli před tím, bez rozmyšlení kličkovala a plachtila mezi vzduchovými proudy, pokaždé chytla stoupavý nebo klesavý proud, který ji nesl dále nebo rychleji. Nevybrala si nikdy špatně, nebylo třeba, aby nad vzdouvajícím se oceánem jakkoli ukvapeně zmatkovala. Kurz měnila jen pro radost. Bylo by bezpečnější letět vysoko jako dítě, nahoře nad vlnami, až kam je možné stoupat, byla by chráněná před svými vlastními chybami. Ale Maris se zlehka dotýkala moře jako letec, ve chvíli, kdy jedině smočení, pouhé škrtnutí křídla o vodní hladinu znamenalo nemotorný pád z oblohy. A smrt; s křídly o rozpětí dvaceti stop se moc daleko doplout nedá.

Maris byla odvážná, ale znala větry.

Před sebou zpozorovala krk skylly, temný, vlnitý proti horizontu. Reagovala téměř bezmyšlenkovitě. Pravou ruku stáhla dolů po kožené rukojeti křídla, levou ruku zdvihla. Přenesla celou váhu těla. Velká stříbrná křídla - z jemné průsvitné tkaniny, která nevážila skoro nic, ale byla velmi pevná - se přenesla s ní, otáčela se. Špička jednoho křídla se jen zlehýnka dotkla hřebenu vln, co pod ní šplouchaly, druhé se zdvihlo; Maris našla stoupavý vítr, položila se na něj a vznášela se vzhůru.

Myslela na smrt, alebeskou smrt, ale takhle neskončí - polapená ve vzduchu jako neopatrný racek, kterého sežere hladová obluda.

Za několik minut doletěla ke skylle a v bezpečné vzdálenosti kolem ní výsměšně zakroužila. Shora viděla její tělo, ukryté pod vlnami, řady hladkých a lesklých černých ploutví, které se rytmicky pohybovaly, malou hlavu, co se pomalu kolébala ze strany na stranu na dlouhém krku. Vůbec si jí nevšimla. Možná, že už letce zná, pomyslela si Maris, a třeba jí ani nechutnají.

Vítr teď byl chladnější a hodně sláný. Bouře nabírala sílu; ve vzduchu bylo cítit chvění. Rozveselená Maris za chvíli nechala skyllu daleko za sebou. Pak byla zase sama, bez námahy letěla prázdným, do tmy se nořícím světem moře a oblohy, kde jediným zvukem bylo šumění jejich křídel ve větru.

Po chvíli se z moře vynořil ostrov: její cíl. Povzdechla si, bylo jí líto, že cesta je u konce. Začala klesat.

Na přistávacím ostrohu měli službu Gina a Tor, dva z místních zeměplazů - Maris nevěděla, co dělají, když právě nepečují o letce, kteří dorazili na návštěvu. Jednou nad nimi zakroužila, aby upoutala jejich pozornost. Vstali z jemného písku a zamávali na ni. Když přilétla podruhé, byli už připraveni. Maris klesala stále níž, až měla nohy jen několik palců nad zemí; Gina a Tor běželi po písku vedle ní, každý z jedné strany. Palci u nohou přejížděla po povrchu a ve sprše písku začala zpomalovat.

Nakonec se zastavila, ležela tváří na chladném suchém písku. Bylo jí divně. Letec po přistání je jako želva obrácená na záda; když je to nutné, dokáže se dostat zpátky na nohy, ale je to těžká, nedůstojná procedura. Ale i tak to bylo dobré přistání.

Gina a Tor začali skládat její křídla, jeden stopu dlouhý kloub za druhým. Jak se postupně rozpinky uvolňovaly a skládaly k dalším segmentům, jemná průsvitná tkanina mezi nimi plihla. Když byly všechny vysouvateľné části složeny, visela křídla ve dvou uvolněných záhybech od spuštěné hlavní osy upevněné na Marisiných zádech.

"Čekali jsme Colla," řekla Gina, když skládala poslední rozpinku. Krátké tmavé vlasy jí trčely do všech stran kolem obličeje.

Maris potrásla hlavou. Třeba měl letět Coll, možná, ale ona byla zoufalá a strašně toužila po vzduchu. Vzala křídla - pořád ještě svoje křídla - a odletěla, ještě než vstal z postele.

"Myslím, že létání bude mít až dost hned po příštím týdnu," řekl Tor vesele. Na jeho zplihlých blondatých vlasech byl ještě písek a trochu se trásl v mořském větru, ale když mluvil, tak se usmíval. "Tomu bude létání stačit až až." Postavil

se před Maris, aby jí pomohl odepnout křídla.

"Nechám si je," vyštěkla Maris, netrpělivá, nazlobená jeho neformálními slovy. Jak by tomu mohl porozumět? Jak by tomu mohl kdokoli z nich rozumět? Byli přece zeměplazi, připoutaní k zemi.

Vydala se krátkou cestou k chatě, Gina a Tor jí vyhověli a šli vedle ní. Tam se jako obvykle občerstvila a před velkým otevřeným krbem se osušila a ohřála. Na přátelské otázky odpovídala stroze, snažila se nemluvit, snažila se nemyslet: tohle je možná naposledy. Protože byla letce, respektovali všichni její mlčení, i když to pro ně bylo zklamání. Letci zajišťovali pro zeměplazy nejpravidelnější spojení s ostatními ostrovy. Moře, denně bičované bouřemi a zamořené skyllami, mořskými kočkami a dalšími dravci, bylo příliš nebezpečné, než aby se po něm dalo pravidelně cestovat lodí. Bylo to možné jenom v rámci jednoho souostroví. Letci pro ně představovali spojení a přinášeli novinky, klepy, písně, příběhy, romance.

"Vládce tě přijme, hned jak si odpočineš," řekla Gina a lehce se dotýkala Marisina ramene. Maris se odtáhla a říkala si: ano, tobě stačí uvádět letce. Chtěla by ses vdát za letce, možná i za Colla, až vyroste - a nevíš, co pro mě znamená, že by letcem měl být Coll a ne já. Ale řekla jenom: "Jsem připravená. Byl to snadný let. Veškerou práci za mě udělal vítr." Gina ji vedla do další místnosti, kde Vládce čekal na její vzkaz. Stejně jako první místnost, i tahle byla dlouhá, bylo v ní málo nábytku a ve velkém kamenném krbu plápolal a praskal oheň. Vládce seděl v čalouněném křesle u ohně; když Mariš vešla, vstal. Letce vždy zdravili jako sobě rovné, dokonce i na ostrovech, kde byli Vládci uctíváni jako bohové a měli neomezenou moc.

Po rituálu pozdravu zavřela Maris oči a odříkala vzkaz. Nevěděla a ani ji nezajímalo, co říká. Slova využívala jejího hlasu, aniž by jakkoli zasahovala vědomé myšlení. Bezpochyby politika, myslela si, V poslední době to byla jen samá politika.

Když Maris dopověděla vzkaz, otevřela oči a usmála se na Vládce - schválně zatvrzele, protože vypadal, jako by mu její slova dělala starosti. Ale rychle se vzpomátoval a úsměv jí oplatil. „Děkuji ti," řekl poněkud chabě. "Dobře jsi to vyřídila."

Nabídl jí, aby zůstala na noc, ale odmítla. Do rána možná bude po bouřce; a kromě toho ráda létala v noci. Tor a Gina ji doprovodili ven a vzhůru po kamenné cestě na útes letců. Vždy po několika stopách byla do kamene zasazena lampa, aby byl ten klikatý výstup v noci bezpečný.

Na vrcholu výstupu byl přírodní výčnělek, lidé ho ještě prohloubili a rozšířili. Za ním se táhl osmdesát stop dlouhý svah a příbojové vlny narážely na kamenitou pláž. Na okraji jí Gina a Tor rozložili křídla a upevnili rozpinky na správném místě. Jemná kovová látka se roztáhla, napjala a zestříbrněla. A Maris skočila.

Vítr ji uchopil a zdvihl. Znovu letěla, pod sebou měla temné moře a nad ní v dálce burácela bouře. Když vzlétla, už se nikdy nepodívala zpět na ty dva melancholické zeměplazy, kteří ji doprovázeli pohledem. Až příliš brzy bude jednou z nich.

Neletěla rovnou domů. Místo toho letěla s bouřkovými větry, které teď byly velmi silné, na západ. Brzy začne bouře a bude pršet a Maris by pak musela stoupat nahoru, nad mraky, kde bylo jen málo pravděpodobné, že by do ní z nebe uhodil blesk. Doma bude klidno, po bouřce. Lidé budou chodit po pláži a hledat, co jim vítr nadělil a možná několik malých dorisů odrazí od břehů v naději, že denní úlovek není ještě tak docela ztracený.

Vítr jí zpíval a strkal do ní a ona v tom nebeském proudu ladně plula. Potom, a to bylo divné, si vzpomněla na Colla. A najednou ztratila cit. Kolísala, klesala, potom se prudce vznesla, změnila směr, hledala. A sebe sama proklínala. Před tím to bylo tak výborné - mělo to snad takhle skončit? Možná to je její poslední let vůbec a měl to být její nejlepší let. Ale nemělo to cenu; ztratila jistotu. Vítr a ona už nebyli milenci.

Rozletěla se, aniž by porozuměla bouřce, bojovala nelítostně, až si bolestivě namohla svaly. Teď nabrala výšku; když letce ztratí cit pro vítr, je nebezpečné létat tak blízko vody.

Byla vyčerpaná, unavená tím zápolením. Když zahlédla Eyrie, uvědomila si, jak daleko se dostala.

Eyrie nebylo nic víc než velká skála, co se tyčila z moře, rozpadávající se kamenná věž obklopená zlostnou pěnou v místech, kde se voda tříštila o její strmé stěny. Nebyl to ostrov; tady by ani nic nerostlo, jenom trsy tuhé lišejníky. Ptáci si ale stejně stavěli hnízda v několika krytých puklinách a převisech a nahoře na skále si svoje hnízdo postavili letci. Tady, kde nemohla kotvit žádná loď, tady, kde nikdo, jen letci - pták a člověk - se mohli usadit jako na hradě, tady stála jejich temná kamenná chata.

„Maris!"

Ohlédla se po zvuku svého jména a uviděla Dorrela, jak k ní prudce klesá, směje se a jeho křídla jsou proti mrakům tmavá. V poslední možné chvíli se od něj odvrátila, prudce se naklonila a unikla jeho náletu. Honil ji kolem Eyrie a Maris zapomněla na únavu a bolest a úplně se ztratila v čiré radosti z létání.

Když nakonec přistáli, začalo zrovna pršet, déšť přišel náhle od východu, bičoval jim obličej a divoce narážel na křídla. Maris si uvědomila, že je celá prokřehlá. Klesali, aby bez pomoci přistáli v mělké jámě vytesané do tvrdého kamene a Maris klouzala deset stop po nánosu bahna, až potom se úplně zastavila. Potom jí trvalo pět minut, než se postavila na nohy a nervózně zápolila s trojitými řemínky obtočenými kolem těla. Připjala pečlivě křídla k uzavazací smyčce, potom přešla ke špičce křídla a začala je skládat.

Než to dokončila, křečovitě jektala zuby a cítila rozbolavělé paže. Dorrel se zamračil, když to viděl. Svoje křídla, pečlivě složená, si hodil přes rameno. "Letěla jsi dlouho?" zeptal se. "Měl jsem tě nechat přistát. Promiň. Nedošlo mi to. Celou cestu jsi asi letěla s bouřkou, těsně před ní. Počasí je špatné. Taký jsem cítil boční nárazy větru. Jsi v pořádku?"

"Ale ano. Byla jsem unavená - ale ne doopravdy, teď ne. Jsem ráda, že jsi mě přivítal. Byl to hezký let a já ho potřebovala. Poslední část byla drsná - myslela jsem, že spadnu. Ale dobrý let osvěží víc než odpočinek."

Dorrel se smál a objal ji. Cítila, jak byl po letu rozpálený a jak ona sama byla naopak studená. On to poznal také a pevněji ji přitiskl. "Pojď dovnitř, než zmrzneš. Garth přivezl ze Shotans pár láhví kivasu a jedna z nich už teď bude

horká. S námi a s kivasem se zase zahřeješ."

Ve společenské místnosti v chatě bylo jako vždycky teplo a útulno, ale skoro prázdné. Byl tam jenom Garth, malý letec s dobře vypracovanými svaly, o deset let starší než ona. Podíval se na ně z místa, kde u krbu seděl, a zavolal na ně jmény. Maris mu chtěla odpovědět, ale krk se jí sevřel a zuby měla zaťaté. Dorrel ji vedl ke krbu.

"Jako idiot s dřevěnými křídly jsem ji zdržoval venku v té zimě," řekl Dorrel. "Je kivas horký? Nalej nám trochu." Rychle si svlékl mokré zablácené šaty a z hromady u krbu vzal dvě velké osušky.

"Proč bych na vás měl plýtvat kivasem?" bručel Garth. "Maris samozřejmě naleju, protože je krásná a bezvadně létá." Naznačil poklonu směrem k ní.

"Měl bys nějaký kivas obětovat i na mě," řekl Dorrel a rychle se utíral velkou osuškou, "jestli nechceš, abych to všechno vylil na podlahu."

Garth odpověděl a pak se navzájem častovali břitkými nadávkami a výhrůžkami. Maris neposlouchala - všechno to už slyšela předtím. Ždímal si vodu z vlasů a dívala se, jaké obrazce se tvoří na kamenech u krbu a na to, jak rychle mizí. Podívala se na Dorrela a snažila se zapamatovat si jeho štíhlé svalnaté tělo - dobré tělo pro letce - a rychlou změnu mimiky jeho obličeje, když si dobíral Gartha. Ale když poznal, že se na něj Maris dívá, jeho oči se zklidnily. Garthova poslední duchaplnost zazněla poněkud chabě do ticha. Dorrel se Maris jemně dotýkal a rukou opisoval křivku její čelisti.

"Pořád se třeseš." Vzal jí ručníc z rukou a omotal ho kolem ní. "Garthe, sundež tu láhev z ohně, než exploduje, ať se všichni ohřejeme."

Kivas, horké kořeněné víří o dochucené rozinkami a oříšky, se podávalo ve velkých kamenných hrncích. První hlt jí dožil vlil trochu ohně a přestala se třást.

Garth se na ní usmál. "Dobrý, že jo? Dorrel to nedocenil. Obral jsem jednoho odporného starého rybáře o tučt láhvi. Našel je ve vraku lodi, nevěděl, co to je a jeho žena to nechtěla mít doma. Dal jsem mu za to nějaké cetky, několik kovových korálků, co jsem měl pro svoji sestru."

"A co dáš své sestře?" zeptala se Maris mezi doušky kivasu.

Garth pokrčil rameny. "Jí? Ale, stejně to mělo být překvapení. Tak jí přivezu něco z Poweet, až se tam příště vydám. Někáká malovaná vejce."

"Jestli ovšem nenatrefí na něco, za co by je mohl cestou zpátky vyměnit," řekl Dorrel. "Jestli od tebe tvoje sestra někdy dostane nějaké překvapení, tak z toho bude mít spíš šok než radost. Jsi rozený obchodník. Myslím, že bys vyměnil i svoje křídla, kdybys měl pocit, že to stojí za to."

Garth rozhořčeně odfrkl. "Radši zavři zobák, když chceš něco takového říct, ptáku jeden." Otočil se k Maris, "Jak se má tvůj bratr? Nevídám ho."

Maris znovu upila nápoje, držela hrnek oběma rukama a snažila se zachovat klid. "Příští týden dosáhne správného věku," řekla opatrně. "Pak dostane křídla. Nebudu vědět o jeho odletech a návratech. Třeba se mu nebude vaše společnost zamlouvat."

"Ale," řekl Garth. "Proč by se mu naše společnost neměla zamlouvat?" Znělo to, jako by se ho ta poznámka dotkla.

Maris mávla rukou a přinutila se k úsměvu. Nemyslela to vážně. "Docela se mi líbí," pokračoval Garth. "Všichni ho máme rádi, vid', Dor-rele? Je mladý, klidný, snad trochu příliš opatrný, ale to se spraví. Je trochu jiný - no, ale dokáže vyprávět příběhy! A jak umí zpívat! Zeměplazi se naučí milovat pohled na její křídla." Garth udiveně zakroutil hlavou. "Kde se je všechny naučil? Cestoval jsem víc než on, ale..."

"Vymýšlí si je," řekla Maris.

"Sám?" Na Gartha to udělalo obrovský dojem. "Tak to teda bude náš zpěvák. V příští soutěži porazíme Východní souostroví a získáme cenu. Ze Západního souostroví jsou vždycky nejlepší letci," řekl čestně, "ale naši zpěváci nikdy nedosahovali takových kvalit, aby si zasloužili titul."

"V poslední soutěži jsem za Západní zpíval já," namítal Dorrel.

"No právě, o tom mluvím."

"Ty řveš jako mořská kočka."

"Jo," řekl Garth, "ale nedělám si žádné falešné představy o svých vlastních schopnostech."

Maris nezaslechla Dorrelovu odpověď. Myšlenky jí zabloudily daleko od dialogu těch dvou, dívala se do ohně, přemýšlela a v ruce držela ještě horký nápoj. Tady na Éyrie se cítila vyrovnaná, dokonce i teď, když se Garth zmínil o Collovi. A zvláště příjemně. Na skále letců nikdo nežil, ale byl to svým způsobem domov. Její domov. Jen těžko si dokázala představit, že se sem už nikdy nedostane.

Vzpomněla si, jak poprvé viděla Eyrie, už to je dobrých šest let, hned poté, kdy dosáhla toho správného věku. Bylo jí třináct, byla pyšná na to, že poletí sama tak daleko, ale zároveň se i bála a byla trochu plachá. V chatě byl tehdy tučt letců, seděli u ohně, popíjeli a smáli se. Večírek byl v plném proudu. Přestali se bavit a usmívali se na ni. Garth byl tehdy docela mladý, Dorrel byl vyhublý chlapec, jen o málo starší než ona. Neznala ani jednoho z nich. Ale Helmer, letec středního věku z ostrova, co byl nejbližší jejímu, byl v té společnosti také, a tak se ujal představování. Ještě teď si vybavovala tváře, jména: zrzavá Anni z Culhall, Foster, co později ztloustl tak, že nemohl létat, Jamis Senior a hlavně si pamatovala jednoho, co měl přezdívku Raven, byl to arogantní mladík oblečený do černého kožichu a kovu; vyhrál pro Východní souostroví tři otevřené soutěže. Byl tam ještě někdo, vytáhla blondýna z Outer Islands. Večírek se konal na její počest. Jen málokdy někdo z Outer Islands letěl tak strašně daleko.

Všichni uvítali Maris a brzy se zdálo, jako by skoro nahradila tu vysokou blondýnku v roli oslavované osoby; Dávali jí vino, nehlédli při tom na její věk, přemluvili ji, aby s nimi zpívala a vyprávěla jí příběhy o létání, většinu z nich slyšela už předtím, ale ještě nikdy ne od takových vypravěčů. Nakonec, když už úplně zapadla do společnosti, přestali se jí tolik věnovat a oslava pokračovala v obvyklém duchu.

Byl to zvláštní, nezapomenutelný večírek, do paměti se jí Vryla hlavně jedna věc. Raven, jediný zástupce Východního souostroví v celé společnosti, se trochu předváděl. Nakonec, když byl trochu opilý, se do všech pustil.

"Vy si říkáte letci," prohlásil tak ostře, že si to Maris bude navždy pamatovat. "Pojďte, no jen pojďte se mnou. Já vám předvedu létání."

A celá společnost vyšla ven, na útes letců na Eyrie, nejvyšší ze všech útesů. Šest set stop prudkého klesání až tam, kde skály vystupovaly z vody jako zuby a kde voda kolem nich zlobně vířila. Raven se složenými křídly došel až k okraji srázu. Rozložil pečlivě první tři klouby rozpínek na svých křídlech a prostrčil ruce smyčkami. Ale křídla nezajistil; závěsné klouby zůstaly pohyblivé a otevřené rozpinky se nakláněly dopředu a dozadu s jeho rukama, byly poddajné. Další rozpinky držel složené v ruku.

Maris byla zvědavá, na co se vlastně ten člověk chystá. Brzy to poznala.

Rozběhl se a skočil, co nejdál to šlo. dolů z útesu letců. Křídla měl pořád ještě složená.

Těžce oddechovala a utíkala k okraji útesu. Ostatní běželi s ní, někteří byli bledí, pár se jich ušklíbalo. Dorrel stál vedle ní.

Raven padal střemhlav dolů jako kámen, ruce připažené, křídla za ním povlávala jako pelerína. Letěl hlavou dolů a zdálo se, že ten skok střemhlav bude trvat věčně.

Potom, až úplně v poslední chvíli, když už byl skoro na skalách, když Maris už skoro slyšela tu ránu - se stříbrná křídla zablýskla ve slunci. Křídla odnikud. A Raven chytil vítr a letěl.

Maris to nahnalo hrůzu. Ale Jamis Senior, nejstarší letec ze Západního souostroví, se jenom smál. "Ravenův trik," zavrčel. "To už jsem viděl dvakrát. Rozpinky na křídlech si promazává olejem. Když je dost daleko, rozhodí je do stran co nejprudčeji. Jak se jedna z nich zaklapne, zaklapávají se postupně další a další. Vypadá to pěkně, to jo. Vsadím se, že než to vůbec někomu ukázal, trénoval to jako šílenec. Ale jednou se mu ten spoj zasekne a my už Ravena nebudeme muset dál poslouchat."

Ale i v jeho hlase bylo slyšet okouzlení. Maris často vídala letce, kteří netrpělivě snášeli pomoc zeměplazů, roztáhli svoje ještě ne docela rozevřená křídla a šubali s nimi, aby poslední kloub nebo poslední dva klouby zapadly s prudkým cvaknutím. Ale nikdy ještě neviděla něco takového.

Raven se spokojeně šklebil, když se s nimi setkal v přistávací jámě.

"Až dokážete tohle," řekl společnosti, "pak si teprve můžete říkat letci." Byl domýšlivý a lehkomyšlný, to ano, ale v tu chvíli a mnoho dalších lét potom si Maris myslela, že ho miluje.

Smutně zavrtěla hlavou a dopila kivas. Všechno jí teď připadalo tak hloupé. Raven zemřel necelé dva roky po tom večírku, beze stopy zmizel v moři. Každoročně umíral tucet letců a obvykle s nimi odcházela i jejich křídla. Existovalo mnoho způsobů, jak mohli letci zahynout - při neobratném letu mohli ztratit výšku a utopit se, bylo známo, že dlouhokrké skyly napadají ty, co nepozorně kloužou po hladině, bouřky je mohly sfouknout, blesky mohly uhodit do kovových částí křidel. Maris měla podezření, že většinou prostě jen zabloudili a zmýlili si cíl své cesty, letěli naslepo až do úplného vyčerpání a pak spadli. Několik jich možná postihla velmi výjimečná a nejobávanější hrozba nebe: bezvětrí. Ale Maris teď věděla, že Raven byl pravděpodobnějším kandidátem smrti než většina ostatních, bláznivý, senzacechtivý letec bez citu pro nebe.

Dorrelův hlas ji vyrušil z myšlenek. "Maris," řekl, "haló, nespi."

Maris odložila prázdný hrnek, ruce položila na drsný kámen, pořád ještě hledala teplo, co se v něm drželo. S velkým úsilím odtáhla ruku a vzala si svetr.

"Ještě neuschl," protestoval Garth.

"Je ti zima?" zeptal se Dorrel.

"Ne. Musím letět zpátky."

"Jsi moc unavená," řekl Dorrel. "Zůstaň na noc."

Maris odtrhla oči od jeho pohledu. "To nejde, měli by o mě starost."

Dorrel si povzdychl. "Tak si vezmi suché šaty." Vstal, šel na druhou stranu společenské místnosti a otevřel dveře vyřezávané dřevěné skříně. "Pojď sem a vyber si, co se ti bude hodit."

Maris se ani nepohnula. "Radši si nechám svoje oblečení. Už se sem nevrátím."

Dorrel jí domlouval.. "Maris. Nedělej naschvály - víš - hele, pojď sem, vezmi si šaty. Necháš tady na výměnu ty svoje, jestli chceš. Nedovolím ti vydat na cestu v mokrých šatech."

"Promiň," řekla Maris. Garth se na ni usmál, když Dorrel čekal. Pomalu vstala, a jak odcházela od ohně, přitáhla si ručník víc k tělu. Cítila vlhko konečků svých krátkých tmavých vlasů, které ji chladily na krku. Společně s Dorrelem prohledali hromady oděvů, než našla kalhoty a hnědý vlněný svetr, co padly na její štíhlou pružnou postavu. Dorrel se díval, jak se obléká, potom rychle vyhledal i šaty pro sebe. Pak šli ke stojanu u dveří a vzali si křídla. Maris přejela dlouhými silnými prsty přes rozpinky, aby zkontrolovala, zda nejsou povolené nebo poškozené; křídla jen málokdy vypověděla službu, ale pokud došlo k nějakým problémům, vždycky to byly klouby. Látka samotná jemně svítila a byla pevná stejně jako tehdy, když na nich hvězdní námořníci dopluli do tohoto světa. Maris byla spokojená, připjala si křídla.

Byla v dobrém stavu; Coll je bude moci používat celé roky a jeho děti celé další generace po něm,

Garth přišel a stoupl si vedle ní. Podívala se na něho..

"Nemluvím tak dokonale jako Coll nebo Dorrel," začal, "já ... no. Sbohem, Maris." Zčervenál, vypadal strašně nešťastně. Letci si nedávají sbohem. Ale já nejsem letec, pomyslela si, a tak Gartha objala a políbila ho a* řekla mu sbohem, mluvila jako zeměplaz.

Dorrel šel s ní. Foukal silný vítr, jako vždycky na Eyrie, ale bouře už pomínula. Jediná voda ve vzduchu byla jemná tříšť mořského příboje. Ale hvězdy už bylo vidět.

"Zůstaň aspoň na večeři," řekl Dorrel. "Garth a já se popereme o to, kdo bude mít tu čest servírovat ti."

Maris zavrtěla hlavou. Neměla sem vůbec letět; měla raději letět rovnou domů a nikdy se s Garthem ani s Dorrelem neloučit. Jednodušší je věci nekončit, je snazší dělat, jako že všechno bude jako dřív a potom tiše zmizet. Když došli na vysoký útes letců, tentýž, z něhož skočil Raven, už je to tak dávno, vzala Dorrela za ruku a chvíli tam tak stáli beze slov. "Maris," řekl nakonec váhavě. Díval se před sebe do moře, stál vedle ní, držel ji za ruku. "Maris, mohla by ses za mě vdát. Mohl bych se s tebou střídat o svoje křídla - není nutné, abys létání úplně vzdávala."

Maris pustila jeho ruku a cítila, jak celá hoří hanbou. Neměl na to právo; bylo kruté to předstírat. "Neříkej to," zašeptala. "Ta křídla ti nenáleží, aby ses o ně mohl s někým dělit."

"Tradice," řekl a znělo to zoufale. Měla dojem, že je také v rozpacích. Chtěl jí pomoci, ne to všechno dělat těžší. "Mohli bychom to zkusit. Křídla jsou moje, ale mohla bys je taky používat..."

"Dorrele, neříkej to. Vládce, tvůj Vládce to nikdy nedovolí. Je to víc než tradice, je to zákon. Můžou ti křídla vzít a dát je někomu váženějšímu, tak jako to udělali s podloudníkem Lindem. Kromě toho, i kdybychom utekli na místo, kde nejsou zákony nebo Vládci, na místo, kde bychom byli jen sami - jak dlouho vydržíš dělit se o svoje křídla? Se mnou, s kýmkoli? Copak to nechápeš, začali bychom jeden druhého nenávidět. Já nejsem dítě, co může trénovat, když ty odpočíváš. Nemohla bych takhle žít, létat jen když mi to někdo dovolí a s vědomím, že ta křídla nebudou nikdy moje. A ty sám bys mě měl dost - jak bych se na tebe dívala - tak bychom - ale..." Zarazila se, hledala slova. i Dorrel chvíli mlčel. "Promiň," řekl potom. "Chtěl jsem něco udělat - chtěl jsem ti pomoci, Maris. Mě nesnesitelně bolí to vědomí, co se ti stane. Chtěl jsem ti něco dát. Nesnesu to pomyšlení, že odejdeš a stane se z tebe..."

Vzala ho zase za ruku a pevně ji držela. "Ano, ano. Ššš."

"Víš, že tě miluju, Maris. Víš to, že jo?"

"Ano, ano. A já tě taky miluju, Dorrele. Ale - nikdy se nevdám za letce. Ted' ne. Nemůžu. Zabíla bych ho kvůli jeho křídlům." Podívala se na něj a snažila se zjemnit drsnou pravdu svých slov. Nepovedlo se.

Přitiskli se k sobě, ve chvíli loučení balancovali na okraji útesu, pokoušeli se teď silou svých těl říci všechno, co si kdy navzájem říci chtěli. Pak se od sebe odtáhli a podívali se na sebe přes clonu slz.

Maris si nervózně pohrávala s křídly, třásla se a na jednou jí byla zase zima. Dorrel se pokoušel jí pomoci, ale jejich prsty do sebe navzájem narážely a oni se váhavě smáli své vlastní nemotornosti. Nechala ho, aby jí rozložil křídla. Když už jedno křídlo bylo úplně rozevřené a druhé už skoro také, vzpomněla si na jednou na Ravena a Dorrela odstrčila. Dívala se na ni zmateně. Maris zdvihla to křídlo jako zkušený ostřílený letec a mávla s ním tak, že poslední kloub zapadl s jasným cvaknutím do západky. A pak už byla připravená k odletu.

"Dobře dolet," řekl nakonec.

Maris otevřela ústa, pak je zase zavřela a pošetile přikývla. "A ty," řekla nakonec, "opatruj se, dokud..." Ale nemohla už dokončit svou poslední lež, stejně tak jako nebyla schopná dát mu sbohem. Otočila se a běžela pryč od něho a vzlétla z Eyrie, odletěla po nočním větru ke studené tmavé obloze.

Byl to dlouhý a osamělý let nad mořem osvětleným hvězdami, kde se nic ani nepohnulo. Vál vytrvalý vítr z východu a nutil Maris neustále kličkovat, takže ztrácela čas a rychlost. Než rozpoznala světla věže Lesser. Amberly, svého domovského ostrova, bylo už po půlnoci.

Pod ní zářilo světlo, namířené na přistávací plochu na pláži. Viděla ho, když plachtila, měkké a mírné, a měla zato, že to jsou určitě muži z chaty. Ale ti už měli mít dávno po službě; jen málo letců bylo takhle pozdě ve vzduchu, a i to byla spíš náhoda. Zmateně se zamračila, když tvrdě dosedla na zem, byla otřesena. Zasténala a snažila se rychle se postavit na nohy a začala si odepínat křídla. Moc dobře věděla, že se po dosednutí na zem nemá zneklidňovat. Světlo se k ní blížilo.

"Tak ty ses rozhodla, že se vrátíš," uslyšela drsný a rozzlobený hlas. Byl to Russ, její otec - vlastně otčím - blížil se k ní, ve zdravé ruce držel lampu, pravá paže mu bezvládně visela podél těla.

"Zastavila jsem se ještě na Eyrie," bránila se. "Neděla! sis o mě starosti?"

"Měl letět Coll, ne ty." Rysy jeho obličeje ztvrdly.

"Byl v posteli," řekla Maris. "Trvalo mu to moc dlouho - věděla jsem, že zmešká ty nejlepší bouřkové větry. Nestihl by nic kromě deště a pak by mu trvalo věčnost, než by se tam dostal. Pokud by tam vůbec doletěl. V dešti to zatím moc neumí."

"Tak se to musí naučit. Ten kluk se teď musí vyrovnat se svými chybami. Tys byla jeho učitelka, ale brzy mu budou křídla patřit. Letec je on, ne ty."

Maris sebou trhla, jako by ji uhodil. Tohle byl ten muž, co ji učil létat, ten, co byl na ni tak pyšný, na to, jak instinktivně věděla, co má dělat. Křídla by měla být její, to jí říkal kolikrát, i když nebyla jeho vlastní dcera. Vzal si ji, když se zdálo, že se svou ženou nebude mít dítě, které by zdědilo jeho křídla. Měl nehodu a už nemohl létat, bylo tedy důležité najít letce, který by ho nahradil - ne-li někoho jeho krve, pak tedy někoho, koho má rád. Jeho žena odmítla učit se létat; žila třicet pět let jako zeměplaz a nechťelo se jí skákat z žádného útesu, ať už s křídly nebo bez nich. Navíc už bylo stejně pozdě; letce je třeba zaučovat mladé. Takže to byla Maris, kterou učil, adoptoval a kterou si zamiloval - Maris, dcera rybáře, co se raději dívala z útesu letců, než by si hrála s ostatními dětmi.

A pak, navzdory veškeré pravděpodobnosti, se narodil Coll. Matka zemřela po dlouhém a těžkém porodu - Maris, tehdy ještě dítě, si pamatovala temnou noc plnou pobíhajících lidí a potom otčím, jak sám plakal v koutě - ale Coll přežil. Maris SE na jednou stala matkou, sama byla ještě dítětem, starala se o Colla a milovala ho. Zpočátku nepředpokládali, že dítě přežije. Byla šťastná, že to dopadlo dobře, tři roky ho milovala zároveň jako svého bratra i syna a přitom ještě trénovala let za bedlivé pozornosti svého otce.

Až do té noci, kdy jí tentýž otec řekl, že Coll, to malé dítě Coll, musí dostat její křídla.

"Já jsem mnohem lepší letec, než kdy bude on," řekla mu Maris teď na pláži chvějícím se hlasem. "To nepopírám. Ale na situaci to nic nemění. On je z mé vlastní krve,"

"Ale to není spravedlivé!" křičela, nechala volný průběh protestu, který v ní dřímal od té doby, kdy dospěla do potřebného věku. Tehdy už byl Coll silný a zdravý; ještě byl malý na to, aby si připjal křídla, ale jednou, až dosáhne požadovaného věku, budou jeho. Maris si na ně nemohla činit žádný nárok, neměla na to vůbec žádné právo. Byl to zákon letců, který se tradoval celé generace až po samotné hvězdné plavce, legendární kováře křídel. Prvorozené dítě z každé rodiny letců zdědí křídla svého rodiče. Schopnost tu nehrála žádnou roli; byl to zákon dědictví a Maris pocházela z rybářské rodiny, která jí kromě zbytků dřevěné lodi neměla co dát.

"Spravedlivé nebo nespravedlivé, je to zákon, Maris. Vědělas to už dlouho, i když jsi dělala, že to nevnímáš. Celá léta sis hrála na letce a já tě nechával, protože se ti to moc líbilo a protože Coll potřeboval učitele, schopného učitele. A taky proto, že tenhle ostrov je příliš velký na to, aby mu postačili jen dva letci. Ale celou tu dobu jsi věděla, že tenhle den přijde."

Mohl by být aspoň trochu milejší, napadlo ji. Musí přece chápat, co to znamená vzdát se nebe.

"A teď pojď se mnou," řekl. "Už nebudeš létat."

Křídla měla pořád ještě rozepjatá; uvolnila jen jeden řemínek. "Uteču," řekla bláznivě. "Nikdy už mě neuvidíš. Vydám se někam na ostrov, kde nemají vlastního letce. Budou rádi, že mě mají; bez ohledu na to, jak jsem získala křídla."

"Nikdy," řekl otec smutně. "Ostatní letci se budou ostrovu vyhýbat, jako to udělali bláznivému Vládci Kennehut, který popravil letce, co přinesl špatné

zprávy. Vzali by ti ukradená křídla, ať by ses vydala kamkoli. Žádný Vládce by na sebe tohle riziko nevzal."

"Tak je teda zničím, polámu!" řekla Maris na pokraji hysterie. "On pak taky létat nebude, už nikdy, než ... než..."

O skálu se roztránilo sklo a světlo zhaslo, jak otec odhodil lucernu. Maris cítila stisk jeho ruky. "To bys neudělala, ani kdybys chtěla. A Collovi bys to už vůbec neudělala. Ale dej mi ta křídla."

"Nemohla bych..."

"Nevím, co bys nemohla udělat. Myslel jsem, že jsi dneska ráno letěla proto, aby ses zabila, abys zemřela za letu v bouři. Já ten pocit znám. Maris. Proto jsem se tolik bál, a proto jsem se tolik zlobil. Nesmíš obviňovat Colla."

"Neobviňuju ho. A ani bych mu v létání nebránila - ale já sama chci strašně moc létat - tati, prosím tě." Slzy jí ve tmě stékaly po tvářích a přiblížila se k němu. aby ji povzbudil.

"Ano, Maris," řekl. Nemohl ji obejmout, překázela mu v tom křídla. "Nemůžu dělat vůbec nic. Tak to prostě je. Musíš se naučit žít bez křídel, tak jako já. Aspoň po nějakou dobu jsi je měla - poznala jsi, jaké to je létat."

"Ale to nestačí!" řekla tvrdohlavě, celá usazená. "Myslela jsem si, že ano, když jsem byla malá, dokonce ještě než jsem byla tvoje, jenom prostě cizí a tys byl největší letec Amberly. Dívala jsem se na tebe a na ostatní z titesu a říkala jsem si - kdybys tak měla křídla, aspoň na chvíli, stačilo by mi to na celý život. Ale není to tak, není. Nemohu se jich vzdát."

Přísné rysy z obličeje otce zcela zmizely. Něžně se dotkl jejího obličeje a setřel jí slzy. "Třeba máš pravdu," řekl pomalu hlubokým hlasem. "Možná to nebylo dobře. Myslel jsem si, že když tě nechám trochu proletět, jen na nějakou dobu - že to bude lepší než nic, že to bude hezký dárek. Ale nebylo to tak, vid? Teď už nebudeš nikdy šťastná. Už nikdy nedokážeš být zeměplazem, protože jsi létala a už navždycky budeš vědět, že jsi uvězněná." Najednou přestal mluvit a Maris pochopila, že spíš mluvil o sobě než o ní.

Pomohl jí odepnout a složit křídla a společně se vraceli domů.

Jejich dům byla jednoduchá dřevěná stavba obklopená stromy a půdou. Vzadu protékal potok. Letci žili docela dobře.

Hned za dveřmi Russ popřál Maris dobrou noc a křídla si vzal s sebou nahoru. To jí skutečně úplně přestal věřit? Maris přemýšlela. Co jsem udělala? Bylo jí znovu do pláče.

Místo toho šla do kuchyně, vzala si tam kousek sýra a studeného masa, čaj a odnesla si to všechno do jídelny.

Uprostřed stolu byla svíčka ve tvaru misky. Rozsvítila ji, jedla a přitom se dívala, jak plamen tančí.

Coll vešel, zrovna když dojedla, a zůstal nemotorně stát, ve dveřích. "Ahoj, Maris," řekl nejistě. "Jsem rád, že ses vrátila. Čekal jsem na tebe." Na třináct let byl hodně vysoký, měl pružné, štíhlé tělo, dlouhé, světle rezavé vlasy a slabý náznak knírku.

"Ahoj. Colle," řekla Maris. "Tak tam tak nestůj. Promiň, že jsem ti vzala křídla."

Posadil se. "Viš, že mi to nevadí. Létáš mnohem líp než já. A - no - ale vždyť ty viš. Táta řádl?"

Maris přikývla.

Coll vypadal neradostně a vylekaně. "Zbývá jenom týden, Maris. Co budeme dělat?" Díval se přímo do svíčky, ne na ni.

Maris si povzdechla a něžně mu položila ruku na paži. "Uděláme, co udělat musíme, Colle. Nemáme na vybranou."

Maris a Coll už o tom mluvili dřív, ona věděla o jeho bolesti stejně tak jako věděl on o její. Byla jeho sestra, skoro jako matka a on jí sdílel svou hanbu a své tajemství. To byla největší ironie.

Podíval se na ni, díval se zase jako se dítě dívá na matku, i když mu bylo jasné, že ona je stejně bezmocná jako on, pořád doufal. "Proč nemáme na vybranou? To nechápu."

Maris si povzdechla. "To je zákon, Colle. Viš, že tady proti tradici nic nezmůžeme. Všichni máme svoje povinnosti.

Kdybychom si mohli vybrat, nechala bych si křídla a byla bych letec. A ty bys mohl být zpěvák. Oba bychom byli hrdí a věděli bychom, že děláme to, co umíme nejlíp. Život zeměplaza bude pro mě hodně těžký. Tolik chci křídla! Měla jsem je a nezdá se mi správné, že mi je vezmou - možná ta správnost je něco, co já prostě nevidím. Lidé moudřejší než my rozhodli, že věci budou tak, jak jsou; a možná, možná jsem v tomhle jako dítě, co chce mít všechno pro sebe."

Coll si olízl rty, byl nervózní. "Ne."

Podívala se na něj távavě.

Tvrdohlavě zavrtěl hlavou. "To není správné, Maris, prostě není. Já nechci létat, nechci ti brát křídla. Je to tak hloupé.

Ublížuji ti a nechci ti ubližovat a zároveň nechci ublížit ani tátovi. Jak mu to mám říct? Jsem jeho dědic a basta - očekává se ode mne, že převezmu křídla. Nenáviděl by mě. Neznám žádnou píseň o letci, co by se nebe bál tak jako já.

Letci se nebojí -já se prostě na letce nehodím." Ruce se mu viditelně třáslly.

"Cólle, nedělej si starosti. To bude v pořádku, uvidíš. Poprvé se bojí každý. Já se taky bála." Nemyslela na tu lež, jen prostě mluvila, aby ho uklidnila.

"Ale to není spravedlivé," rozbřečel se. "Já nechci přestat zpívat a když budu létat, tak nebudu moct jzpívat, tak jako Barrion, tak jak bych chtěl. Tak proč mě k tomu nutí? Maris, proč nemůžeš ty být letec, když to chceš? Proč?"

Podívala se na něj, skoro plakala a měla pocit, že on pláče její slzy. Nedokázala odpovědět. Ani na jeho' ani na své otázky.

"Já nevím," řekla. Její hlas zněl prázdně. "Nevím, maličký. Takhle to vždycky bylo a vždycky to takhle musí zůstat."

Dívali se na sebe upřeně, oba byli v pasti, oba chyceni zákonem starším než oni sami a tradicí, kterou nechápali.

Bezmocní a zranění si dlouho povídali při svíčke, říkali pořád jedno a totéž. Bylo už pozdě, když si šli lehnout, ale nevyřešili vůbec nic.

Když už byla Maris v posteli sama, znovu ji naplnila zlost, pocit ztracenosti a spolu s ním i hanby. Plakala, až únavou usnula a zdálo se jí o purpurovém bouřkovém nebi, k němuž už nikdy v životě nepoletí.

Týden se nekonečně vlekl.

Mnohokrát v těch nepříjemných dnech Maris vystoupila na útes letců, bezmocně tam stála s rukama v kapsách, dívala se na moře. Viděla rybářské lodi, racky a jednou v dálce i smečky hladkých šedivých mořských koček, co se vydaly na lov. To ji bolelo ještě víc, to náhlé uzavření světa, který znala; teď jí připadalo, že se horizonty od ní odtahují. Nemohla si však pomoci a chodila sem pořád. Tak tam stála, toužila po větru, ale jediné, co létalo, byly její vlasy.

Jednou přistihla Colla, jak ji zdálky pozoruje. Nikdo z nich se o tom nezmínil.

, Teď měl křídla Russ, svoje křídla, tak to vždycky bylo a bude, dokud je nedostane Coll. Když Lesser Amberly potřeboval letce, odpovídal na volání ze vzdálené strany ostrova Corm nebo veselá Shalli, která létala s Maris jako doprovod, když se ještě jako dítě učila základním návykům při létání. Co se týkalo jejího otce, neměl ostrov třetího letce a nebude ho mít, dokud Coll nevyroste.

Jeho přístup k Maris se také změnil. Někdy se na ni strašně zlobil, když ji našel zamyšlenou, někdy ji objal svou zdravou paží a prostě jenom plakal. Nedokázal najít střední cestu mezi vztekem a lítostí; byl bezbranný a pokoušel se jí vyhýbat. Místo toho trávil čas s Collem, byl rozrušený a plný elánu. Chlapec, poslušný synek, se pokoušel zachytit jeho náladu. Ale Maris věděla, že taky chodil na dlouhé vycházky a trávil spoustu času s kytarou.

Den před tím, než Coll dosáhl kýženého věku, seděla Maris vysoko na útesu letců, nohy svěšené přes okraj, dívala se, jak Shalli krouží ve stříbrných obloucích po poledním nebi. Objevování mořských koček pro rybáře, říkala Shalli, ale Maris to věděla líp. Byla letcem dost dlouho na to, aby poznala, když někdo létá pro radost. Dokonce i teď, když seděla jako v pasti, cítila vzdálenou ozvěnu té radosti, cosi v ní plachtilo vždycky, když se Shalli nakláněla v zatáčce a od jejího křídla se odrazil paprsek stříbrného slunečního svitu.

Takhle to končí? ptala se Maris sama sebe. Tak to nemůže být. Ne, takhle to začalo. Pamatuji si na to.

A pamatovala si to. Někdy se domnívala, že se dívala na letce dokonce ještě předtím, než uměla chodit, i když matka, její skutečná matka, tvrdila, že to tak nebylo. Ale stejně si Maris. živě pamatovala na útes. Když jí byly čtyři a pět, utíkala sem každý týden. Tam - tady seděla a dívala se na letce, jak přilétají a odlétají. Matka ji vždycky našla a vždycky se zlobila.

"Jsi zeměplaz, Maris," říkala jí, když ji naplácala. "Neztrácej čas hloupými sny. Z mé dcery nebude Woodwings."

To byl starý lidový příběh. Matka ji ho znovu vyprávěla pokaždé, když ji našla na útesu. Woodwings byl syn tesaře a chtěl se stát letcem. A samozřejmě, nežil v rodině letců. To mu ale nevadilo, jak se praví v příběhu. Neposlouchal ani přátele, ani členy své rodiny, nechtěl nic jiného než oblohu. Nakonec si v dílně otce sestrojil krásný pár křídel: velká motýlí křídla z vyřezávaného a leštěného dřeva. Všichni je obdivovali, jak jsou krásná, všichni, až na letce, ti jen mlčky potřásli hlavou. Nakonec Woodwings vyšel na útes letců. Cekali tam na něj nahoře, beze slov, kroužili a nakláněli se bezchybně a tiše za úsvitu. Woodwings jim běžel vstříc a zřítíl se, běžel si pro smrt.

"A poučení," říkávala vždycky Marisina matka, "že by ses neměla pokoušet být něčím, čím nejsi."

Ale bylo to poučení? Malá Maris se nad tímhle nezamýšlela. Prostě pustilai z hlavy Woodwingse jako hlupáka. Ale když byla trochu starší, ten příběh se jí často vracel. Někdy si myslela, že to její matka všechno pochopila špatně.

Woodwings vyhrál, myslela si Maris. Letěl, i když jenom chvilku, ale stálo to za to, i když to znamenalo jeho smrt. Byla to letcova smrt. A ti ostatní, ti letci, se mu nepřišli vysmát nebo jej odradit - ne, hlídali ho, protože byl jenom začátečník a protože mu rozuměli. Zeměplazi se Woodwingsovi často posmívali; jeho jméno se stalo synonymem bláznů. Ale copak letec mohl vyslechnout tenhle příběh a dělat něco jiného než jen plakat?

Maris myslela na Woodwingse, když seděla v chladu a dívala se, jak Shalli létá, a staré otázky se k ní znovu vracely. Stálo to za to, Woodwingsi? přemýšlela. Chvilka letu a potom smrt navěky? A co mně, stálo mi to za to? Pár let s bouřkovými větry a teď život bez nich?

Když si jí Russ poprvé na útesu všiml, byla to nejšťastnější dítě na světě. Když ji pak adoptoval a pyšně ji nechal vyletět k obloze, myslela, že zemře radostí. Její opravdový otec byl mrtev, odplul na člunu a zabila ho rozzuřená skylla, když ho bouřka zanesla daleko na moře; její matka byla ráda, že se jí zbaví. Přilnula k novému životu, k obloze. Zdálo se, že se jí splní všechny sny. Woodwings měl dobrý nápad, říkala si tehdy. Když o něčem budeš usilovně snít, může se ti to splnit.

Víra ji opustila poté, co se objevil Coll, když jí to řekli.

Coll. Všechno se vracelo zpátky ke Collovi.

A tak, úplně ztracená, všemi zavržená, dívala se Maris s melancholickým klidem.

Ten den přišel, Maris věděla, že se to musí stát.

Večírek byl malý, i když hostitelem byl samotný Vládce. Byl to statný geniální muž s přívětivým obličejem ukrytým pod

hustým vousem, který, jak doufal, jej činil přísným. Když je ve dveřích přivítal, měl na sobě velmi nákladné šaty: bohaté vyšívání látky, prsteny z mědi a mosazi, těžký náhrdelník z pravého tepaného železa. Ale uvítal je vřele. Uvnitř jeho rezidence byla velká společenská místnost. Strop z holých dřevěných trámů, na stěnách hořící pochodně, na podlaze šarlatový koberec. A stůl, který se prohýbal pod břemenem pohoštění - kivas z vlastních shotanských a amberlyských vín, sýry dovezené z Culhall, ovoce z Outer Islands, veliké mísy zeleného salátu. V krbu se na rožni otáčela mořská kočka, kterou kuchař podléval hořkým nálevem a šťávou, která z ní kapala. Bylo to velké zvíře, asi jako půl člověka, stáhli mu teplou modrošedou kožešinu, a tak byl obnažen jeho sudovitý trup, který se zužoval k páru mocných nohou. Silná vrstva tuku, která chránila mořskou kočku před chladem, začala prskat a syčet v plamenech a její zvědavá hlava byla vycpaná ořechy a bylinami. Vonělo to nádherně. Všichni jejich přátelé - zeměplazi byli na večírku, obklopili Colla a blahopřáli mu. Někteří z nich měli dokonce pocit, že musí pohovořit s Maris, říci jí, jaké má štěstí, že její bratr je letec, že sama byla letec také. Byla, byla, byla. Chtělo se jí křičet. Ale letci byli horší. Byli tam, jak jinak, v hojném počtu. Corm, hezký jako vždy, velmi elegantní, vévodil společnosti v jednom koutě a vyprávěl ženám se zářícíma očima příběhy ze vzdálených míst. Shalli tančila; během večírku svou šílenou energii vyčerpala půl tuctu mužů. Další letci byli z jiných ostrovů. Anni z Culhall, chlapec Jamis Mladší, Helmer z Greater Amberly, jehož jediná dcera ho o jeho křídla připraví ani ne za rok, půl tuctu dalších ze Západního a tři z Východního souostroví. Její přátelé, její bratři, její kamarádi z Eyrie. Ale teď se jí vyhýbali. Anni se zdvořile usmála a dívala se jinam. Jamis jí vyřídil pozdrav od svého otce, potom už nemluvil, nastalo nepříjemné ticho, přešlapoval z nohy na nohu, až ho Maris nechala odejít. Jeho povzdech ulehčení byl skoro slyšitelný. Dokonce Corm, který tvrdil, že nikdy není nervózní, z ní byl celý nesvůj. Přinesl jí šálek horkého kivas, potom přes místnost uviděl svého kamaráda, se kterým prostě musel mluvit. Maris měla pocit, že je od všech odříznutá a že se jí všichni vyhýbají; našla si kožené křeslo u okna. Tam si sedla, upíjela kivas a naslouchala silnému větru, který lomcoval okenicemi. Neměla jim to za zlé. Co si vlastně máte povídat s letcem bez křidel? Byla ráda, že Garth a Dorrel nepřišli a ani nikdo z dalších, které měla zvlášť ráda. A styděla se za to, že je ráda. Pak byl u dveří nějaký větší pohyb a její nálada se trochu pozměnila. Přišel Barrion s kytarou. Maris se usmála, když ho viděla vcházet. Russ měl Barriona rád, přestože se domníval, že má na Colla špatný vliv. Zpěvák byl vysoký, větry ošlehaný muž, měl kštici nepoddajných šedých vlasů, která ho dělala starším, než byl. Dlouhý obličej nesl stopy po větru a slunci, ale kolem úst měl i vrásky od smíchu a v šedých očích šibalský humor. Barrion měl dunivý hlu-boky hlas, neuctivé způsoby a rád vyprávěl pikantní historky. Říkalo se o něm, že je nejlepší zpěvák Západního souostroví. Aspoň Coll to říkal a, samozřejmě, sám Barrion. Ale Barrion také říkal, že byl na stovkách ostrovů, což je pro člověka bez křidel naprosto nepředstavitelné. A tvrdil, že jeho kytara se sem dostala před sedmi staletími ze Žerně, že ji přivezli samotní hvězdní plavci. Jeho rodina si ji předávala z generace na generaci, říkal se vši vážností, jako by očekával, že mu Coll a Maris budou věřit. Ale ta myšlenka byla nesmyslná - zacházet s kytarou jako by to byl pár křidel! Ale stejně, i když lhal, byl vysoký a štíhlý Barrion dost zábavný a dost romantický a zpíval úplně jako vít. Coll u něho studoval zpěv a teď byli velcí přátelé. Vládce ho pořádně poplácal po zádech a Barrion se zasmál, posadil se a připravil se ke zpěvu. Celá místnost ztichla; dokonce i Corm přerušil svoje vyprávění v polovině příběhu. Začal Písní hvězdných plavců. Byla to nejstarší balada, první z těch, o kterých oprávněně tvrdili, že jsou jejich vlastní. Barrion ji zpíval jednoduše, s prostou nenuceností a Maris zvuk jeho hlubokého hlasu uklidnil. Jak často slýchala Colla pozdě v noci brnkat na svůj nástroj a zpívat tuhle píseň! Hlas se mu tehdy měnil; to ho strašně zlobilo. Každá třetí oktava byla přerušena škaredým naprasklým zvukem a minutou nadávek. Maris ležela v posteli a bezmocně se hihňala zvukům zdola z haly. Teď naslouchala slovům, když Barrion sladce zpíval o hvězdných plavcích a jejich veliké lodi se stříbrnými plachtami, které byly napjaty stovky mil, aby polapily divoký hvězdný vítr. Byl tam celý příběh. Záhadná bouře, poškozená loď, rakve, v nichž na chvíli zemřeli; potom ztratili směr a dorazili sem, do světa nekonečného oceánu a zuřivých bouří, do světa, kde jedinou pevninou bylo tisíc roztroušených skalnatých ostrovů, a kde věčně vál vítr. Píseň popisovala přistání lodi, která přistát neměla, smrt tisíců lidí v rakvích a způsob, jakým plachetnice - sotva těžší než vzduch - plula po moři a měnila vody kolem Shotans na stříbro. Barrion zpíval o kouzlu hvězdných plavců a o jejich snu spravit loď a o pomalé agónii tohoto snu. Melancholicky rozjímal nad tím, jak jejich kouzelným strojům ubývaly síly a jak to všechno skončilo v temnotě. Nakonec vypukla bitva, hned vedle Big Shotan, kdy Starý Kapitán a jeho stoupenci bránili plachty z drahého kovu proti svým dětem. Nakonec synové a dcery hvězdných plavců, první děti Windhaven, rozřezaly plachty na kusy. lehké, ohebné, velmi pevné. A ze všech kovů, které se jim podařilo z lodi zachránit, ukuli křídla. Lidé roztroušení po Windhaven potřebovali komunikovat. Bez pohonných hmot, bez kovu, tváří v tvář oceánu s věčnými bouřkami a s mnoha dravci, který zadarmo nedával nic než silný vítr: výběr byl jednoznačný. Poslední akordy ztichly. Ubozí plavci, pomyslela si Maris jako vždycky. Starý Kapitán a jeho muži byli také letci, i když jejich křídla byla hvězdná. Ale jejich způsob létání musel zemřít, aby se mohl zrodit způsob nový. Barrion reagoval úsměvem na něčí prosbu a začal nový nápěv. Zazpíval několik písní ze staré Země. potom se stydlivě rozhlédl a nabídl svou vlastní skladbu, oplzlou píseň o nadřžené skylle, která si zmýlila rybářskou loď se svým samcem. Maris skoro neposlouchala. Její myšlenky byly pořád ještě u hvězdných plavců. Svým způsobem byli jako Woodwings, pomyslela si; nedokázali se vzdát vlastního snu. A to znamenalo, že museli zemřít. Jestlipak si mysleli, že to stojí za to?

"Barrione," volal Russ ze země. "Tehle večírek se koná na počest dovršení leteckého věku. Zazpívej nám nějaké letecké písně!"

Zpěvák se usmál a přikývl. Maris se podívala na Russe. Stál u stolu, ve zdravé ruce držel sklenku a ve tváři měl úsměv. Je pyšný, pomyslela si. Jeho syn bude brzy letcem, na mě zapomněl. Bylo jí špatně a připadala si ubitá.

Barrion zpíval letecké písně; balady z Outer Islands, ze Shotans, Culhall a Amberlys a Poweet. Zpíval o letcích, duších, navždy ztracených nad moří, když se přidali k Vládcí-Kapitánovi a tasili meče do nebes. Můžete je ještě vidět v bezvětví, bezmocně bloumají bouřemi na neviditelných křídlech. Aspoň tak o tom mluví legendy. Ale letci, co se setkali s bezvětvím, se jen málokdy vrátí, aby o tom mohli pohovořit, takže nikdo to nemůže s určitostí tvrdit.

Zazpíval píseň o bělovlasém Roynovi, kterému bylo přes osmdesát let, když našel svého vnuka mrtvého po milenecké hádce a vzal si jeho křídla, aby pronásledoval a zabil viníka.

Zpíval baladu o Aronovi a Jeni, nejsmutnější píseň ze všech. Jeni byla zeměplaz, a co horšího - byla, mrzák; nemohla chodit. Žila se svou matkou, pradlenou, a denně sedávala u okna a dívala se na útes letců na Little Shotan. Tam viděla Arona, graciézního, rozesmátého letce, do něhož se zamilovala; v jejich snech byl i on do ní zamilovaný. Ale jednou, když byla v celém domě sama, ho viděla, jak si na nebi pohrává s jiným letcem, se ženou s ohnivými vlasy. Přistáli na zemi a políbili se. Když se matka vrátila domů, byla Jeni mrtvá. Když se o tom Aron dověděl, nedovolil, aby pohřbili ženu, kterou nikdy nepoznal. Vzal ji do náruče a odnesl ji na útes. Potom ji k sobě připoutal, odletěl s ní daleko nad moře a pohřbil ji jako letce.

Zazněla i písnička o Woodwingsovi, i když nebyla zrovna nejlepší. Udělala z něho komického blázna. Přesto ji Barrion zazpíval, a ještě o letci, co nosil špatné zprávy, a Winddance, svatební píseň letců a spoustu dalších. Maris se skoro nemohla pohnout, tak to na ni všechno zapůsobilo. Kivas jí v rukou vychladl, v té záplavě slov na něj zapomněla. Byl to hezký pocit, nepokojný a obtížný krásný smutek, a ten ji-dovedl až ke vzpomínkám na vítr.

"Tvůj bratr se narodil jako letce," šeptal jí měkký hlas a ona uviděla Corma, jak sedí na opěradle jejího křesla.

Gestikulovala graciézně sklenicí vína k místu, kde u Barrionových nohou seděl Coll. Mladík si pevně rukama objímal kolena a v očích měl výraz extáze.

„Podívej, jak ho ty písně dojmají," řekl Corm mírně. "Pro zeměplaza jsou to jenom písničky, ale pro letce znamenají mnohem, mnohem víc. Ty i já to víme, Maris. a tvůj bratr taky. To můžu říct už od pohledu. Vím, jaké to. pro tebe musí být, ale myslí na něj, holka. Miluje to tak jako ty."

Maris se podívala na Corma a jenom se zasmála jeho moudrosti. Ano, Coll vypadal jako v transu, ale jen ona věděla proč. Miloval zpěv, ne létání; písničky, ne to. o čem se v nich zpívalo. Ale jak by tohle mohl vědět Corm, usměvavý hezký Corm, co si byl sám sebou tak jistý a věděl tak málo. "Myslíš, Corme, že sní jenom letci?" zeptala se ho šeptem, potom rychle odvrátila pohled tam, kde Barrion končil písničku.

"Existuje ještě hodně leteckých písniček," řekl Barrion. "Kdybych je měl zazpívat všechny, byli bychom tu celou noc a já bych se ani nenajedl." Podíval se na Colla. "Počkej. Naučíš se toho mnohem víc než já, až se dostaneš na Eyrie."

Corm, co byl u Maris, zvedl sklenici na znamení připitku.

Coll se postavil. "Chci vám zazpívat."

Barrion se usmál. "Myslím, že ti můžu svěřit svoji kytaru. Nikomu jinému, ale tobě ano." Vstal a uvolnil svoje místo tichému, bledému chlapci.

Coll se posadil, nervózně brnkal, kousal se do rtů. Zamrkal do pochodní, podíval se na Maris a zase zabrnkal. "Chtěl bych vám zahrát novou písničku o letci. Já - napsal jsem ji sám. Nebyl jsem tam, chápete, ale slyšel jsem ten příběh, a no, prostě je to pravda. Měla by to být písnička, ale do dneška nebyla."

"No tak ji zazpívej, chlapče," pobízela ho Vládky.

Coll se usmál, znovu se podíval na Maris. "Nazval jsem ji Ravenův pád."

A zazpíval ji.

Jasně a čistě, krásným hlasem, přesně tak, jak se to všechno stalo. Maris se na něj dívala široce otevřenými očima, poslouchala ho s úctou. Všechno to vystihl přesně. Dokonce i ten pocit, co měla ve chvíli, kdy se Ravenova složená křídla rozjasnila jako zrcadlo ve slunci a kdy uletěl smrti. V Collově písni byla všechna její nevinná láska, kterou k němu chovala; ten Raven, o kterém písnička pojednávala, byl slavný princ s křídly, tajemný, odvážný a vzdorovitý. Jak si o něm Maris kdysi myslela.

Má nadání, pomyslela si Maris. Corm se na ni podíval a řekl: "Cože?" a najednou si uvědomila, že to řekla nahlas.

"Coll," řekla tiše.. Poslední tóny písně jí doznívaly, v uších. "Mohl by být lepší než Barrion, kdyby dostal příležitost.

Ten příběh jsem mu vyprávěla já, Corme. Já jsem tam byla a ještě tučet dalších, když Raven tehle trik předváděl. Ale nikdo z nás to nedovedl popsat tak krásně, jak to dokázal Coll. Má zvláštní nadání."

Corm se na ní spokojeně usmál. "Jasně. Příští rok na písničkové soutěži složíme Východní souostroví na kolena."

A Maris se na něj podívala, najednou rozzlobená. Všechno je to na hlavu postavené, myslela si. Naproti přes místnost se na ni díval Coll s otázkou v očích. Maris přikývla a on se pyšně usmál. Udělal to dobře.

A ona se rozhodla.

Ale potom, ještě než Coll stačil začít zpívat další písničku, předstoupil Russ.u, A teď," řekl, "teď se musíme uklidnit.

Zpívali jsme, pohovořili jsme, dobře jsme se najedli a napili tady v teple. Ale venku je vítr."

Všichni vážně poslouchali, jak se od nich očekávalo, a zvuk vetru, kulisa, na tak dlouhou dobu zapomenutá, jako by teď zcela naplňovala místnost. Maris naslouchala a chvěla se.

"Křídla," řekl otec.

Vládky předstoupil a držel je v rukou jako závazek, který představovala. Hovořil slavnostně: "Dlouho tato křídla sloužila Amberly, spojovala nás se všemi lidmi Windhaven, po celé generace, od dnů hvězdných plavců. Létala na nich Marion, dcera hvězdného plavce, pak její dcera Jeři a její syn Jon a Anni, a Flan a Denis" ... genealogie

pokračovala ještě dlouho ... "a naposledy pak Russ a jeho dcera Maris." V davu to poněkud zašumělo nad nečekanou zmínkou o Maris. Nebyla opravdový letec, a tedy neměla být ani jmenována. Mluví o mně jako o letci, dokonce i když mi berou křídla, pomyslela si Maris. "A nyní je převezme mladý Coll. Jako jiní Vládci po celé generace, i já je třímám na malou chvíli ve svých rukách, abych jim svým dotykem přinesl štěstí. A mým prostřednictvím se těchto křídel dotýká všechen lid Lesser Amberly a mým hlasem všichni říkají 'Dobře dolet', Colle!'"

Vládce podal složená křídla Russovi, ten je převzal a otočil se ke Collovi. Ten stál, v ruce držel kytaru a vypadal najednou zoufale malý a strašně bledý. "Přišel čas, aby se někdo stal letcem," řekl Russ. "Přišel čas, abych předal křídla a aby je přijal Coll a bylo by pošetilé připínat si křídla uvnitř domu. Pojďme na útes letců a podívejme se, jak se z chlapce stane muž."

Všichni - nosiči pochodní i letci - byli připraveni. Vyšli z rezidence. Coll na čestném místě mezi otcem a Vládcem, hned za nimi letci s pochodněmi. Maris a další účastníci večíрку šli kousek za nimi.

Trvalo deset minut, než v tichu jiného světa pomalu došli na útes a postavili se zhruba do půlkruhu. Na jeho okraji stál sám Russ, měl jen jednu ruku, ale odmítl jakoukoli pomoc, a sám připínal křídla svému synovi. Coll byl v obličeji bledý jako stěna. Když mu Russ rozkládal křídla, stál bez hnutí a díval se přímo dolů do hlubiny pod sebou, kde tmavé vlny narážely na pláž.

Nakonec to bylo hotovo. "Můj synu, jsi letec," řekl Russ a potom odstoupil, stejně jako všichni ostatní, až blízko k Maris. Coll tam stál sám, pod hvězdami, -seděl na kraji, pod obrovskými stříbrnými křídly vypadal menší než kdykoli před tím. Maris chtěla vykřiknout, přerušit to, udělat cokoli; cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Ale nemohla se ani pohnout. Stejně jako všichni ostatní, i ona čekala na tradiční první let.

A Coll se nakonec se zatajeným dechem odrazil od útesu.

Klopýtl a pak seskočil z dohledu. Dav postoupil kupředu. Než všichni účastníci večíрку došli až ke kraji, vybral to a pomalu stoupal. Oblětí široký kruh nad oceánem, potom klouzal blízko k útesu a pak zase zpátky. Někdy předváděli mladí letci svým přátelům podívanou, ale Coll se nechtěl předvádět. Byl jako nemotorný okřídlený stříbrný příznak a na obloze, kde se necítil doma, byl poněkud ztracený.

Rozprostřela se další křídla; Corm a Shalli a další se připravili k letu. Zakrátko se připojí ke Collovi na obloze, několikrát přeletí ve formaci, potom za sebou nechají zeměplazy a odletí na Eyrie, aby tam strávili zbytek noci oslavou nejnovějšího letce.

Než ale kdokoli z nich stačil vyskočit, změnil se vítr; Maris to poznala citem letce. A slyšela to - závan chladu, co zaskučel be/utěšně přes skalnaté okraje vrcholu; a nejvíce ze všech to viděla, protože nad těmi vlnami se Coll viditelně kymácel. Trochu klesal, bojoval o svoji záchranu a najednou se dostal do vývrtky. Někdo vyjekl. Potom zase rychle let ovládl a namířil si to zpátky k nim. Ale byl to urputný boj. Vál ostrý vítr, zlobný, tlačil ho dolů. Byl to takový druh větru, který letec musí uprosit, ukonejšit a zkrotit. Coll s tím větrem bojoval a on ho ubíjel.

"Má trable," řekl Corm, ten hezký letec, a s cvaknutím zaklapl poslední rozpínku. "Poletím jako jeho strážce." A najednou byl nahoře.

Stejně bylo příliš pozdě na to, aby mu mohl nějak významně pomoci. Coll už mířil k přistávací pláži, křídla se mu kymácela, jak se zmítal v náhlé turbulenci, která jej zachytila. Beze slova bylo rozhodnuto a celá společnost se pohnula jako jeden muž, aby ho přivítala, Maris a její otec byli první.

Coll se snašel příliš rychle. Nejel na větru. Ne. Vítr ho strkal před sebou. Křídla se mu třásla, jak klesl a naklonil se tak, že se špička jednoho křídla dotkla země, zatímco druhé křídlo směřovalo k obloze. Špatně, špatně, všechno špatně. Dokonce jak spěchali na pláž, cítili velkou sprchu suchého písku a pak slyšeli strašlivý zvuk praskajícího kovu a Coll přistál, ležel bezpečně na písku.

Levé křídlo měl zplihlé a zlomené.

Russ se k němu dostal první, klekl si nad něj a začal povolovat řemínky. Ostatní se shromáždili okolo. Potom se Coll trochu nadzdvihl a viděli, že se třese a že má oči plné slz.

"Nic si z toho nedělej," řekl Russ rádoby srdečně. "Byla to jen rozpínka, synáčku; pořád praskají. To snadno spravíme. Trochu jsi se trásl, ale každý jednou letěl poprvé. Příště to už bude lepší."

"Příště, příště, příště!" řekl Coll. "Já to nedokážu, já to nedokážu, tatí. Já nechci žádné příště! Nechci tvoje křídla!" Ted' už nezakrytě brečel a celé tělo se mu otřásalo vzlyky.

Hosté stáli v němém úžasu a otcův obličej zpřisněl. "Jsi můj syn a letec. Bude příště. A ty se to naučíš."

Coll se pořád trásl, křídla měl teď odepnutá, ležela mu rozložená u nohou, polámaná a nepotřebná, aspoň pro tuto chvíli. Dnes večer se na Eyrie nepoletí.

Otec napřáhl svou zdravou paži a popadl syna za rameno; zatřásl s ním. "Slyšíš mě? Slyšíš? Nechci už poslouchat takovéhle nesmysly! Budeš létat - nebo nejsi můj syn!"

Veškerý Collův vzor náhle pominul. Přikývl, polykal slzy, vzhledl. "Ano, tatí," řekl. "Promiň, já se tam jenom strašně bál, nemyslel jsem to tak." Je mu teprve třináct, uvědomila si Maris, když ho pozorovala mezi hosty. Třináct let, je celý vyjukaný a není ani trochu letec. "Nevím, proč jsem to říkal. Nemyslel jsem to vážně."

A Maris už mohla promluvit. "Ale ano, myslel," řekla nahlas, vzpomněla si na to, jak Coll zpíval o Ravenovi, vzpomněla si na svoje rozhodnutí. Ostatní se na ni šokované podívali a Shalli jí položila ruku na paži, snažila se ji zadržet. Ale Maris ji setřásla a postavila se mezi Colla a otce.

"Myslel to vážně," řekla klidně, její hlas byl pevný a jistý, ale srdce jí tlouklo. "Copak to nevidíš, otče? On není žádný letec. Je to dobrý syn a měl bys na něj být pyšný, ale nikdy nebude milovat vítr. Je mi jedno, co říká zákon."

"Maris," řekl Russ a v jeho hlase nebylo ani památky po teple, vyznívalo z něj jenom zoufalství a bolest. "Ty bys chtěla odejmout křídla svému vlastnímu bratrovi? Já myslel, že ho miluješ."

Před týdnem by se rozplakala, ale teď už neměla žádné slzy., "Miluji ho a přeji si, aby žil dlouho a aby byl šťastný. Jako

letec šťastný nebude. Dělá to jenom-proto, abys ty na něj byl pyšný. Coll je zpěvák, dobrý zpěvák. Proč mu musíš odpírat život, který miluje?"

"Nic mu neodpírám," řekl Russ chladně. "Tradice..."

"Hloupá tradice," vložil se do jejich rozhovoru další hlas. Maris zdvihla oči, aby vyhledala svého spojence, a uviděla Barriona, jak se prodírá davem.

"Maris má pravdu. Coll zpívá jako anděl a jak létá, to jsme viděli všichni." Opovrživě se podíval na letce v davu. "Vy letci jste otroci svých zvyklostí, už jste zapomněli myslet. Slepě dodržujete tradici bez ohledu na to, jak může někomu ublížit."

Téměř nepozorovaně přistál Corm a složil křídla. Teď už stál před nimi a jeho krásný obličej hořel zlobou. "Letci a jejich tradice učinili Amberly velkým, tisíckrát utvářeli samotnou historii Windhaven. Je mi jedno, jak hezky umíš zpívat, Barrione, jsi mimo zákon." Podíval se na Russe a pokračoval: "Neboj se, příteli. Uděláme z tvého syna letce, jaký na Amberly nikdy nebyl."

Ale potom vzhledl Coll a i když mu ještě pořád tekly slzy, v jeho obličejí se najednou také objevila zlost a rozhodnutí. "Ne! vykřikl a vrhl na Corma vzdorovitý pohled. "Neuděláte ze mě něco, co nechci být, je mi jedno, kdo jste. Já nejsem zbabělec, nejsem dítě, ale nechci létat, nechci, NECHCI!" Jeho slova byla jako přívál, vykřičená do větru, a jak bylo jeho tajemství vyčeno, padly najednou všechny bariéry. "Vy letci si myslíte, že jste tak dokonalí, že všichni ostatní jsou pod vámi, ale není to tak, abyste věděli, není. Barrion byl na stovce ostrovů a zná víc písní než celý tucet letců, je mi úplně jedno, co si myslíš, Corme. Není zeměplaz, pluje na lodi, když se ostatní strašně bojí. Vy letci jste mimo dosah skyll, ale Barrion jednou skyllu

zabil harpunou, z malého dřevěného člunu. Vsadím se, že jste to nevěděli.

Můžu být jako on. Mám talent. Chystá se na Outer Islands a chce, abych se tam vydal s ním, a taky mi řekl, že mi jednoho dne předá svou kytaru. Doká. že o létání krásně zpívat a stejně tak dobře to umí i o rybaření nebo lovu, o čemkoli. Letci to nedokážou. On ano. On je Barrion! Je zpěvák a to je stejně dobré jako být letec. A já to také dokážu, jako jsem to dokázal dneska večer s Ravenem." Podíval se na Corma se zlobou a nenávistí. "Vezmi svoje stará křídla a dej je Maris, ona je letec," křičel a kopal do zplihlé látky na zemi. "Já chci jít s Barrionem."

Nastalo hrozivé ticho. Russ na dlouhou dobu oněměl, pak se podíval na svého syna, v obličejí byl starší než kdykoli předtím. "Ta křídla nejsou jeho, aby si je bral, Colle," řekl. "Byla to moje křídla a mého otce a před ním jeho matky a já chtěl - chtěl jsem -" Jeho hlas se zlomil.

"Za tohle můžeš ty," řekl Corm zlostně a podíval se na Barriona. "A ty, ano, ty, jeho vlastní sestra," dodal, když pohled obrátil na Maris.

"Dobře, Corme," řekla. "Můžeme za to, Barrion a já, protože máme Colla rádi a chceme, aby byl šťastný - a naživu. Letci se drželi své tradice příliš dlouho. Barrion má pravdu, copak to sám nevidíš? Každý rok . špatní letci získávají křídla od svých rodičů a umírají s nimi a Windhaven je chudší, protože křídla nelze nahradit. Kolik bylo létců v dobách hvězdných plavců? Kolik jich je dneska? Nechápeš, co s námi dělá tradice? Křídla jsou výrazem důvěry, měli by je nosit ti, kteří milují oblohu, kdo létají nejlépe a nejlépe se o ně postarají. Namísto toho je jediným měřítkem pro udělení křídel jenom rod. Rod, ne schopnosti; ale let-covy schopnosti a um jsou jediné, co jej zachrání před smrtí, vše, co spojuje Windhaven."

Corm zasupěl. "To je hanba. Ty nejsi letec, Maris, a ani v nejmenším nemáš právo o těchto záležitostech mluvit. Tvoje slova zneuctívají oblohu a narušuje celou tradici. Pokud se tvůj bratr rozhodne vzdát se svého rodového práva, dobře. Ale nemůžeme se v žádném případě vysmívat svému zákonu a nemůžeme křídla dát komukoli, kdo si je vybere." Rozhlížel se-po davu znehybněným šokem. "Kde je Vládce? Pověz nám, jaký je ten zákon!"

Vládce mluvil pomalu a s obavami. "Zákon - tradice - ale tenhle případ je tak zvláštní, Corme. Maris sloužila Amberly dobře a všichni dobře víme, jak dokáže létat. Já -"

"Ten zákon!" trval na svém Corm.

Vládce potřásl hlavou. "Ano, je to moje povinnost, ale - zákon říká, že - zřekne-li se letec svých křídel, potom budou předána dalšímu letci z ostrova a než bude nový držitel křídel vybrán, budou křídla v držení letce seniora a Vládce. Ale, Corme, zatím se žádný letec svých křídel nezřekl - ten zákon se používá, jen když letec zemře bez dědice a v tomhle případě, Maris je -"

„Zákon je zákon," řekl vCorm.

"A ty se jím budeš slepě řídit," vložil se do toho Barrion.

Corm si ho nevšímal. "Já jsem na Lesser Amberly letec senior od té doby, kdy Russ předal svoje křídla, já je budu mít v opatrování, dokud nenajdeme někoho vhodného k tomu, aby se stal letcem, někoho, kdo si toho bude vážit a kdo bude dodržovat tradice."

"Ne!" křičel Goll. "Já chci, aby ta křídla dostala Maris!"

"Ty do toho nemáš co mluvit," řekl mu Corm. "Ty jsi zeměplaz." Sklonil se, zdvihl pohozená, poškozená křídla. Začal je metodicky skládat.

Maris se rozhlížela koleni, kdo jí pomůže, ale bylo to beznadějné. Barrion rozhodil ruce, Shalli a Hel-mér její pohled neopětovali a její otec stál zlomený a plakal, už nebyl letec, dokonce ani slovem, prostě jen starý mrzák. Účastníci večírku se postupně, jeden po druhém, vytráceli.

Vládce k ní přistoupil. "Maris," začal. "Je mi to líto. Já bych ti ta křídla dal, kdybych mohl. Tomuhle zákon sloužit neměl - neměl to být trest, jenom vodítko. Ale je to zákon letců a já nemohu být proti letcům. Jestli popřu Cormova slova, stane se z Lesser Amberly Kennehut a v písních mě budou označovat za blázna."

Přikývla. "Chápu to," řekla. Corm krácel pomalu z pláže, pod paží odnášel křídla.

Vládce se otočil a odešel a Maris šla přes písek k Russovi. "Tati -" začala.

Podíval se na ni. "Ty nejsi moje dcera," řekl a ostentativně se od ní odvrátil. Dívala se na toho starého muže, jak se toporně pohybuje, jak ztěžka kráčí, odchází, aby ukryl svůj stud. Nakonec na přistávací pláži stáli jen oni tři, beze slov, úplně zničení. Maris přistoupila ke Collovi, objala ho a přivinula ho k sobě. Drželi jeden druhého, v tu chvíli byli oba jako děti, které hledají útěchu, co samy dát nemohou. "Pojďte ke mně," řekl Barrion nakonec, jeho hlas je probral. Nejistě se od sebe odtáhli a dívali se, jak si zpěvák přehodil kytaru přes rameno a šli k němu domů.

Dny, které následovaly, byly pro Maris temné a plné trápení.

Barrion žil v malém srubu u přístavu hned za pustou trouchnivějící přístavní hrází. Tam byli s ním. Maris nikdy před tím neviděla Colla tak šťastného. Každý den zpíval s Barrionem a věděl, že nakonec z něho bude zpěvák. Jenom ten fakt, že se Russ odmítal s ním setkat, chlapce trápil, ale dokonce i na tohle často zapomínal. Byl mladý a přišel na to, že mnozí jeho vrstevníci na něj pohlížejí s uznáním a obdivem jako na rebela a on na to byl hrdý.

Ale pro Maris nebylo všechno tak snadné. Jen zřídka vycházela ze srubu, jen při slunce západu se chodila trochu projít po hrázi a dívala se na příjíždějící rybářské čluny. Byla schopná myslet jenom na svou ztrátu. Byla v pasti a byla bezmocná. Snažila se jak to šlo nejvíc, jednala správně, ale stejně o svoje křídla přišla. Tradice panovala jako ten bláznivý krutý Vládce a ona se teď stala jejím vězněm.

Barrion chodil každý den do doků, aby od rybářů z Amberly získával nové písně a aby je potom zpíval v pobřežních hostincích. Když se jednou vrátil, bylo to dva týdny po incidentu na pláži, podíval se při večeři na Maris a chlapce a řekl: "Opatřil jsem si člun. Za měsíc popluju na Outer Islands."

Coll se dychtivě usmál. "My taky?"

Barrion přikývl. "Ty ano, určitě. A Maris?"

Zavrtěla hlavou. "Ne."

Zpěvák si povzdechl. "Tím, že tady zůstaneš, nic nezískáš. Na Amberly to budeš mít těžké. I pro mě tu nastaly těžké časy. Vládce je proti mně, ponouká ho k tomu Corm, a vážení občané se mi začínají vyhýbat. Kromě toho, je veliký kus světa, který stojí za vidění. Pojed' s námi." Usmíval se. "Třeba bych mohl i tebe naučit zpívat."

Maris nepřítomně míchala guláš. "Zpívám hůř než můj bratr létá, Barrione. Ne, nemohu s vámi jet. Jsem letec. Musím zůstat a získat svoje křídla zase zpátky."

"Obdivuju tě, Maris," řekl, "ale tvůj boj je beznadějný. Co chceš dělat?"

"Nevím. Něco. Možná Vládce. Můžu jít za ním. Vládce tvoří zákony a má soucit. Až pozná, že pro lidi na Amberly je to nejlepší, tak..."

"Nemůže vzdorovat Cormovi. Tohle je problém práva letců a na to on nemá vůbec žádný vliv. Navíc..." zaváhal.

"Co?"

"Slyšel jsem jednu novinku. Říká se po celých docích. Našli nového letce; nebo vlastně starého. Devin z Gavora sem jede na člunu, aby se tu usídlil a převzal tvoje křídla." Díval se na ni bedlivě, na tváři bylo jasné vidět, jak se soustřeďuje.

"Devin!" Odhodila vidličku a vstala. "Copak jim ty zákony úplně zaslepily rozum?" Přecházela sem a tam přes místnost.

"Devin je horší letec než kdy byl

Coll. O křídla přišel, když letěl střemhlav příliš nízko a zavadil křídly o vodní hladinu. Nebýt lodi, která tam zrovna plula, tak by to nepřežil. Takže Corm mu chce dát další pár křidel?"

Barrion se hořce usmál. "Je letec a dodržuje staré tradice."

"Kdy vyjel?"

"Prý před několika dny."

"Ta cesta trvá nejmíň čtrnáct dní," řekla Maris. "Jestli chci něco podniknout, tak to musím udělat, ještě než se sem dostane. Jakmile jednou ta křídla získá, už budou jeho a pro mě úplně ztracená."

"Ale Maris," řekl Coll, "co chceš dělat?"

"Nic," řekl Barrion. "Jo, mohli bysme ty křídla samozřejmě ukrást. Corm je nechal opravit, jsou jako nová. Ale káni by ses pak poděla? Nikde by tě nepřijali. Vzdej to, nemá to cenu. Nemůžeš změnit zákon letců."

"Ne?" zeptala se. Najednou byl její hlas plný vášně. Přestala přecházet po místnosti a naklonila se nad stůl. "Jseš si tím tak jistý? Tradice se nikdy nezměnila? Odkud se vlastně vzala?"

Barrion vypadal zmateně.

"No, zasedala Rada, hned potom, co byl Velký Kapitán zabit, když Kapitán-Vládce Big Shotan předal nově ukovaná křídla. Tehdy bylo rozhodnuto, že žádný letec nebude s sebou na oblohu nosit žádnou zbraň. Pamatovali si tu bitvu a způsob, jakým staří hvězdní plavci používali poslední dvoje hvězdné saně pro palbu shora."

"Ano," řekla Maris, "a vzpomeň si, Rada pak zasedala ještě dvakrát. Několik generací po tom, kdy další Kapitán-Vládce chtěl dalšího Vládce podřídit své vůli a získat celý Windhaven pod svou kontrolu. Poslal tehdy letce Big Shotan na oblohu s meči, aby zaútočili na Little Shotan. A letci z ostatních ostrovů se sešli na zasedání Rady a když jeho letci-duchové zmizeli, odsoudili ho. Takže on byl poslední Vladař-Kapitán a dnes je Big Shotan obyčejný ostrov jako všechny ostatní."

"Ano," řekl Coll. "A třetí zasedání Rady se konalo, když všichni letci byli pro to, aby nepřistávali na Kennehut, když Šílený Vládce zabil letce, co přinesl špatné zprávy."

Barrion přikývl. "To jo. Ale od té doby Rada svolána nebyla. Jsi si jistá, že by se setkali?"

"Samozřejmě," řekla Maris. "To je Jedna z Cormových drahých tradic. Kterýkoli letec může svolat Radu. A já bych tam mohla předestít svůj případ, před všemi letci z Windhaven a..."

Přestala mluvit.

Barrior se na ní díval a ona se dívala na něho, oba mysleli na jedno a totéž.

"Kterýkoli z letců," řekl s nenápadným zdůrazněním.

"Ale já letec nejsem," řekla Maris. Sesula se do židle. "A Coll se svých křídel vzdal a Russ - i kdyby nás viděl - tak by je předal. Corm naši žádost nepodpoří. Zpráva se nerozšíří."

"Můžeš se zeptat Shalli," navrhl jí Coll. "Nebo počkat na útesu letců nebo..."

"Shalli je proti Cormovi strašně mladá a moc se bojí," řekl Barrior. "Slýchávám ty příběhy. Je jí po tobě smutno, stejně jako Vládcí, ale tradici neporuší."

Corm by se mohl pokusit zbavit křídel i ji. A ostatní - s kým bys mohla počítat? A jak dlouho můžeš čekat? Helmer tu bývá nejčastěji, ale je stejně úzkoprsý

jako Corm. Jamis je příliš mladý a tak dále. Chtěla bys po nich, aby podstoupili příliš velké riziko." Pochybovačně zavrtěl hlavou. "To nevyjde. Žádný letec nebude mluvit ve tvůj prospěch; ne tak, aby to bylo včas. Za dva týdny dostane Devin tvoje křídla."

Všichni tři zmlkli. Maris se dívala upřeně do svého talíře na vystydý guláš. Ptala se sama sebe, copak neexistuje žádný způsob? Potom se podívala na Barriora.

"Před chvílí," řekla velmi opatrně, "jsi řekl něco o uloupení křídel..."

Vítr byl studený a vlhký, zlobný, bičoval moře v nárazech; na východní obloze mohutněla bouřka. "Dobré počasí na létání," řekla Maris. Lodka se pod ní jemně pohupovala.

Barrior se usmál, přitáhl si plášť, aby se chránil před vlhkem. "Teď jen abys měla možnost letět."

Zadívala se na břeh, kde mezi stromy stál Cormův tmavý dřevěný dům. V horním okně bylo vidět světlo.

Tři dny, pomyslela si Maris zatrpkle. Teď by ho mohli zavolat. Jak dlouho si mohou dovolit čekat? Každou hodinou byl Devin blíž - ten muž, co měl získat její křídla.

"Myslíš, že dneska večer?" zeptala se Barriora.

Pokřčil rameny. Čistil si nehty dlouhou dýkou, plně se na tuto činnost soustředil. "Měla bys to vědět líp než já," řekl, aniž by se na ni podíval. "Maják je pořád temný. Jak často se volají letci?"

"Často," řekla Maris zamyšleně. Ale mohli by zavolat Corma? Na moři byli už dvě noci a doufali, že jej někdo vyzve a on odejde od křídel. Možná Vládce využíval jenom Shalli, než přijede Devin. "Nelíbí se mi to," řekla. "Musíme něco udělat."

Barrior zasunul dýku do pochvy. "Mohl bych ji použít na Corma, ale neudělám to. Jsem na tvé straně, Maris, a tvůj bratr je pro mě jako můj syn, ale nebudu zabíjet pro pár křídel. Ne. Počkáme, dokud maják nevyzve Corma a pak tam vpadneme. Všechno ostatní je příliš riskantní."

Zabít, přemýšlela Maris. Mohlo by k tomu dojít, kdyby se násilím dostali dovnitř a Corm byl doma? A pak pochopila, že ano. Corm byl Corm a kladl by odpor. Jednou v jeho domě byla. Pamatovala si sadu zkřížených obsidiánových nožů, co se blýskaly na stěně. Musí existovat jiný způsob.

"Vládce ho nezavolá," řekla. Nějak to věděla. "Pokud to nebude naléhavé."

Barrior sledoval mraky, co se kupily na východě. "Takže?" řekl. "Jen stěží dokážeme zařídit naléhavou situaci."

"Ale signál zařídit můžeme," řekla Maris.

"Hmm," odpovídal zpěvák. Uvažoval o tom nápadu. "Ano, myslím, že by to šlo." Pousmál se na ni. "Maris, každý den překračujeme pořád víc a víc zákonů. Dost na tom, že jdeme ukrást tvoje křídla. Teď po mně ještě chceš, abych šel na maják a vysílal falešnou výzvu. Ještě že jsem zpěvák, jinak bychom do historie Amberly vstoupili jako největší zločinci."

"Jak tě před tím ochraňuje profese zpěváka?"

„Co myslíš, kdo píše ty písně? Radši bych z nás udělal hrdiny."

Usmáli se na sebe.

Barrior se chopil vesel a rychle mířil ke břehu, k bažinaté pláži kryté stromy, ale ne moc daleko od Cor-mova domu.

"Počkej tady," řekl, když vystoupil po kolena do šplouchající vody. "Půjdu k věži. Vběhni dovnitř a vezmi ty křídla, hned, jak uvidíš, že Corm odchází." Maris přikývla na souhlas.

Skoro hodinu seděla sama v rostoucí tmě, dívala se na blesky daleko na východě. Brzy přijde bouřka až k nim; už teď cítila vítr. Nakonec na nejvyšším kopci Lesser Amberly začalo ve staccatovém rytmu blikat znamení z Vládcovy světelné věže. Barrior nějak znal správný signál, uvědomila si najednou Maris, dokonce i když mu ho sama zapomněla říct. Zpěvák toho věděl hodně, mnohem víc, než by si byla pomyslela. Třeba nakonec nebyl takový lhář.

O pár minut později ležela v trávě, několik stop od dveří Cormova domu, tvář k zemi, chráněna stíny a stromy. Dveře se otevřely a tmavovlasý letec vyšel ven, křídla měl přehozená na zádech. Byl teple oblečen. Letecký oděv, pomyslela si Maris. Spěchal po hlavní cestě.

Když byl pryč, bylo snadné proplížit se kolem domu a vklouznout do okna. Naštěstí Corm nebyl ženatý a žil sám; tedy, pokud zrovna dnes večer neměl u sebe nějakou ženu. Ale oni ten dům pečlivě sledovali a nikdo nevešel ani nevyšel - kromě uklízečky, která tu přes den pracovala.

Maris se vyšvihla na parapet a pootevřeným oknem vklouzla do domu. Uvnitř byla tma, ale její oči si rychle přivykly. Musela najít křídla, svoje křídla, než se Corm vrátí. Ke světelné věži se dostane za chvíli a přijde na to, že to byl falešný poplach. Barrior se tam nezdržoval, aby ho nechytil.

Hledání bylo krátké. Hned za vstupními dveřmi, na věšáku, kam odkládal mezi lety i svoje křídla, našla ta svá. Opatrně je sundala, s láskou a touhou, a rukama přejela po chladném kovu, aby zkontrolovala rozpinky. Konečně, pomyslela si; a potom: už nikdy mi je nevezmou.

Připjala si je a utíkala. Dveřmi a do lesů, jinou cestou, než kterou odešel Corm. Brzy se vrátí domů a přijde na to. Musela

jít k útesu letců.

Zabralo jí to dobrou půlhodinu a dvakrát se musela ukrýt v podrostu u cesty, aby nepotkala dalšího nočního cestovatele. A dokonce i když už došla na útes, byli tam lidé - dva muži z letecké chaty - dole na přistávací pláži, takže Maris se musela schovat za skály a čekat a sledovat jejich lucerny.

Byla celá ztuhlá z toho, jak se pořád krčila a třásla zimou, když daleko nad mořem spatřila další pár stříbrných křídel, která rychle klesala. Ten letec opsal kruh nízko nad pláží, upoutal na sebe pozornost lidí z chaty a potom plynule přešel na přistání. Když mu odepínali křídla, poznala Maris, že je to Anni z Cul-hall, nepochybně se vzkazem. Teď tedy přišla její chvíle. Lidé z chaty teď doprovází Anni k Vládcí.

Když s ní odešli, vyškřábala se Maris na nohy a rychle vyběhla po kamenité cestě na útes letců. Bylo dost složité, aby sama rozložila křídla, ale podařilo se jí to, i když závěsy na levém křídle byly ztuhlé a musela jimi pětikrát cvaknout, než poslední rozpinka zapadla. Corm se o ně vůbec nestaral, pomyslela si hoře.

Potom na to zapomněla, zapomněla na všechno, utíkala a vrhla se do větru.

Sílicí vichřice ji zasáhla skoro jako pěst, ale vyrovnala se s ní s elánem, klouzala a otáčela se tak dlouho, dokud nenarazila na silný vertikální proud vzduchu a nezačala stoupat, teď už rychle, pořád výš a výš. Kousek za ní uhořel blesk a ona pocítila, jak ji otřásl strach. Ale potom už byl klid. Zase letěla, a kdyby byla na obloze upálena, tak by na Lesser Amberly kromě Colla nikdo netruchlil a nedovedla si představit krásnější smrt. Nakláněla se a stoupala pořád výš a i když se sama na sebe zlobila, zavýskla radostí.

A nějaký hlas jí odpověděl. "Zatoč!" křičel, byl hodně vzteklý. Celá ztuhla a na chvíli pozbyla veškeré svoje city, dívala se nahoru a za sebe.

Blesk znovu proťal oblohu nad Lesser Amberly a v jeho světle nad sebou uviděla noční stinná křídla osvětlená jako polední stříbrná. Z oblak se k ní rychle snášel Corm.

Křičel, jak se k ní blížil. "Já věděl, že jsi to ty," řekl. Ale vítr trhal každé jeho třetí slovo, takže ho neslyšela. "... musel ... za tím ... nikdy nešel domů ... útes ... čekali. Zatoč! Já tě přinutím přistát! Zeměplaze!" To poslední slyšela a smála se mu.

"Tak to zkus," křičela na něj vzdorovitě. "Jen mi ukaž, jaký jsi letec, Corme! Chyt' mě, jestli to dokážeš!" A pak se pořád smála, naklonila křídlo a otáčela se a vylétla nad něj, on pořád klesal, zatímco jí se dařilo stoupat. Nepřestával křičet.

Tisíckrát si hrála s Dorrelem, honili se spolu nad Eyrie, hráli si na babu v oblacích; ale tohle byla smrtelně vážná honička. Maris si hrála s větrem, hledala jenom rychlost a výšku, ale instinktivně nacházela vzdušné proudy a stoupala stále výš a rychleji. Corm byl teď hluboko pod ní, naklonil se a pomalu stoupal směrem k ní. Ale než dosáhl stejné výšky jako ona, byla už daleko vpředu. Chtěla takhle zůstat. Nebyla to hra a nemohla si dovolit žádné riziko. Kdyby se dostal nad ni, byl dost rozzlobený na to, aby se pokusil přinutit ji klesat, palec po palci, dokud by nespadla přímo do oceánu. Pak by toho možná litoval, kvůli těm křídům, ale Maris věděla, že i tak by to udělal. Tradice letců pro něj hodně znamenaly. Maně ji napadlo, jak by se asi sama zachovala, třeba před rokem, k někomu, kdo ukradl křídla.

Teď byl Lesser Amberly za nimi a jediný pevný bod v dohledu byla blikající světelná věž Culhall v dálce vpravo a nízko na horizontu. A i ta brzy zmizela a nezbylo nic než černé moře dole a obloha nahoře. A proti bouři se rýsovala silueta Cormovy postavy, která ji vytrvale pronásledovala. Ale - Maris se ohlédla a zamrkala - zdálo se, že je menší. Vítězila nad ním? Corm byl dobrý letec, tím si byla jistá. Na soutěžích vždycky vzorně reprezentoval Západní souostroví, zatímco jí soutěžit nedovolili. Ale mezera mezi nimi se jasně zvětšovala.

Blesk ještě jednou vyšlehl a za několik vteřin se už bouřka zlověstně valila nad mořem. Slyšela, jak skyl-la dole odpovídala bouři svým řevem, protože ji to dunění rozcílovalo. Ale pro Maris to znamenalo něco jiného. Tempo, tempo. Bouřka se vzdalovala. Maris mířila na severozápad, bouřka snad k západu. V každém případě byla mimo její dosah.

Něco v ní plachtilo. Zatáčela a nakláněla se jenom pro radost, z čirého štěstí udělala přemet, přímo ukázkový, přeskakovala z proudu na proud jako akrobat na nebi. Vítr jí teď patřil; nic se nemohlo pokazit.

Zatímco si Maris hrála, Corm se neustále přibližoval a když dokončila přemet a začala zase stoupat, viděla ho - byl ji na dosah ruky a nejasně slyšela jeho výkřiky. Křičel něco o tom, že nebude moci přistát, o tom, že se svými ukradenými křídly bude jenom vyděděnec. Chudák Corm! Co ten mohl vědět?

Maris se vznášela, až zase cítila jenom sůl, dokud neslyšela několik stop pod sebou proudící vodu. Jestli ji chce zabít, přinutit ji přistát do vln, tak teď byla zranitelná, nejzranitelnější, jak to vůbec bylo možné. Klouzala; jediné, co musel udělat on, bylo dohonit ji, dostat se nad ni a střemhlav na ni naletět.

Věděla, věděla, že to neudělá, i kdyby sebevíc chtěl. Ve chvíli, kdy vyletěla z vrstvy rozvířených mraků na jasnou oblohu, kde hvězdy svítily na její křídla, byl už Corm daleko za ní, jeří nepatrný bod, který se rychle zmenšoval. Maris .vyčkala, až už jeho křídla vůbec neviděla, potom se chopila nového stoupavého vzduchového proudu a změnila kurs letu na jih. Věděla, že Corm poletí naslepo pořád dopředu, dokud se nevzdá, a pak se otočí a poletí zpátky na Lesser Amberly.

Byla sama jen se svými křídly a s oblohou;-na krátkou chvíli všude zavládl klid a mír.

Za několik hodin na ní temnotou dopadly první paprsky světla z Laus; ohnivé světelné signály na vrcholku Staré pevnosti na nejvyšším bodě kamenitého ostrova. Maris zamířila k nim a brzy se před ní vynořil polorozbořeny masivní starý hrad, který byl, až na ta světla, zcela bez života.

Letěla přímo nad ním, přes širší stranu malého skalnatého ostrova k přistávací ploše na písčitém ostrohu na jihozápadní straně. Laus neměl tolik obyvatel, aby tu bylo třeba postavit chatu pro letce a tentokrát za to byla Maris povděčná.

Nebude tu nikdo, kdo by ji přišel pozdravit a nikdo se jí nebude na nic vyptávat. Přistála sama, aniž by si jí kdokoli všiml ve sprše suchého písku a vymanila se z křídel.

Na konci přistávací plochy, proti úpatí útesu let-ců, byl Dorrelův srub, temný a prázdný. Když na její klepání

nereagoval, otevřela Maris nezamčené dveře a vstoupila dovnitř. Volala ho jménem. Ale celý dům byl ponořen do ticha. Její náhlé zklamání se rychle změnilo v nervozitu. Kde je? Kam mohl odejít? Co když Corma napadne, kam letěla, a uvězní ji tady ještě dřív, než se Dorrel vrátí?

Rychle došla ke hromádce matně svítícím uhlíkům v krbu a rozsvítila svíčku. Potom se rozhlédla po malém útulném srubu a hledala něco, podle čeho by poznala, kam a kdy Dorrel odešel.

Tady: pořádkumilovný Dorrel nechal na jinak vzorně čistém stole několik drobtů z rybiho karbanátku. Podívala se do vzdáleného kouta a, ano, dům byl skutečně prázdný, ani Anitra na svém vyvýšeném místě nebyla. Tak takhle to bylo, Dorrel byl na lovu se svým lelkem.

Maris se vydala ven hledat ho a doufala, že nešel moc daleko. Našla ho, jak odpočíval na skále ve zrádné mělčině na vzdálené západní straně Laus, křídla měl připjatá, ale složená, Anitra mu seděla na zápěstí a požírala rybu, kterou si právě ulovila. Dorrel mluvil s ptákem a Maris neviděl, až když nad ním mávla křídly, která zastínila hvězdy. Pak se na ni strnule díval, jak kroužila a klesala nebezpečně nízkou, a ani na chvíli nebyla v jeho bez-výrazném obličejí patrná sebemenší známka uznání.

"Dorreli," křičela, napětí jí zostřovalo hlas.

"Maris?" V obličejí se mu zračila nedůvěra.

Zatočila a využila stoupající proud vzduchu. "Přijď na břeh, musím s tebou mluvit."

Dorrel přikývl, prudce vstal a pustil svého lelka, aby letěl sám. Pták zdráhavě upustil rybu a stoupal k nebi na bílých křídlech, lehce kroužil a čekal na svého pána. Maris se otočila do směru, odkud přiletěla.

Když tentokrát dosedala na přistávací plochu, byl její sestup náhlý a neobratný a ošklivě si odřela kolena. Maris byla popletená, zmatená; napětí z krádeže, vypětí z dlouhého letu po těch dnech, kdy na obloze vůbec nebyla, podivná směsice bolesti, strachu a radosti z toho, že zase vidí Dorrela, ji zcela nečekaně zaplavila a to všechno jí otřásl a najednou nevěděla, co má dělat. Než se k ní Dorrel dostal, aby jí pomohl odvázat křídla, snažila se plně se soustředit na práci rukou. Zatím ještě nepřemýšlela, nedokázala myslet. Krev z kolen jí tekla proudem po nohách.

Dorrel přistál vedle ní, čistě a elegantně. Byl velmi překvapen jejím náhlým přiletem, ale nedovolil, aby emoce nějakým způsobem ovlivnily jeho let. To pro něj bylo víc než hrdost; měl to skoro vrozené, bylo to stejné dědictví jako křídla.

Anitra se mu usadila na rameni, když si odepjal křídla.

Sel k Maris a vztáhl k ní ruce. Lelek vyloudil nervózní zvuk, ale Dorrel by přesto Maris objal, kdyby do jeho rozpražených rukou najednou nevložit své křídla;

"Tu máš," řekla Maris. "Přiznávám se. Ukradla jsem tahle křídla Cormovi a předávám je i sebe tobě. Přišla jsem tě požádat, ays za mě svolal Radu, protože ty jsi letec a já ne a Radu může svolat jedině letec."

Dorrel na ni zíral, byl zmatený, jako by byl najednou probuzen z hlubokého spánku. Maris byla hrozně netrpělivá a strašně unavená. "Já ti to vysvětlím," řekla mu. "Pojď, půjdeme k tobě, potřebuju si odpočinout."

Byla to dlouhá cesta, ale skoro celou dobu šli mlčky, aniž by se jeden druhého dotýkal. Jen jednou řekl: "Maris - opravdu jsi ukradla -"

Přerušila ho. "Ano. Už jsem ti to řekla." Potom se najednou nadechla a pohnula se k němu, jako by ho chtěla chytit, ale pak se zastavila.

"Promiň, Dorrele, nemyslela jsem to tak... Jsem vyčerpaná a myslím, že mám strach. Nikdy jsem si nepomyslela, že se s tebou setkám za takových okolností." Potom ztichla a on na ni nenaléhal. Jenom Anitra rušila noční ticho reptáním a mručením, že musela tak brzy přestat s lovem ryb.

Když došli domů, klesla Maris na velké křeslo, snažila se uvolnit, zbavit se napětí. Pozorovala Dorrela a cítila, že se pomalu uklidňuje, jak ho viděla při tom jeho známém rituálu. Uložil Anitru na místo, zatáhl závěsy kolem ní (někdo ptáky přikrývá, aby byli zticha, ale to se mu nelíbilo), rozdělal oheň a pověsil čajník s vodou, aby se uvařila.

"Čaj?"

"Ano."

"Místo mezi tam dám květy kerri," řekl. "To tě zklidní."

Najednou ji zaplavila vlna vroucnosti k němu. "Díky."

"Nechceš si svléknout ty šaty, co máš na sobě? Půjčím ti svoje oblečení."

Zavrtěla hlavou - teď by jí stálo moc úsilí pohnout se a potom viděla, že se jí dívá na nohy, měla je holé, vyčnívaly jí zpod krátké suknice. Soustředěně se mračil.

"Ublížila sis." Nalil horkou vodu z čajníku do misky, vzal kousek látky a nějaký balzám a klekl si před ní. Jemným vlhkým plátnem omýval zaschlou krev.

"Není to tak strašné, jak to vypadalo," zamumlal, když jí čistil rány. "Máš to jenom na kolenou. Jsou to jeří povrchové odřenin. Nemotorné přistání, miláčku."

Jeho blízkost a něžný dotyk ji natolik dojaly, že veškeré napětí, strach a únava byly najednou ty tam. Jedna jeho ruka ji jela po stehně a zůstala tam.

"Dorre," řekla něžně, na chvíli ochromená tak, že skoro nemohla mluvit. Zdvihl hlavu, jejich oči se setkaly a nakonec se k němu zase přivinula.

"Vyjde to," řekl Dorrel. "Pochopí to. Nemůžu tě odmítnout." Seděli u snídaně. Zatímco Dorrel připravoval vejce a čaj, Maris mu podrobně vysvětlila svůj plán.

Teď se usmívala a nabírala si plnou lžici jemných vajec. Byla šťastná a plná naděje. "Kdo první svolá Radu?"

"Myslím, že Garth," řekl Dorrel dychtivě. "Zaletím k němu domů a rozdělíme si blízké ostrovy a dáme se do práce."

Ostatní nám pomohou - chtěl bych jenom, aby ses mohla zapojit i ty," řekl a jeho oči byly zadumané. "Bylo by to krásné, kdybychom spolu zase letěli."

"Ještě toho spolu spoustu nalétáme, Dorre. Jestli..."

"Ano, ano, budeme mít spoustu času létat spolu, ale - bylo by to krásné právě dneska ráno."

"Ano. Bylo by to krásné."

Pořád se usmívala a nakonec se musel usmát i on, Zrovna se natahoval přes stůl, aby ji chytil za ruku nebo aby ji pohladil po tváři, když se najednou ozvalo zaklepání na dveře, silné a autoritativní. Zůstali jako přimrazení.

Dorrel vstal a šel otevřít. Maris v křesle bylo vidět přímo ode dveří, ale nemělo smysl pokoušet se schovávat a žádné jiné dveře tu nebyly. Venku stál Helmer, složená křídla měl připevněná na zádech. Díval se přímo na Dorrela, ale ne za něj, do srubu na Maris.

"Corm využil svého práva letce a svolává Radu," řekl. Mluvil zřetelně, jeho hlas byl napjatý a zcela formální. "Bude se jednat o Maris z Lesser Amberly, co kdysi byla letcem a ukradla cizí křídla. Tvoje účast je žádoucí."

"Cože?" vyskočila Maris rychle. "Helmere - Corm svolal Radu? Proč?"

Dorrel se na ni podíval přes rameno, pak se podíval zpátky na Helmera, který jednoduše a nepříjemně Maris ignoroval.

"Proč, Helmere?" zeptal se klidněji než Maris.

"To už jsem ti říkal. A nemám čas tady s tebou stát a jen tak naprázdno tlachat. Musím informovat ještě další letce a dneska je na létání těžký den."

"Počkej na mě," řekl Dorrel. "Dej mi pár jmen, řekni pár ostrovů. Zjednoduší ti to práci."

Helmerovi se zkroutil koutek úst. "Ani by mě nenapadlo, že ty bys chtěl něco takového udělat, kvůli tomu. Nechtěl jsem tě žádat o pomoc, ale když se sám nabízíš..."

Helmer dal Dorrelovi stručné instrukce, zatímco mladší letec si rychle připínal křídla. Maris chodila sem tam, neměla stání, zase si připadala neohrabaná

a celá popletená. Helmer patrně dostal pokyn, aby si jí nevšímal a aby ho neuvedla do rozpaků, už se na nic neptala.

Dorrel ji před odletem políbil a silně stiskl. "Nakrm za mě Anitru a pokus se nedělat si starosti. Doufám, že se vrátím ještě před setměním."

Když letci odešli, bylo v domě dusno. Venku to nebylo o nic lepší, jak Maris zjistila, když stála ve dveřích. Helmer měl pravdu, nebyl to dobrý den na létání.

Byl to den, kdy to člověka nutilo přemýšlet o bezvětrí. Rozklepala se, měla strach o Dorrela. Ale on byl příliš zručný a příliš elegantní na to, aby si o něj musela dělat starosti, pomyslela si, když se pokoušela sama sebe uklidnit. A zbláznila by se, kdyby celý den seděla v domě a představovala si všechna možná nebezpečí, co ho mohla potkat. Dost ji už ničilo, že tady musí čekat a obloha je jí odírána. Podívala se na mraky zahalené nebe. Jestli se po zasedání Rady stane už navždycky zeměplazem-

Ale na smutek bude mít dost času až v budoucnosti, takže si řekla, že zatím na to myslet nebude. Vešla zpátky do domu.

Anitra, noční letec, spala za záclonou; srub byl tichý a strašně prázdný. Na chvíli zatoužila po Dorrelu, aby se s ním mohla o svoje myšlenky podělit a tak se uvolnit. Aby spolu roznýšleli o tom, proč Corm svolal Radu. Když byla takhle sama, myšlenky jí pořád kroužily v hlavě jako lapení ptáci.

Dorrel měl na skřini hru geechi. Maris si ji sundala a rozestavila hladké černé a bílé kameny do jednoduchého zahajovacího obrazce, který přesně vyho

voval její mysli. Maně s nimi začala pohybovat, hrála s kameny na obou stranách, bezmyšlenkovitě je stavěla do nových konfigurací, každá jako by byla poslední, každá nevyhnutelná jako náhoda. A myslela si: Corm je pyšný člověk a já jeho pýchu ranila. Je znám jako dobrý letec a já, rybářova dcera, jsem mu ukradla křídla a uletěla jsem mu, když mě pronásledoval. Ted', aby znovu nalezl svou pýchu, mě musí veřejně ponížit, velkolepě. Nebude mu stačit, že dostane zpátky svoje křídla. Ne, všichni, každý letec musí být u toho, aby viděl, jak mě pokoří a postaví mě mimo zákon.

Maris si povzddechla. Tato Rada se konala proto, aby postavila mimo zákon zeměplazího letce, co ukradl křídla - ale ano, budou se o tom zpívat písně. Ale třeba v tom nebude žádný rozdíl. I kdyby ji Corm znemožnil létat, pořád je tu možnost, že by se všechno mohlo obrátit proti němu. Ona jako obžalovaná bude mít právo promluvit, bránit se. zaútočit na nesmyslnou tradici. A měla stejnou šanci, to Maris věděla, stejnou na Cor-mově Radě, jako kdyby ji svolal Dorrel. Až teď úplně pochopila, jak moc Corma ranila a jak moc se rozzlobil.

Dívala se na hrací desku geechi. Kameny, bílé a černé, byly .rozestaveny přes střed hrací desky, proti sobě. Obě armády se seskupily do útočné formace; bylo jasné, že to nebude žádná vyčkávací hra. Dalším tahem začne brát zajatce.

Maris se usmála a smetla kameny se stolu.

Trvalo celý měsíc, než se Rada sešla.

První den předal Dorrel výzvu čtyřem letcům a dalším pěti hned druhý den a každý z nich kontakto-val další a ti zase další a tak se zpráva rozšířila přes moře postupně po celém Windhaven. Zvláštní letec byl vyslán na Outer Islands, další na bezútesný ostrov Artellia, velký zmrzlý ostrov na severu. Brzy o tom věděli všichni a postupně přilétali na zasedání.

Zasedání se konalo na Greater Amberly. Podle práva se měla Rada konat na Lesser Amberly, kde bydlela jak Maris, tak i Corm, ale na menším ostrově nebyla dost velká budova pro tak veliké shromáždění. Ale byla na Greater Amberly - obrovská, zatuchlá hala, využívaná jen zřídka.

Tam se dostavili letci Windhaven. Ne všichni, protože vždycky byla nějaká mimořádná situace a někteří letci stále ještě nedostali vzkaz a další zase byli na dlouhých nebezpečných cestách. Byla jich tu však většina, valná většina, a to stačilo. Nikdo z nich ještě ve svém životě takové shromáždění nezažil. Dokonce i výroční soutěže na Eyrie byly v porovnání s touto akcí maličké, pouhé místní soupeření mezi Východním a Západním souostrovím. Nebo alespoň tak to Maris připadalo celý ten měsíc, kdy čekala a pozorovala, jak se ulice Ambertown plní rozesmátými letci.

Všechno to mělo sváteční příděch. Ti, co se dostavili záhy, každou noc popíjeli, což kvitovali s nadšením místní

obchodníci s vínem, a vyprávěli si příběhy a zpívali písně, bez konce diskutovali o Radě a jejím výsledku. Barrion a další zpěváci je bavili celé noci, zatímco ve dne zavodili a dováděli ve vzduchu. Ti, co přilétali později, byli hlučně vítáni. Maris, která přiletěla z Laus, když dostala zvláštní povolení ještě jednou použít křídla, pociťovala úzkost, když se k nim měla připojit. Byli tu všichni její přátelé a Úormovi a skoro všechna křídla ze Západního souostroví. Východní se dostavili také, mnozí oblečení do kožešin a kovu, což jí neodbytně připomínalo Ravenovo oblečení v ten dávný den. Byli tam tři Artelliané s bledou pleť, každý z nich měl na čele stříbrnou čelenku, aristokraté z tmavé studené země, kde letci byli králové i poslové. Pomíchali se, bratři a jim rovní s letci v červených uniformách z Big Shotan a dvacet vysokých představitelů z Outer Islands a eskadra sluncem opálených kněží s křídly z bujného Jižního souostroví, kteří sloužili svému nebeskému Bohu stejně jako svým Vládcům. Když je Maris všechny viděla, když se s nimi setkávala, chodila mezi nimi, širka a pestrost kultury Windhaven na ni zapůsobily jako málokdy předtím. Létala, i když jen krátce; byla jednou z těch mála privilegovaných. A přesto, bylo ještě tolik míst, která ještě nenavštívila. Kdyby tak mohla zase mít křídla...

Nakonec se dostavili všichni, co tu měli být. Zasedání Rady bylo stanoveno na soumrak; dnes večer v hostincích Ambertown plno nebude.

"Máš šanci," řekl Barrion Maris na schodech velké haly těsně před zahájením zasedání. Byl s ní i Coll a Dorrel.

"Většina z nich má dobrou náladu po týdnech plných vína a zpěvu. Já chodím mezi nimi, mluvím, zpívám a vím jedno: budou tě poslouchat." Zazubil se na ni svým lišáckým úsměvem. "Pro letce je tohle docela nezvyklé."

Dorrel přikývl.

"Garth a já jsme s mnohými z nich mluvili. Mnozí s tebou sympatizují, hlavně ti mladší letci. Starší letci, většina z nich, se přiklání spíše na Cormovu stranu, a k tradici, ale ani oni nejsou ještě skálopevně rozhodnutí."

Maris zavrtěla hlavou. "Starších letců je víc než těch mladých, Dorre."

Barrion jí otcovsky položil ruku na rameno. "Pak je tedy budeš muset taky získat na svoji stranu. Po tom všem, eo jsi provedla, by tohle mohlo být docela jednoduché." Usmál se.

Všichni delegáti se shromáždili uvnitř a teď Maris uslyšela ze dveří, co byly za ní, zvuk slavnostních bubnů Vládců Greater Amberly, které byly signálem pro zahájení Rady. "Musíme jít," řekla Maris. Barrion přikývl. Protože nebyl letec, byl z tohoto shromáždění vyloučen. Ještě jednou jí stiskl rameno, pro štěstí, potom vzal kytaru a pomalu sestupoval po schodech. Maris, Coll a Dorrel spěchali dovnitř.

Hala byla jedna obrovská kamenná aréna obkroužená pochodněmi. Uprostřed, na níže položené podlaze, byl dlouhý stůl. Letci seděli kolem v půlkruhu na hrubých kamenných sedadlech umístěných stupňovitě nad sebou, řada za řadou až k místu, kde se stěna setkávala se stropem. Jamis Senior, jehož hubený obličej byl plný vrásek, seděl uprostřed za dlouhým stolem. Přestože už několik let byl zeměplazem, jeho zkušenosti a charakter byly všeobecně uznávány a přijel na loď, aby předsedal. Proti němu seděli jediní dva neletci, kteří se mohli účastnit zasedání: snědý Vládců Greater Amberly a tlustý panovník Lesser Amberly. Corm seděl na čtvrtém sedadle na pravém konci stolu. Pátá židle vlevo byla prázdná.

Na tu si sedla Maris, zatímco Dorrel a Coll stoupali po schodech, aby zaujali svá místa. Znovu zaznělo víření bubnů, byla to výzva k tichu. Maris seděla a rozhlížela se, jak se celý ten prostor začal uklidňovat. Coll si našel místo nahoře, mezi mladými bez křídel. Mnozí z nich připluli na člunech z nedalekých ostrovů, aby se podívali, jak se tvoří historie. Stejně jako Coll, ani oni podle předpokladu neměli do vyřešení celého případu co říci. Teď, jak se dalo čekat, Colla ignorovali. Děti, které dychtí po obloze jen těžce chápou kluka, co se svých křídel dobrovolně vzdal. Cítil se strašně nesvůj a osamělý, tak jako Maris.

Bubny ztichly. Jamis Senior vstal a jeho hluboký hlas se nesl celou halou. "Toto je první Rada letců, jakou si kdo z nás, co jsme tady, pamatuje," řekl. "Většina z vás ví, za jakých okolností byla tato Rada svolána. Pravidla budou velmi jednoduchá. Napřed promluví Corm, neboť on dal podnět k tomuto zasedání. Potom Maris, kterou obviňuje, bude mít možnost mu odpovědět. Potom bude moci promluvit kterýkoli letec nebo bývalý letec. Žádám vás jen o to, abyste mluvili nahlas a než začnete hovořit, abyste se představili. Mnozí z nás se neznají." Pak se posadil.

A teď se postavil Corm a promluvil do ticha. "Svolal jsem tuto Radu právem letce," řekl, jeho hlas byl jistý a zvučný. "Byl spáchán zločin a jeho přirozenost a důsledky jsou takové, že je nezbytné, abychom na něj reagovali my všichni, všichni letci jako jeden muž. Naše rozhodnutí určí naši budoucnost stejně, jako rozhodnutí z jednání Rady v minulosti. Představte si, jak by mohl náš svět vypadat, kdyby se naši otcové a matky rozhodli válčit ve vzduchu. Neexistovalo by pak spříznění všech letců - byli bychom rozděleni na malé místní nepřátelské skupiny namísto toho, abychom jakožto zrozeni pro vzduch byli povzneseni nad veškeré hádky na zemi."

Pokračoval, vykreslil obraz zkázy, která by následovala, kdyby ta Rada, co se konala před mnoha a mnoha lety, rozhodla chybě. Je skvělý řečník, pomyslela si Maris. Mluvil tak dobře jako Barrion zpíval. Vymanila se z té čaromoci, kterou Corm vytvářel, a přemýšlela, jak by mu mohla oponovat.

"Dnešní problém je stejně vážný," pokračoval Corm, "a vaše rozhodnutí se nebude týkat pouze jednoho člověka, k němuž možná chováte jistý soucit, ale spíše všech našich dětí a dalších generací, které přijdou. Mějte to na paměti, až dnes budete poslouchat argumenty." Rozhlédl se a přestože na ni svůj planoucí zrak neupřel, cítila se Maris zastrášená.

"Maris z Lesser Amberly ukradla pár křídel," řekl. "Myslím, že tu historii znáte už všichni-" Ale Corm ji znovu vyprávěl. Začal u jejího narození a skončil u scény na pláži, "...a byl určen nový letec pro tato křídla. Ale než Devin z Gavora, který je tu dnes mezi námi, stačil přijet a převzít svá křídla, Maris je ukradla a utekla."

Ale to ještě není všechno. Krást je hanebné, ale dokonce ani ukradení křídel by nemuselo být důvodem ke svolání Rady letců. Maris věděla, že nemá naději, aby si mohla křídla ponechat. Nevzala je proto, aby utekla, ale spíš s myšlenkou revolty proti našim nejzákladnějším tradicím. Zpochybňuje samotné základy naší společnosti. Mohla by

započít při o vlastnictví křídel, mohla by nás ohrozit anarchií. Pokud nevyjádříme svůj nesouhlas, pokud ji neodsoudíme na Radě, která vstoupí do historie, mohla by být fakta velmi snadno překrucována. Maris by mohla vstoupit do povědomí lidí jako udatný rebel, nikoli jako zlodějka, kterou ve skutečnosti je."

Maris při tom slově jako by někdo bodl. Zlodějka. Byla skutečně právě tohle?

"Má mezi zpěváky mnoho přátel, a ti by se nám mohli s potěšením vysmívat," říkal Corm, "tak, že by zpívali písně obdivu nad její odvahou." A Maris v duchu slyšela Barrionův hlas: Radši bych z nás všech udělal hrdiny. Očínia hledala Golla a viděla, že sedí vzpřímeně a zlehka se usmívá. Zpěváci měli dost velikou moc, pokud byli dobří.

"Takže musíme hovořit jasně, pro celou historii, a odsoudit to, co provedla." Corm se otočil k Maris a shlížel na ni dolů.

"Maris, obviňuji tě z ukradení křídel. A vyzývám všechny letce Windhaven, aby tě postavili mimo zákon a žádám, aby nikdo nepřistával na kterémkoli ostrově, který budeš nazývat svým domovem."

Posadil se a v příšerném tichu, které následovalo, Maris pochopila, jak moc ho urazila. Ani ve snu ji nenapadlo, že by žádal tolik. Nespokojil se s tím, že jí sebere křídla, chtěl ji prostě zbavit života, donutit ji žít bez přátel na jakési vzdálené pusté skále.

"Maris," řekl Jamis jemně. Nevstala. "Jsi na radě. Odpovíš Cormovi?"

Pomalů se zvedla, přála si, aby měla silu zpěváka, přála si, aby aspoň jednou dokázala mluvit s jistotou, kterou slyšela v Cormově hlase. "Krádež popřít nemohu," řekla, dívala se na řady prázdných obličejů, moře cizích lidí. Její hlas byl pevnější, než předpokládala, "Ukradla jsem křídla ze zoufalství, protože to byla moje jediná možnost. Člun by byl mnohem pomalejší a nikdo na Lesser Amberly mi nechtěl pomoci. Potřebovala jsem se dostat k letci, který by místo mne mohl svolat Radu. Když jsem se k němu dostala, křídla jsem už nepoužívala. Mohu to dokázat, pokud-" Podívala se na Jamise; přikývl.

Dorrel zachytil nárazku. Seděl přibližně v prostřední řadě. Vstal. "Dorrel z Laus," řekl nahlas. "Dosvědčuji to Maris. Hned, jak se ke mně dostala, předala mi křídla do opatrování a už je nepoužila. Tomuhle neříkám krádež." Kolem něho se ozvalo souhlasné mumlání. Jeho rodina byla známá a vážená a jeho slovo mělo svou váhu.

Maris získala bod a pokračovala, s každým dalším slovem se cítila jistější. "Chtěla jsem na Radě hovořit o něčem, co pokládám za velmi důležité pro nás všechny a pro naši budoucnost. Ale Corm mě předešel." Nepatrně se zapitvořila, bylo to zcela neuvědomělé. A v hledišti v několika tvářích uviděla úsměvy, byly to obličeje pro ni neznámých letců. Skepse? Opovržení? Nebo podpora, souhlas? Strašně si přála, aby dokázala rozpojit ruce a volně je držet podél těla. Neměla by si tady přede všemi takhle mačkat ruce.

"Corm říká, že bojuji s tradicí," pokračovala Maris, "a je to pravda. Řekl vám, že je to strašlivá věc, ale neřekl vám proč. Neřekl vám, proč je třeba tradici přede mnou chránit. Pouhý fakt, že něco se vždycky dělalo jen jedním způsobem, ještě neznamena, že změna je vyloučená nebo nežádoucí. Léтали lidé v domovských světech hvězdných plavců? Pokud ne, znamená to, že bylo lepší nelétat? Konec konců nejsme přece mazaláci, abychom, když nás zobáky přitáhnou k zemi, šli ve stejné poloze pořád dál a dál, dokud nepřepadnem a nezemřeme - nemusíme chodit denně stejnou cestou - tohle v nás vychováno nebylo."

Slyšela smích posluchačů a měla velikou radost. Dokázala slovy vymalovat obrazy stejně jako Corm! Ti hloupí kolébaví jeskynní ptáci z její mysli odešli k někomu jinému a vyvolali smích; zmínila se o porušení tradice a oni jí pořád ještě naslouchali. Povzbuzená touto situací pokračovala dál.

"Jsme lidé a jestli máme nějaký instinkt, pak je to instinkt - touhy po změně. Věci se vždycky měnily a jestli budeme chytří, provedeme změny sami, změny k lepšímu dřív, než k tomu budeme přinuceni.

Tradice, kdy rodič předával křídla svému dítěti, fungovala hodně dlouho - samozřejmě, je to lepší než anarchie, nebo ještě starší tradice bojů, které vypukly na Východním souostroví ve dnech smutku. Ale není to jediný způsob a není to ani způsob nejdokonalejší."

"Tak dost!" zavrčel kdosi. Maris se rozhlédla po jeho původci a uviděla, jak Helmer vstává ze sedadla ve druhé řadě. V jeho obličeji se zračilo nepřátelství. Helmer vstal se založenýma rukama.

"Helmere," řekl Jamis pevně, "teď má slovo Maris."

"To je mi jedno," odpověděl. "Utočí na naše zvyklosti, ale nenabízí nic lepšího. A to z prostého důvodu. Takhle to funguje tolik let proto, že žádný jiný lepší způsob neexistuje. Možná je to tvrdé, ano. Je to tvrdé pro tebe, protože ty ses nenarodila jako letec. Samozřejmě, že je to tvrdé. Ale znáš nějaký jiný způsob?"

Helmer, pomyslela si, když si sedal. Jeho zloba měla samozřejmě opodstatnění, byl jedním z těch, jemuž tradice záhy ublíží - už mu ubližuje. Je ještě mladý a ani ne za rok se z něho stane zeměplaz, v době, kdy jeho dcera dosáhne kýženého věku a připraví ho o křídla. Tuhle ztrátu přijal jako něco nevyhnutelného, možná jako spravedlivou součást čestné tradice. Ale teď Maris tu tradici napadla, jedinou věc, která Helmerově blízcí se oběti dávala punc urozenosti. Pokud se věci nijak nezmění, uvažovala Maris, bude Helmer za čas svoji dceru kvůli křídům nenávidět? A Russ ...

kdyby nebyl zraněn ... kdyby se Coll nenarodil...

"Ano," řekla Maris nahlas a najednou si uvědomila, jaké tu bylo ticho v očekávání její odpovědi. "Ano, znám jeden způsob. Nikdy bych si netroufala svolat Radu, kdybych-"

"Taky jsi ji nesvolala!" vykřikl někdo a ostatní se začali smát. Maris cítila, jak je jí pořád větší vedro a jenom doufala, že nezčervena.

Jamis uhodil do stolu. "Teď mluví Maris z Lesser Amberly," řekl hlasitě. "Jestli ještě někdo její řeč přeruší, nechám ho vyvést ze sálu!"

Maris se na něj děkovně usmála. "Navrhuji nový způsob, lepší," řekla. "Navrhuji, aby právo vlastnit křídla si člověk musel vysloužit. Ne rodem nebo ve-kem, ale podle jediného rozhodujícího měřítka - svým umem!" A jak mluvila, najednou jí ta myšlenka zaplavovala mysl, stala se propracovanější, komplexnější, správnější než byl její nejasný koncept křídel, která by byla všem k dispozici. "Navrhuji založit leteckou akademií přístupnou pro Všechny, pro každé

dítě, které sní o tom, že bude mít křídla. Úroveň by samozřejmě měla být hodně vysoká a mnozí posluchači akademii nedokončí. Ale všichni budou mít možnost to vyzkoušet -- syn rybáře, dcera zpěváka nebo tkalce - každý může snít, doufat, A pro ty, kdo absolvují všechny tes- -ty, bude připravena závěrečná zkouška. Na naší výroční soutěži budou moci vyzvat jakéhokoli letce podle vlastní volby. A jestli budou dost dobří, dost dobří na to, aby letěli lépe než on nebo ona, pak vyhrájí křídla!

Takhle si křídla uchovávají nejlepší letci. A ti poražení, no, ti mohou počkat do příštího roku a pokusit se křídla získat zpátky od toho, kdo je loni porazil. Nebo budou mít možnost vyzvat někoho jiného, nějakého slabšího letce. Žádný letec si nebude moci dovolit lenošit, nikdo, kdo nemá rád oblohu, nebude muset létat a..." Podívala se na Helmera; z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. "A co víc, i děti letců budou muset soutěžit. Křídla svých rodičů získají jen tehdy, až na to budou úplně připraveni, kdy budou skutečně létat lépe než jejich otec nebo matka. Žádný letec se nestane zeměplazem prostě jenom proto, že byl ještě mladý, když uzavřel manželství a proto, že jeho děti dosáhnou požadovaného věku v době, kdy ona nebo on by mohli ještě létat. Důležitá bude jenom zručnost, ne rod, ne věk - člověk, nikoli tradice!"

Přestala mluvit, už už chtěla vypovědět svůj příběh, jaké to bylo narodit se v rodině rybáře a vědět, že se na nebe nikdy nedostane - popsát svoji bolest, svoji touhu.

Ale proč plýtvat dechem? Tady byli všichni rodilí letci a z těch by nevyžádala ani za mák soucitu pro zeměplazy, kterými opovrhovali. Ne, bylo důležité, aby další Woodwings, co se narodí ve Windhaven, měl možnost létat, ale jako argument to dobré nebylo. Řekla toho dost. Všechno jim předestřela a volba už záležela na nich. Zběžně se podívala na Helmera, na jeho tváři hrál úsměv a v tu chvíli s naprostou jistotou věděla, že je na její straně. Právě mu dala příležitost znovu žít, aniž by ublížil vlastní dceři. Maris si spokojeně a s úsměvem sedla.

Jarnis Senior se podíval na Corma.

"To zní moc hezky," řekl. Usmíval se, ovládal se a neobtěžoval se ani vstát. Při pohledu na to, jak byl klidný, pocítila Maris, jak její bolestně nabyté naděje odplovají. "Je to moc hezký sen rybářovy dcery a je pochopitelný. Možná nechápeš ten moment křídel, Maris. Jak můžeš předpokládat, že rodiny, v nichž létali od - odjakživa - dají svá křídla k dispozici, předají je cizím lidem? Cizincům, kteří bez tradice nebo rodinné pýchy o ně třeba nebudou náležitě pečovat, nebudou si jich vážit. To si opravdu myslíš, že by někdo z nás mohl předat svoje dědictví nějakému nestoudnému zeměplazovi? Místo vlastním dětem?"

Maris vybuchla. "Vy jste předpokládali, že já předám svoje křídla Collovi, který neumí létat tak dobře jako já."

"Nikdy to nebyla tvoje křídla," řekl Corm.

Rty se jí sevřely, neřekla nic.

"Jestli sis někdy myslela, že ti náleží, tak jeto tvoje hloupost," řekl Corm. "Mysli: kdyby si křídla předávali lidé navzájem jako kabát, kdyby je měli mít jenom rok nebo dva, jakou hrdost by pro ně představovala? Znamenalo by to, že by je měli jen zapůjčená, nepatřila by jim a každý ,ví, že letec svoje křídla musí vlastnit; nebo není žádný letec. Jenom zeměplaz by nám mohl přát takový život!"

Maris cítila, jak se nálada u přihlížejících mění s každým Cormovým slovem. Svoje argumenty předkládal jeden po druhém tak šikovně, že než měla možnost se k nim dostat, unikly její pozornosti. Musela mu odpovědět, ale jak, jak? Vazba letce na křídla by la skoro tak silná jako jeho vazba k vlastním nohám.

Tohle nemohla popřít, proti tomu nemohla bojovat. Vzpomněla si, jak se sama zlobila na Colla, když jí připadalo, že se o křídla nestará, jak by měl. A přesto nikdy nebyla úplně její, jenom jejího otce, jejího bratra.

"Křídla jsou závazek," vyhrkla, "I teď je letec musí ve stanovený čas předat svému dítěti."

"To je něco úplně jiného," řekl Corm shovívavě. "Rodina není totéž jako cizí lidé a letcovo dítě není zeměplaz."

"To je nějak příliš důležité odvolávat se na hloupé pokrevní svazky!" vyštěkla na něj Maris, hlas se jí zvyšoval.

"Poslouchej se chvíli, Corme! Zaposlouchej se do toho snobismu, co v tobě vybujel, i v ostatních letcích. Poslouchej se, jak mluvíš o zeměplazech, jako by měli možnost nějak si pomoci se zákony o dědictví platnými v současné době!" Její slova byla zlobná a mezi posluchači zřetelně narůstala nepřátelská nálada. Mohla by všechno ztratit, pokusi-li se zeměplazy stavět proti letcům - najednou si to uvědomila.

Maris se vůlí donutila ke klidu. " Jsme hrdí na svá křídla," řekla, vědomě se vracela k nejsilnějším argumentům. "A ta hrdost, je-li dost silná, by měla být zárukou, že se o ně postaráme. Obloha zůstane dobrým letcům. Pokud budou vyzváni k letu, nebude jednoduché nad nimi zvítězit. Budou-li poraženi, vrátí se. A budou mít pocit zadostiučinění, budou-li vědět, že letec, který nastoupí na jejich místo, bude křídům dodávat důstojnosti a bude s nimi dobře zacházet bez ohledu na původ svých rodičů."

"Křídla jsou určena..." začal Corm, ale Maris ho nenechala větu dokončit.

"Křídla nejsou určena k tomu, aby byla ztracena v moři," řekla, "a neohrabaní let či, kteří nikdy neusilovali o to, aby byli lepší, protože to nikdy nebylo nutné, právě tihle letci poztráceli křídla, která náležela nám všem. Někteří z nich si ani nezasloužili titul letce. A co děti, které jsou skutečně příliš mladé na to, aby létaly, bez ohledu na to, kolik je jim let?"

Panikaři, létají poblázněně a umírají, berou s sebou i křídla." Podívala se rychle na Colla. "A co ti, kteří vůbec létat nikdy nechtěli? To, že se člověk narodí v rodině letce, ještě neznamená, že k tomu má schopnosti. Můj vlastní - Coll, kterého miluji jako bratra a jako syna, ten nikdy nechtěl být letcem. Křídla mu patřila a stejně jsem mu je nemohla předat - nechtěla jsem - dokonce ani kdyby je chtěl, nechtěla bych se jich nikdy vzdát-"

"Ten systém, co navrhuješ, ale nic nezmění," vykřikl kdosi.

Maris zavrtěla hlavou. "Ne, nezmění. Ani tak nebudu šťastná, až přijdu o svoje křídla, ale kdyby byl někdo lepší než já, mohla bych pak zůstat na akademii, trénovat, počkat na další rok a pokusit se křídla získat zpět. Copak nechápete, že nic nebude nikdy dokonalé, protože není dost křídel a situace se bude horšit, ne lepší. Ale musíme se pokusit tenhle proces zbrzdit, zabránit každoročním ztrátám křídel, nesmíme dovolit nekvalifikovaným letcům létat, nesmíme jich tolik

ztrácet. I dál bude docházet k nehodám, číhá na nás spousta nebezpečí, ale neměli bychom ztrácet křídla a letce jen kvůli špatnému odhadu a strachu a nedostatku zručnosti."

Maris byla vyčerpaná a došla jí slova, ale její řeč dojala posluchače, a ti se zase přiklonili na její stranu. Několik rukou se zdvihlo. Jamis ukázal a pevně stavěný letec ze Shptan vstal.

"Dirk z Big Shotan," řekl tiše a potom to znovu zopakoval, když letci zezadu volali: "Hlasitěji! Hlasitěji!" Mluvil nemotorně a sebevědomě. "Chtěl jsem jen říct - sedím tady a poslouchám - já - nikdy jsem nečekal - tohle všechno, prostě postavit mimo zákon-"

Pokýval hlavou, zjevně měl potíže dostat slova ze sebe. "Ale, jděte všichni do háje," řekl nakonec. "Maris má pravdu. Napůl je mi hanba, že to řeknu, ale neměl bych se za to stydět. Je to pravda - nechci, aby můj syn dostal moje křídla.

Bojím se. Je to hodný chlapec, abyste věděli, mám ho rád, ale občas má záchvaty, víte, má třaslavou nemoc. Takhle nemůže létat - neměl by létat - ale vyrostl a na nic jiného nemyslel. Příští rok mu bude třináct a čeká, že získá moje křídla a pokud věci budou, jak jsou dnes, pak mu ta křídla budu muset dát a on vyletí a zahyne. Pak nebudu mít ani syna ani křídla a můžu zemřít i já. Ne!"

Sedl si, v obličejí byl temně rudý a lapal po dechu.

Několik lidí ho nahlas podpořilo. Maris to povzbudilo a podívala se na Corma. Viděla, jak jeho úsměv pohasíná.

Najednou měl pochybnosti.

Potom vstal jeden její blízký přítel a usmál se na ni. "Já jsem Garth ze Skuhry," řekl, "Jsem taky na straně Maris!" Další řečník ji podpořil, potom ještě další a Maris se usmívala. Dorrel rozesadil přátele všude do posluchačstva a teď se pokoušeli získat všechny na její stranu. A vypadalo to tak, že to vychází! Protože mezi těmi letci, kteří vystoupili na její podporu a které znala celá léta, byli i takoví, co je vůbec neznala. Znamená to, že vyhráli? Corm se viditelně obával.

"Chápeš, co je špatné na našem způsobu, ale myslím, že tvoje akademie není řešení." Ta slova otřásla Marisiným samolibým optimismem. Ten hlas patřil vysoké světlavé ženě, Vedoucím letci z Outer Islands. "Naše tradice má svůj důvod a my ji nebudeme oslabovat, jinak by se naše děti mohly dostat zase do toho idiotského rozhodování podle výsledku zápasu. To, co musíme udělat, je lépe svoje děti učit. Musíme je naučit mít v sobě více hrdosti a musíme v nich pěstovat nezbytnou zručnost již od jejich útlého dětství. Takhle mě učila moje matka a tak i já učím svého syna. Možná je třeba, aby absolvovali určitou zkoušku - tvoje myšlenka k výzvě k soupeření je dobrá."

Ústa se jí zkrivila. "Připouštím, že se netěším na den, který se příliš rychle blíží, kdy budu muset předat svoje křídla Vardovi. Oba budeme, myslím, příliš mladí, až ten den přijde. Ale že by musel se mnou soupeřit, dokázat, že je tak dobrý - ne, lepší letec - než jsem já, ano, to je vynikající myšlenka."

Ostatní letci v hale souhlasně pokyvovali hlavami. Ano, ano, samozřejmě, proč je nenapadlo, jak dobrá myšlenka je určitý druh testování? Všichni věděli, že dosažení kýženého věku je záležitost individuální, že někdo je při přebírání křídel ještě dítě, zatímco jiní mohou být úplně dospělí. Ano, ať se ti mladí nejprve jako letci prokážou ... příliv smetl shromáždění.

"Ale ta akademie," řekla žena mírně, "není nezbytná. V rodinách letců se rodí dost dětí. Znáš tvé zázemí a chápu tvé pocity, ale nesdílím je s tebou. Nebylo by to moudré."

Posadila se a Maris cítila, jak se jí sevřelo srdce. A je to, pomyslela si. Teď si odhlasují zkoušku, ale nebe bude pořád uzavřeno pro ty, kdo se nenarodili těm správným rodičům. Letci zamítnou tu nejdůležitější součást celé záležitosti. Už byla tak blízko, skoro se jí to povedlo, ale nebyla dost blízko.

Vstal vyzábělý muž v hedvábí a stříbře. "Arris, letec a princ Artellia," řekl, pod stříbrnou korunou měl ledově modré oči.

"Já souhlasím se svou sestrou z Outer Islands. Moje děti mají královskou krev, narodily se a byly vychovány pro křídla. Bylo by směšné nutit je, aby soutěžili v létání s obyčejnými lidmi. Ale zkouška, abychom poznali, zda už stojí za to, to je myšlenka hodná letce."

Po něm vystoupila snědá žena oblečená do kůže. "Zeva-kul z Deeth v Jižním souostroví," začala. "Každý rok létám se vzkazy pro svého Vládce, ale sloužím zároveň nebeskému Bohu, jako všichni z vyšších kast. Ten nápad předávat křídla těm nižším, zeměplazím dětem, možná i nevěřícím - ne!"

Následovaly další odezvy, všechno se to valilo halou:

"Joi ze Stormhammer-the-Outermost. Souhlasím, bude dobře, když si budeme muset svoje křídla zasloužit, ale jen v soutěži s dětmi létců."

"Tomáš z Little Shotan. Děti zeměplazů se nikdy nenaučí milovat oblohu tak jako my. Vybudovat akademii, o které Maris hovořila by znamenalo plýtvat penězi a časem. Ale jsem pro test."

"Crain z Poweet. Připojuji se k ostatním. Proč bychom měli soupeřit s dětmi rybářů? Oni nás taky přece nenechají, abychom s nimi zápolili o jejich čluny, že ne?" Hala se zhoupla smíchem a ten starší letec se usmál. "Ano, je to vtip, dobrý vtip. No, bratři, my bychom byli vtip, ta akademie by byla vtip, pokud bychom si k tělu připustili lůzu bez jakéhokoli slušného původu. Křídla patří letcům a celé roky tomu tak bylo, protože takový je zvyk. Ti ostatní lidé jsou spokojení axjén málo z nich chce skutečně létat. Pro většinu z nich je to jen pomíjející vrtoch nebo se bojí i jen na let pomyslet. Proč bychom měli podporovat jejich nicotné sny? Nejsou to letci, nikdy jimi ani být neměli a mohou žít plnohodnotným životem v nějaké jiné..."

Maris poslouchala, nemohla tomu uvěřit, zlost v ní narůstala, k zuřivosti ji přiváděla samolibá škrobenost jeho tónu ... a potom s hrůzou viděla, že další letci, včetně některých mladších, při jeho projevu spokojeně pokyvovali hlavami. Ano, byli lepší, protože se narodili letcům, byli nadřazení a nechtěli se mísit, ano, ano. Najednou nevadilo, že v minulosti měla ona sama stejný vztah k zeměplazům. Najednou nebyla schopna myslet na nic jiného než na svého otce, svého pokrevního otce mrtvého rybáře, kterého si jen stěží pamatovala. Vzpomínky, o nichž se domnívala, že už neexistují, se k ní vrátily: především smyslové dojmy - tuhé šaty, které čpěly soli a rybinou; horké ruce, drsné, ale něžné, které ji hladily po vlasech a utíraly jí slzy z tváří, když jí matka nadávala - a příběhy, které jí tichým hlasem vyprávěl, pověsti o

věcech, které viděl ten den ze svého malého motorového člunu - jak vypadali ptáci, co prchali před náhlou bouří, jak měsíční ryby vyskakovaly k nočnímu nebi, jak byl cítit vítr a jaký zvuk měly vlny, co narážely do člunu. Její otec byl vnímavý a odvážný muž, každý den si troufal vydat se na oceán v křehkém člunu a Maris si v té své zlosti uvědomila, že nebyl o nic horší než kdokoli z těch, co tu byli, než kterýkoli obyvatel Windhaven.

"Jste snobi," řekla ostře, bylo jí úplně jedno, jestli to napomůže kladnému rozhodnutí o jejím návrhu nebo jestli jí to naopak přitíží. "Vy všichni. Myslíte si, že jste nadřazení jenom proto, že jste se narodili letci a zdědili jste křídla, aniž byste se o to jakkoli sami zasloužili. Myslíte si, že jste zdědili po svých rodičích i zručnost? Tak co je potom s tou druhou polovinou vašeho dědictví? Nebo jste se všichni zrodili z manželství dvou letců?" Zabodla svůj obviňující prst do známého obličej ve třetí řadě. "Ty, Sáře, právě jsi souhlasně přikyvoval hlavou. Tvůj otec byl letec, ano, ale tvoje matka byla obchodnice a narodila se rybářům. Díváš se na ně spatra? Co kdyby se tvoje matka přiznala svému manželovi, že není tvým skutečným otcem - co kdyby ti řekla, že za to, že ses narodil, může jeden obchodník, se kterým se setkala na Východě? Co potom? Cítil bys povinnost vzdát se svých křídel a hledat si jiný způsob života?"

Sár s obličejem jako měsíc na ni jenom koukal s pusou dokořán, nikdy nebyl zrovna bystrý, nechápal, proč si vybrala zrovna jeho. Maris přestala ukazovat prstem a zlost si vylévala na všechny přítomné.

"Můj skutečný otec byl rybář, byl to dobrý, odvážný a čestný člověk, který nikdy neměl křídla a nikdy je nechtěl. Ale kdyby, kdyby byl letcem, byl by nejlepším ze všech! Zpívaly by se o něm písně, které by ho oslavovaly. Dědíme-li talent po svých rodičích, podívejte se tedy na mě. Moje matka umí přist a sbírat ústřice, Já to neumím. Můj otec neuměl létat. Já to dokážu. A někteří z vás vědí, jak dobře. Jsem lepší než někteří rodilí letci." Otočila se a dívala se dolů na dlouhý stůl. "Lepší než ty, Corme," řekla hlasem, který bylo slyšet po celé hale. "Nebo jsi už zapomněl?"

Corm po ní loupil pohledem, obličej mu zahořel zlostí, na krku mu naběhla silná žíla. Neřekl nic. Maris se otočila zpátky do haly. Její hlas zněl a rozhlížela se kolem sebe s ličeným zájmem. "Máte strach?" zeptala se jich. "Připnuli jste si svoje křídla jenom proto, že jste na ně měli nárok? Bojíte se, že by ty rybářské děti hodné opovržení přišly a vyrvaly vám je, že by dokázaly, že jsou lepší letci než vy a z vás všech by udělaly blázny?"

Potom byla všechna její slova vyřčena a zlost ji přešla. A Maris si sedla na židli, ve veliké hale zavládlo ticho. Nakonec se zdvihla ruka a potom další, ale Jamis jen nepřítomně hleděl před sebe a přemýšlel. Nikdo se ani nepohnul, až se nakonec pohnul on sám, jako by se právě probudil a pokynul někomu v davu.

Vysoko, až u stěny, stál osamoceně starý muž s jednou nehybnou paží v mihotavém žlutém světle pochodně.

Shromáždění se otočilo k němu.

"Russ z Lesser Amberly," začal. Mluvil mírně. "Přátelé, Maris má pravdu. Byli jsme blázni. A nikdo nebyl větší blázen než já.

Není to tak dávno, co jsem stál na pláži a řekl jsem, že nemám dceru. Dnes večer bych chtěl ta slova vzít zpátky, přál bych si, abych měl pořád právo nazývat Maris svou dcerou. Jsem na ni hrdý. Ale není moje. Ne, jak sama říká, narodila se rybáři, lepšímu člověku, než jsem já. Jediné, co jsem udělal já, bylo to, že jsem ji chvíli miloval a učil ji létat. Víte, moc jsem ji ani učit nemusel. Byla vždycky tak dychtivá. Moje malá Woodwings. Nic ji nemohlo zastavit, nic. Ani já ne, když jsem se o to, já bláhovec, pokoušel po tom, co se narodil Coll.

Maris je nejlepší letec na Amberly a moje krev s tím nemá co do činění. Jen její touha, její sen. A jestli vy, bratři letci, dětmi zeměplazů tolik pohrdáte, pak je to hanebnost, protože se jich bojíte. Copak tak málo věříte svým vlastním dětem? Jste tak přesvědčeni o tom, že svoje křídla neuhájí proti hladové výzvě rybářských dětí?"

Russ potřásl hlavou. "Nevím. Jsem starý člověk a v poslední době se to všechno nějak zamotalo. Ale vím jedno: kdybych měl obě ruce zdravé, nikdo by mi nemohl vzít moje křídla, i kdyby otcem toho někoho byl lelek. A ani Maris nikdo křídla nevezme, dokud je nesloží sama. Ne. Jestli svoje děti skutečně učíte dobře létat, pak si oblohu udrží. Pokud máte hrdost, kterou se holedbáte, pak se toho dožijete a dokážete to tak, že křídla přenecháte jen těm, kdo si je zaslouží, jenom těm, kdo se osvědčili ve vzduchu."

Russ se znovu posadil a tma v horní části haly ho pohltila. Corm začal něco říkat, ale Jamis Senior ho umlčel. "Od tebe jsme toho slyšeli už dost," řekl. Corm zamrkal překvapením.

"Myslím, že i já něco řeknu," ozval se Jamis. "A potom budeme hlasovat. Russ nám všem řekl mnoho moudrého, ale já k tomu musím ještě něco dodat. Nejsme my, každý jednotlivce, potomkem hvězdných plavců? Celý Windhaven je vlastně jedna rodina. A není mezi námi nikdo, kdo by ve svém rodokmenu nenašel letce, kdyby se podíval dost daleko. Přemýšlejte o tom, přátelé. A pamatujte, že zatímco vaše nejstarší dítě bude nosit vaše křídla, jeho mladší sourozenci a jejich všechny děti po celé následující generace po nich budou zeměplazi. Měli bychom jim skutečně navždy odepřít vítr jenom proto, že jejich předkové se narodili jako druzí, nikoli první?" Jamis se usmál.

"Snad bych měl doplnit, že já jsem se své matce narodil jako druhý syn. Můj starší bratr zemřel v bouři půl roku před tím, než dospěl do toho správného věku, aby dostal křídla. To jen tak na okraj. Je to jen taková maličkost. Nemyslíte?" Ohlédl se, podíval se na Vládece, co stáli vedle něj po obou stranách. Po celou dobu jednání seděli tiše, respektovali zákon letců. Pošeptal něco jednomu, potom druhému a přikývl.

"Dospěli jsme k závěru, že Cormův návrh, abychom Maris z Lesser Amberly postavili mimo zákon, je neopodstatněný," řekl Jamis. "Teď budeme hlasovat o Marisině návrhu na založení letecké akademie otevřené pro všechny. Já hlasuji pro."

Potom už nebylo pochyb.

Maris potom byla trochu v šoku, měla závrať ze svého vítězství a pořád nemohla uvěřit tomu, že už to má za sebou, že už nemusí s nikým zápolit. Vzduch kolem haly byl čistý a vlhký, vál vytrvalý vítr z východu. Stála na schodech a vychutnávala jej, zatímco přátelé i pro ni neznámí lidé se kolem ní shromáždili a chtěli s ní pohovořit. Dorrel ji objímal, neptal se jí na nic ani nijak nenechal na sobě znát, že by byl překvapen. Byl klidný. Co teď? říkala si. Mám se vrátit zase domů? Kde je Coll? Možná šel za Barrionem a pro člun.

Dav kolem ní se rozestoupil. Stál tam Russ, vedle něj Jamis. Její otčím držel v rukou pár křidel.

"Maris," řekl.

"Otče?" Hlas se jí třásl.

"Teď je to tak, jak to mělo být celou dobu," řekl a usmíval se na ni. "Byl bych hrdý, kdybys mi dovolila nazývat tě dcerou, po tom všem, co jsem ti způsobil. Byl bych dokonce pyšnější, kdybys měla moje křídla."

"Vyhrála jsi je," řekl Jamis. "Stará pravidla už neplatí a ty jsi nad jiné povolána. Než se rozběhne akademie, není nikdo, kdo by je měl používat, jen ty a Devin. A ty jsi o tyhle pečovala mnohem lépe než Devin kdy pečoval o svá vlastní křídla."

Natáhla ruce k Russovi, aby od něj křídla převzala. Zase byla její. Usmívala se, už nebyla unavená, povznášela ji váha křidel, která třímala v rukou, tak důvěrně známá. "Otče," řekla a potom se s Russem objali a plakali.

Když už byly slzy pryč, všichni se vydali na útes letců, byl jich docela velký dav. "Pojď, poletíme na Eyrie," řekla Dorrelovi. Pak tam byl Garth, hned za nimi - nevšimla si ho v tom davu. "Garthe! Polet' taky. Uděláme si večírek!"

"Ano," řekl Dorrel, "ale je Eyrie skutečně nejvhodnější místo?"

Maris se začervenala. "Samozřejmě, že ne!" Podívala se na ten dav. "Ne, vrátíme se do našeho domu na Lesser a každý může přijít, k nám, k otci a Vládcí a Jamisovi. Barrion nám bude zpívat, jestli se nám podaří ho najít a-" a pak uviděla, jak k ní běží Coll s rozzářeným obličejem.

"Maris! Maris!" Utíkal k ní a s vervou ji objal, pak se odtrhl a smál se.

"Kam jsi odešel?"

"Za Barrionem. Musel jsem, píšu písničku. Právě mě napadl začátek, ale bude dobrá, cítím to, fakt se povede. Je o tobě."

"O mně?"

Byl na sebe opravdu hrdý. "Ano. Budeš slavná. Budou to zpívat všichni a všichni se o tobě dozví."

"Už ví," řekl Dorrel. "Věř mi."

"No, ale já myslím navždycky. Tak dlouho, dokud se tahle píseň bude zpívat, budou o tobě vědět - o dívce, která tolik chtěla křídla, že změnila svět."

A možná to je pravda, pomyslela si později Maris, když si připínala křídla a stoupala vzduchem s Dorrelem a Garthem. Ale změnit svět jí nepřipadalo ani

zpoloviny tak důležité, ani zpoloviny tak reálné jako vítr ve vlasech, známé napětí svalů, když stoupala, když plula po milovaných vzdušných proudech, které,

jak se domnívala, ji už budou navždy odepřeny. Měla zase svoje křídla, patřila jí obloha. Teď byla celá a byla šťastná.

ČÁST DRUHÁ

Jednokřídlý

Nejzvláštnější na umírání byla ta jednoduchost, klid a krása.

Bezvětrí Maris zastihlo bez varování. Chvilí před tím kolem ní zuřila bouřka. Déšť ji bičoval do očí, stékal jí po tvářích a cinkal o stříbrný kov křidel. Vítr byl rozbouřený a zmítal jí sem a tam, pohrdavě s ní mával ze strany na stranu, jako by byla ve vzduchu úplný nováček. Ruce pod rozpinkami křidel ji z toho zápolení rozbolely. Tmavé mraky zatemnily horizont a moře pod ní pěnílo a bouřilo. Země v nedohlednu. Maris zaklela, trpěla a letěla.

Úplně ji pohltil klid, ticho a smrt.

Vítr se utišil a déšť ustal. Moře se přestalo divoce vzdouvat. Zdálo se, že mraky ustupovaly, až byly nekonečně daleko. Nastalo ticho, tajuplný klid, jako by se čas zastavil, aby nabral dech.

V bezvětrí začala Maris s jasnými, doširoka roztaženými křídly klesat.

Bylo to pomalé, postupné klesání, byla to věc krásná, elegantní a nevyhnutelná. Bez vánku, který by ji postrčil nebo zdvihl, mohla jen klouzat dopředu a dolů. Nebyl to pád. Zdálo se, že to trvá nekonečně dlouho. Daleko vpředu viděla místo, kde asi tak mohla dopadnout do vody.

Instinkt letce ji rychle přikázal bojovat. Naklonila se na stranu, pokoušela se letět dál a marně hledala stoupavý proud vzduchu nebo jakýkoli proud na klidném nebi. Její křídla s rozpětím dvaceti stop se zvedala a klesala a na stříbrný kov náhle zasvítíl paprsek bledého slunečního světla. Ale klesala pořád dál.

Potom byla klidná jako ten vzduch, zmatek v ní se ztišil jako moře pod ní. Pocítila hluboký klid kapitulace, úlevu z ukončení dlouhého boje s větrem. Vždycky byla vydána na milost větrům, pomyslela si, nikdy je skutečně neovládala. Byly divoké a ona slabá a byla blázen, jestli si někdy myslela něco jiného. Podívala se nahoru, jestli neuvidí duchy letců - ty, o kterých se říkalo, že v bezvětrí straší.

Špičkami bot se už dotýkala vodní hladiny a pak její tělo přeťalo šedé hladké zrcadlo oceánu. Studená voda páčila jako oheň a ona klesala ke dnu...

... a vzbudila se, zpocená a lapající po dechu.

Ticho jí zalévalo uši. Pot na těle jí v chladném vzduchu vyschl, posadila se, dezorientovaná a slepá. Na druhé straně místnosti viděla rudé obrysy žhavých uhlíků, ale byly na jiné straně postele než na Eyrie a příliš daleko na to, aby to byl krb u ní doma. Vzduch mdle páchl vlhkem a plesnivinou.

Ten zápach všechno vyradil. Byla v akademii, pomyslela si s úlevou, ve Woodwings. Najednou všechny stíny nabývaly světských a známých obrysů. Napětí jejího těla pozvolna povolovalo a Maris už byla úplně vzhůru. Přes hlavu si přetáhla hrubě tkanou košili a opatrně přešla tmavou místností ke krbu, vzala z hromady dlouhý voskový knot a zapálila svíčku.

V jejím světle uviděla vedle své nízké postele hrnek a usmála se. To bylo přesně ono na zapuzení nočních můr.

Seděla na posteli se zkříženýma nohama a usrkávala studené lilkové víno a pořád se upřeně dívala do plápolajícího plamene svíčky. Ten sen ji obtěžoval. Maris měla jako všichni letci obavy z bezvětrí, ale až doposud neměla takové noční můry. A ten klid, pocit kapitulace a přijetí - to bylo to nejhorší. Jsem letec, pomyslela si, a tohle nebyl pravý sen letce.

Někdo zaklepal na dveře.

"Dále," řekla Maris a odložila hrnek.

Ve dveřích stála S'Rella, drobná tmavá dívka s vlasy zastřiženými podle jižanské módy. "Za chvíli bude snídaneň, Maris," řekla, polykání hlásek při řeči vypovídalo o jejím původu. "Sena chce s tebou ještě před snídaní mluvit, u sebe v pokoji."

"Díky," řekla Maris a usmívala se. Měla S'Rellu ráda, byla to její snad nejlepší studentka z celé akademie Woodwings. Ostrov v Jižním souostroví, kde se S'Rella narodila, byl svět vzdálený Marisině Lesser Amberly, ale navzdory těm odlišnostem viděla Maris v té dívce samu sebe. S'Rella byla malá, ale odhodlaná, její vytrvalost neodpovídala její postavě. Zatím byla ještě ve vzduchu nemotorná, ale tvrdohlavost jí dávala naději na brzké zdokonalení. Maris pracovala se skupinou adeptů na letce, co patřila Seně, už skoro deset dní a S'Rellu považovala za jednu ze tří nebo čtyř nejslibnějších.

"Mám na tebe počkat a doprovodit tě?" zeptala se dívka, když se Maris zvedala z postele a šla se opláchnout k umyvadlu plnému vody, co bylo ve vzdáleném rohu místnosti.

"Ne," řekla Maris. "Jdi se klidně nasnídat. Najdu Senu sama docela dobře."

Usmála se, aby odmítnutí trochu zjemnila, a S'Rella jí ten úsměv trochu nesměle oplátila.

Za několik minut toho Maris litovala, když tápala úzkou zatuchlou chodbou a hledala Senin kumbálek. Akademie Woodwings byla historická stavba, obrovská skála protkávaná tunely a jeskyněmi, některé byly přírodní, jiné vyhloubily lidské ruce. Její spodní komnaty byly neustále zaplavovány a dokonce i výše, v obydlených částech, byly mnohé pokoje a všechny haly bez oken odříznuty od slunce a hvězd. Všude bylo cítit moře. Kdysi dávno to byla pevnost. Byla postavená v době trpké revolty Seetooth proti Big Shotan. Potom tu nikdo nebydlel, dokud ji Vládce Seetooth nenabídl letcům jako místo pro cvičnou akademii. Od té doby uplynulo sedm let a Sena se svými svěřenci většinu pevnosti zrestaurovali, ale i tak se dalo v opuštěných částech snadno špatně odbočit a zabloudit. Čas v chodbách Woodwings plynul beze stopy. Pochodně v držácích na stěnách už vyhořely a v lampách zanedlouho došel olej a dny často mýjely, aniž by si toho kdo všiml. Maris opatrně kráčela jednou z temných částí chodby, byla nervózní a trochu na ni doléhala váha staré pevnosti, kterou měla nad sebou. Nerada byla zavřená v podzemí, odporovalo to jejím leteckým instinktům.

Ulevilo se jí, když před sebou spatřila slabé světlo. Ještě jednu poslední prudkou zatáčku a už byla na známém místě.

Musela se úplně otočit, Senin pokoj byl první vlevo.

"Maris," podívala se na ni Sena a usmála se. Seděla v proutěném křesle, kostěným nožem vyřezávala něco z měkkého dřeva, ale teď to odložila, aby mohla Maris uvítat.

"Už jsem chtěla znovu Zavolat S'Rellu a poslat ji, aby tě vyhledala. Zabloudila jsi v tom našem labyrintu?"

"Skoro," řekla Maris a potřásla hlavou. "Měla jsem na to myslet a vzít si světlo. Dokážu ze svého pokoje jít do kuchyně nebo do společenské místnosti nebo ven, ale dál už si nejsem tak jistá."

Sena se zasmála, ale byl to jenom zdvořilý smích, co maskoval náladu, která zdaleka nebyla nejlepší. Tahle učitelka byla dřív letcem, byla třikrát starší než Maris a po nehodě, u letců běžné, se před deseti lety stála zeměplazem. Za normálních okolností vitalita a entuziasmus maskovaly její věk, ale dnes poránu vypadala staře a unaveně. Její špatné oko jako kus mléčného mořského skla jako by táhlo k zemi levou stranu jejího obličeje. Poklesl a trásl se pod svým břemenem.

"Měla jsi nějaký důvod, abys ke mně poslala S'Rellu," řekla Maris. "Nějaké novinky?"

"Novinky," řekla Sena, "a ne dobré. Myslela jsem si, že nejlepší bude o tom při snídani nemluvit, dokud to s tebou nepřeberu."

"Ano?"

"Východní zavřel Airhome," řekla Sena.

Maris si povzddechla a pohodlně se usadila na židli. Najednou se také cítila unavená. Ta zpráva nebyla nijak zvlášť překvapivá, ale i tak byla skličující.

"Proč právě teď?" zeptala se. "Před třemi měsíci jsem mluvila s Nordem, když mě poslali se vzkazem na Far Hunderlin. Myslel si, že přinejmenším do příští soutěže budou fungovat. Dokonce mi říkal, že má několik nadějných studentů."

"Jedna z jeho nadějných studentek zahynula," řekla Sena. "Špatně odhadla situaci a křídlem zavadila o útes. Nord se mohl jen bezmocně dívat na to, jak padá ze skály dolů. A co hůř, byli u toho i její rodiče. Bohatí vlivní lidé - jsou to obchodníci z Cheslin, mají víc než tisíc lodí. To děvče se jim předvádělo. Rodiče šli k Vládcovi a žádali spravedlnost."

Řekli, že to všechno bylo z Nordovy nedbalosti."

"A byl nedbalý?" zeptala se Maris.

Sena pokrčila rameny. "Byl to průměrný letec dokonce i když měl svoje vlastní křídla a nechce se mi věřit, že by jako učitel byl lepší. Vždycky chtěl strašně udělat dojem. A svoje studenty pořád přechvaloval a přeceňoval. Loni na soutěži dělal ručitele devíti vyzyvatelům, Všichni dopadli špatně a většina z nich to ani zkoušet neměla. Já jsem ručila jen třem. Ta dívka, co zemřela, byla v Airhome teprve rok."

Rok, Maris! Možná měla talent, ale vypadá to tak, že Nord ji nechal letět moc brzy příliš daleko. No, teď už je pozdě. Víš, že akademie byly břemenem, nepotřebnou zátěží, jak se nechali slyšet někteří Vládci. Všechno, co potřebovali, byla záminka. Sesadili Norda z funkce a školu zavřeli. Konec. A všechny děti z Východního souostroví se teď mohou rozloučit se sny a musí se spokojit se svým osudem."

V hlase jí zněla hořkost.

"Takže jsme poslední," řekla Maris zasmušile.

"Jsme poslední," opakovala Sena. "A na jak dlouho? Vládkyně ke mně včera v noci poslala běžce. Přišourala jsem se, abych převzala tuhle radostnou zprávu, a potom jsme si povídali. Maris, není s námi spokojená. Říká, že nám poskytuje stravu a teplo a platí nám už sedm let, ale myjí za to nedali jediného letce. Je netrpělivá."

"To je mi jasné," řekla Maris. Zнала Vládkyni Seatooth jen z doslechu, ale to stačilo. Seatooth ležel blízko Big Shotan, ale měl dlouhou a divokou historii nezávislosti. Tehdy tam zrovna vládla pyšná a ctižádostivá žena, která byla hluboce roztrpčena faktem, že její ostrov neměl nikdy svého vlastního letce. Hodně usilovala o to, aby právě na Seatooth byla akademie pro Západní souostroví a její podpora byla vskutku štedrá. Ale očekávala nějaké výsledky.

"Nechápe," řekla Maris. "Žádný zeměplaz to vlastně nechápe. Woodwingeři se soutěže účastnili skoro syroví, soupeřili s vyzrálými letci a jejich dětmi, které se pro křídla narodily a byly tak i vychovány. Kdyby ti tak dali čas..."

"Čas, čas, čas," řekla Sena, v jejím hlase byl slyšet náznak hněvu.

"Ano, to jsem právě Vládkyni říkala. Na to mi odpověděla, že sedm let je dost dlouhá doba.

Maris, ty jsi letec. Já jsem kdysi byla letec. Známe ty problémy, víme, že je třeba trénovat rok za rokem. Tak dlouho, až se ti paže třesou od námahy a až máš dlaně celé krvavé od toho, jak pevně svíráš křídla. Zeměplazi o tomhle nic neví. Příliš mnoho se jich domnívá, že boj skončil před sedmi lety. Mysleli si, že během týdne bude obloha plná rybářů a ševců a foukačů skla a byli vyděšení, když v první soutěži letci a jejich děti porazili všechny "pozemské" vyzývatele. Tehdy se aspoň snažili. Obávám se, že dnes už jsou smíření. Za sedm let od tvé velké Rady, za sedm let práce akademií získal zeměplaz křídla jenom jednou.

A i ten o ně za rok přišel, hned při následující soutěži. Myslím, že dneska se ostrované chodí jen dívat na souboj sourozenců z leteckých rodin, kteří soupeři o rodinná křídla. O vyzývatelích z řad mých Woodwingerů se hovoří jako o komické mezihře, o krátkém vystoupení několika šprýmařů, kteří osvěží chvíle mezi vážným soupeřením."

"Seno, Seno," řekla Maris s účastí.

Starší žena chrlila všechnu vášně svého zlomeného života do snů mladých lidí, kteří přišli do Woodwings a chtěli se dostat na oblohu. Teď už byla hodně rozrušená, hlas se jí třásl opovržením nad sebou samotnou.

"Chápu tvoji úzkost," řekla Maris a vzala Senu za ruku, "ale není to tak špatné, jak říkáš."

Sena se zdravým okem upřeně a se skepsí dívala na Maris a odtáhla ruku.

"Je," trvala na svém, "samozřejmě tobě to neřeknou. Nikdo nechce být poslem špatných zpráv a všichni ví, co pro tebe akademie znamenají. Ale je to pravda." Maris se pokusila ji přerušit, ale Sena ji pohybem ruky umlčela.

"Ne, už dost, a už ani slovo o mé úzkosti. Nezavolala jsem tě, abys mě chlácholila nebo abychom přišly pozdě na snídani. Chtěla jsem ti to říct o samotě, ještě než to sdělím ostatním. A chtěla jsem tě poprosit, abys pro mě doletěla na Big Shotan."

"Dneska?"

"Ano," řekla Sena. "Ty jsi s dětmi udělala kus dobré práce. Je pro ně skutečně velkým přínosem, když s nimi létá skutečný letec. Ale pro jeden den tě můžeme postrádat. Bude to trvat jen několik hodin."

"Samozřejmě," řekla Maris. "O co jde?"

"Ten letec, co přinesl Vládkyni zprávu o Airhome přiletěl ještě s jedním vzkazem. Byl to soukromý vzkaz pro mě. Jeden z Nordových žáků by chtěl ve studiích pokračovat tady a doufá, že v příští soutěži mu budu dělat ručitele. Žádá o povolení, aby sem mohl přicestovat."

"Sem?" zeptala se Maris nedůvěřivě. "Z Východního souostroví? Bez křídel?"

"Prý mu jeden obchodník, který si troufá vyplout na otevřené moře, dal své slovo," řekla Sena.

"Cesta je riskantní, to je jisté, ale jestli to chce zkusit, nebudu ani chvíli váhat, jestli ho mám přijmout nebo ne. Bud' tak hodná a dones můj souhlas Vládcí Big Shotan. Každý měsíc posílá na Východní souostroví tři letce a jeden by měl letět právě zítra. Důležitá je rychlost. Lodí by to tam trvalo měsíc, i kdyby byl příznivý vítr, a soutěž je už za dva měsíce."

"Mohla bych ten vzkaz na Východní souostroví dopravit sama," navrhla Maris.

"Ne," řekla Sena. "Potřebujeme tě tady. Doruč můj vzkaz jenom na Big Shotan a pak se vrať, abys mohla pečovat o svá neohrabaná ptáčata." Nejistě vstala z proutěného křesla a Maris rychle vyskočila, aby ji pomohla. "A teď se už můžeme vydat na snídani," pokračovala Sena. "Než poletíš, musíš se najíst. Obávám se, že když jsme se tak dlouho zapovídaly, jistě nám ostatní snědli i náš příděl."

Ale když došly do společenské místnosti, snídaně pro ně byla. Dva plápolající krby zahřívaly a osvětlovaly velikou místnost ve vlhkém ránu. Mírně zakřivené kamenné stěny přecházely v oblouky až do začerněného stropu. Nábytku tu bylo málo a byl velmi jednoduchý: tři dlouhé dřevěné stoly s lavicemi po obou stranách. Teď byly plně obsazeny studenty, kteří si povídali, žertovali a smáli se, většina z nich už měla snídani zpoloviny snědenou. Měli tu teď skoro dvacet studentů, kteří se chtěli stát letci, jejich věk byl různý - od ženy jen o dva roky mladší než Maris až po chlapce, kterému bylo sotva deset.

Ruch v místnosti se utišil jen málo, když vstoupily Maris a Sena, a Sena musela křičet, aby ji bylo slyšet přes všechn ten lomoz a brebentění. Ale když domluvila, bylo už ticho.

Maris si od Kerra, boubelatého mladíka, který měl ten den službu v kuchyni, vzala kousek černého chleba, misku ovesné kaše s medem a našla si místo na jedné lavici. Při jídle zdvořile konverzovala se studenty na-proti u stolu, ale sama cítila, že to není ono. Oba se za chvíli omluvili a odešli. Maris jim to nemohla zazlívát. Pamatovala si, jak jí bylo před lety, když byl ohrožen její sen stát se letcem. Stejně tak byly teď ohroženy jejich sny. Airhome nebyla první akademie, co se zavírala. První se vzdal neobydlený ostrov Artellia po třech letech neúspěchů a po něm akademie v Jižním souostroví a na Outer Islands. Východní Airhome byl čtvrtý v pořadí, který skončil, zbyl jenom Woodwings. Není divu, že studenti byli mrzutí.

Maris vytřela talíř posledním kouskem chleba, polkla a odtáhla se od stolu. "Seno, nevrátím se dřív než zítra ráno,"

řekla, když vstala.

"Z Big Shotan zaletím na Eyrie."

Sena se na ni od svého talíře podívala a přikývla. "Dobře. Mám v plánu dneska nechat létat Leyu a Kurta. Ostatní budou cvičit. Vrat' se co nejdřív." Znovu se dala do jídla.

Maris cítila, že je někdo za ní. Otočila se a uviděla S'Rellu.

"Mohu ti pomoci s křídly, Maris?"

"Samozřejmě. Děkuji."

Dívka se usmála. Šly spolu krátkou chodbou do malé místnosti, kde byla uložena křídla. Na stěně teď visely tři páry křídel. Marisina křídla a pak ještě dvoje, co patřila akademii, byl to odkaz letců, kteří neměli dědice. Není divu, že si Woodwingeři v soutěži vedou tak špatně, pomyslela si Maris trpce, když se na ta křídla dívala. Letec pouští svoje dítě na nebe skoro každý den po několik let, ale na akademiích - s tolika studenty a nedostatkem křídel - nebyla praxe nic jednoduchého. Mohli se naučit hlavně to, co se dá naučit na zemi. Zapudila tu myšlenku a sňala svá křídla z věšáku. Byla pevně stažená, rozpinky byly vzorně složené na sobě, látka z kovového materiálu byla splihle svěšená k podlaze jako stříbrná pelerína. S'Rella je bez větší námahy držela v jedné ruce, zatímco Maris je částečně roztáhla, pečlivě zkontrolovala každou rozpinku a kloub prsty a očima, jestli nejsou poškozené. Kdyby něco takového zjistila až ve vzduchu, bylo by už pozdě a bylo by to příliš nebezpečné.

"To mají špatně, že se zavírá Airhome," řekla S'Rella, když se Maris věnovala své práci.

"Je to úplně stejné jako na Jižním souostroví. Proto jsem právě přišla sem na Woodwings. Naši školu zavřeli."

Maris se na ni podívala. Skoro zapomněla, že tahle nesmělá dívka původně chodila do školy, co už zavřeli. "Přijde k nám jeden student z Airhome, tak jako jsi sem přišla ty," řekla Maris. "Takže už nebudeš sama mezi neotesanými Západními." Usmála se.

"Stýská se ti po domově?" zeptala se S'Rella najednou.

Maris se zamyslela. "Abych pravdu řekla, nevím docela jistě, jestli nějaký domov mám," řekla. "Jsem doma všude tam, kde právě jsem."

S'Rella to přijala s klidem. "Myslím, že je dobře, když se letec takhle cítí. Má většina letců stejný pocit?"

"Možná trochu," řekla Maris. Podívala se zase na křídla a pustila se do práce.

"Ale ne tolik jako já. Většina letců má se svými domovskými ostrovy pevnější pouta než já, i když nikdy nejsou tak silná jako u zeměplazů. Prosím tě, pomoz mi tohle napnout. Díky. Ne, nemyslela jsem to tak, že je to hlavně tím, že jsem letec, ale prostě proto, že starý domov už nemám a nový jsem si ještě nestačila zařídit. Můj otec - vlastně můj otčím - zemřel před třemi lety. Jeho žena zemřela dlouho před ním a moji opravdoví rodiče už oba také zemřeli. Mám nevlastního bratra, Colla, ale ten odešel za dobrodružstvím a zpívá na Outer Islands, už je to dlouho. Malý dům na Lesser Amberly je bez Colla a Russe strašně veliký a prázdný. A protože nemám nikoho, kvůli komu bych se domů vracela, tak se tam vracím čím dál míň. Ostrov přežívá. Vládce by určitě chtěl, aby jeho třetí letec pobýval ve svém domě čas-těji, ale zatím mu stačí ti dva, které má k dispozici." Pokrčila rameny. "Moji přátelé jsou většinou letci."

"Aha."

Maris se podívala na S'Rellu, která zírala na křídla, co ještě držela, s větším soustředěním, než bylo nutné. "Tobě se stýská," řekla Maris jemně.

S'Rella pomalu přikývla.

"Tady je to jiné. Ostatní se tolik liší od lidí, které jsem znala."

"Na to si letec musí zvyknout," řekla Maris.

"Ano. Ale byl tam někdo, koho jsem milovala. Mluvili jsme o tom, že se vezmeme, ale já věděla, že k tomu nikdy nedojde. Milovala jsem ho - pořád ho miluju - ale letcem jsem chtěla být víc. Chápeš."

"Chápu," řekla Maris a pokoušela se ji povzbudit. "Možná až získáš křídla, mohla bys-"

"Ne. On by nikdy neopustil svoji zem. Nemůže. Je farmář a půda byla vždycky v rodině. On - no, nikdy mě neprosil, abych se vzdala myšlenky na létání a já po něm nikdy nežádala, aby se vzdal půdy."

"Letci v minulosti s farmáři Uzavírali sňatky," řekla Maris. „Mohla by ses vrátit."

"Ne bez křídel," řekla S'Rella divoce. Její oči se setkaly s Marisinými. "Je mi jedno, jak dlouho to bude trvat. A kdyby - až - vyhraju křídla, no, to už bude ženatý. Musí se oženit. Farmaření není pro jednoho. Bude si chtít najít ženu, co má vztah k půdě a bude chtít taky hodně dětí."

Maris neřekla nic.

"No, já jsem si vybrala sama," řekla S'Rella. "To jen někdy se mi ... stýská. Cítím se možná trochu osamělá."

"Ano," řekla Maris. Položila ruku S'Relle na rameno. "Pojď, musím předat vzkaz."

S'Rella šla první. Maris si přehodila křídla přes rameno a šla za ní temným průchodem, který vedl k opevněnému východu. Ustíl na místě někdejší pozorovací rampy, na široké kamenné římsě, osmdesát stop nad vzdouvajícím se mořem, které naráželo na skály Seatooth. Obloha byla šedá a zatažená, ale výrazná vůně soli z oceánu a silné, dychtivé ruce větru Maris rozradostnily.

S'Rella držela křídla a Maris si přitom utahovala upevňovací řemíčky kolem těla. Když už křídla byla upevněna, začala je S'Rella rozkládat, rozpinku po rozpince, a každým dalším zafixováním se stříbrná látka stále víc napínala a byla pořád pevnější. Maris trpělivě čekala, vědoma si své role učitele, i když už strašně chtěla být pryč. Až když měla křídla úplně roztáhná, usmála se na S'Rellu, protáhla paže skrze smyčky a rukama objala ošoupanou, známou kůži rukojeti křídel. A pak čtyři rychlé kroky a odrazila se.

Vteřinu nebo možná míň než vteřinu cítila, že padá, ale pak ji uchopil vítr, bubnoval do křídel, zdvihl ji a změnil střemhlavý pád v let a tělem jí projel pocit

podobný šoku, ten ji vylekal, tajil se jí při něm dech a hořela jí kůže. Ten okamžik, ta kratičká chvíle, necelá vteřina, stála

za to. Bylo to lepší a děsivější než

jakýkoli pocit, co kdy Maris měla, bylo to hezčí než láska, lepší než všechno ostatní. Byla živá a ve výšce se nechala nést v milenecké náruči západního větru.

Big Shotan ležel směrem na sever, ale chvíli se Maris nechala unášet převládajícím větrem, vychutnávala si krásnou volnost plachtění bez jakékoli námahy, než si začala hrát s větrem, kdy může měnit kurz a otáčet se, může vítr zkoušet a přimět jej, aby ji nesl tam, kam chce ona. Kolem ní rychle proletělo hejno žlutých zelených, každá z nich měla jiný jasný odstín, jejich „spěch byl předzvěstí blížící se bouřky. Maris letěla za tím hejnem, stoupala stále výš a výš, tak dlouho, až byl Seatooth malý zelený a šedý ostrov daleko od ní, menší než dlaň. Viděla taky Egglanďan a v dálce Big Shotan, jehož nejnižší břehy byly zahaleny do mlhy.

Maris začala kroužit, záměrně zpomalovala let, věděla, jak snadno se dá přeletět. Protichůdné proudy vzduchu jí hučely kolem uší, vysmívaly se jí a slibovaly vichřici někde nahoře na severu. A zase stoupala, hledala ji v chladnějším vzduchu daleko nad mořem. Teď byly břehy Big Shotan a Seatooth a Egglanďan roztroušeny před ní na kovově šedém oceánu jako hračky na stole. Viděla obrysy maličkých rybářských člunů v přístavech a zátokách ostrovů Shotan a Seatooth, stovky racků a dravých luňáků, jak kroužily nad skalními útesy Egglanďanu.

Najednou si Maris uvědomila, že S'Relle lhala. Má domov, arto je tady, na nebi, se silným a studeným větrem v zádech a s připnutými křídly. Svět pod ní se svými starostmi o obchod, politiku, potraviny, válku a peníze jí byl cizí a dokonce i v těch nejlepších časech si připadala trochu mimo něj. Byla letec a jako všichni letci nebyla celá, když si sňala křídla. S mírným tajeným úsměvem letěla Maris předat vzkaz.

Vládce Big Shotan byl zaneprázdněný člověk, který vládl nejstaršímu, nejbohatšímu a nejhustěji obydlenému ostrovu na Windhaven. Když Maris dorazila,

byl na konferenci - jakási rybářská neshoda mezi Little Shotan a Skulny - ale vyšel ven, aby se s ní pozdravil. Letci byli rovní vládčům a bylo nebezpečné, dokonce i pro tak mocné jako byl on, je odbýt. Nevzrušeně vyslechl Senin vzkaz a slíbil, že druhý den ráno jeden z jeho letců s touto zprávou odletí na Východní souostroví.

Maris pověsila křídla na stěnu v zasedací místnosti v Domě starého kapitána, jak se jmenovalo Vládcovo starodávne rozlehlé sídlo, a procházela se po ulicích města. Tohle bylo jediné skutečné město na Windhaven. Nejstarší, největší a první. Jmenovalo se Storno town a vybudovali jej hvězdní plavci. Maris poznala, že je nekonečně fascinující. Všude větrné mlýny, jejichž veliké lopatky se otáčely proti šedé obloze. Žilo tu víc lidí než na Lesser a Greater Amberly dohromady. Byly tu obchody, stánky se stovkami nejrůznějších druhů zboží, kde se prodávalo všechno od užitečných věcí až po brak všeho druhu, jaký si jen člověk dovede představit. Několik hodin chodila po trhu, šťastně si prohlížela zboží a poslouchala rozhovory, i když nakupovala jen velmi málo. Potom si dala lehký oběd - uzenou měsíční rybu a černý chléb, zapila to hrnkem kivasu, horkým kořeněným vínem, kterým se Shotan pyšnil. V hostinci, kde obědvala, byl zpěvák a Maris mu dostatečně zdvořile naslouchala, i když jí připadalo, že zpívá hůř než Coll a další zpěváci, které slyšela na Amberly.

Když odlétala ze Stormtown, už se skoro smrákalo. Bylo po krátké bouři, ulice města byly omyté deštěm. Celou cestu měla v zádech dobrý vítr a když dorazila na Eyrie, začalo se stmívat.

Tyčil se před ní z moře, v jasném svitu hvězd to byl černý sloupec starého kamene vystaveného povětrnostním vlivům, jehož příkré stěny se zdvihaly šest set stop do výšky z pěnících vod.

Maris viděla světla v oknech. Opsala ve vzduchu kruh a dovedně přistála do jámy plné vlhkého písku. Byla sama, a tak jí trvalo několik minut, než si sundala a složila křídla. Pověsila je na věšák hned za dveřmi.

V krbu ve společenské místnosti hořel malý oheň, dva letci, které znala jen od vidění, byli zabráněni do partie hry geechi, posouvali po hrací desce černé a bílé kameny. Jeden z nich ji pozdravil kývnutím ruky. Odpověděla mu přikývnutím, ale to už on byl zase zabrán do hry.

Byl tam, ještě jeden člověk. Seděl v křesle u ohně, v ruce držel hrnek a díval se do plamenů. Ale když vstoupila, vzhledl. „Maris!“ řekl, hned vstal a usmíval se na ni. „Tebe jsem tu nečekal.“

„Dorrel!“ řekla, ale pak už byl u ní, objal ji a políbili se, krátce, ale mocně. Jeden z hráčů geechi se na ně pobaveně podíval, ale hned jeho pohled padl zpátky na hrací plán, když soupeř táhl kamenem.

„Letěla jsi celou cestu z Amberly?“ zeptal se jí Dorrel. „Musíš mít hlad. Sedni si k ohni a já ti přinesu svačinu. V kuchyni je sýr a uzená šunka a nějaký ovocný chlebiček.“

Maris ho vzala za ruku a stiskla ji, vedla ho zpátky ke krbu, vybrala dvě židle dost daleko od hráčů geechi. „Jedla jsem před nedávnem,“ řekla, „ale díky. A přiletěla jsem z Big Shotan, ne z Amberly. Byl to snadný let. Dneska je příznivý vítr. Na Amberly jsem nebyla skoro měsíc. Vládce se bude zlobit.“

Dorrel sám nevypadal nijak šťastně. Štíhlý obličej měl plný vrásek, jak se mračil. „Poletíš tam? Nebo se zase vrátíš na Seatooth?“ Pustil její ruku a vzal si zase hrnek, opatrně z něj usrkával. Stoupala z něj pára.

„Vrátím se na Seatooth. Sena mě prosila, abych se vrátila, abych tam nějaký čas pobyla se studenty. Už tam s nimi pracuji asi tak deset dní. Před tím jsem byla na dlouhé cestě, letěla jsem na Deeth v Jižním souostroví.“

Dorrel odložil hrnek a povzdychl si. „Nechceš slyšet, co si o tom myslím,“ řekl vesele. „Ale já ti to stejně řeknu. Trávíš příliš mnoho času mimo Amberly a pracuješ na akademii. Tam učí Sena, ne ty. Za svou práci dostává slušný plat. Nevím - o tom, že by ti vnucovala nějaké peníze.“

„Já mám peněz dost,“ řekla Maris. „Russ mě dobře zabezpečil. Senin osud je trochu tvrdší. A Woodwingeři potřebují moji pomoc - na Seatooth vidí hodně málo letců.“ Její hlas byl vroucnější, chlácholivý. „Proč tam někdy na pár dní nepřiletíš? Laus by týden bez tebe přežil. Mohl bys bydlet u mě. Byla bych ráda, kdybys tam mohl být.“

„Ne.“ Veselost se z jeho hlasu najednou vytratila a vypadal poněkud podrážděně. „Chtěl bych s tebou strávit týden, Maris, v mém srubu na Laus nebo u tebe doma na Amberly nebo dokonce i tady na Eyrie. Ale ne ve Woodwings. Už jsem ti to říkal: nebudu učit zeměplazy, aby brali křídla mým přátelům.“

Jeho slova ji ranila. Opřela se ve své židli a podívala se do ohně. "Mluvíš jako Corm před sedmi lety," řekla.

"To si nezasloužím, Maris."

Otočila se na něj. "Tak proč mi tedy nepomůžeš? Proč tak opovrhuješ Woodwingery? Pohrdáš jimi jako ten nejkonzervativnější letec - ale před sedmi lety jsi byl na mé straně. Bojoval jsi za to, věřil jsi tomu jako já. Bez tebe bych to nikdy nedokázala - vzali by mi křídla a postavili mimo zákon. Tím, že jsi mi pomáhal, jsi riskoval totéž. Proč ses tak změnil?"

Dorrel prudce potřásl hlavou. "Nezměnil jsem se, Maris. Poslouchej mě. Před sedmi lety jsem bojoval za tebe. Ty tvoje vysněné drahé akademie mi byly ukradené - bojoval jsem za tvoje právo na křídla a tvoje právo být letcem. Protože jsem tě miloval, Maris, a udělal bych pro tebe cokoli. A," pokračoval trochu klidnějším hlasem, "byla jsi nejlepší letec, jakého jsem znal. Byl to zločin, bláznovství, dát křídla tvému bratrovi a tebe připoutat k zemi. Nekoukej na mě tak. Ten princip jsem samozřejmě taky považoval za důležitý."

"Jistě?" zeptala se Maris. Byla to stará hádka, ale pořád ji to rozčilovalo.

"Samozřejmě. Jinak bych se před ostatními nepředváděl, prostě jsem jenom, věřil tomu, že tě potěším. Systém, který existoval, nebyl spravedlivý. Ty tradice bylo třeba změnit - v tom jsi měla pravdu. Tenkrát jsem tomu věřil a věřím tomu i dnes."

"Věříš tomu," řekla Maris hořce. "To říkáš, ale slova se říkají snadno. Sám bys pro svoji viru neudělal nic - a teď bys mi nepomohl, i když to vypadá tak, že všechno, za co jsme bojovali, teď ztrácíme."

"Neztratíme to. Vyhráli jsme. Změnili jsme pravidla - změnili jsme svět."

"Ale co to bude mít za význam bez akademií?"

"Akademie! Já nebojoval za akademie. Bojoval jsem za změnu špatné tradice. Souhlasím s tím, že když bude zeměplaz v létání lepší než já, musím mu dát svoje křídla. Ale nepřistoupím na to, že ho budu učit, jak má létat lépe než já. A. to je přesně to, co po mně chceš. Právě ty bys ze všech lidí na světě měla nejlíp chápat, co pro letce znamená ztratit oblohu."

"Taky chápu, jak je člověku, když chce létat a nemá vůbec žádnou naději," řekla Maris. "V akademii máme jednu studentku - S'Rellu. Měl jsi ji slyšet dneska ráno, Dorrele. Ze všeho nejvíce chce létat. Je jako jsem byla já, když mě Russ začal učit létat. Pojď jí pomoci, Dorre."

"Jestli je opravdu jako ty, tak bude za chvíli létat bez ohledu na to, jestli se rozhodnu jí pomáhat nebo ne. Takže já ji nepomůžu. Pak, jestli porazí mého přítele, získá v soutěži jeho křídla, nebudu mít pocit viny." Dopil hrnek a vstal. Maris se zamračila a přemýšlela, jakým argumentem odpovědět, když se zeptal: "Dáš si se mnou čaj?" Přikývla a dívala se na něj, jak jde k čajníku nad ohněm, z něhož se linula vůně kořeněného čaje. Jeho postoj, chůze, způsob, jak se nahnul, aby nalil čaj - to všechno tak dokonale znala. Znala ho určitě líp, než kdy znala kohokoli jiného, pomyslela si. Když se Dorrel vrátil s horkým slazeným nápojem a zase se posadil blízko k ní, hněv byl ten tam, její myšlenky nabraly jiný kurs.

"Co se s námi stalo, Dorre? Před několika lety jsme si plánovali svatbu. Dneska se zabodáváme pohledem jeden do druhého, každý ze svého ostrova, a handrkujeme se jako dva Vládcí o právo lovit v moři. Kde jsou naše plány žít pohromadě a mít děti - co se stalo s naší láskou?" Smutně se usmála. "Nechápu, co se to stalo."

"Ale ano, chápeš," řekl Dorrel mírným hlasem. "Tahle hádka se stala. Tvoje láska a tvoje loajalita jsou rozděleny mezi letce a zeměplazy. Moje ne. Život už není tak jednoduchý - ne pro tebe. Nechceme totéž a je těžké, abychom se navzájem pochopili. Kdysi jsme se tolik milovali..." Usrkl horký čaj se sklopenýma očima. Maris se na něj dívala, čekala a bylo jí smutno. Přála si, aby se na chvíli vrátili do těch starých časů, kdy jejich láska byla jednoznačná a silná a vypadalo to tak, že přetrvá všechny bouřky.

Dorrel se na ni zase podíval. "Ale já tě pořád miluju, Maris. Věci se změnilly, ale láskaje tu pořád. Možná nemůžeme spojit svoje životy, ale když jsme spolu, můžeme jeden druhého milovat a pokusit se nebojovat spolu, hm?"

Usmála se na něj, trochu rozechvěle, a vztáhla k němu ruku. Pevně ji uchopil a usmál se.

"Tak. A už žádné hádky a žádné smutné řeči o tom, co by mohlo být. Teď máme teď- tak to využijme. Víš, že je to už skoro dva měsíce, co jsme se viděli naposled? Co všechno jsi zažila? Řekni mi nějaké novinky, láska moje. Nějaké klepy, co by mě vzpružily," řekl.

"Nemám zrovna veselé zprávy," řekla Maris, když si vzpomněla na vzkazy, které slyšela a předávala v poslední době.

"Na Východním souostroví zavřeli Airhome. Jeden student zahynul při nehodě. Další pluje lodí na Seatooth. Ostatní to, myslím, vzdali a vrátili se domů. Nevím, co udělá Nord." Vymanila svoji ruku a natáhla se pro čaj.

Dorrel pokýval hlavou s mírným úsměvem na tváři. "Dokonce i novinky se týkají výlučně akademií. To já mám zajímavější. Vládcze ze Scylla's Point zemřel a za jeho nástupce byla vybrána jeho nejmladší dcera. Říká se, že Kreel - znáš ho? To je ten zrzavý kluk, co mu na levé ruce chybí prst. Možná sis ho všimla na poslední soutěži, předvedl pár hezkých dvojitých přemetů - no, v každém případě se stane druhým letcem na Scylla's Point, protože nová Vládkyně je do něj zamilovaná! Dovedeš si to představit - Vládkyně vdaná za letce?"

Maris se trochu pousmála. "To už se taky stalo."

"Ne v naší době. Slyšela jsi o té rybářské flotile z Greater Amberly? I když ji skylla zničila, podařilo se jim ji zabít a mnozí si zachránili život, i když se vrátili bez člunů. Další skylla, mrtvá, byla vyplavena na břehy Culhall - viděl jsem tu mrtvolu." Zdvihl obočí a nakrčil nos. "Dokonce i proti větru byla cítit! A říká se, že nahoře na Artellia dva princové-letci válčí o Iron Islands." Dorrel přestal mluvit a otočil hlavu, když prudký poryv větru zvenku zalomcoval těžkými dveřmi od chaty.

"Aha," řekl a obrátil se zpátky a usrkával čaj. "To je jenom vítr."

„Co je s tebou?“ zeptala se Maris. "Jsi neklidný, čekáš někoho?"

"Myslel jsem si, že možná přijde Garth." Zaváhal. "Měli jsme se setkat dnes odpoledne, ale neukázal se. Není to nic

důležitého, ale letěl se vzkazem na Culhall a říkal, že se tu cestou zpátky zastaví a že se spolu opijem."

"Tak to se možná opil sám. Znáš Gartha." Mluvila jen tak, lehce, i když viděla, že on si dělá skutečné starosti. "Mohla ho zdržet spousta věcí - třeba musel letět zpátky s odpovědí. Nebo třeba se rozhodl, že zůstane na Culhall na večírku. Určitě je v pořádku."

I přesto, co říkala, dělala si starosti i Maris. Když naposledy viděla Gartha, viditelně přibral na váze - to je pro letce vždycky nebezpečné. A taky měl hrozně rád večírky, hlavně víno a jídlo. Doufala, že je v bezpečí a v pořádku. Nikdy nebyl lehkomyšlný letec - ta myšlenka byla uklidňující - ale taky nikdy nebyl nic víc než tvrdohlavý a šikovný ve vzduchu. Jak stárnul, tloustl a měl pomalejší reakce, zručnost z mládí nebyla už tak jistá.

"Máš pravdu," řekl Dorrel. "Garth se o sebe dokáže postarat. Určitě na Culhall potkal nějaké své dobré přátele a zapomněl na mě. Rád pije, ale opilý nikdy nelétá." Dopil hrnek a donutil se k úsměvu. "Mohli bychom mu oplatit tu laskavost a taky na něj zapomenout. Aspoň pro dnešní večer."

Jejich oči se setkaly a přešli společně na nízkou vypoštovanou lavici, blíž k ohni. Tam se jim podařilo, aspoň na čas, odložit svoje konflikty a strachy, když spolu pili čaj a pak víno a mluvili spolu o starých dobrých časech, říkali si klepy o letcích, které oba znali. Večer míjel v příjemném zamlžení myslí a tu noc, mnohem později, spolu sdíleli i lože a něco víc než vzpomínky. Bylo příjemné dotýkat se někoho, na kom jí záleželo, říkala si Maris, a když se i on mohl dotýkat jí.

Maris nakonec usnula, bylo jí teplo a byla spokojená.

Ale tu noc se jí zase zdálo o pádu.

Druhý den Maris vstala záhy, z toho snu jí byla zima a začala se bát. Nechala Dorrela spát a posnídala sama. V prázdné společenské místnosti si dala tvrdý sýr a chléb. Když se na obzor vyhouplo slunce, nasadila si křídla a oddala se rannímu větru. V poledne byla zpátky na Seatooth, létala jako pomocník s S'Rellou a s chlapcem, co se jmenoval Jan. Zkoušeli si nová křídla.

Celý další týden zůstala u Woodwingerů a pracovala s nimi. Sledovala kolísavé pokroky v létání, pomáhala jim v jejich cvičeních a každý večer u ohně vyprávěla příběhy o známých letcích.

Postupně se však začala cítit provinile, že tak dlouho nebyla na Lesser Amberly a nakonec odletěla s tím, že slíbila Seně, že se za čas vrátí, aby jí pomohla připravit studenty na jejich soupeře.

Na Lesser Amberly to bylo celý den letu. Když nakonec viděla oheň plápolající ve známé světelné věži, cítila se vyčerpaná a byla ráda, že nakonec dopadla do své tak dlouho opuštěné postele. Ale postel byla studená a v místnosti byla spousta prachu a Maris nemohla usnout. Její vlastní známý dům jí teď připadal těsný a podivný. Vstala a šla si najít něco k jídlu, ale nebyla tady už strašně dávno - ty zbytky jídla, co zůstaly v kuchyni, byly staré nebo se zkazily. Hladová a nešťastná se vrátila zpátky do studené postele a ze spánku se pořad budila.

Když šla druhý den ráno k Vládci, pozdravil ji zdvořile, ale lhostejně. "Měli jsme rušné dny," řekl prostě. "Několikrát jsem pro tebe poslal, jen proto, abych zjistil, že jsi pryč. Corm a Shalli museli létat místo tebe, Maris. Už jsou unavení. A Shalli je těhotná. Máme se snad spokojit s jediným letcem jako chudé ostrovy, které jsou o polovinu menší než ten náš?"

"Jestli mám někam letět, stačí mi říct kam," odpověděla Maris. Nemohla popřít oprávněnost jeho stížnosti, ale stejně tak nemohla slíbit, že nepoletí na Seatooth.

Vládce se zamračil, ale nic jiného dělat nemohl. Předal jí vzkaz. Dlouhý, složitý vzkaz pro obchodníky na Poweet, výměna osiva za plátěné plachty, ale jen v tom případě, že si pro ně pošlou svoje lodi a peněžité úplatek, aby je podpořili v jakémsi sporu mezi Amberly a Kesselar. Maris se to naučila paměti slovo od slova, aniž by to v ní cokoli zanechalo, jak to často letci dělali. A pak se už vydala na útes letců a na oblohu.

Vládce ji pořád zaměstnával, obával se, aby zase neodletěla. Sotva se vrátila z jedné cesty, už musela na další. Čtyřikrát letěla na Poweet a zpátky, dvakrát na Little Shotan, dvakrát na Greater Amberly, jednou na Kesselar a jednou na Culhall a Stonebowl a Laus (Dorrel nebyl doma, taky někam odletěl), jednou absolvovala dlouhý let na Kite's Landing ve Východním souostroví.

Když se konečně mohla vydat na Seatooth, zbývaly do soutěže sotva tři týdny.

"Kolik studentům se chystáš dělat učitele?" zeptala se Maris. Kdesi venku děšť a vítr bičoval ostrov, ale silné kamenné stěny, které je obklopovaly, je chránily před nepřízní počasí. Sena seděla na nízké stoličce, v ruce držela roztrženou košili a Maris stála před ní, hřála si záda u ohně. Byly v Senině pokoji.

"Myslela jsem, že mi poradíš," řekla Sena a vzhledla od své práce, nemotorně se pokoušela tu košili spravit. "Myslím, že letos asi tak čtyřem, možná pěti."

"Určitě S'Relle," řekla Maris zamyšleně. Její názory mohly Senu ovlivnit a pro budoucí letce bylo Seni-no ručení nejdůležitější. Jen ti, kteří si zasloužili její uznání, mohli vyzvat jiné letce k zápolení.

"A taky Damenovi. Ti jsou nejlepší, jaké máš. A potom jsou tam - Sher a Leya, možná. Nebo Liane?"

"Sher a Leya," řekla Sena a šla. "Není možné, abych ručila za jednu bez druhé. Už tak dalo dost práce přesvědčit je, že nemohou vyzvat jednoho letce a soutěžit s ním společně."

Maris se zasmála. Sher a Leya byly dvě z mladších uchazeček, nerozlučné kamarádky. Měly talent a byly plné entuziasmu, i když se velmi lehce unavily a snadno se vyděsily něčím neočekávaným. Často si kladla otázku, jestli jim jejich stálé partnerství dává sílu nebo upevňuje jejich podobné chyby.

"Myslíš, že by dokázaly vyhrát?"

"Ne," řekla Sena, aniž by vzhledla. "Ale jsou dost staré na to, aby to zkusily a aby prohrály. Zkušenost jim jenom prospěje. Musíme je povzbudit. Jestli jejich sen nevydrží porážku, tak z nich letci nikdy nebudou."

Maris přikývla. "A o Lianovi také pochybuješ?"

"Nebudu ručit Lianovi," řekla Sena. "Není ještě připravený. Nejsem si ani jistá, jestli někdy bude."

Maris byla překvapená. "Viděla jsem, jak létá," řekla. "Je silný a občas létá perfektně. Připouštím, že je náladový a

nevzpytatelný, ale když má svůj den, je lepší než S'Rella a Damen dohromady. Mohl by být nejnadějnější." "Mohl by," řekla Sena, "ale ručit mu nebudu. Jeden týden létá jako lelek a další dělá chyby a klopýtá jako dítě vyhozené do vzduchu poprvé v životě. Ne, Maris. Já chci vyhrát, ale kdyby Liáně zvítězil, bylo by to to nejhorší, co by se mu mohlo přihodit. Mohla bych se klidně vsadit, že do roka by se zabil. Obloha není bezpečné místo pro ty, jejichž zručnost je závislá na náladách."

Maris zdráhavě přikývla. "Možná jsi se rozhodla moudře," řekla. "Ale kdo bude tedy ten pátý?"

"Kerr," řekla Sena. Odložila kostěnou jehlu a kontrolovala košili, kterou zašívala, potom ji rozložila na stole, opřela si záda a upřeně a klidně se dívala na Maris zdravým okem.

"Kerr? Je docela dobrý, ale je nervózní a má nadváhu, nedokáže koordinovat svoje pohyby a paže nemá ani zpoloviny tak silné, jak by bylo zapotřebí. Kerr je beznadějný, aspoň teď. Možná za několik let..."

"Jeho rodiče chtějí, aby letos závodil," řekla Sena unaveně. "Tvrdí, že, už promarnil dva roky. Mají měďný důl na Little Shotan a strašně chtějí, aby Kerr měl křídla. Slušně taky podporují akademii."

"Aha," řekla Maris.

"Loni jsem odmítla," pokračovala Sena. "Letos si už nejsem tak jistá. Bez vítězství v této soutěži může akademie ztratit podporu Vládců. Pak už mezi námi a uzavřením budou stát jenom bohatí sponzoři. Možná je to pro všechny to nejlepší, aby byli šťastní."

"Chápu," řekla Maris. "I když to nemohu bez výhrad schválit. Ale stejně myslím, že to nepomůže. A Kerrovi ta prohra ublíží jen málo. Zdá se, že občas ze sebe rád dělá šaška."

Sena odfrkla. "Myslím, že to musím udělat. I když moc nerada. Doufala jsem, že mi to rozmluvíš."

"Ne," řekla Maris. "Přeceňuješ moji výmluvnost. Ale i tak, dám ti radu. V těchto posledních týdnech rezervuj křídla pro ty, kdo budou vyzyvatelé. Musí dolaďovat. Ostatní zaměstnej cvičením a lekcemi."

"V minulých letech jsem to tak dělala," řekla Sena. "Taky soutěžili spolu, tréninkově. Chtěla bych, abys s nimi také soutěžila, i kdyby jen proto, aby se naučili prohrávat. S'Rella loni soutěžila a Damen prohrál dvakrát, ale ti ostatní potřebují získat zkušenosti. Sher..."

"Seno, Maris, pojd'te sem rychle!" Výkřik vycházel z haly a mezi dveřmi se najednou objevil udýchaný Kerr. "Vládce někoho poslal, potřebují letce, oni..." Prudce oddechoval, bojoval se slovy.

"Jdi s ním, rychle," řekla Sena Maris. "Přijdu za vámi, jak nejrychleji to dokážu."

Cizinec, který čekal ve společenské místnosti mezi studenty, také rychle oddechoval. Běžel celou cestu od Vládcovy věže. Zdálo se, že slova ze sebe ještě vyráží. "Jsi letec?" Byl mladý a hodně rozrušený, rozhlížel se kolem sebe jako divoký pták polapený do klece.

Maris přikývla,

"Musíš letět na Shotan. Prosím tě. A přivést léčitele. Vládce mi říkal, že mám dojít pro tebe. Můj bratr je nemocný.

Blouzní. Má ošklivě zlomenou nohu, je mu vidět kost - a nemůže mi říct, jak to mám narovnat nebo co mám udělat, aby neměl teplotu. Prosím tě, pospěš si."

"Copak Seetooth nemá svého léčitele?" zeptala se Maris.

"Jeho bratr je léčitel," řekl bez vyzvání Damen, hubený mladík, domorodec z ostrova.

"Jak se jmenuje léčitel z Big Shotan?" zeptala se Maris, zrovna když se Sena dobelhala do místnosti.

Stará žena hned pochopila celou situaci a vzala ji pod svou kontrolu. "Je jich tam několik," řekla.

"Pospěš si," řekl cizinec úpěnlivě. "Můj bratr by mohl zemřít."

"Nemyslím, že by mohl zemřít kvůli zlomené noze," začala Maris, ale Sena ji gestem umlčela.

"Tak to jsi teda blázen," řekl ten mladík. "Má horečku. Blouzní. Spadl z útesu, když se natahoval pro vejce luňáka a než jsem ho tam našel, ležel tam nejmíň jeden den. Prosím."

"Nejbližší léčitel se jmenuje Fila," řekla Sena. "Je to stará podivínská ženština a nerada cestuje po moři, ale žije s ní její dcera a také se vyzná v jejím umění. Kdyby nemohla přijít, tak ti řekne jméno někoho jiného, kdo by se mohl dostavit. Ve Stormtown neztrácej čas. Tam totiž léčitelé napřed chtějí peníze a pak si teprve chystají svoje bylinky. A zastav se v South Lan-ding a řekni převozníkovi, aby počkal na důležitého pasažéra."

"Hned letím," řekla Maris, letmo se podívala na hrnec guláše nad ohněm, z něhož se kouřilo. Měla hlad, ale to počká.

"S'Rello, Kerre, pojd'te mi pomoci s křídly."

"Děkuji," zamumlal cizinec, ale to už Maris se studenty byli pryč.

Bouře nakonec vypukla. Maris děkovala za to štěstí a letěla přímo přes sláný kanál, klouzala několik stop nad vodou. Bylo nebezpečné letět tak nízko, ale neměla kdy nabírat výšku a skyllý se ke břehům stejně přibližují málokdy. Let trval docela krátce. Filu, našla velmi snadno, ale - přesně jak říkala Sena - odmítla vydat se na cestu. "Na ypdě je mi špatně," mumlala mrzutě. "A ten kluk na Seetooth si stejně myslí, že je lepší než já. Vždycky si to myslel, mladej blázen, a teď ke mně přijde s prosíkem." Ale dcera se za ni omlouvala a brzy se společně vydaly k přívozu.

Cestou zpátky si Maris povolila a oddávala se smyslnému pocitu větru, jako by šla po příkré cestě, kterou používala na Big Shotan. Bouřkové mraky už zmizely, slunce jasně svítilo na vodu a na východní obloze se klenula duha. Maris dál hledala, plachtila po teplých vzduchových proudcích, které stoupaly ze Shotan, vyplašila hejno ptáků, když se k nim zdola přiblížila. Smála se, jak se ve zmatku rozprchlí, a současně zatáčela, její tělo ze zvyku reagovalo na poryvy větru. Foukal do všech stran, některé proudy směrem k Seetooth a některé k Egglanď nebo Big Shotan, některé směrem na otevřené moře. A dál viděla - zúžila oči, aby se přesvědčila. Byla to skylla, tyčil se její dlouhý krk z vody, aby polapila neopatrného ptáka ze vzduchu? Ne, bylo tam několik siluet. Byla to smečka mořských koček na lovu. Nebo lodí.

Kroužila a plachtila nad oceánem, nechávala za sebou ostrovy a zanedlouho už věděla, co to je. Viděla skupinu pěti lodí, pluly společně, a když ji vítr donesl blíže k nim, rozpoznala i vybledlé barvy otrhaných plachet, které se plácaly a

třepetaly nad černými trupy lodí s parním pohonem. Lodě místních obyvatel nemávaly tak křiklavé barvy; tyhle měly za sebou dlouhou cestu. Byla to obchodní flotila z Východního souostroví.

Snesla se tak nízkou, že viděla posádku zblízka při práci. Muži přemísťovali plachty, utahovali lana a zoufale natáčeli plachty tak, aby se do nich opíral vítr tím správným směrem. Někteří se podívali vzhůru, křičeli a mávali na ni, ale většina se soustředila na práci. Plavit se moři Windhaven bylo vždy velmi nebezpečné a mnoho měsíců v roce se kvůli bouřím mezi vzdálenými ostrovy plout vůbec nedalo. Pro Maris byl vítr milencem, ale pro námořníky to byl usmívající se úkladný vrah, který přátelství jenom předstíral, aby mohl roztrhat plachty nebo roztržít loď o skrytou skálu. Loď byla příliš velká na to, aby se s ní daly hrát hry, kterým se oddávali letci; loď na moři pořád bojovala.

Ale tyhle lodi teď byly docela v bezpečí. Bouřka pominula a do setmění určitě další neudeřil. Dnes večer bude ve Stormtown oslava. Příjezd takhle veliké obchodní flotily z Východního souostroví byla vždycky významná událost. Celá třetina lodí, které se vydaly na riskantní plavbu mezi souostrovími, byla ztracena

v moři. Maris odhadovala, že tahle flotila dorazí do přístavu za necelou hodinu, usuzovala tak podle její polohy a síly větru. Ještě jednou zakroužila nad těmi loděmi; byla si plně vědoma své elegance a svobody na nebi v porovnání s bitvami, které museli absolvovat ti lidé dole a rozhodla se, že místo, aby se hned vrátila na Seatooth, poletí s novinkou na Big Shotan. Mohla by na ně dokonce počkat, byla zvědavá, jaký vezou náklad a co je nového.

V hlučné hospodě na pobřeží vypila Maris příliš mnoho vína, nutili ji do toho potěšení hosté, protože právě ona byla první, kdo přinesl zprávu o blížící se flotile. Teď byli všichni v přístavu, popíjeli a dohadovali se, co by asi tak mohli obchodníci přivést.

Když se pak ozval výkřik - napřed jen jeden hlas, pak mnoho dalších - že lodi vjíždějí do přístaviště, Maris se postavila a trochu se předklonila, jak ztratila rovnováhu. Z vína se jí točila hlava. Byla by upadla, ale spousta lidí těsně kolem ní, co spěchali ke dveřím, ji s sebou unášela a nedovolila jí upadnout.

Venku bylo strašně hlučno a všichni se chovali velmi nespoutané. Na chvíli si Maris pomyslela, jestli vůbec udělala dobře, když tady zůstala. V tom rozrušeném, stále se měnícím davu lidí nic neviděla a nic se nedozvěděla. Protahovala se mezi lidmi a pomalu si probíjovovala cestu ven z davu a posadila se na povaleňý sud. K tomu, aby očima našla někoho z posádky, kdo by jí řekl nějaké novinky, se nemusela tlačit v tom davu. Opřela se o hladkou kamennou stěnu, založila ruce a čekala.

Neochotně se probudila, někdo jí bez přestání lomcoval ramenem. Několikrát zamžourala očima a podívala se nahoru, do obličeje nějakého cizího člověka.

"Ty jsi Maris," řekl. "Maris letec? Maris z Lesser Amberly?" Byl to velmi mladý muž s upjatým, jakoby vytesaným asketickým výrazem: měl strnulý obličej, který přísně ovládal tak, že nevyjadřoval vůbec nic. V tomhle obličejí byly zasazené hrozné oči - velké, hluboké a jasné. Rezavé vlasy měl hladce sčesané z vysokého čela a v týle svázané.

"Ano," řekla a napřímila se. "Já jsem Maris. Proč? Co se stalo? Asi jsem usnula."

"No, to určitě," řekl rezolutně. "Připlul jsem na lodi. Ukázali mi tě. Myslel jsem, že jsi tady, abys mě přivítala u lodi."

"No." Maris se rychle rozhlédla kolem sebe. Davy lidí prořídly, skoro nikdo tu už nebyl. Doky byly prázdné až na skupinu obchodníků, co stáli na lodní lávce, a na nosiče, co vynášeli z lodí truhlice s plátnem. "Sedla jsem si a čekala jsem," zamumlala. "Asi se mi zavřely oči. V noci jsem moc nespala."

Něco na něm mi je povědomé, říkala si Maris opile. Podívala se na něj pozorněji. Šaty měl střižené podle východního stylu, ale jednoduché: šedá látka bez vzoru, silná a teplá, vzadu visela kapuce. Pod jednou paží držel plátěnou tašku a u pasu měl v kožené pochvě zavěšený nůž.

"Říkal jsi, že jsi z té lodě?" zeptala se. "Promiň, ještě jsem se docela neprobudila. Kde jsou ostatní námořníci?"

"Řek bych, že námořníci pijou nebo jí, obchodníci smlouvají o cenách," odpověděl.

"Cesta byla těžká. V bouři jsme o jednu loď přišli, i když jsme až na dva námořníky zachránili celou posádku. Potom bylo na lodi těsně a nepohodlně. Námořníci byli moc rádi, že jsme už přistáli."

Odmkl se. "Ale já stejně nejsem námořník. Omlouvání se. Udělal jsem chybu. Myslím, že tě asi neposlali, abys mě přivítala."

Otočil se a chystal se odejít. Najednou si Maris uvědomila, kdo to je.

"No jasně," vyhrkla. "Ty jsi ten student z Airhome."

Otočil se k ní zpátky. "Promiň," řekla. "Úplně jsem na tebe zapomněla."

Seskočila ze sudu.

"Jmenuju se Val," řekl, jako by čekal, že to na ni nějak zapůsobí. "Val ze South Arren."

"Prima," řekla Maris. "Moje jméno znáš. Určitě."

Ztěžka si přehodil tašku. Svaly kolem úst se mu napjaly.

"Říkají mi taky Jednokřídý."

Maris neřekla nic. Ale výraz obličeje ji prozradil.

"Takže mě přece jenom znáš, jak vidím," řekl poněkud ostře.

"Slyšela jsem o tobě," připustila Maris. "Chystáš se soutěžit?"

"Chystám se létat," řekl Val. "Pracoval jsem na tom čtyři roky."

"Aha," řekla Maris klidně.

Podívala se na nebe. Už se skoro stmívalo.

"Musím se vrátit na Seatooth," řekla. "Jinak si budou myslet, že jsem spadla do oceánu. Řeknu jim, že jsi přijel."

"To nechceš ani mluvit s kapitánkou?" zeptal se zatrpkle. "Je támhle v hospodě a vypráví tam těm naivním lidem historky." Ukázal hlavou k jedné z budov na pobřeží.

"Ne," řekla Maris příliš rychle. "Ale díky." Otočila a chtěla odejít, ale když na ni zavolal, zastavila se.

"Můžu si najmout člun, abych se dostal ha Seatooth?"

"Ve Stormtown si můžeš najmout cokoliv," odpověděla Maris, "ale bude to něco stát. Ze South Landing jezdí pravidelně přívoz. Uděláš nejlíp, když tady zůstaneš přes noc a ráno pojedíš s převozníkem." Zase se otočila a odcházela dlážděnou ulicí k leteckým ubytovnám, kam si uložila svoje křídla. Trochu se styděla, že od něj odchází tak najednou, když cestoval takovou dálku, aby se stal letcem, ale nestyděla se zase tak, aby se vrátila. Jednokřídlý, myslela si zuřivě. Byla překvapená, že si přisvojil to jméno a ještě víc ji překvapilo, že bude znovu soutěžit. Musí mu být jasné, jak ho přijmou.

"Tys to věděla!" křičela Maris, byla tak rozzlobená, že ji bylo úplně jedno, jestli ji uslyší studenti. "Tys to věděla a neřekla jsi mi nic."

"Samozřejmě, že jsem to věděla," řekla Sena. Hlas měla klidný a zdravé oko bylo mrtvé a nehybné jako to poškozené.

"Neřekla jsem ti to dřív, protože jsem čekala, že budeš reagovat takhle."

"Seno, jak jsi to mohla udělat? Opravdu mu chceš ručit?"

"Jestli je dost dobrý," odpověděla Sena, "Mám všechny důvody myslet si, že dobrý bude. Vážně pochybuji o tom, jestli mám vůbec ručit Kerrovi, ale ani v nejmenším mě nic takového nenapadá v případě Vala"

"Copak nevíš, jaký k němu máme všichni vztah?"

„My?"

"Letci," řekla Maris netrpělivě. Přšla sem a tam před krbem, potom se zastavila, aby se postavila tváří v tvář Seně.

"Nemůže zvítězit znovu. A i kdyby se mu to podařilo, myslíš, že by to Woodwings zachránilo před zavřením? V akademiích pořád nemohou zapomenout na jeho první vítězství. Kdyby znovu vyhrál Vládkyně Seatooth bude..."

"Vládkyně Seatooth bude pyšná a potěší ji to," přerušila ji Sena. "Myslím, že tu Val chce zůstat, jestli vyhraje. Jméno Jednokřídlý mu nedali zeměplazi, to dělají jen tvoji letci."

"On sám si říká Jednokřídlý," řekla Maris, znovu zvýšila hlas. "A ty víš, proč získal tohle jméno. Dokonce i v tom roce, kdy měl křídla, nebyl nikdy víc než jen letec napolovic." Znovu začala přecházet sem tam.

"Já sama jsem miň než letec napolovic," řekla starší žena tiše a dívala se přitom do plamenů. "Ltec bez křídel. Val má šanci znovu létat a já mu můžu pomoci."

"Ty bys udělala cokoli pro to, aby Woodwinger, vyhrál soutěž, vid?" řekla Maris vyčítavě.

Sena zdvihla vrásčité obličej a zdravým okem se na Maris ostře podívala. "Co udělal, že ho tak nenávidíš?"

"Ty víš, co udělal," řekla Maris.

"Vyhrál pár křídel," odpověděla Sena.

Najednou vypadala úplně cizí. Maris se od ní odvrátila, obrátila se zády ke starší ženě, aby se vyhnula slepému upřenému pohledu toho bílého a šeredného oka.

"Dohnal moji přítelkyni k sebevraždě," řekla tiše rozčileným hlasem.

"Vysmál se jejímu smutku, vzal jí křídla a vlastníma rukama ji strčil z útesu."

"Nesmysl," řekla Sena. "Ari si život vzala sama."

"Zнала jsem Ari," řekla jemně Maris, pořád se dívala do ohně. "Neměla křídla dlouho, ale byla opravdový letec, jeden z nejlepších. Všichni ji měli rádi. V regulérní soutěži by ji Val nikdy neporazil."

"Val ji porazil."

"Mluvila se mnou v Eyrie těsně po tom, co jí zemřel bratr," řekla Maris. "Všechno to viděla. Vyplul na moře, měl rozhozené sítně na měsíční ryby a ona letěla nad ním, dávala na něj pozor. Viděla, jak se blíží skylla, ale byla moc daleko a vítr jí od úst rval varovné výkřiky. Snažila se přiletět blíž, ale bylo už pozdě. Viděla, jak se loď rozletěla na třísky, pak se z vody vynořila skylla. V čelistech svírala jejího bratra. Pak zmizela pod hladinou."

"Tak se neměla účastnit soutěže," řekla Sena prostě.

"Bylo tu jen týden po tom," řekla Maris. "Nechtěla na tu soutěž jít, ten den byla na Eyrie, ale byla tak opuštěná.

Všichni si mysleli, že ji to povzbudí. Hry, závody, zpěv a pití. Všichni jsme na ni naléhali, vůbec nás nenapadlo, že ji někdo vyzve k letu. Ne ve stavu, v jakém byla."

"Zнала přece pravidla stanovená Radou," trvala na svém Sena. "Tvou Radou, Maris. Každý letec, který se objeví na soutěži, může být vyzván a žádný zdravý letec nesmí chybět na soutěžích déle než dva roky za sebou."

Maris se otočila, aby se zase podívala učitelce do tváře, mračila se.

"Mluvíš o zákonu. A co humanita? Ano, Ari měla zůstat mimo. Ale zoufale chtěla žít dál a potřebovala být mezi přáteli a na chvíli zapomenout na svoji bolest. Dávali jsme na ni pozor. Byla nemotorná, jako kdyby často zapomínala, kde je a co dělá, ale my jsme ji ochraňovali. Soutěž se jí líbila. Když ji ten chlapec vyzval, nikdo tomu nemohl uvěřit."

"Chlapec," opakovala Sena. "Použila jsi správný výraz, Maris. Bylo mu patnáct."

"Věděl, co dělá. Porotci se pokoušeli vysvětlit mu celou situaci, ale on svoji výzvu zpátky nevzal. Letěl dobře a Ari letěla špatně, to bylo všechno. Jednokřídlý získal její křídla. Za pouhý měsíc se zabila."

"V tu dobu byl Val na půl oceánu daleko," řekla Sena.

"Letci neměli důvod ho obviňovat a takhle se mu vyhýbat. A neměli ani důvod udělat to, co udělali rok po tom, při soutěži na Culhall. Výzva za výzvou, od starých letců a dětí letců, které sotva dosáhly potřebného věku, a to ještě jen od těch nejlepších a nejtalentovanějších."

"Tehdy nebylo žádné pravidlo, které by bránilo několikanásobným výzvám," bránila se Maris.

"Ale teď už to pravidlo existuje. Kde je v tom spravedlivost?"

"To ale nevadilo. O křídla přišel při druhé výzvě."

"Ano. Při letu s dívkou, která trénovala s křídly od svých sedmi let, jejíž otec byl starší letec na Little Shotan. Podařilo se jí porazit ho po tom, kdy letěl líp než jeden vyzývatel," řekla Sena rozzlobeně a pomalu vstala ze židle. "A proč by se měl snažit letět lépe než ona? Čekal další vyzývatel a po něm další tucet. A vy všichni jste mu říkali, že je stejně jenom letec napolovic." Šla směrem ke dveřím.

"Kam jdeš?" zeptala se Maris.

"Na večeri," řekla Sena stroze. "Musím svým studentům říct tu novinku."

Val přijel druhý den ráno, když byla snídane. Sena si v děsivém tichu nabírala lžičkou vajíčka a studenti se na ni zvědavě dívali. Maris seděla dost daleko od učitelky, poslouchala, jak se S'Rella a mladý svalnatý Liáně snaží přemluvit další studentku - ošklivou tichou ženu, co se jmenovala Dana, nejstarší z Woodwingerů - aby zůstala na akademii. Den předtím při večeri vyjmenovala Sena pět studentů, kterým bude ručit při výzvě. Dana ztratila odvalu a měla v plánu odjet domů a žít zase jako dřív. S'Relle a Liánovi se moc nedařilo přimět ji k tomu, aby svoje rozhodnutí změnila. Občas se Maris chtělo dodat pár slov o důležitosti touhy, ale připadalo jí to těžké. Pravda byla taková, že Dana začala hodně pozdě a nikdy vlastně neměla ani skutečný talent.

Veškerý hovor utichl, když vešel Val.

Svlékl si těžkou vlněnou cestovní pláštěnku a položil na zem tašku. Pokud zaregistroval náhlé ticho nebo to, jak se na něj ostatní upřeně dívali, nedál to na sobě nijak znát.

"Mám hlad," řekl. "Zbylo vám něco?"

To zapůsobilo jako zaříkávadlo. Najednou začali všichni mluvit. Leya mu podala misku s vejci a hrnek čaje a Sena vstala a s úsměvem šla k němu, odvedla ho k sobě ke stolu, aby si k ní sedl a najedl se u ní. Maris v tichosti vyřeštěně zírala a necítila se dobře, pak ji S'Rella zatahala za rukáv košile.

"Říkám, myslíš si, že zase vyhraje?" ptala se S'Rella.

"Ne," řekla Maris, příliš hlasitě. Najednou vstala.

"Nikdo v poslední době neztratil bratra. Jak by tedy mohl vyhrát?"

Ještě téhož odpoledne svých slov litovala. Přiměl ji k tomu on.

Sher a Leya byly celé dopoledne, ve vzduchu, na cvičném okruhu, Sena zdola křičela instrukce a Maris na všechno dohlížela ze vzduchu. Odpoledne měli S'Rella a Damen použít křídla akademie, ale Sena požádala jednoho z nich, aby je přenechal Valovi, protože už víc než měsíc nelétal. S'Rella se hned dobrovolně nabídla.

Na pozorovací plošině bylo plno, když se tam objevil; křídla měl připjatá na zádech, byla složená. Většina studentů se přišla podívat, jak létá. Byla mezi nimi i Maris, pořád ještě měla na sobě křídla.

"Damene," řekla Sena, "chci, abys dneska trénoval klouzání po hladině. Leť nad vodou, jak nejniž to dokážeš. Křídla drž pevně a rovně. Příliš se kymácíš. Musíš se zlepšit, nebo jednou spadneš do vody." Podívala se na dalšího svého studenta. "Vale, pro tebe bude nejlepší, když se teď jenom připravíš. Později přijde čas na trénink."

"Ne," řekl Val. Stál ztuhle, zatímco dva mladší studenti rozkládali a fixovali jeho křídla. "Lítám líp, když musím letět dobře. Zadej mi obtížnost." Podíval se na Damenu, který se rozcvicoval před letem. "Nebo mě nech závodit."

Sena potřásla hlavou.

"Je to moc brzy, Vale. Řeknu ti, až přijde čas na závodění."

Ale Maris postoupila dopředu, najednou strašně chtěla vidět, jak moc dobře létá ten neblaze proslulý Val Jednokřídlý ve skutečnosti.

"Nech je závodit, Seno," řekla. "Damen už trénoval dost. Potřebuje konkurenci."

Damen se podíval z Maris na Senu a zase zpátky, moc se mu chtělo závodit, ale nechtěl vzdorovat své učitelce.

"Já nevím," řekl.

Val pokrčil rameny. "Jak chceš. Stejně pochybuju, že bych si s tebou nějak výjimečně zazavodil."

To bylo na Damenu, který byl pyšný na svou pověst jednoho z nejlepších ve Woodwings, příliš. "Nebud' tak domýšlivej, Jednokřídlý," vyštěkl. Zdvihl paži a ukázal přes vodu tam, kde vlny narážely o hranu napůl ponořeného kamene a pěnily. "Až budeme oba ve vzduchu a Maris dá povel, třikrát tam a třikrát zpátky. Souhlasíš?"

"Ujednáno," řekl Val a zkoumal vzdálené skály.

Sena sešpulila rty, ale neřekla nic. Když Damen neslyšel žádné námitky, usmál se, rozběhl se a skočil. Vítr ho zdvihl. Plachtil směrem vzhůru, udělal impozantní kruh nad pobřežím a proletěl nad nimi, jeho stín přeletěl přes kámen. Val se blížil ke kraji, křídla měl teď úplně roztažená.

"Tvůj nůž, Vale," řekla najednou S'Rella. Ostatní se podívali. Tu zdobenou obsidiánovou čepel se stříbrným břitem měl pořád v pochvě u boku.

Val vytáhl nůž z pochvy a zvědavě se na něj díval. "Co s ním má být?"

"Tradice letců," řekla Sena. "Na nebe se nebere nic ostrého. S'Rello, vezmi to od něj. My ti ho pohlídáme."

S'Rella se pohnula, aby splnila pokyn, ale Val ji gestem odehnal. "Tenhle nůž patřil mému otci, je to jediná cenná věc, jakou kdy měl. Nosím ho s sebou všude." Zasunul ten nůž zpátky do pochvy.

"Je to tradice letců," řekla S'Rella zmateně.

Val se křečovitě zasmál. "Ale, vždyť já jsem letec jen napolovic. Vrať se, S'Rello." A když odešla, skočil do vzduchu.

Maris šla na vnější okraj plošiny, postavila se vedle S'Relly a Seny, všichni se dívali na Vala, jak se spirálou směrem nahoru blížil k Damenovi. Slyšela, jak o něm někdo mluví. "Jednokřídlý," řekl čísi hlas, snad to byl Liane. Damen mu tak říkal také, od té chvíle, co se jim Val posmíval. Východní nemarní ani chvíli, aby si dělali nepřátele, pomyslela si Maris. Řekla to i Seně.

"Letci nemarní čas, aby si udělali nepřítel z něj," odpověděla Sena. Dokonce i její špatné oko se obrátilo vzhůru, k obloze, kde Damen a Val kolem sebe létali ve velkých kruzích jako dva dravci, kteří vyčkávají na projev slabosti.

"Musíš jim dát znamení, Maris," připomněla jí Sena.

Maris si přiložila ruce k ústům. "Leťte," zakřičela, jak nejhlasitěji dokázala. Vítr vzal její slova a donesl je k nim.

Damen vylétl z kruhu jako první a pomalu a nenuceně poletoval nad vodou, jako by to dělal odjakživa. Val Jednokřídlý vylétl hned za ním, široká stříbrná křídla byla trochu jako větrná korouhev, nakláněla se nejprve na jednu, potom na druhou stranu, jako by je neměl dostatečně vyvážená. Oba letci se drželi nízko. Maris si rukou zastínila oči před

světlem, které se odráželo od jejich křídel.

Na půli cesty před první otočkou Damen zvyšoval svůj náskok a Val začal stoupat. "Zdvihá se, vítr," komentovala to Sena. Mařis přikývla. Byl to zároveň jakoby boční vítr. Budou muset letět, nebude to tak jednoduché jen se nechat unášet větrem, kam si přejí.

Damen ke skalám doletěl daleko před svým soupeřem a otáčel se. Bylo slyšet bouřlivý výkřik Woodwingerů; Damen vyhrával. Ale při otočce ztratil čas; letěl moc pomalu a zešíroka, ve chvíli, kdy se dostal čelem proti větru, se zakymácel, než ho začal zase ovládat. Zdálo se, že zpátky už tak suverénně neletí.

Val začal měnit kurs ještě před otočkou, jak stoupal, ne najednou, ale postupně. Byl teď mnohem výš než Damen, ale hodně pozadu. Když se nakonec otočil, Damen už byl zase na půli cestě zpátky. Ale Valova otočka byla ostřejší a čistší, než jaká se podařila jeho soupeři.

"Damen je lepší," vykřikl Liáne. Danien přeletěl obloukem nad nimi. "Hej, Damene!" křičel Liáne, dlaně sevřené kolem úst. "Dělej!" Damen proletěl pomalu - otočka byla zase moc široká - a sklonil křídlo, aby naznačil, že ho slyší, ale to gesto ho přišlo draho. Na chvíli ztratil vítr a prudce a nebezpečně klesl dolů a když před nimi prolétl, najednou se mezi ním a převládajícím větrem objevil kus veliké skalní pevnosti.

Nechal se lině unášet větrem, ztrácel rychlost a musel se hodně snažit, aby se zase dostal nahoru.

Val takovou chybu neudělal. Jeho otočky byly sevřené, držel se dost vysoko nad nimi, takže ani v nejmenším vítr neztrácel. A najednou se zdálo, že letí také mnohem rychleji.

"Val to vyhrál," řekla najednou Maris. Nechtěla mluvit nahlas, ale než si to uvědomila, byla slova venku.

Sena se usmívala. S'Rella vypadala zmatená. "Ale, Maris, podívej se. Damen má veliký náskok."

"Damen jenom letí na větru," řekla Maris. "Val ho využívá. Hledal ten správný vítr a teď ho našel. Dívej se, S'Rello." Netrvalo dlouho a Damenův náskok se rychle zmenšoval, když se ti dva letci vydali znovu ke skále a Woodwinger ztratil kurz, když se pokoušel o ostřejší otočku než předtím. Než svou chybu napravil, dosáhl Val bodu obratu. O chvíli později byl Damen viditelně vyděšen, když na jeho vlastní stín dopadl stín Valových křídel. Potom se ten stín pohnul před něj.

Studenti mlčeli, dokonce i Liáne.

„Poblahopřej mu za mě," řekla Maris. Otočila se a vracela se dovnitř.

Její pokoj byl studený a vlhký. Maris zapálila oheň v krbu a rozhodla se, že si ohřeje kivas, který si koupila ve Stormtown. Pila třetí šálek, konečně se uklidnila, když bez klepání vstoupila Sena a posadila se.

"Jak to jde s praktickým cvičením?"

"Nad všemi vyhrál," řekla Sena. "Damen to zvládl docela dobře, ale neměl ani v nejmenším chuť znovu závodit, takže se vzdal křídel na celé odpoledne. Všichni byli celí žhaví, aby si to s ním vyzkoušeli." Usmála se, zjevně byla na jejich dychtivost pyšná.

"S převahou porazil Sher a Jana, pokořil Kerra a Egona. Egon skoro spadl do oceánu. S'Rella s ním letěla v závěrečném závodě. Odkoukala všechny triky, co vyzkoušel na Damenovi. Je to chytré děvče."

"On závodil šestkrát?" zeptala se Maris.

"Sedmnáct," řekla Sena a usmívala se. "Liáne ho skoro porazil. Teď je prudký vítr, moc vířivý. Trochu s Valem cloumal, je hubený, není tak silný, jak by měl být. Musím s ním na tom zapracovat. Šplh, kliky. A samozřejmě už byl unavený, ale Liáne na tom trval. Liáne zvládl dobře prudký vítr. Má svaly jako skylla. Když se někdy při letu otáčí, mám pocit, že brázdí oblohu jen na svých svalech. Ale Val ho stejně porazil. Velmi těsně. Pak chtěla závodit Leya, ale bylo před bouřkou, tak jsem je všechny zahнала dovnitř. Co si myslíš o Jednokřídlem teď, Maris?"

Maris nalávala učitelce do hrnku kivas a přemýšlela.

"Myslím, že umí létat," řekla Maris nakonec. "Ale stejně se mi nelíbí, co udělal Ari. A nelíbil se mi ani ten výstup s nožem, co nám dneska předvedl. Nicméně nemohu popřít, že je obratný."

"Vyhraje?"

Maris ochutnala nápoj, nechala si to sladké teplo rozlévat tělem. Na chvíli zavřela oči a opřela se. "Možná," řekla.

"Napadá mě celý tucet letců, kteří si nevedou tak dobře jako on. Napadá mě ale i tucet těch, kdo jsou lepší než on, kdo znají všechny ty jeho triky a ještě něco navíc. Řekni mi, koho vyzve a já ti řeknu, jaké má šance. Navíc - no, rychlost je jen jedna letcova schopnost. Při soutěži se hodnotí i ladnost a přesnost."

"To je docela oprávněné," řekla Sena. "Pomůžeš mi ho připravit?"

Maris se upřeně dívala na šedivou kamennou podlahu.

"Směřuješ mě do velmi obtížné pozice," řekla "A v zájmu kohosi se mi to ani nelíbí."

"Takže létat si zaslouží jenom ti, které ty schválněs?" zeptala se Sena. "To je princip, za který jsi před sedmi lety bojovala?"

Maris zdvihla hlavu a jejich oči se setkaly. "To víš sama nejlíp. Křídla si zasluhuje ten, kdo létá nejlíp."

"A připouštíš, že Val je zručný," řekla Sena. Ustrkla ze svého kivasu a čekala na odpověď.

Maris váhavě přikývla. "Ale i kdyby vyhrál, ostatní nezapomenou, co se stalo v minulosti. Ty mu říkáš Val, ale pro ně to bude vždycky Jednokřídlo."

"Nežádám tě o to, abys s ním létala po celou jeho leteckou kariéru," řekla Sena sarkasticky. "Žádám tě jen o to, abys mi pomohla teď, abys pomohla Valovi získat křídla."

"Co chceš, abych udělala?"

"O nic víc, než jsi už udělala pro jiné. Ukaž mu jeho chyby. Nauč ho věci, které ses za celé ty roky létání naučila ty, jako bys předávala zkušenosti svému

vlastnímu dítěti. Porad' mu. Pomoz mu. Závod' s ním. Je příliš zručný na to, aby se něco naučil, když jako protivníka bude mít Woodwingera. A dneska jsi sama viděla, jak málo je ochoten mě poslouchat. Já jsem stará a jsem mrzák a

létám jenom ve snech. Ale ty jsi aktivní letec a máš tu nejlepší pověst. Z tebe bude mít respekt."

"To bych chtěla vidět," řekla Maris. Vypila zbytek kivasu a odložila hrnek. "No, myslím, že mu musím svoje rady poskytnout, jestli mi vůbec bude věnovat pozornost."

„Dobře," řekla Sena. Rychle pokývala hlavou a stoupla si. "Děkuji ti. A teď, když dovolíš, mám ještě nějakou práci." Ve dveřích se zastavila a napůl se otočila. "Vím, že je to pro tebe těžké, Maris. Možná kdybys znala Vala lip, byli byste si sympatičtější. Vím, že tě obdivuje."

Maris to překvapilo, ale zkusila nedat to na sobě znát. "Nemohu ho obdivovat," řekla. "A čím častěji ho vidím, tím je mi méně sympatický."

"Je mladý," řekla Sena. "Neměl lehký život a je posedlý touhou získat zpátky svoje křídla - neliší se příliš od toho, jaká jsi byla ty před několika lety."

Maris v sobě potlačila zlost, aby nespustila celý vodopád slov o tom, jak moc se Val Jednokřídlý liší od ní, když byla mladší. Znělo by to jenom nenávistně.

Dlouho bylo ticho a pak Maris slyšela Seniňy měkké nejisté kroky, jak odcházela.

Další den začal poslední trénink.

Od slunce východu do slunce západu létalo šest vyzyvatelů. Z těch, kdo v tom roce nesoutěžili, jeli někteří navštívit své příbuzné na Seatooth nebo Shotan nebo na jiné nedaleké ostrovy. Další, kteří bydleli hodně daleko a cesta by byla nebezpečná, seděli na holé skále a dívali se na své šťastné kamarády a snili o dni, kdy i oni budou mít možnost soutěžit o svá křídla.

Sena byla dole na startovací plošině, křičela - radila a povzbuzovala své nováčky, někdy se opírala o dřevěnou hůlku, častěji s ní však gestikulovala a dávala pokyny. Maris měla křídla a dělala jim létající doprovod: kroužila, pozorovala, vykřikovala varování. Takhle s ní letěli S'Rella, Damen, Sher, Leya a Kerr, občas k nim oběma přiletěla a volala na ně, aby předvedli něco ze vzdušné akrobacie, co by mohlo na porotu zapůsobit.

Val dostal příležitost využít křídla stejně jako všichni ostatní, ale Maris se přistihla, že ho sleduje mlčky. Odůvodnila si to tím, že předtím soutěžil už dvakrát; věděl, co se od něj očekává. Jednat s ním stejně jako s ostatními Woodwingery by bylo blahosklonné. Ale dbala slibu, který dala Seně, věnovala jeho letu bedlivou pozornost a ten večer ho při večeři vyhledala.

Ve společenské místnosti hořel oheň jen v jednom krbu a lavice se zdály podivně prázdné. Když Maris vešla, byli u jednoho stolu studenti, kteří nepoletí, a Sena seděla u druhého a živě hovořila se Sher, Leyou a Kerrem. S'Rella a Val seděli sami u třetího stolu.

Damen dal Maris na talíř dušenou rybu, pak si vzala sklenici bílého vína a šla k nim.

"Jak vám to chutná?" zeptala se, když si sedala naproti Valovi.

Podíval se na ni klidně, ale v jeho velkých tmavých očích nemohla nic přečíst. "Je to výborný," řekl. "Ale dokonce ani v Airhome jsme si nikdy nemohli stěžovat na stravu. Letci jedí dobrá jídla. I ti s dřevěnými křídly."

S'Rella seděla vedle něj a lhostejně posunula ke kraji svého talíře kousek zkroucené ploutve.

"Zas tak moc dobrý to není," řekla. "Damen vždycky všechno dělá nějaký. Měl bys tu být, až budu vařit já, Vale. Jižní jídla jsou hodně kořeněná." Maris se smála. „Až moc, jestli chceš slyšet můj názor."

"Já nemluvím o koření," řekl Val. "Mluvíme o jídle. V tomhle jídle jsou čtyři nebo pět druhů ryb a kusy zeleniny a v omáčce je, myslím, víno. Je toho hodně a nic není zkaženého. Jenom letci a Vládci a bohatí kupci by nad takovým jídlem ohrovali nos."

S'Rella vypadala uraženě. Maris se zamračila a položila nůž. "Většina letců jí prostá jídla, Vale. Nemůžeme si dovolit tloustnout."

"Mně dávali rybu, která smrděla a jedl jsem rybí guláš, který byl úplně bez ryb," řekl Val chladně. „Vyrosl jsem na zbytcích a nedojedcích po letcích. Byl bych šťastnej, kdybych mohl zbytek života jíst tak prostá jídla jako letci."

Ve slově prostá byla nekonečná dávka sarkasmu. Maris se začervenala. Její skuteční rodiče nebyli bohatí, ale její otec lovil ryby u Amberly a měli vždycky dostatek jídla. Po jeho smrti, když ji adoptoval letec Russ, měla vždycky všeho dost. Upila trochu vína a změnila téma hovoru. "Chtěla jsem s tebou mluvit o tvých otočkách, Vale." "Ano?" Polkl poslední kousek ryby a odsunul prázdný talíř. "Dělám něco špatně, letče?" Jeho hlas zněl tak monotónně, že Maris mohla jen stěží odhadnout, jestli v něm bylo ještě trochu sarkasmu nebo ne.

"Ne špatně, ne tak docela. Ale všimla jsem si, že když si můžeš vybrat, tak se vždycky otáčíš dolů po větru. Proč?" Val pokrčil rameny. "Je to jednodušší."

"Ano," řekla Maris. "Ale není to lepší. Dolů povětru je otočka rychlejší, ale je náročnější na prostor. A ty máš tendenci většinou rolovat po větru směrem dolů, hlavně při vysokém větru."

"Otočka směrem vzhůru je ve vysokém větru těžká," řekl Val.

"Vyžaduje to víc síly," souhlasila Maris. "Ale musíš posilovat. Neměl by ses vyhýbat složitostem. Zvyk jako je otáčet se dolů po větru se může zdát jako úplně neškodný, ale přijde čas, kdy budeš muset pro otočku využít větru směrem vzhůru a měl bys to umět."

Val měl v obličeji výraz, jako by byl ve střehu - jako vždycky.

"Aha," řekl.

Maris si dodala odvahy a pustila se do ožehavějšího tématu.

"A ještě něco. Všimla jsem si, že dneska jsi zase při cvičení měl u sebe nůž." "Ano."

"Příště to už nedělej," řekla Maris. "Myslím, že tomu asi nerozumíš. Bez ohledu na to, co pro tebe ten nůž znamená, jedná se o zákon letců. Na nebe se nesmí s sebou nosit nic ostrého."

"Zákon letců," řekl Val ledově. "Řekni mi, kdo dal letcům právo tvořit zákony? Máme my snad zákony farmářů? Zákony

foukačů skla? Zákon dělají Vládcí. Jediný zákon. Když mi otec dával ten nůž, řekl mi, abych ho nikdy neodkládal. Ale já ho odložil v tom roce, co jsem měl křídla. Dodržoval jsem váš zákon letců. Přineslo mi to akorát smůlu. Pořád jsem byl Jednokřídlý. No, tehdy jsem byl ještě chlapec a zákon letců mě zastránil, ale teď už chlapec nejsem. Tak jsem si řekl, že ten svůj nůž nosit budu."

S'Rella se na něj udiveně podívala. "Ale, Vale, jak vůbec můžeš znevažovat zákon letců, když sám chceš být letcem?"

"Já nikdy netvrdil, že chci být letcem," odpověděl Val.

"Jenom to, že chci vyhrát křídla a létat." Podíval se z Maris na S'Rellu. "A, S'Rello, ani ty nebudeš letec, i kdybys vyhrála. Vzpomeň si na to, jestli k tomu dojde. Budeš jako já - Jednokřídla."

"To není pravda!" řekla Maris rozzlobeně. "Já nejsem dítě letců a stejně mě přijali mezi sebe."

"Skutečně?" zeptal se Val. Na jeho tváři se objevil slabý ironický úsměv a vstal z lavice. "Promiň. Musím si jít odpočinout. Zítra budu muset trénovat otočky po větru vzhůru a na to budu potřebovat hodně síly."

Když odešel, natáhla se Maris přes stůl, aby vzala S'Rellu za ruku, ale dívka jí věnovala vylekaný pohled a odtáhla se.

"Musím taky jít," řekla a Maris zůstala sama.

Dlouho seděla a přemýšlela a teprve když k ní přistoupil Damen, vzpomněla si na napůl nedojedené jídlo na talíři.

"Všichni už odešli," řekl jemně. "Dojíš to, Maris?"

"Co? Ne, promiň. Myslím, že jsem se rozčílila a nechala jsem to vystydnout." Usmála se a pomohla Damenovi s talíři, potom odešla, aby mohl uklidit společenskou místnost. Vyšla se zatuchlými kamennými chodbami, hledala Valův pokoj.

Našla ho, jen jednou zabočila špatně. Jak šla, hněv v ní narůstal. Rozhodla se, že si to s Valem všechno vyřídí. Ale po jejím netrpělivém zaklepání otevřela S'Rella.

"Co tady děláš?" zeptala se Maris, byla překvapená.

S'Rella zaváhala, byla nesmělá a nejistá. Ale z pokoje byl slyšet Valův hlas. "Na to nemusí odpovídat."

"Samozřejmě, že ne," řekla Maris rozpačitě. Uvědomila si, že na takovou otázku vlastně nemá ani právo. Položila S'Relle ruku na rameno.

"Promiň. Můžu dál? Chtěla bych mluvit s Valem."

"Ať jde dál," řekl Val a S'Rella se na Maris váhavě usmála a otevřela dveře dokořán. Tak jako všechny pokoje na akademii, i tenhle Valův, byl malý, vlhký a studený. Zapálil oheň v krbu, aby se pokoj aspoň trochu zahřál, ale jeho snaha měla doposud jen částečný úspěch. Maris si všimla, jak holý byl ten pokoj, nebyly tu znát vůbec žádné stopy po osobnosti, nebyly tu žádné drobnosti, které by návštěvníkovi napověděly něco o tom, kdo tu bydlí.

Val byl na podlaze před krbem, dělal kliky. Košili si přehodil přes postel a cvičil do půl těla svlečený. "No?" řekl, aniž by přestal cvičit.

Maris na něj upřeně zírala a z toho, co viděla, se jí udělalo špatně. Val měl celá záda zbrázděná šrámy a bílými jizvami, stopami po dávném bití. Musela se přinutit odvrátit oči a uvědomit si, proč vlastně přišla. "Potřebuji mluvit s Valem," řekla.

Vyskočil, usmíval se na ni a zhluboka dýchal. "Podej mi košili, S'Rello," řekl. Když si ji pak oblékl, pokračoval "O čem chceš se mnou mluvit?" Vlasy, které teď neměl svázané, mu padaly na ramena v rezavém vodopádu a zjemňovaly rysy jeho obličeje, zároveň mu dodávaly podivně přístupný vzhled.

"Můžu se posadit?" zeptala se Maris. Val jí ukázal na jedinou židli v pokoji a když se na ni Maris posadila, on se usadil na nízké stoličce bez opěradla u krbu. S'Rella seděla na kraji úzké postele. "Nechci s tebou hrát žádnou hru, Vale," shrnula to Maris. "Máme před sebou ještě spoustu společné práce."

"Proč si myslíš, že s tebou hraju hru?" zeptal se.

"Poslouchej mě," řekla. "Došlo mi, že k letcům nemáš přátelský vztah. Udělali z tebe vydědence, dali ti ponižující urážlivé jméno a vzali ti křídla, možná nespravedlivě, při několikanásobné výzvě. Ale jestli budeš mít takový vztah navždycky ke všem letcům, budeš na tom tratit jen ty sám. Vyhráj zase svoje křídla v soutěži a budeš žít, soutěžit a stýkat se s letci po většinu života. Pokud jim nedovolíš, aby byli tví přátelé, pak zůstaneš bez přátel. To chceš?"

Val se ani nepohnul.

"Windhaven je plný lidí a jen pár z nich jsou letci. Nebo ty nepočítáš zeměplazy?"

"Proč se pořád nutíš do takové nenávisti? Nemarníš čas, aby sis nadělal nepřátele. Třeba si myslíš, že ti letci nějak ukřivdili a možná máš pravdu. Ale za neshody je jen zřídka zodpovědná jen jedna strana. Zkus to pochopit. To, co jsi udělal Ari, taky nebylo bez chyby. Jestli chceš, aby ti to odpustili, pak musíš letcům odpustit, co udělali tobě. Přijmi a možná budeš přijat."

Val se usmíval úzkými rty, "Proč si myslíš, že chci, aby mě přijali? Nebo aby mi odpustili? Neudělal jsem, nic, co by mi museli odpouštět. Vyzval bych Ari znovu. Bohužel tu letos není."

Maris najednou vztoky ztratila řeč.

"Vale," řekla S'Rella tichým, šokovaným hlasem. "Jak tohle vůbec můžeš říct? Ona se zabila,"

"Zeměplazi umírají denně," řekl jí Val trochu jemnějším hlasem. "Některé se taky zabíjejí. Nikdo z toho nic nedělá ani o tom nezpívá ani se nemstí za jejich nechutné malé sebevraždy. Musíš si chránit vlastní slabiny, S'Rello. To mě naučili rodiče. Nikdo jiný to za tebe neudělá." Podíval se zase na Maris. "Potkal jsem tvého bratra, víš," řekl najednou.

"Colla?" řekla překvapeně.

„Před sedmi lety byl v South Arren, zastavil se tam cestou na Outer Islands. Byl s ním ještě jeden zpěvák, starší muž."

"Barrion," řekla Maris. "Collův učitel."

"Byli tam asi týden nebo dva, zpívali v hospodách v přístavu, čekali na loď, co by je vzala dál na východ. Tehdy jsem poprvé slyšel o tobě, Maris z Lesser Amberly."

Na chvíli jsi pro mě byla hrdinka. Tvůj bratr o tobě zpívá hezkou písničku."

"Před sedmi lety," řekla Maris. "To muselo být těsné po Radě."

Val se usmál. "Bylo to poprvé, co jsme o tom slyšeli. Bylo mi přibližně dvanáct, skoro tolik, jako když dítě letce má dostat křídla, ale já na to samozřejmě neměl sebemenší naději. Dokud tvůj bratr nepřijel na ostrov a nezpíval o tobě, tvé Radě a tvých akademiích. Když za několik měsíců otevřeli Airhome, byl jsem jedním z prvních studentů. Tehdy jsem tě ještě miloval za to, že tvou zásluhou bylo tohle všechno možné.""

"A co se stalo pak?"

Val se napůl otočil na stoličce, natáhl ruce k ohni. "Postupně jsem ztrácel iluze. Myslel jsem si, že jsi otevřela svět pro všechny, ten svět, který kdysi patřil jenom letcům. Cítil jsem s tebou spříznění. Byl jsem naivní."

Otočil se zase zpátky a, Maris se cítila nepříjemně, jak na ni upíral obviňující pohled. "Myslel jsem, že jsme si podobní," pokračoval. "Myslel jsem si, že jsi chtěla násilím rozbít tu zkaženou společnost letců. Došlo mi, že jsem se mýlil. Tys totiž vždycky chtěla jen jedno - stát se součástí toho všeho. Chtěla jsi získat slávu a postavení, bohatství a volnost, chtěla jsi se stát jednou z těch na Eyrie a shora se dívat na ty upatlané zeměplazy, co se ryjí v hlíně. Hájila jsi to, čím já opovrhoval."

Celá ironie spočívá v tom, že nemůžeš být letcem, i kdybys chtěla sebevíc. O nic víc, než můžu být letcem já nebo S'Rella nebo Damen nebo kdokoli další."

"Já jsem letec," řekla Maris tiše.

"Oni ti dovolí, aby sis na to hrála," řekl Val, "protože se strašně snažíš zapadnout, být přesně jako oni. Ale my oba víme, že ti ve skutečnosti nedůvěřují a že tě nepřijímají tak, jak by přijímali někoho ze svých lidí. Máš křídla, ale pořád si podezřelá, že jo? Ať si to připouštíš nebo ne, první Jednokřídlý jsi byla ty, Maris."

Maris se zvedla. Jeho slova ji rozzlobila, ale nechtěla na něj být zlá nebo ztrácet důstojnost tím, že se s ním bude před S'Rellou hádat.

"Nemáš pravdu," řekla jak nejkřivěji a nejtíši dokázala. Ale pak si uvědomila, že nenachází slova, kterými by mu vyvrátila jeho tvrzení. "Je mi tě líto, Vale," pokračovala. "Letce nenávidíš a zeměplazy opovrhuješ. Všemi kromě sebe. Nestojím o tvou úctu ani tvoji vděčnost. Neodmítáš jenom privilegia společnosti letců, ale i odpovědnost. Jsi naprostý sobec, soustředěný sám na sebe. Kdybych to neslibila Seně, tak bych už neudělala nic pro to, abych ti pomohla získat křídla. Dobrou noc."

Odešla z pokoje. Val se nepohnul ani ji nezavolal zpátky. Ale když za sebou s bouchnutím zavřela dveře, slyšela, jak mluví k S'Rellě. "Vidiš," řekl energicky.

Tu noc měla Maris zase ten sen, házela sebou a zápolila. Vzbudila se s dekou obalenou kolem těla a promočenou potem. Bylo to horší než kdy jindy. Padala, padala nekonečně dlouho bezvětrím. Všude kolem byli další letci, kteří plachtili na stříbrných křídlech. Dívali se, a žádný, ani jediný, ji nepomohl.

Den po dni pokračovali ve výcviku.

Sena ochraptěla, rozčílovala se, ztrácela trpělivost a všechno řídila jako tyranský Vládce. Damen si vylepšil otočky a denně poslouchal dlouhé přednášky o létání, které vnímal nejen rukama, ale i hlavou. S'Rella pilovala start a přistání a cvičila akrobacii, dbala, aby ladnost spojila s výdrží. Sher a Leya už létaly elegantně, byly ve vzduchu celé hodiny, hlavně když foukal silný vítr, a trénovaly vytrvalost. Kerr vylepšoval všechno.

A Val Jednokřídlý dělal, co mohl. Maris ho zdálky sledovala, stejně jako všechny ostatní, a říkala mu málo. Odpovídala na jeho otázky, radila mu v těch vzácných okamžicích, kdy o to sám požádal a jednala s ním vždycky s opatrnou chladnou zdvořilostí.

Sena, zcela soustředěná na lety svých chráněnců, nic z toho nezaregistrovala, ale Woodwingeri pochopili Marisiny nářázky a pečlivě si udržovali od Vala odstup. On sám tomu napomáhal; měl ostrý jazyk a bez sebemenších výčitek si dělal nepřítele. Řekl Kerrovi do očí, že je beznadějný případ a ten z toho měl záchvat trucování; bez konce se vysmíval pyšnému tvrdohlavému Damenovi a znovu a znovu nad ním vítězil v neoficiálních soutěžích. Studenti v čele s Damenem, Lianem a několika dalšími začali brzy Valovi zcela otevřeně říkat "Jednokřídlý". Ale pokud se ho to jakkoli dotýkalo, nedával to na sobě znát.

Valová izolace nebyla úplná. Když se mu ostatní Vyhýbali, měl aspoň S'Rellu. Byla k Valovi víc než jenom zdvořilá. Vyhledávala ho, žádala ho o radu, jedla s ním a vždycky, když Sena dávala studenty do párů, aby spolu soutěžili, S'Rella byla první, kdo vyzval Vala.

Maris v jejím jednání spatřovala smysl; tím, že soutěžila se silnějším soupeřem, učila se a překonávala svoje slabiny mnohem rychleji. A Maris věděla, že S'Rella se rozhodla v tomto roce svoje křídla získat. Existovaly ještě další, ne už tolik praktické důvody, proč to S'Rellu pořád táhlo k Valovi. Nesmělá dívka z Jižního souostrovní byla vždycky mezi Woodwingeri tak trochu nesvá. Všichni totiž byli ze Západního souostrovní. Vařila jinak, oblékala se jinak, nosila jiný účes, když mluvila, měla trochu akcent, dokonce když si povídali, vyprávěla i jiné příběhy než ostatní. Val Jednokřídlý z Východního souostrovní byl na tom podobně, a tak bylo přirozené, říkala si Maris, že tahle dvě odlišná ptáčka poletí spolu.

A stejně se Maris moc nelíbilo, když je viděla spolu mluvit. S'Rella byla mladá a vnímavá a Maris si nepřála, aby přebrala Valovy názory. Kromě toho příliš blízkým přátelstvím s Jednokřídlym ztrácela sympatie ostatních letců a S'Rella byla dost bezbranná na to, aby jí to mohlo ublížit.

Ale Maris tyhle starosti odehnala někam hodně daleko a nijak nezasahovala. Teď nebyl čas na osobní půtky; musela tyhle Woodwingeri tvrdě trénovat.

Na konci každého tréninkového dne Maris závodila s každým studentem zvlášť. Dva dny před plánovaným odletem na soutěž vál ostrý severní vítr a jeho studená čepel jakoby prořezávala třesoucí se studenty. Každou minutou se ochlazovalo.

"Nemusíte čekat," řekla jim Maris. "Je moc velká zima. Když spolu dokončíme závod, pomozte dalšímu studentovi s

křídly a pak můžete jít dovnitř."

Námahou při letu se Maris zahřívala, ale byla i pořád víc a víc unavená. Nakonec, když byla úplně vyčerpaná a začala jí být zima, uviděla, že na útesu letců zůstala už jenom s Valem.

Ramena jí klesla. Nepočítala s tím, že bude čekat. A závodit s ním teď, když byl odpočínutý a ona tak unavená...

Podívala se nahoru na rozvířenou purpurovou oblohu, a olízla si z koutků úst zaschlou sůl.

"Na létání je už pozdě," řekla. "Víte je prudký a stmívá se. Necháme to na jindy."

"O to víc se to bude podobat výzvě," řekl Val.

Díval se na ni chladněma očima a Maris s pocitem sklíčenosti v srdci pochopila, že na tuhle chvíli dlouho čekal.

"Sena si možná bude dělat starosti," začala chabě.

"Ale jestli tě unavilo létání s Woodwingery, tak samozřejmě..."

"Jednou jsem letěla třicet hodin bez zastávky," řekla ostře. "Jedno odpoledne plné her mě nemůže unavit."

Jeho úsměv ji pokořil. Poznala, že mu padla do pastí.

„Vezmi si křídla," řekla.

Nenabídla mu svoji pomoc, ale bylo zřejmé, že byl zvyklý navlékat si křídla bez pomoci. Maris se nenápadně pokoušela vrátit svým svalům pružnost. Říkala si, že takové vítězství, kdy je tak unavená a kdy je tak nestálý vítr, pro něj nemůže mít žádnou cenu. A on to přece musí vědět.

"Jako vždycky? Dvakrát tam a zpátky?"

Maris přikývla, podívala se přes šedé pěnící vlny na vzdálenou skalní věž, která pro všechny byla orientačním bodem. Kolikrát tam už dneska letěla? Třicetkrát? Nebo víckrát? Na tom nezáleželo. Poletí ty dva poslední okruhy jako by byly první, říkala jí její pýcha.

"Kdo nás bude posuzovat?" zeptala se.

Val zaklapl poslední dva klouby křídel. "Budeme to vědět my," řekl. "To bude stačit. Vyletím první Ty to pak odstartuješ. Souhlasíš?"

"Ano." Dívala se na něj, jak několika rychlými kroky přešel na kraj útesu a vyskočil. Jeho tělo se pohybovalo po bouřkovém větru jako malý člun na rozbourané vodě, dokud nezačal vítr ovládat, neudělal obrát vpravo a nezačal stoupat.

Maris se nadechla, popoběhla kousek dopředu a skočila. Okamžik padala; potom její křídla zachytila vítr a nadnášela ji vzhůru. Pomalu se dostávala na stejnou výšku jako Val, stoupala v kostrbaté spirále, potřebovala těch pár chvil na to, aby zase získala cit tak, aby její unavené tělo vědělo, jak nejlépe vítr využít.

Když vystoupala až k němu, tak kolem sebe opatrně kroužili, snažili se zaujmout pozici v nestálém větru. Jejich oči se setkaly, ona se potom dívala jinam, rovně dopředu, ke skále, jejich orientačnímu bodu.

"Pozor ... teď," zakřičela a vyrazili.

Vítr byl silný, ale vířivý, převládající severní vítr byl přerušován poryvy hned z jedné strany, hned zase z druhé. Celá východní obloha byla pokryta potmělými mraky, které hrozily bouřkou. Maris se na ně znepokojeně podívala a začala znovu stoupat, hledala stálejší, silnější vítr ve výškách. Pořád se snažila udržet kurz. Poryvy větru s ní cloumaly nejprve na jednu stranu, potom na druhou, bylo třeba být neustále ve střehu a často dělat poloviční otočky a korekce. Nemohla si dovolit sebemenší odklon.

I když Vala nevyhledávala, často jí vletěl do zorného pole. Někdy letěl pod ní, ale častěji byl vedle ní, znepokojivě blízko. Letěl dobře a Maris nepotěšilo ani to, když si všimla, že se drží její rady. Nebude jednoduché ho porazit, říkala si. Potom se Val vrhl dopředu.

Maříš se zvýšila hladina adrenalinu a nahnula se nalevo, aby zachytila proměnlivý vítr, který ho tak postrčil. Mohli mu klidně říkat Jednokřídly, ale on moc dobře věděl, jak používat ve vzduchu obě křídla. Při těch letech s Woodwingery se unavila, pomyslela si. Její reakce byly těžkopádné.

Kousek před ní, skoro na dotek, zakroužila Valová křídla kolem skály. Otočku udělal dolů po větru, všimla si Maris, letěl zešíroka a trochu se zakolébál, ale nabíral při tom rychlost. Potom směřoval zpátky k útesu.

Maris se rozhodla, že ho musí předhonit a letěla nebezpečně blízko skály. Špičkou křídla zavadila o skalní věž; tímhle nepatrným dotekem se rozkomíhala a v kritickém momentu ztratila rovnováhu. Klesala po křivolaké dráze, ztrácela rychlost, srdce jí bušilo až v krku, než zase získala nad letem plnou kontrolu. Val odletěl ještě dál od ní. Byla jen ráda, že neviděl, jak tápe.

Ztrácela výšku, ale nad skalami našla silný proud vzduchu a najednou zase stoupala. Letěla riskantně, myslela jenom na to, že potřebuje okamžitě nabrat rychlost, hledat a lavírovat, dokud nenajde stálý vzduchový proud, který by mohla využít.

Dostala se blízko k Valovi, ale tak strašně ho chtěla předhonit, že si skoro nevšimla, že se blíží pevnina a najednou se ocitla ve studené vzduchové kapse, která s ní prudce zamávala jako ledová ruka. Val se tomu nějak vyhnul, objevil nějaký nepochopitelný proud, co ho vynesl nahoru a dál dopředu, zatímco Maris se pokoušela vyrovnat se s prudkým poklesem a nakláněla se, aby se vymanila z klesavého proudu. On zakroužil nad pevností, odhadoval vítr podle úzkého proužku dýmu, který stoupal z komínů akademie, a zase letěl nahoru, pořád výš a výš, ještě než se Maříš stačila vzpamatovat.

Bylo to, jako by samotné nebe ten večer nadržovalo Valovi, myslela si Maris podrážděně, když přilétala.

Vítr si s ní pohrával a vyhýbal se jí, nevyzpytatelně prudce do ní narážel pokaždé, když se ho pokoušela využít, ale Vala nechal volně letět. Zdálo se, jako by si vůbec neuvědomoval nebezpečí nepředvídatelných vírů a nějak se mu podařilo v tom neustále proměnlivém pohybu vzduchových proudů najít jistý a proměnlivý vítr, po kterém se dalo klouzat.

V tu chvíli Maris věděla, že závod prohrála. Val byl vysoko nad ní, věděl, že výška často znamená i rychlost a jí by

trvalo strašně dlouho dostat se tak vysoko jako byl on, i kdyby našla proud vzduchu, který by ji tam donesl. Pokoušela se vzdálenost mezi nimi zmenšit, ale byla unavená, jak bojovala proti divokým poryvům, a protože si byla vědoma toho, že už je na všechno moc pozdě, přestala se snažit. Val se trochu zdržel, když klesal před přistáním, ale i tak letěl nad útesem podruhé a naposledy o víc než rozpětí křídel před Maris. Jasně vyhrál.

Maris byla příliš vyčerpaná na to, aby se na něj usmála, když už oba dosedli v měkkém písku v přistávací jámě, byla v příliš velké depresi na to, aby předstírala, že jí je to jedno. Mlčky si sňala křídla, jak nejrychleji to dokázala, prokřehlé prsty jí často klouzaly a neobratně šmátraly po rozpinkách. Nakonec, pořád ještě beze slov, si Maris přehodila křídla přes rameno a vydala se k pevnosti.

Val jí zastoupil cestu.

"Já to nikomu neřeknu."

Křečovitě škubla hlavou a cítila, jak rozpaky rudne.

"Je mi jedno co řekneš - o čemkoli - komukoli!"

"Ale?" Jeho mdlý úsměv ji popichoval a dával jí najevo, jak neupřímně její slova zněla. Samozřejmě jí to jedno nebylo.

"Nebyla to spravedlivá zkouška," vyštěkla a hned litovala téhle hloupé dětinské stíznosti.

"Ne," souhlasil s ní Val dost rezolutně, takže Maris nepoznala, jestli v jeho hlase byl kus ironie nebo ne.

"Ty jsi litala celý den, zatímco já jen odpočíval. Nikdy bych tě neporazil, kdybychom oba byli stejně odpočinutí. To víme všichni."

"Už předtím jsem prohrála," řekla Máris a pokoušela se pořádně ovládat své emoce. "Nic to se mnou nedělá."

"Aha," řekl Val. "Tak jo." Zase se usmíval.

Maris podrážděně trhla ramenem, cítila, jak jí křídla dřou do zad. "Jsem strašně unavená," řekla. "Promiň."

"Samozřejmě," Val jí ustoupil z cesty a ona kolem něho těžce prošla, unaveně kráčela po písku a stoupala po sešlapaných, mechem porostlých schodech, které vedly ke vchodu do pevnosti směrem od moře. Ale když už byla nahoře, zaváhala a otočila se.

Val za ní nešel. Stál pořád na písku, chmurná opuštěná postava v narůstajícím šeru, složená křídla měl lehce přehozená přes rameno. Díval se na moře, kde v divokých kruzích plachtil osamělý dravý luňák. Maris se otřásla a vešla dovnitř. Výroční soutěž byla třídní slavnost. Kdysi to byly jenom hry a popíjení, v sázce nebylo nic než pýcha.

Tehdy byla celá ta akce menší a tradičně se odehrávala na Eyrie. Ale od té doby, co byl před sedmi lety zaveden systém výzev, podstatně vzrostl počet soutěžících letců a bylo nutné soutěž organizovat na ostrovech.

Vládcí urputně soupeřili o to, aby se soutěž konala zrovna na jejich ostrově, darem nabízeli zařízení a práci. Pro jejich vlastní lidi to byl svátek, který shromažďoval spoustu lidí s penězi z mnoha ostrovů. Zeměplazi měli jen málokdy možnost něco takového vidět a pro mnohé z nich byli letci pořád symbolem romantiky a dobrodružství.

Letos se Soutěž měla konat na Skulny, středně velkém ostrově severně od Little Shotan. Vládkyně Seatooth pronajala Seně a Woodwingerům loď a běžec právě spěchal, aby předal zprávu, že je pro ně připravena v jediném malém přístavu na ostrově. Vyplují s večerním odlivem.

"Vyjít za tmy," vrčela Sena, když si sedala při snídani vedle Maris, "znamená říkat si o potíže."

Kerr vzhledl od ovesné kaše. "Ale my musíme vyrazit za odlivu," řekl vážně. "Proto odplouváme večer."

Sena se na něj nevlídně podívala zdravým okem.

"Ty toho o plavbě na lodi víš hodně, co?"

"Ano, prosím. Můj bratr Rač je kapitánem na obchodní lodi, jednom z velkých trojstěžníků. A můj další bratr je taky námořník, i když je jenom pomocník u přívozu. Myslel jsem, že - no, než jsem přišel do Woodwings, myslel jsem, že i já budu námořníkem. Hodně se to podobá létání."

Sena se otřásla.

"Jako neovládané létání, jako létání se závažím, co tě táhne do vody, jako létání poslepu, to jo, tak se plavba podobá letu."

Mluvila dost nahlas, aby ji všichni slyšeli a když domluvila, rozezněl se celou místností smích. Kerr zrudl a soustředil se na svou misku.

Maris se soucitně podívala na Senu, snažila se nesmát se kvůli Kerrovi. Přestože Sena byla už léta připoutaná k zemi nikdy neztratila téměř pověřivý strach letců z cestování po moři.

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptala se Maris.

"Ale, prý za příznivého větru tři dny, se zastávkou ve Stormtown. Ale co na tom záleží? Buď se tam dostaneme, nebo se všichni utopíme." Učitelka se podívala na Maris. "Letíš dneska na Skulny?"

"Ano."

"Dobře," řekla Sena a natáhla se, aby uchopila Maris za paži. "Tak to se nikdo nemusí topit. Máme dvojce křídla, která budeme v soutěži potřebovat. Byl by nesmysl brát je do člunu."

"Lodi," přerušil ji Kerr.

Sena se na něj podívala. "Člun nebo loď, byl by to stejně nesmysl. Bylo by lepší je použít. Vezmeš s sebou dva studenty? Dlouhý let bude pro ně dobrá praxe."

Maris se dívala na stůl a viděla, jak všichni, co byli na doslech, najednou ztuhli. Žádné lžice se nezvedaly, všechna ústa znehybněla. Všichni čekali, jak odpoví.

"To je dobrý nápad," řekla Maris a usmívala se. "Vezmu, s sebou S'Rellu a-" zaváhala, snažila se rozhodnout se, koho vybrat.

O dva stoly dál odložil Val lžici a vstal. "Já poletím," řekl.

Marisiny oči se setkaly s jeho očima. "S'Rellu a Sher nebo Leyu," řekla tvrdohlavě. "Potřebují ten dlouhý let nejvíce ze všech."

"Tak to já teda zůstanu s Valem," řekla S'Rella tiše.

"A já bych radši letěla s Leyou," dodala Sher.

"Poletí S'Rella a Val," řekla Sena podrážděně, "a už o tom ani slovo. Kdybychom my ostatní zemřeli na moři, ti dva mají největší šanci stát se letci a ctít naši památku." Odstrčila svoji ovesnou kaši a otočila se na lavici.

"Teď musím navštívit naši patronku Vládkyni a chvíli jí podlézat. Uvidíme se, než vyrazíte na Skulny."

Maris ji sotva slyšela; pořad se dívala Valovi do očí. Slabě se usmíval, potom uhnul pohledem a odešel z místnosti za Senou.

S'Rella odešla brzy po něm.

Maris si najednou uvědomila, že na ni mluví Kerr. Začala znovu vnímat a usmála se na něj. "Promiň. Neslyšela jsem tě."

"Není to tak nebezpečné," řekl klidně. "Není to jako kdybychom se plavili odtud až do Skulny. Když pluje loď z Little Shotan do Skulny, je tam jen pár

mil po otevřeném oceánu. Většinou se budeme držet blízko u břehů Shotan, pořád budeme mít pevninu na dohled. A lodi nejsou tak křehké, jak si myslí. Já loď znám."

"Jsem si tím jistá, Kerre," řekla Maris. "Sena prostě jenom přemýšlí jako letec. Když člověk okusí volnost křídel, je pro něj těžké cestovat po moři a světit svůj život těm, kdo ovládají plachty a kormidlo."

Kerr se kousl do rtu. "Myslím, že to chápu," řekl nepřesvědčivě.

"Ale jestli si tohle myslí všichni letci, tak toho teda moc neví. Není to tak nebezpečné, jak se říká."

Spokojeně snídal dál.

Maris při jídle přemýšlela. Měl pravdu, uvědomila si s nejasnou nevolností; letci byli často příliš omezení, když posuzovali všechno jenom ze své vlastní perspektivy. Ale myšlenka, že Valovo radikální odsouzení letců je opodstatněné, ji rozrušila víc, než byla ochotna si přiznat.

Pak šla hledat S'Rellu a Vala. Nebyli ve svých pokojích ani nikde jinde, kde se obvykle zdržovali, a zdálo se, že nikdo neví, kam ze společenské místnosti odešli. Maris chodila tmavými chodbami, až se úplně ztratila, zabočovala podle toho, kde byly nebo nebyly v nástavcích na stěnách zasazené pochodně, co osvětlovaly chodby.

Myslela, že začne volat o pomoc a smála se sama sobě, že je mezi uzavřenými stěnami tak bezmocná, když zaslechla slabé hlasy. Přidala do kroku. Ještě jedna odbočka vpravo a našla je. Seděli těsně vedle sebe ve slepé uličce s oknem na moře. Jak se k sobě nakláněli, nabyla celá scénka na intimitě, a tak se Marisina nálada změnila v rozmrzelost.

"Všude jsem vás hledala," řekla najednou.

S'Rella se napůl odvrátila od Vala a stoupla si.

"Co se děje?" ptala se nedočkavě.

"Víte, že letíme na Skulny," řekla Maris. "Budete připraveni k odletu za hodinu? Všechno, co si chcete vzít s sebou, zabalte a dejte Seně."

"Já jsem připravená v minutě," řekla S'Rella a její úsměv byl jako studená sprcha na Marisinu zraněnou pýchu. "Byla jsem tak šťastná, když jsi mě jmenovala, Maris. Nedovedeš si představit, co to pro mě znamená."

Obličej měla celý rozzářený, vrhla se k Maris a objala ji.

Maris ji setřásla. "Myslím, že vím," řekla. "A teď se jdi připravit."

S'Rella se rychle rozloučila s Valem a pak odešla. Maris se za ní dívala, potom se otočila k Valovi a chvíli váhala.

Val se ještě díval do tunelu, kde zmizela S'Rella, usmíval se, ale bylo na něm něco zvláštního - Maris viděla, že ten úsměv byl opravdový. To bylo to zvláštní. Usmíval se s jakousi laskavostí a to mu dávalo jemnější, lidsější výraz, než jaký na něm kdy viděla.

Pak upřel oči na ni a úsměv se změnil, maličko se mu zkroutily koutky úst a na Maris se teď usmíval výsměšně a nepřátelsky.

"Já ti nepoděkoval za to, že jsi vybrala mě," řekl. "Byl jsem tak šťastnej, když jsi řekla, že můžu letět s tebou!"

"Vale," řekla Maris unaveně, "nemusíme se zrovna milovat, ale máme před sebou dlouhý společný let. Mohl by ses alespoň pokusit být ohleduplný. Nevysmívej se mi. Jdeš si zabalit svoje věci?"

"Já je nikdy nevybalil. Tašku dám Seně a u sebe budu mít nůž. To je jediná věc, co vadí. Neměj obavy, budu připravený." Zaváhal. "A na Skulny tě nebudu obtěžovat. Až tam doletíme, najdu si někde ubytování sám. Je to, dost fér?"

"Vale," začala Maris. Ale on se otočil a díval se malým okénkem na zataženou oblohu, v obličejí měl chladný a uzavřený výraz.

Sena přivedla ostatní na útes, aby se podívali, jak Marisj S'Rella a Val odlétají. Všichni, měli výbornou náladu, smáli se a žertovali, soupeřili o to, aby mohli pomoci Maris a S'Relle s křídly. Jejich zdivočelá neposedná nálada byla nakažlivá. Maris sama cítila, jak se i jí nálada zlepšuje a poprvé se nemohla soutěže dočkat.

"Nechte je, nechte je!" křičela Sena a smála se. "Oni vážně nemůžou letět, když se jim všichni pověsíte na křídla!"

"Kdyby to tak šlo," zamumlal Kerr. Nadýchl se nosem, který mu ve větru zčervenal.

"Taky budeš mít příležitost," řekla S'Rella, znělo to, jako by se bránila.

"Nikdo ti to neupírá," řekla Leya rychle.

"Jsi nejlepší z nás," dodala Sher.

"Nechtě toho," řekla Sena, jednou rukou objala Leyu a druhou Sher. "Let'te. Zamáváme vám na rozloučenou a uvidíme se na Skulny."

Maris se otočila na S'Rellu a viděla, jak je zaujatá a soustředěná, má napjaté celé tělo a je připravená na sebemenší Marisin pokyn. Vzpomněla si na svoje první lety, když ještě nevěřila tomu, že by mohla mít vlastní křídla, vzala S'Rellu za rameno a vlídně upřesnila:

"Poletíme blízko vedle sebe, jen klid," řekla. "Akrobatické kousky jsou na soutěž - teď se soustředíme jenom na let."

Vím, že to pro tebe bude dlouhá cesta, ale neboj se, máš dost vytrvalosti na dvojnásobně dlouhou vzdálenost. Uvolni se a důvěřuj si. Budu na tebe dávat pozor, ale ve skutečnosti mě nebudeš vůbec potřebovat."

"Díky," řekla S'Rella. "Udělám, co bude v mých silách."

Maris přikývla a dala signál, Damen a Liáně přistoupili a roztáhli jí křídla, rozpínku po rozpínce, napínali postupně jasnou stříbrnou látku křídel, dokud jejich rozpětí nedosáhlo dvaceti stop. Potom za sborového loučení a přání všeho nejlepšího seskočila z útesu do studeného, vytrvalého větru, který mdlé voněl po dešti. Opsala ve vzduchu kruh a dívala se, jak S'Rella vzlétá, snažila se ji hodnotit, jako by byla na soutěži.

Nebylo pochyb, S'Rella se v poslední době hodně zlepšila. Její těžkopádnost byla tatam a nezaváhala ani na kraji, skočila klidně, dobře odhadla vítr a téměř okamžitě začala stoupat.

"Vůbec nevěřím tomu, že bys měla dřevěná křídla!" volala na ni Maris.

Potom obě létaly netrpělivě po obloze ve stále širších kruzích a čekaly na Vala.

Po celou dobu veselí a příprav k letu stál opřený o dveře, mimo všeho dění, jeho obličej byl bezvýrazný a hodně se ovládal. Křídla už měl na sobě, připevnil si je bez pomoci. Teď klidně kráčet mezi studenty a rádoby letci a postavil se vzpřímeně na okraji strmé stěny, chodidla mu zpoloviny přečnívala přes okraj. Pečlivě rozložil tři první rozpínky, ale nezajistil je. Potom protáhl paže smyčkami, naklonil se, pokrčil kolena a znovu se narovnal.

Damen k němu přistoupil, chtěl mu pomoci roztáhnout křídla, ale Val se otočil a ostře mu něco řekl - Maris kroužila nad nimi a slova neslyšela, unášel je vítr - a Damen zmateně ustoupil.

Potom se Val zasmál a skočil. S'Rella se ve vzduchu viditelně třásla, chvěla se jí křídla. Maris slyšela, jak dole někdo vykřikl a někdo jiný zanedával.

Val padal, rovně jako potápěč, dvacet stop, čtyřicet...

A najednou už nepadal - odnikud se objevila křídla, stříbřitě bíle vzplanula ve slunci, když se rozevřela jakoby sama od sebe. Kolem nich skučel vítr, Val ho zachytil a jel po něm a zároveň letěl a zlehka se dotýkal příbojových vln za neuvěřitelné rychlosti, potom se vytáhl, stoupal, plachtil. Vlny, skály a smrt, to všechno zcela viditelně mizelo pod ním a Maris zaslechla nejasný zvuk jeho triumfálního smíchu.

S'Rella ztrácela rychlost, pořád se dívala na Vala. Maris na ni zavolala a ona se probrala, natočila křídla do úhlu a sklonila se zpátky nad pevninu. Nad pevností, jejíž holá skála byla zahřívána sluncem, vyhledala silný stoupavý vzduchový proud a zase se vydala zpátky do bezpečí.

Sena zdola hubovala Vala a mávala hůlkou v mrtvičnatém vzteku. Val si jí nevšímal. Stoupal pořád výš, a z útesu, kde stáli Woodwingéři, byly slyšet trhané výbuchy potlesku.

Maris se vydala za ním, nakláněla se, vylétla z kruhu a namířila nad moře. Val už byl před ní. Letělo se mu dobře a s požitkem vychutnával, svůj výkon.

Když ho dohonila, přiletěla k němu jak nejbliž se odvážíla - nad něj a trochu dopředu a doprava - začala ho hubovat, volila slova ze Senina květnatého slovníku.

Val se jí vysmál.

"Bylo to nebezpečné, bylo to k ničemu a navíc pěkná pitomost," křičela Maris. "Mohl jsi se zabít ... jediná špatná rozpínka ... kdybys je nezaklapl dost pevně:..."

Val se pořád smál. "Moje riziko," odpovídal jí křikem. "A já je nezaklapl ... seřízené pružiny ... líp než Raven."

"Raven byl blázen," křičela. "A je už dávno mrtvý ... co pro tebe Raven znamená?"

"Tvůj brácha tuhle písničku taky zpíval," hulákal Val. Potom se naklonil a odletěl od ní pryč, najednou rozhovor ukončil.

Maris strnula a neviděla důvod, proč by měla dál Vala sledovat. Zakroužila a hledala S'Rellu. Letěla několik set yardů vzadu za nimi a byla níž než Maris. Zamířila k ní, pokoušela se ji uklidnit, chtěla, aby se jí napjaté svaly uvolnily a aby se jí zase vrátil cit pro vítr.

S'Rella byla strašlivě bílá a letěla špatně. "Co se stalo?" křičela, když se k ní Maris přiblížila. "Skoro jsem z toho umřela."

"To byl jenom takový husarský kousek," zavolala na ni Maris. "Jeden letec, jmenoval se Raven, ho kdysi předváděl.

Val si vymyslel svoji vlastní verzi," .

S'Rella letěla chvíli potichu, uvažovala o tom a potom se jí do tváří pomaličku vracela barva.

"Myslela jsem, že do něj někdo strčil," křičela. "Husarský kousek - bylo to moc hezký."

"Bylo to šílenství," odpověděla jí Maris. Byla dost vyděšená z toho, že S'Rella připustila, že by někdo ze studentů byl schopen Vala strčit tak, aby se zabil. Hořce si pomyslela, že na ni určitě zapůsobil.

Zbytek letu, jak Maris předpokládala, proběhl v klidu. Maris a S'Rella letěly blízko sebe. Val letěl před nimi a byl mnohem výš, zdálo se, že dává přednost společnosti zelených žlun. Celé odpoledne ho měly na očích, ale musely se snažit.

Vítr byl dobrý, unášel je rovnou ke Skulny, takže v podstatě nemusely dělat nic, než se uvolnit a plachtit. Občas to bylo i trochu fádni, ale Maris toho nelitovala. Míjely břehy Big Shotan, za malými přístavními městy bylo poměrně velké množství rybářských lodí, snažily se ulovit co možná nejvíc ryb, než přijde bouřka. A že vzduchu viděly Stormtown, velký záliv uprostřed města, větrné mlýny podél celého pobřeží, bylo jich čtyřicet, možná i padesát - S'Rella je zkusila spočítat, ale než dospěla do poloviny, už přeletěla dál. A na volném moři mezi Little Shotan a Skulny, těsně před západem slunce, zahlédly skyllu, dlouhý krk jí vyčníval z modrozelené vody, řadou mocných ploutví veslovala těsně pod vodní hladinou. Zdálo se, že S'Rella byla potěšená. Celý život poslouchala příběhy o skyllách, ale na vlastní oči ji teprve teď viděla poprvé.

Na Skulny doletěly, ještě než přišla noc. Když kroužily před přistáním, viděly pod sebou postavy, které podél celé pláže zavěšovaly na tyče lampy, aby navedly pozdní letce na dráhu. Malá chata pro letce, co stála opodál, byla už rozzářená

a plná života: večírky začínají rok od roku dřív, pomyslela si Maris.

Maris se pokoušela předvést S'Relle ukázkové přistání, ale když byla na rukách a na kojenou a vytřepávala si písek z vlasů, slyšela, jak S'Rella žuchla nedaleko od ní a uvědomila si, že ta dívka musela mít hodně starostí s přistáním, když viděla, jak si počínala její učitelka.

Hned bylo slyšet radostné výkřiky na uvítanou. Dychtivé ruce se po nich natahovaly. "Můžu ti pomoci, letce? Můžu ti pomoci, prosím?"

Maris uchopila jednu silnou ruku a podívala se do dychtivého obličej mladého chlapce s vlasy rozcuchanými od větru. Jeho obličej byl plný radosti. Byl tady kvůli tomu, aby se dostal do blízkosti letců a určitě, byl rozechvělý myšlenkou na blížící se soutěž na jeho ostrově.

Ale když jí pomáhal sundávat křídla - a další chlapec pomáhal S'Relle - najednou bylo zase slyšet křídla a další žuchnutí. Maris se ohlédla a zjistila, že přiletěl Val. Před setměním ho ztratily z dohledu a Maris se domnívala, že už byl na místě.

Neohrabaně se postavil na nohy, velká stříbrná křídla se mu pohupovala na zádech a dvě mladé dívky k němu přistoupily.

"Můžu ti pomoci, letce?" Ta věta zněla skoro jako zpěv. "Můžu ti pomoci, letce?" a jejich ruce se ho už dotýkaly.

"Jděte pryč," vyštěkl zlobně. Dívky odskočily, celé vyplašené. Dokonce i Maris vzhledla. Val byl vždycky tak chladný a tak se ovládal; ten výbuch se mu vůbec nepodobal.

"Chceme ti jen pomoci s křídly, letče," řekla ta smělejší z děvčat.

"Copak v sobě nemáte ani trochu hrdosti?" zeptal se Val. Odepínal si křídla sám, bez pomoci.

"Nemáte na práci nic lepšího než podlézat letcům, co s váma jedná jako byste byly kus špinavého hadru? Kdo jsou vaši rodiče?"

Dívka couvla. "Koželuhové, letče."

"Tak jdi a uč se vydělávat kůži," řekl. "Je to čistější práce, než dělat otroka letcům." Odvrátil se od ní a začal si pečlivě skládat křídla.

Maris a S'Rella už křídla na sobě neměly. "Prosím," řekl ten chlapec, co pomáhal Maris, když jí podával vzorně složená křídla. Najednou se cítila zahanbená, šmátrala v kapse a nabídlá tomu chlapci minci. Dřív vždycky pomoc přijímala bez placení, ale něco z toho, co říkal Val, jí zahrálo na nějakou vnitřní strunku.

Ale chlapec se jenom zasmál a peníze odmítl přijmout.

"Copak ty to nevíš?" zeptal se. "Dotknout se letcových křídel znamená štěstí." Odešel a Maris viděla, jak běžel ke kamarádům, že pláž je plná dětí. Byly všude, pomáhaly s tyčemi při zavěšování lamp, hrály si na pisku, čekaly na příležitost pomoci letcům.

Ale když se na ně Maris dívala, myslela na Vala a zajímalo ji, jestli na ostrově byli i jiní lidé, ti, co nebyli nadšení letci ani soutěží, takoví, co zůstali doma a trucovali a měli vztek na privilegovanou kastu, co létala na nebi Windhaven.

"Vezmeš si svoje křídla, letče?" zeptal se kdosi ostře a Maris se ohlédla. Byl to Val, imitoval. "Prosím," řekl normálním tónem a dal jí křídla, na kterých přiletěl. "Myslím, že je budeš chtít pohlídat."

Vzala od něj křídla, v každé ruce držela neohrabaně jeden pár křídel. "Kam jdeš?"

Val pokrčil rameny. "Tohle je docela velké ostrov. Někam, kde je město, hospoda a postel na vyspání. Nějaký peníze mám."

"Mohl by ses ubytovat společně s S'Rellou a se mnou," řekla Maris váhavě.

"Moh bych?" zeptal se Val, dokonale ovládal hlas. Usmál se na ni. "To by bylo docela zajímavý. Řek bych, že ještě dramatičtější než můj dnešní start."

Maris se zamračila. "Nezapomněla jsem na to," řekla mu. "S'Rella si mohla ublížit, víš o tom? Ten tvůj bláznivý skok na ni ošklivě zapůsobil. Měla bych-"

"Myslím, že tohle jsem už slyšel," řekl Val. "Promiň. " Otočil se a šel pryč, svižně krácel po pláži s rukama hluboko v kapsách.

Za sebou Maris slyšela, jak se S'Rella směje a povídá si s dalšími mladými lidmi, dělí se s nimi o radost ze svého prvního dlouhého letu. Když se Maris blížila, běžela S'Rella k ní a chytila ji za ruku.

"Jaká jsem byla?" zeptala se bez dechu. "Jak jsem letěla?"

"Sama víš, jak jsi letěla - ty prostě jenom chceš, abych tě ocenila," řekla Maris, z legrace ji hubovala. "No dobře, tak jo. Letěla jsi tak, jako bys v životě nedělala nic jiného, jako by ses pro to narodila."

"Já vím," řekla S'Rella stydlivě. Potom se rozesmála čirou radostí. "Bylo to bezvadné. Nikdy jsem nechtěla dělat nic jiného než létat!"

"Vím, jak ti je," řekla Maris. "Ale nám oběma teď udělá moc dobře, když si odpočineme. Pojď dovnitř, sedneme si k ohni a podíváme se, kdo přiletěl před námi."

Ale když se otočila, že půjde, S'Rella se nepohnula. Maris se na ni zvědavě podívala a potom pochopila; S'Rella se obávala přijetí, jaké ji čeká tam uvnitř. Konec konců byla tu cizí a Val ji nepochybně zasypal historkami o tom, jak jeho odmítali.

"No," řekla Maris, "můžeš jít klidně dovnitř, jestli nemáš pocit, že dneska ještě poletíš zpátky. Jednou se s tebou setkat musí."

S'Rella přikývla, pořád ještě trochu vylekaná, a-vy-daly se po svahu vysypaném oblázky k chatě.

Byl to malý domek se dvěma místnostmi postavený z bílých kamenů. Hlavní místnost byla dobře osvětlená a přetopená, byl tam hluk, hodně lidí a po čisté samotě na čerstvém vzduchu to byla skoro nepříjemná změna. Maris připadalo, jako by se obličej letců slily, když mezi nimi hledala přátele. S'Rella nervózně postávala za ní. Pověsily křídla na věšáky na stěně a začaly se prodírat davem.

Pevně stavěný muž středních let s plnovousem naléval nad ohněm jakousi tekutinu do velkého rendlíku, ze kterého se linula vůně, a křičel urážlivá slova na někoho, kdo se dožadoval jídla. Něco Maris přimělo, aby se na něj znovu podívala, když ho mýjely, a byla hodně překvapená, když toho tlustého kuchaře poznala. Kdy Garth stačil tak zestárnout a ztloustnout?i

Vydala se k němu, když ji zezadu uchopily hubené paže, pořádně ji objaly a ona ucítila slabý závan květinové vůně. "Shalli!" řekla a otočila se. Všimla si jejího oblého břicha. "Nečekala jsem, že tě tady potkám - slyšela jsem, že jsi tě-" Shalli ji přiložila prst na ústa. "Tiše. Stačí, že mi to Corm pořád připomíná. A já mu říkám, že náš malý letec se musí učit létat od samotného začátku. Ale jsem opatrná, vážně. Létám pomalu a zlehka. Nemůžu bez toho být! Corm chtěl, abych jela na člunu. Dovedeš si to představit?"

Jak Shalli mluvila, v jejím hezkém živém obličejí se střídala jeden komický výraz za druhým. "Nebudeš soutěžit?"

"Ne, ne. To by nebylo spravedlivé, když mám tuhle zátěž!" Poplácala si ten malý kopeček a smála se. "Mám být v porotě. A slíbila jsem Ccpmovi, že pak už zůstanu doma a budu hodná mamina, než se děťátko narodí, pokud nenastane nějaká výjimečná událost."

Maris měla výčitky svědomí, věděla, že kvůli těm "výjimečnostem" musela Shalli létat, protože ona sama na Amberly nebyla. Ale až bude po soutěži, přísahala sama sobě, zůstane doma a bude plnit svoje povinnosti.

"Shalli, ráda bych ti představila svoji kamarádku," řekla Maris. S'Rella čekala stydlivě opodál, takže ji Maris jemně přitáhla. "To je S'Rella, naše nejslibnější studentka. Dneska sem se mnou přiletěla z Woodwings, byl to zatím její nejdelší let."

"No." Shalli zdvihla obočí.

"S'Rello, tohle je Shalli. Je z Lessef Amberly, jako já. Létala jako moje patronka, když jsem se učila."

Zdvořile se pozdravily. Potom si Shalli pohledem S'Rellu změřila a řekla: "Hodně štěstí při soutěži. Ale raději bys neměla Corma porazit. Myslím, že by se zbláznil, kdyby musel být celý rok dennodenně doma."

Shalli se usmála, ale vypadalo to, že S'Rella vzala ten žert vážně. "Nechci nikomu ublížit," řekla, "ale někdo prohrát musí. Já chci vyhrát stejně jako kterýkoli letec."

"Hmm, dobře, to není úplně totéž," zamumlala Shalli. "Ale já si dělala legraci. Vlastně bys ani neměla chtít Corma vyzvat. Neměla bys proti němu moc šancí." Rozhlédla se po místnosti. "Omluvte mě - vidím, že mi Corm našel místo a já si na něj musím jít sednout, pokud nechci ranit jeho city. Později se ještě uvidíme a popovídáme si, Maris. S'Rello, moc mě těšilo."

Dívaly se za ní, jak se snadno pohybuje přeplněnou místností.

"Měla bych?" zeptala se S'Rella, s pochybností v hlase.

"Měla bys co?"

"Šanci proti Cormovi."

Maris se na ni nešťastně podívala, nevěděla, co má říct. "Je moc dobrý," podařilo se jí nakonec ze sebe vysoukat. "Létá už skoro dvacet let a v těchto soutěžích už získal spoustu cen. Ne, tomu bys asi nestačila. Ale to není žádná hanba, S'Rello."

"Který to je?" zeptala se S'Rella a mračila se.

"Za Shalli - podívej - ten černovlasý, ten, co je oblečený do černého a šedivého."

"Je hezký," řekla S'Rella.

Maris se zasmála. "To jo. Půlka pozemských děvčat na Amberly ho milovala, když byl ještě mladší. Všem zlomil srdce, když se oženil se Shalli."

To vykouzlilo S'Relle na tváři úsměv. "Na našem ostrově zase všichni kluci snili jenom o S'Landře, byla u nás letcem. Ty jsi byla do Corma taky zamilovaná?"

"Nikdy. Zнала jsem ho příliš dobře."

"MARIS!" Zakřičel někdo a upoutal pozornost všech v chatě. Garth na ni křičel přes celou místnost a ukazoval jí, aby přišla k němu blíž.

Usmála se. "Pojď," řekla a táhla za sebou S'Rellu skrz všechny ty pozdravy a kolem všech známých, co tu byli.

Když došly ke Garthovi, mocně ji objal, pak ji odstrčil a prohlížel si ji.

"Vypadáš unaveně, Maris," řekl jí. "Moc lítáš."

"A ty," řekla Maris, "zase moc jíš." Šťouchla ho prstem do břicha, které mu viselo přes pásek.

"Co je tohle? Budeš rodit se Shalli?"

Garth se začal smát. "Ale," zavrčel, "za to může moje sestra. Vaří pivo, víš? Má takovou malou živnost. Musím ji, samozřejmě, trochu podpořit, sem tam u ní nakupuju."

"Tak to jsi určitě nejlepší zákazník," řekla Maris. "Kdy sis nechal narůst vousy?"

"No, asi tak před měsícem nebo před dvěma. Tak nějak. Myslím, že jsem tě neviděl aspoň půl roku."

Maris přikývla.

"Dorrel si o tebe dělal starosti, když jsme spolu byli naposledy na Eyrie. Říkal něco o tom, že jste se měli sejít a vyrazit na flám, ale ty jsi nepřišel."

Zamračil se. "Aha," řekl, "jo, vím o co jde. Dorrel pořád létá. Já byl nemocnej, to je všechno, žádná velká záhada."

Otočil se k ohni a zamíchal guláši. "Za chvíli to bude. Máš hlad? Vařil jsem sám, jižanský styl, se spoustou koření a vína."

Maris se otočila. "Slyšíš, S'Rello? Vypadá to, že dostaneš něco dobrého." Postavila dívku před Gartha. "S'Rella, Woodwinger, jedna z nejlepších. Letos obere nějakého ubožáka o křídla. S'Rello, tohle je Garth ze Skulny, jeden z našich hostitelů a můj starý přítel."

"Tak moc starej zase ne," protestoval Garth. U-smál se na S'Rellu. "No, teda, jsi hezká jako bejvala Maris, než zhubla a než začala vypadat takhle unaveně. Lítáš taky tak dobře?"

"Snažím se," řekla S'Rella.

"Jseš taky skromná," řekl. "No, Skulny ví, jak se chovat k letcům, dokonce i když to jsou nováčci. Když budeš cokoli chtít, klidně mi to řekni. Máš hlad? Bude to za chvíli. Možná bys mi vlastně mohla pomoci s kořením. Víš, já vlastně nejsem z Jižního souostroví a, víš, možná jsem to neudělal úplně nejlip." Vzal ji za ruku a dovedl ji blíž k ohni, pak jí vnutil lžici guláše. "Ochutnej to a řekni mi, jaký to je."

Když S'Rella ochutnávala, podíval se Garth na Maris a ukázal. "Hele, někdo tě volá," řekl. Ve dveřích stál Dorrel, ještě držel složená křídla, křičel na ni přes ten celý rámus. "No tak jdi," řekl Garth mrzutě. "Já S'Rellu zaměstnám." Postrčil ji ke dveřím.

Maris se na něj usmála, pak se začala prodírat přes místnost, kde teď bylo dokonce ještě víc lidí než předtím. Dorrel si napřed pověsil křídla a pak se s ní přivítal. Objal ji a rychle ji políbil. Maris si uvědomila, že se chvěje, když se k němu naklání.

Když se od sebe odtáhli, pečlivě si ji prohlédl. "Co se děje?" zeptal se. "Třásla jsi se." Podíval se na ni kriticky. "A vypadáš unaveně, vyčerpaně."

Maris se přinutila k úsměvu. "Garth to taky říkal. Ne, nic se neděje, jsem v pořádku."

"Ne, nejsi. Znáš tě moc dobře, miláčku." Položil jí ruce na ramena, své jemné, tolik známé ruce. "Opravdu. Nemůžeš mi to říct?"

Maris si povzddechla. Cítila se unavená, najednou si to uvědomila.

"Myslím, že sama sebe neznám," zamumlala. "Posledníměsíc špatně spím. Trápíme noční můry."

Dorrel ji objal a vedl ji mezi letci k širokému dřevěnému stolu u zdi, na kterém bylo víno, likéry a jídlo. "Jaké noční můry?" zeptal se. Nalil každému sklenku silného červeného vína a ukrojil kus bílého drobného sýra.

"Jenom jedna. Padání. Padám bezvětfím, dopadnu do vody a umírám." Ukousla si sýr a spláchla ho douškem vína. "Je to dobré," řekla a usmívala se.

"To by mělo," odpověděl Dorrel. "Je to z Amberly. Ale ty si kvůli tomu snu neděláš opravdové starosti, že ne? Neřekl bych, že jsi pověřivá."

"Ne," řekla Maris, "to s tím nemá nic společného. Jenom mě to - obtěžuje. A to není všechno." Zaváhala.

Dorrel se jí díval do obličeje a čekal.

"Tahle soutěž," řekla Maris. "Budou potíže."

"Jaké potíže?"

"Pamatuješ si, jak jsme se viděli na Eyrie? Zmiňovala jsem se tehdy o jednom studentovi z Airhome, co pluje lodí do Woodwings."

"Ano," řekl Dorrel. Upil doušek vína. "No a co?"

"On je teď na Skulny a chystá se soutěžit a není to ledajaký student. Je to Val."

Dorrelův obličej byl bez výrazu. "Val?"

"Jednokřídý," řekla Maris tiše.

Zamračil se. "Jednokřídý," opakoval. "No, pak tedy chápu, proč jsi rozčilená. Nikdy bych si nepomyslel, že to zkusí znovu. Čeká, že ho budeme vítat?"

"Ne," řekla Maris. "Všechno to moc dobře chápe. A jeho názor na letce není o nic lepší než názor letců na něj."

Dorrel pokrčil rameny. "No, bude to nepříjemné, ale nemusí to snad zničit celou soutěž," řekl. "Bude jednoduché ho prostě ignorovat a myslím, že není třeba se obávat, že by znovu zvítězil. V poslední době nikdp neztratil příbuzného."

Maris se trochu odtáhla. Dorrelův hlas se najednou zdál tak tvrdý a ten posměšek zněl z jeho úst tak krutě - a přesto to bylo skoro totéž, co říkala ona na akademii, když Val přijel. "Dorre," řekla, "on je dobrý. Trénoval celé roky. Myslím, že vyhraje. Je skvělý. Já to vím, soutěžili jsme spolu v létání."

"Ty jsi s ním soutěžila?" zeptal se Dorrel.

"Při tréninku," řekla Maris. "Ve Woodwings. Co-"

Vypil víno a odložil sklenici. "Maris," řekl tiše, ale napjatě. "Snad mi nechceš naznačit, že jsi mu taky pomáhala?"

Jednokřídlemu."

"Byl student a Sena mě požádala, abych s ním pracovala" řekla Maris tvrdohlavě. "Já tam nejsem proto, abych si vybírala oblíbence a pracovala jen s tím, kdo se mi líbí."

Dorrel zaklel a vzal ji za paži. "Pojď ven. Nechci o tom mluvit tady, mohl by to někdo slyšet."

Venku byla zima a vítr foukal od moře a přinášel s sebou příchut' soli. Po pláži byly rozesety tyče a na nich rozsvícené lampy na uvítanou nočních letců. Ma-ris a Dorrel odešli od chaty plné lidí a sedli si na písek. Děti už odešly, byli tu sami.

"Možná právě toho jsem se bála," řekla Maris s nádechem hořkosti v hlase. "Věděla jsem, že tě to zarazí. Ale já nemůžu dělat výjimky - my nemůžeme dělat výjimky. Copak to nechápeš? Nemůžeš se aspoň pokusit to pochopit?"

"Pokusit se můžu," řekl. "Ale nemůžu slíbit, že tahle snaha bude korunovaná úspěchem. Maris, proč? On není obyčejný zeměplaz, není to žádný maličký Woodwings, co sní o tom, že z něj bude letec. Je Jednokřídý, letec jen napůl, i když měl svoje křídla. Zabil Ari. Na to jsi zapomněla?"

"Ne," řekla Maris. "Nemám Z Vála žádnou radost. Jen těžko ho může mít někdo rád a nesnáší letce a nad jeho rameny se pořád vznáší přízrak Ari. Ale já mu musím pomoci, Dorre. Proto, co jsme udělali před sedmi lety. Křídla musí dostat ti, kdo je dokáží používat nejlépe, dokonce i když jsou ... no, jako Val. Mstiví, zlobní a chladní."

Dorrel zavrtěl hlavou. "Tohle nechápu," řekl.

"Chtěla bych ho znát lip," řekla Maris, "abych pochopila, co se stalo, že je takový, jaký je. Myslím, že letce nenáviděl

ještě před tím, než mu dali jméno Jednokřídlý. "

Natáhla se a vzala Dorrela za ruku. "Pořád vyčítá, dělá jedovaté vtípky, pokud nemá na obličej ledovou masku. Podle Vala jsem já taky Jednokřídla, -
i když dělám, že ne."

Dorrel se na ni podíval a silně jí stiskl ruku. "Ne," řekl. "Ty jsi letec, Maris. O tom nemám nejmenší pochybnosti."

"Ano?" zeptala se. "Nejsem si tak docela jistá, co znamená být letcem. Je to víc než mít křídla nebo dobře létat. Val křídla měl a létá docela dobře ... ale ty sám jsi říkal, že byl letec jen napůl. Jestli to znamená ... no, přijímat všechno, tak jak to je, a dívat se spatra na zeměplazy a nenabídnout pomoc Woodwingerům ze strachu, že porazí tvého známého letce, opravdového letce ... jestli to znamená tohle, pak myslím, že letec nejsem. A někdy se dívám, že si o některých z nich nezačínám myslet totéž co Val."

Dorrel pustil její ruku, ale pořád se na ni díval. I ve tmě cítila v jeho pohledu velikou sklíčenost. "Maris," řekl jemně. "Já jsem letec, narodil jsem se pro svoje křídla. Val Jednokřídlý mnou kvůli tomu docela určitě opovrhne. A ty?"

"Dorre," řekla bolestně. "Ty víš, že ne. Vždycky jsem tě milovala a věřila jsem ti - jsi můj nejlepší přítel, opravdu. Ale..."
"Ale," opakoval.

Nemohla se na něj dívat. "Nebyla jsem na tebe hrdá, když jsi odmítl přijet do Woodwings," řekla.

Zdálo se, že svět naplňuje vzdálený hlas večírku a melancholické zvuky vln. Nakonec promluvil Dorrel.

"Moje matka byla letec a před ní její matka a další generace před nimi byl pár křídel, který nosím já, v naší rodině. To pro mě moc znamená. Moje dítě, jestli nějaké budu mít, bude jednou taky létat. Ty jsi se nenarodila v téhle tradici a byla jsi pro mě ten nejdražší člověk na světě. A vždycky jsi dokázala, že si křídla zaslouhuješ přinejmenším tak jako kterýkoli dítě letců. Bylo by strašně nespravedlivé, kdyby ti byla odepřena. Jsem pyšný na to, že jsem ti mohl pomoci. Jsem pyšný na to, že jsem s tebou bojoval na Radě, aby obloha byla otevřená, ale teď mi připadá, že mi říkáš, že jsme bojovali za různé věci. Já jsem to chápal tak, že bojujeme za právo těch, kdo hodně chtějí a dlouho pracují na tom, aby se z nich stali letci. My jsme nechtěli zničit tu dlouhou tradici letců, prostě křídla odhodit a nechat zeměplazy a rádoby letce o ně bojovat, jako když si rackové hledají potravu na hromadě ryb."

To, o co jsme se pokusili, nebo jak jsem se alespoň domníval, bylo otevřít Eyrie, umožnit všem, aby se stali letci - všem, kdo dokáží, že si křídla zaslouží.

Mýlil jsem se? Skutečně jsme místo toho bojovali za to, abychom se vzdali všeho, čím jsme výjimeční a čím se od ostatních lišíme? "

"Já už nevím," řekla. "Před sedmi lety pro mě na světě nebylo nic krásnějšího, než stát se letcem. Pro tebe taky ne."

Nikdy jsme si nepředstavovali, že jsou lidé, kteří by mohli chtít získat naše křídla, ale odmítnout všechno ostatní, co dělá letce letcem. Nikdy nás to ani nenapadlo, ale takoví lidé existují. A oblohu jsme otevřeli i jim, Dorre. Změnili jsme víc, než jsme si uvědomovali. A nemůžeme se k nim obracet zády. Svět se změnil a my to musíme přijmout a vyrovnat se s tím. Nemusí se nám zrovna zamlouvat výsledky toho, co jsme udělali, ale nemůžeme je popírat. Val je jeden takový výsledek."

Dorrel se zvedl, otřepal si písek ze šatů. "Já takový výsledek přijmout nemůžu," řekl, hlas mu zněl spíš lítostivě než rozzlobeně. "Z lásky k tobě, Maris, jsem udělal spoustu věcí, ale všechno má svoje hranice. Je pravda, že se svět změnil - kvůli tomu, co jsme udělali - ale s dobrem nemusíme přijímat i peklo. Nemusíme přijímat takové jako je Val Jednokřídlý, který opovrhne našimi tradicemi a snaží se nás roztrhat od sebe. Nakonec nás zničí, Maris - svým sobectvím a svou záští. A protože ty tohle nechápeš, tak mu pomáháš. Já ne. Rozumíš tomu?"

Přikývla, ani se na něj nepodívala.

Chvilí bylo ticho. "Vrátíš se se mnou do chaty?"

"Ne," řekla. "Teď ne."

"Dobrou noc, Maris." Dorrel se otočil a odcházel od ní. Slyšela, jak jeho boty skřípou po písku, potom se s výbuchem hlučné zábavy uvnitř otevřely dveře do chaty, pak se zase zavřely.

Na pláži byl klid a mír. Lampy rozsvícené na tyčích se pohupovaly ve větru a Maris slyšela jejich slabé klepání a nekonečný hlas moře přelévajícího se sem a tam, sem a tam.

Nikdy se Maris necítila tak sama.

Maris a S'Rella spolu strávily noc ve strohém srubu pro dva nedaleko od břehu, byl to jeden z padesáti, které nechal postavit Vládcé Skulny, aby bylo kde ubytovat hostující letce. Vesnička byla zatím obsazena jen zpoloviny, ale Maris věděla, že ti, kdo přijeli jako první, obsadili ta nejpoohodlnější místa v ubytovně a v křídle pro hosty, které bylo součástí vlastního Vládcova High Hall.

S'Relle nevadila strohost jejich ubytování; Byla v dobré náladě, když pro ni Maris přišla na konci večírku. Garth jí byl nablízku po celou dobu, představoval

ji skoro každému, donutil ji sníst tři porce jeho guláše, když ho neprozřetelně pochválila, a oblažoval ji anekdotami o polovině přítomných letců.

"Je prima," řekla S'Rella, "ale moc pije." Maris s tím mohla jenom souhlasit, i když vždycky to takhle nebylo. Když přišla pro S'Rellu, měl Garth zarudlé oči a skoro vrávoral. Maris mu pomohla domotat se do pokoje a uložila ho do postele, zatímco on něco nesrozumitelného blábolil.

Druhý den nastal šedý a větrný úsvit. Vzbudil je křik pouličního prodáváče, Maris vyklouzla a koupila u něj dva horké párky. Po snídani si nasadily křídla a letěly. Ve vzduchu nebylo moc letců; sváteční atmosféra byla nakažlivá a mnozí pili a povídali si v chatě nebo vyjadřovali úctu Vládcí nebo se potloukali po Skulny a dívali se na všechno, na co se dívat dalo. Ale Maris trvala na tom, aby S'Rella trénovala a v neustále sílícím větru trénovaly skoro pět hodin.

Pláž pod nimi byla zase plná dětí, které dychtily po tom, aby mohly pomoci nově přichozím letcům. Bez ohledu na to, kolik jich bylo, měly pořád co dělat. Celý den přilétali další a další letci. Nejokázalejší moment -S'Rella to sledovala

udivenýma očima plnýma úcty -byl, když přilétali letci z Big Shotanu v jednom útvaru. Skoro čtyřicet siláků v těsné formaci, nádherných při pohledu proti slunci v tmavě červených uniformách se stříbrnými křídly.

Ještě než začala soutěž, věděla Maris, že tu budou skutečně všichni letci z roztroušeného Západního souostroví.

Východní souostroví mělo také silnou reprezentaci, i když ne tak jednotnou jako Západní. Jižní souostroví bylo menší a vzdálenější, takže soutěže se zúčastnilo méně reprezentantů a jen hrstka soutěžících přijela z Outer Islands, pusté Art'ellie, vulkanického Embers a z dalších vzdálených míst.

Bylo odpoledne a Maris s S'Rellou seděly před chatou se sklenicemi horkého kořeněného mléka v rukou, když se objevil Val.

Maris věnoval svůj uštěpačný polovičatý úsměv a sedl si vedle S'Relly. "Věřím, že sis užila letecké pohostinnosti," řekl rezolutně.

"Byli bezvadní," řekla S'Rella a červenala se. "Nepřijdeš dneska večer? Bude další večírek. Garth bude opékat na rožni celou mořskou kočku a jeho sestra dodá pivo."

"Ne," řekl Val. "Tam, kde bydlím, mají dost jídla a dost piva a vyhovuje mi to tam líp." Podíval se na Maris.

"Nepochybně to vyhovuje líp nám všem."

Maris se s ním nechtěla dohadovat. "Kde bydlíš?"

"V hostinci, je to odtud dvě míle po cestě podél moře. Není to zrovna místo, co by se vám líbilo. Nemají tam moc letců, jsou tam jenom horníci a strážci a ještě další, takoví, co se jim o jejich profesi ani moc mluvit, nechce. Pochybuju, že by věděli, jak se mají správně chovat k letci."

Maris se rozmrzele zamračila. "Přestaneš s tím někdy?"

"Přestat?" Usmál se.

Najednou byla Maris pevně rozhodnutá, že musí ten úsměv vygumovat, že musí Valovi dokázat, že se mýlí. "Vždyť ty ani letce neznáš," řekla. "Jakým právem je tak nenávidíš? Jsou to lidi, neliší se od tebe -ne, to není pravda, jsou jiní.

Jsou laskavější a velkorysejší než ty."

"Laskavost a velkorysost letců - to jsou jen povídačky," řekl Val. "Proto určitě na letecké večírky můžou chodit jenom letci."

"Ale já tam byla taky," řekla S'Rella.

Vál se na ni dlouze podíval, opatrně a odměřeně. Potom pokrčil rameny a na rtech se mu zase objevil ten slabý úsměv.

"Přesvědčila jsi mě," řekl. "Dneska večer na ten večírek přijdu, jestli vůbec dovolí, aby zeměplaz překročil práh."

"Pak tedy pojď jako můj host," řekla Maris. Jestli sám sobě odmítáš říkat letec. A na pár hodin odlož to svoje proklaté nepřátelství. Dej jim příležitost."

"Prosím," řekla S'Rella. Vzala ho za ruku a usmála se na něj s nadějí.

"Ano, budou mít možnost-předvést svoji laskavost a velkorysost," řekl Val. "Ale nebudu o to žebrot nebo jim leštit křídla nebo zpívat písničky na jejich slávu." Najednou vstal. "Ted" bych se chtěl trochu proletět. Jsou tu pro mě křídla?"

Maris přikývla a ukázala mu do srubu, kde byla pověšena jeho křídla. Když odešel, obrátila se na S'Rellu. "Tobě na něm hodně záleží, vid?" řekla jemně.

S'Rella sklopila oči a zčervenala. "Já vím, že je občas hodně krutý, Maris, ale není takový pořád."

"Možná máš pravdu," připustila Maris. "Nedal mi možnost, abych ho poznala líp. Jenom - jenom buď opatrná, ano, S'Rello? Valovi hodně ublížili a někdy takoví lidé, kterým hodně ublížovali, oplácí ostatním stejně, i těm, na kterých jim záleží."

"Já vím," řekla S'Rella. "Maris, nemyslí si - neublíží mu dneska večer, že ne? Letci?"

"Myslím, že si to přeje," řekla Maris, "abys viděla, že on má pravdu. Ale doufám, že se nám podaří dokázat mu, že se mýlí."

S'Rella neřekla nic. Maris dopila a vstala. "Pojď," řekla. "Ještě máme čas na trénink a ty to potřebuješ. Pojď, vezmeme si křídla."

Zvečera už vešlo mezi letci ve všeobecnou známost, že Val Jednokřídlý je na Skuhry a že se chystá soutěžit. Jak se to mohlo rozkřiknout si Maris nebyla docela jistá. Možná něco řekl Dorrel, nebo možná Vala poznali, nebo ta zpráva přišla z Východního souostroví, od některých letců, kteří věděli, že Val si najal loď z Airhome. V každém případě to prostě všichni věděli. Dvakrát Maris slyšela přídomek "Jednokřídlý", když se s S'Rellou vracely do srubu v letecké vesničce, a před jejich dveřmi ji zastavila mladá žena, co ji Maris náhodou znala z Eyrie, a přímo se jí zeptala, jestli je pravda, co se říká. Když Maris odpověděla, že ano, zapískla a potřásla hlavou.

Ještě nebyla úplně tma, když Maris se S'Rellou šly do chaty, ale hlavní místnost už byla zpoloviny plná letců, kteří v malých hloučkách popíjeli a povídali si. Slíbená mořská kočka se otáčela na rožni nad ohněm, ale podle toho, jak vypadala, bylo jasné, že se bude muset opékat ještě několik hodin.

Garthova sestra, statná žena s ošklivým obličejem, jmenovala se Riesa, načepovala Maris džbánky piva z jednoho ze tří velikých sudů u zdi.

"Je dobré," řekla Maris, když ochutnala. "Ale přiznávám, že nejsem zrovna odborník. Obvykle piju víno nebo kivas."

Riesa se zasmála. "No, Garth na to přísahá a ten už za svůj život vypil tolik piva, že by v něm mohla plout menší flotila."

"Kde je Garth?" zeptala se S'Rella. "Myslela jsem, že tu bude."

"Ale bude, později" řekla Riesa. "Nebylo mu dobře, tak mě poslal napřed. Spíš si myslím, že to byla jenom výmluva, aby mi nemusel pomáhat s těma su-dama."

"Nebylo mu dobře?" zeptala se Maris. "Rieso, je všechno v pořádku? Poslední dobou je dost často nemocný, vid?"

Riesin potěšený úsměv zmizel. "Řekl ti to, Maris? Nebyla jsem si jistá. Je to posledního půl roku. Klouby. Když se to zhorší, strašně mu otečou, a i když je nemá oteklý, tak ho bolí." Naklonila se o trochu blíž. "Abych řekla pravdu, dělá mi

starosti. Dorrelovi taky. Byl u léčitelů, taky tady ve Stormtown, ale nikdo toho pro něj moc udělat nemoh. A taky pije víc než dřív."

Maris se vyděsila. "Věděla jsem, že si Dorrel o něj dělá starosti, ale myslela jsem si, že se jedná jen o jeho pití."

Zaváhala. "Rieso, řekl Garth o svých potížích Vládci?"

Riesa zavrtěla hlavou. "Ne. On-" Přestala mluvit, aby podala džbánec piva drsně vyhlížejícímu Východnímu a pokračovala, až když odešel. "Bojí se, Maris."

"Proč se bojí," zeptala se S'Rella tiše, dívala se z Maris na Riesu a naopak. Stála tiše vedle Maris a poslouchala.

"Když je letec nemocný," řekla Maris, "může Vládce svolat ostatní ostrovní letce a pokud s tím budou souhlasit, může nemocnému jeho křídla odebrat, aby neskončila v moři." Podívala se zase na Riesu. "Takže Garth pořád létá, jako by se nic nedělo," řekla s účastí v hlase.

"Vládce ho nešetří."

"Ne," řekla Riesa, kousala se do rtu. "Já se o něho strašně bojím, Maris. Někdy ta bolest přichází nenadále a kdyby se mu to stalo při letu. Říkala jsem mu, aby o tom promluvil s Vládcem, ale nechce o tom ani slyšet. Křídla jsou pro něho všechno, ty to víš. Vy letci jste všichni stejní."

"Promluví s ním," řekla Maris pevně.

"Dorrel s ním mluvil už kolikrát," řekla Riesa.

"Není to k ničemu. Víš sama, jak Garth dokáže být tvrdohlavý."

"Měl by svoje křídla odložit," vyhrkla S'Rella najednou.

Riesa se na ni tvrdě podívala. "Nevíš, co říkáš, dítě. Ty jsi Woodwinger, co se s tebou Garth včera seznámil, vid'?" Marisina přítelkyně?"

S'Rella přikývla.

"Jo, Garth o tobě mluvil," řekla Riesa. "Kdybys byla letec, tak bys tomu rozuměla líp. Ty a já se můžeme dívat jen zvenku, nikdy nemůžeme cítit to, co ke svým křídům cítí letec. Aspoň tak mi to Garth říkal."

"Já budu letec," trvala na svém S'Rella.

"Jasně, že budeš, děťátko," řekla Riesa, "ale teď ještě nejsi, takže takhle úplně klidně mluvíš o odkládání křidel,"

Ale S'Rella vypadala uraženě. Stála úplně ztuhle a řekla: "Já nejsem dítě a chápu to." Možná by řekla ještě něco, ale právě v tu chvíli se otevřely dveře a obě se s Maris podívaly tím směrem.

Přišel Val.

"Promiň," řekla Maris a povzbudivě stiskla Riesino předloktí. "Později si o tom promluvíme víc." Pospíchala k Valovi. Tmavýma očima přejížděl po místnosti, jednou rukou svíral jílec svého zdobeného nože v póze napůl nervózní a napůl vyzývavé.

"Malej večírek," řekl chladně, když k němu přistoupila Maris se S'Rellou.

"Je brzy," odpověděla Maris. "Vyčkej času. Pojď se napít a něco zakousnout." Pokynula mu ke vzdálené stěně, kde byl zase prostřen bohatý stůl - byla tam kořeněná vejce, ovoce, sýr, chléb, různé měkkýši, cukrovinky a sladké pečivo.

"Hlavní chod je mořská kočka, ale na to si budeme muset ještě několik hodin počkat," uzavřela.

Val se podíval na zvíře na rožni a na stůl zaplněný dalším jídlem. "Vidím, že letci zase jednou jí prostá jídla," řekl. Ale nechal se vést přes místnost, dal si dvě kořeněná vejce a díl sýra a pak si nalil sklenku vína.

Večírek pokračoval dál; Val nepoutal nijak zvláštní pozornost. Ale Maris nevěděla, jestli to bylo proto, že ho ostatní přijali, nebo proto, že ho prostě nepoznali.

Všichni tři stáli chvíli tiše, S'Rella něco tiše říkala Valovi, když upíjel víno a ukusoval sýr. Maris se dlouze napila piva a s obavami se dívala na vstupní dveře vždy, když se otevřely. Venku už se stmívalo a chata se rychle plnila. Tucet Shotanerů, které znala jen povrchně, sem vtrhlo ještě v červených uniformách, za nimi půl tuctu Východních, které neznala vůbec. Jeden z nich vylezl na Riesiny sudy s pivem, jeho společník mu hodil kytaru a on začal zpívat letecké písně docela slušným jemným hlasem. Pod ním houstl zástup lidí a posluchači začali vyvolávat svoje přání.

Maris se pořád dívala na dveře, kdykoli se otevřely, a přisunula se kousek blíž k Valovi a S'Relle, pokoušela se je přes kulisu hudby poslouchat.

Náhle hudba ztichla.

Najednou uprostřed písně zmlkl zpěvák i kytara a ticho přeletělo místností, jak okamžitě ustal hovor a všechny oči se zvědavě obrátily na muže, co seděl nahoře na sudu. Ve chvílce se už na něj dívali všichni.

A on se díval přes místnost na Vala.

Val se otočil k němu a zdvihl sklenku. "Zdravím tě, Lorene," zavolal, tím odměřeným tónem, co doháněl k zuřivosti.

"Připíjím na tvůj hezký zpěv."

Vypil víno a odložil sklenici.

Někdo si přebral Valova slova jako urážku a zahihňal se. Ostatní vzali ten přípitek vážně a pozdvihli i své sklenice. Zpěvák jenom seděla zíral, obličej mu brunátněl a většina letců se na něj zmateně dívala a všichni čekali, až bude pokračovat.

"Zapívej tu baladu o Aronovi a Jeni," vykřikl kdosi.

Kytarista zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Nepadla mně mnohem vhodnější písnička." Zahrál úvodní takt a začal zpívat písničku, kterou Maris neznala.

Val se k ní otočil. "Nepoznáváš?" zeptal se. "Tahle písnička je na Východním souostroví hodně populární. Jmenuje se Balada o Ari a Jednokřídlem." Nalil si ještě víno v posměšném projevu úcty zpěvákovi.

S nepříjemným pocitem si Maris uvědomila, že tu písničku slyšela už kdysi, před lety, a co bylo horší, líbila se jí. Byl to vzrušující dramatický příběh zrad a odvety o ničemovi Jednokřídlem a hrdinských letcích.

S'Rella se rozzlobeně kousala do rtu, stěží zadržovala slzy. Impulzivně vykročila dopředu, ale Val ji chytil za rameno a

zavrtěl hlavou. Maris tam jenom bezmocně stála, poslouchala krutá slova, tak odlišná od písňe, kterou pro ni složil Coll. Přála si, aby tu teď byl, aby složil písničku jako odpovědná tuhle. Zpěváci měli zvláštní moc, dokonce i amatéři jako ten Východní na protější straně místnosti.

Když dozpíval, všichni pochopili.

Hodil kytaru svému kamarádovi a seskočil za ní. "Budu zpívat na pláži, jestli chce někdo poslouchat," řekl. Pak si vzal nástroj a odešel následován Východními, kteří s ním přijeli, a mnoha dalšími. Najednou byla chata poloprázdná.

"Loren byl můj soused," řekl Val. "Z North Arren to bylo jen přes záliv. Celé roky jsem ho neviděl."

Shotaneři si mezi sebou tiše povídali, jeden nebo dva občas vrhli na Vala, Maris a S'Rellu ostrý pohled. Všichni odešli společně.

"Nepředstavila jsi mě svým přátelům letcům," řekl Val S'Relle. "Pojď." Vzal ji za ruku a násilím ji vedl ke skupince čtyř mužů, co stáli v pevně sevřeném kruhu. Maris neměla jinou možnost, než jít za nimi.

"Já jsem Val ze South Arren," řekl nahlas. "Tohle je S'Rella. To máme dneska fajn počasí na létání, co?"

Jeden z těch čtyř, vysoký, zlověstně vyhlížející muž s obrovskou sanicí, se na něj zamračil. "Obdivuju tvoji kuráž, Jednokřídý," zahřměl, "ale jinak už nic. Znal jsem Ari, i když ne nijak moc. Chceš, abych s tebou společensky konverzoval?"

"Tohle je chata letců a večírek letců," řekl příkře jeden z jeho společníků. "Co tady máte co dělat vy dva?"

"Jsou to moji hosté," řekla Maris rozzlobeně. "Nebo snad zpochybňuješ i moje právo být tady?"

"Ne. Jen tvůj vkus při výběru hostů." Poplácal velkého muže po rameni. "Pojď. Najednou mám děsnou chuť poslechnout si nějakou písničku."

Val to zkusil u jiné skupinky, byly tam dvě ženy a jeden muž se džbánky v rukou. Ještě než došel až k nim, odložili džbánky, napůl nedopité, a odešli.

V místnosti zůstala jen jedna skupina lidí, šest letců, které Maris trochu znala ze svých dalekých cest na Západní souostroví, a jeden blondatý mladík z Outer Islands. I oni najednou odešli, ale cestou ke dveřím se jeden muž středních let zastavil, aby řekl Valovi: "Možná si na mě nepamatuješ, ale já byl tehdy v porotě, když jsi připravil Ari o křídla. Soudili jsme spravedlivě, ale někteří nám naše rozhodnutí nikdy neodpustili. Možná jsi nevěděl, co děláš; a možná jsi to věděl. To na věci nic nemění. Jestli se tolik zdráhali odpustit mně, tak tobě neodpustí nikdy. Je mi tě líto, ale my byli úplně bezmocní. Udělal jsi chybu, že ses vrátil, synku. Nikdy nedovolí, abys byl letec."

Val byl celou dobu klidný, ale teď se jeho obličej zkřivil zuřivostí.

"Nestojím o tvoji lítost," řekl. "Nechci být jedním z vás. A nejsem tvůj syn! Vypadni odtud, ty dědulo, nebo letos připravím o křídla tebe."

Šedovlasý letec zavrtěl hlavou a jeho společník ho vzal za loket. "Pojď, Cadone. Je to ztráta času."

Když odešli, zbyla v místnosti s Maris, Valem a S'Rellou už jenom Riesa. Sbírala džbánky, aby je mohla umýt, a nedívala se na ně.

"Laskavost a velkorysost," řekl Val.

"Nejsou všichni-" začala Maris, ale nemohla pokračovat. S'Rella vypadala, že se každou chvíli rozberečí.

Potom se s rámem otevřely dveře a stál v nich Garth, mračil se, rozhlížel se zmateně a rozzlobeně. "Co se to tu ksakru děje?" zeptal se. "Tak já se sem štrachám z domova, abych dělal hostitele, a voni jsou všichni venku na pláži. Maris? Rieso?" Zabouchl dveře a šel přes místnost. "Jestli se prali, tak zlámu vaz tomu, kdo to začal. Letci se nemají co hádat jako zeměplazi."

Val se mu podíval zpřímá do obličeje. "Já můžu za to, že tu nikdo nezůstal," řekl.

"My se známe?" zeptal se Garth.

"Val. Ze South Arren." Čekal.

"On nic nezačal," řekla znenadání Maris. "Věř tomu, Garthe, je to můj host."

Garth vypadal popleteně.

"Tak proč-?"

"Říkají mi taky Jednokřídý."

Na Garthově obličeji bylo poznat, že všechno pochopil, a Maris uviděla, jak musela vypadat tehdy, když se setkala s Valem v přístavu ve Stormtown a s hrůzou si uvědomila, jak v tu chvíli muselo být Valovi/

Ať už Garth cítil cokoli, snažil se to ovládnout. "Chtěl bych umět uvítat tě," řekl, "ale byla by to lež. Ari byla hezká dobrá žena, která nikdy nikomu neublížila. Znal jsem i jejího bratra. Všichni jsme je znali."

Povzdechl si a podíval se na Maris. "Říkáš, že je to tvůj host? Co bych teď měl podle tebe udělat?"

"Ari byla i moje přítelkyně," řekla Maris. "Garthe, já po tobě nechci, abys na ni zapomněl. Ale Val není její vrah. Vzal jí křídla, ne život."

"To je jedno a totéž," zavrčel Garth, ale napůl váhal. Podíval se zpátky na Vala.

"Tehdy jsi byl stejně ještě kluk a nikdo z nás netušil, že se Ari zabije. Sam jsem taky natropil pár chyb, i když žádná z nich nebyla tak velká jako ta tvoje a myslím-"

"Já žádnou chybu neudělal," přerušil ho Val.

Garth zamrkal. "Ta tvoje výzva byla chyba," řekl.

„Ari se zabila."

"Vyzval bych ji znovu," řekl Val. "Nebyla připravená letět. Její smrt byla její chyba, ne moje."

Garth byl vždycky mírný a žoviální, dokonce i když se naoko zlobil; Maris nikdy neviděla v jeho obličeji tak chladný a zahořklý výraz jako právě v tuhle chvíli. "Ven, Jednokřídý," řekl tiše. "Odejdi z téhle chaty a už se nikdy nevracej, ať už budeš mít křídla nebo ne. Já tě sem nepustím."

"Já se vracet nebudu," řekl Val vyrovnaně. "Ale i tak ti díky za laskavost a velkorysost." Usmál se a zamířil ke dveřím.

S'Rella šla za ním.

"S'Rello," řekl Garth. "Já ne- můžeš tu zůstat, - děvče, nemám nic-"

S'Rella se otočila. "Val má pravdu ve všem, co říká. Já vás všechny nenávídím."

A vyšla za Valem Jednokřídłym do noci.

Tu noc se S'Rella do srubu nevrátila, ale před rozbřeskem hned druhý den přišla. Val byl s ní, oba připraveni na trénink. Maris jim dala křídla a doprovodila je na sráz, po točitých schodech na útes letců. "Závodíte," řekla jim. "Leťte nad pobřežím, využijte mořského vánku a zůstaňte nízkou. Oblétněte celý ostrov."

Když se jí oba ztratili z dohledu, vzala si křídla. Oblétněte celý okruh jim zabere několik hodin a Maris byla za ten čas vděčná. Cítila se unavená a podrážděná, neměla chuť ani na tu nejlepší společnost a tu jí Val nikdy nedělal. Dopřála si hojivé-objetí větru a mířila šikmo vzhůru nad moře.

Ráno bylo bledé a tiché, vítr měla pořád v zádech. Jela po něm, nechala se jím unášet. Bylo jí jedno, kam letí. Chtěla jen letět, cítit dotek větru, v chladném čistém vzduchu na vysoké obloze zapomenout na všechny ty trable dole.

K vidění toho, bylo málo: rackové a draví luňáci a jeden nebo dva lelci poblíž břehů Skulny, sem tam rybářský člun a dál už jenom oceán, oceán všude, modrozelená voda s dlouhými jasnými slunečními paprsky na hladině. Zhlédla i smečku mořských koček, jejich ladná stříbrná těla hravě vyskakovala do výše dvaceti stop nad vlny. O hodinu později zhlédla velmi vzácný větrný příznak. Byl to velký podivný pták s polo-průzračnými křídly se stejným rozpětím jako plachty obchodní lodi. Maris nikdy předtím nic takového neviděla, i když slyšela letce o něčem podobném mluvit. Tihle ptáci měli v oblíbě výšky, kam lidé obvykle nelátají, a skoro nikdy nebyli vidět ze země. Tenhle letěl docela nízkou, plul po větru, jeho veliká křídla se jen " velmi málo pohybovala. Záhy ho ztratila z dohledu.

Naplnil ji hluboký pocit míru a veškeré napětí a všechna zloba z pevniny z ní vyprchala. Tohle znamená létat, pomyslela si. To ostatní, vzkazy, které předávala, úcta, co jí prokazovali, snadný život, přátelé i nepřátelé ve společenství letců, pravidla a zákony a legendy, zodpovědnost a nekonečná volnost, to všechno bylo druhotné. Právě tohle pro ni byla ta pravá odměna; prostý pocit letu.

S'Rella to cítí taky, pomyslela si. Možná právě tím ji ta jižanská dívka přitahovala, to, jak vypadala, když se vracela z letu, červené tváře, zářící oči, úsměv. Val takhle nikdy nevypadá, uvědomila si najednou. Ta myšlenka ji rozesmutněla. I kdyby vyhrál křídla, přichází o tolik. Byl nekonečně pyšný na to, jak létat, vracel se vždycky s pocitem uspokojení, ale nedokázal na nebi najít radost. Ať už někdy křídla vyhraje nebo ne, klid a štěstí pravého letce mu budou vždycky odepřeny. A Maris si pomyslela, že tohle byla ta nejkrutější pravda o Valově životě.

Když Maris podle slunce poznala, že je skoro poledne, naklonila se a dlouhým ladným obloukem se otočila a letěla zpátky na Skulny.

Bylo pozdní odpoledne.

Maris odpočívala sama ve srubu, když ji překvapilo hlasité, neodbytné bušení na dveře.

Toho, kdo ji přišel navštívit, neznala, byl to malý drobný muž s vpadlými tvářemi. Prošedivělé vlasy měl stažené a v týle svázané do uzlu. Byl z Východního souostroví - prozrazoval to jeho účes a šaty lemované kožešinou. Na jednom prstu měl železný prsten a na dalším stříbrný, ty byly důkazem jeho bohatství.

"Jmenuji se Arak," řekl. "Posledních třicet let jsem létal pro South Arren."

Maris otevřela dveře a pustila ho dál, pokynula mu směrem k jediné židli. Sama se posadila na postel. "Ty jsi z Valové domovského ostrova."

Zašklebil se.

"To jo. Právě o Valovi Jednokřídłym s tebou chci mluvit. Někdo z nás říkal-"

"Znáš?"

"Letců."

"Jakých letců?" Jeho sobecká soustředěnost na sebe sama v ní vzbuzovala nepřátelství, nelíbila se jí jeho domýšlivost ani tón, jakým mluvil.

"Na tom nezáleží," řekl Arak. "Poslali mě, abych s tebou promluvil, protože všeobecně panuje názor, že jsi letec srdcem, i když jsi se jako letec nenarodila. Nepomáhala bys Valovi, kdybys věděla, co je to za člověka."

"Já ho znám," řekla Maris. "Nemám ho ráda a nezapomněla jsem na smrt Ari. Přesto si však svoji šanci zaslouží."

Měl daleko víc příležitostí, než si kdy zasloužil," řekl Arak rozzlobeně. "Víš vůbec, z jakého prostředí pochází? Jeho rodiče byli zlostní, špinaví ignoranti. Z Lomarron, vůbec ne ze South Arren. Znáš Lomarron?"

Maris přikývla a vzpomněla si, jak před třemi lety na Lomarron letěla. Velký hornatý ostrov chudý na půdu, ale bohatý na kovy. Kvůli tomu bohatství se pořád válčilo. Většina zeměplazů tam pracovala v dolech.

"Jeho rodiče byli horníci," odhadovala.

Ale Arak zavrtěl hlavou. "Dozorci," řekl. "Profesionální zabijáci. Jeho táta bojoval s noží a jeho máma střelila z praku."

"Na mnohých ostrovech mají dozorce," řekla Maris stísněně.

Zdálo se, že se to Arakovi líbí. "Na Lomarron mají daleko větší praktické uplatnění než na jiných ostrovech," řekl. "Až moc. Jeho máma přišla v boji o ruku, přesně v zápěstí. Nedlouho potom bylo vyhlášeno příměří. Ale Valová rodina příměří nerespektovala. Jeho táta stejně zabil člověka a všichni tři pak uprchli z Lomarron v ukradeném rybářském člunu. Takhle se dostali na South Arren. Jeho máma s jednou rukou už nebyla použitelná, ale táta se zase dal k dozorcům."

I když jen na krátkou dobu. Jednou si pořádně přihnul a řekl svému kamarádovi, kdo je. Dostalo se to až k Vládci, pak až na Lomarron. Oběsili ho jako zloděje a vraha."

Maris seděla beze slov, cítila se otupělá.

"Já tohle všechno vím," pokračoval Arak, "protože jsem litoval tu ubohou vdovu. Vzal jsem si ji jako hospodyně a

kuchařku bez ohledu na to, jak byla nemotorná a pomalá s jednou rukou. Nechal jsem je u sebe bydlet, dal jsem jim dost jídla a s vlastním synem jsem vychovával i Vala. Když jeho táta nebyl, tak ho nějak viděl ve mně. Dal jsem mu dobrý příklad. Naučil jsem ho disciplíně, kterou postrádal. Ale byla to zbytečná snaha - měl zlou krev. Veškerá laskavost k nim oběma byla zbytečná a cokoli co pro něj děláš ty bude nakonec taky zbytečné. Jeho máma byla líná a neschopná, pořád kňučela a stěžovala si, jak je jí špatně, nikdy svoji práci neudělala včas, ale čekala, že jí za všechno budu i tak normálně platit. Val si hrál na bojovníka s noží, na to, jak zabíjí lidi. Dokonce chtěl do svých morbidních her vtáhnout i mého syna, ale tomu jsem včas učinil přítrž. Měl na něj děsivý vliv. Oba kradli, víš, on i jeho máma. Pořád mi něco chybělo. A peníze jsem musel mít pod zámkem. Dokonce jsem ho jednou nachytl, jak se ochomýtat kolem mých křidel. Bylo to v noci, myslel že spím.

Dáš mu příležitost, aby si čestně vybojoval svoje křídla, a co udělá? Zaútočí proti ubohé Ari, která nemá šanci, a tak ji zabije. Je úplně amorální, bez výchovy. Nepodařilo se mi to do něj vtlouct, když byl ještě kluk a teď -"

Maris vstala, najednou si vzpomněla na jizvy na Valových zádech.

"Tys ho bil?"

"Co?" Arak se na ni podíval překvapeně. "Samozřejmě, že jsem ho mlátil. To byl jediný způsob, jak do něj něco dostat.

Holí z černého dřeva, když byl malý, a když byl o něco starší, tak sem tam bičem. Stejně jako svého syna."

"Stejně jako svého syna. A co další věci, co jsi dával tomu svému - jedl Val se svou matkou s vámi u stolu?"

Arak se zdvihl, jeho ostrý obličej se zkrivil ohromením. I když stál, byl malý a musel se na Maris dívat nahoru.

"Samozřejmě, že ne," vyštěkl. "Byli to pomocníci, najatý zeměplazi. Sluhové nejídají se svými pány. Dal jsem jim všechno, co potřebovali - nechceš snad naznačit, že jsem je trápil hladem."

"Dával jsi jim zbytky," řekla Maris se zlobnou jistotou. "Zbytky a odpadky, smetí, co jsi sám nechtěl."

"Já byl bohatý letec v době, kdy ty jsi byla pozemské harant, co se plahočí pro kus žvance. Nepokoušej se mě poučovat, jak mám krmít všechny u mě doma," Maris k němu přistoupila blíž, vznášela se nad ním jako přízrak. "Tak tys ho vychovával se svým vlastním synem, ano? A co jsi říkal, když jsi trénoval se svým synem a Val tě poprosil, jestli by si mohl vyzkoušet tvoje křídla?"

Arak se dusivě pohrdavě zasmál. "Tuhle myšlenku jsem z něho sakra rychle vymlátit," řekl. "To bylo ještě než jsi přišla s těma svýma prokletýma akademiema a nasadila zeměplazům brouka do hlavy."

Strčila do něj.

Maris se jen zřídka ve vzteku dotýkala jiných lidí, ale teď do něj pořádně strčila, oběma rukama, chtěla mu ublížit a Arak zavrával, smích mu uvízl v krku. Strčila do něj znovu, on zakopl a upadl. Stála nad ním, dívala se na ni nervózně a nevěřícně. "Vstaň," řekla. "Vstaň a jdi pryč, ty hnusnej malej ubožák. Kdybych mohla, tak ti odpáru křídla. Špiníš nebe."

Arak vstal a rychle šel ke dveřím. Venku už byl zase statečný. "Krev se pozná," řekl a nasupeně se díval dveřmi na Maris. "Já to věděl. Všem jsem jim to říkal. Zeměplaz je zeměplaz. Akademie se budou zavírat. Brzy ti vezmeme křídla, ale i to už bude pozdě."

Maris se třásla a bouchla dveřmi.

Najednou pojala příšerné podezření, trhnutím dveře znovu otevřela a vyběhla za ním. Když ji Arak zahlédl, dal se do běhu, ale ona ho brzy dohonila a povalila do písku. Několik užaslých letců se na ně dívalo ale nikdo z nich se do toho nemíchal.

Arak se před ní křičel strachem. "Ty jsi blázen," křičel. "Nech mě na pokoji!"

"Kde byl Valův otec popraven?" chtěla vědět Maris.

Arak se neohrabaně postavil na nohy.

"Na Lomarron nebo na South Arren?"

"Na Arren, samozřejmě. Nemělo smysl vozit ho nazpátek," řekl a odstoupil od ní. "My jsme měli stejně pevný provaz."

"Ale zločinu se dopustil na Lomarron, takže Vládce Lomarron musel tu popravu nařídit," řekla Maris. "Jak se ten příkaz dostal ke tvému Vládcí? Tys ho předal, že jo? Ty jsi předával vzkazy na obě strany!"

Arak se do ní zabodl pohledem a dal se znovu na útěk. Tentokrát za ním Maris neběžela.

Pohled na jeho obličej byl přiznáním, a to jí stačilo.

Tu noc vál od moře ostrý a studený vítr, ale Maris šla pomalu, nechtěla se jí opouštět samotou moře a vyměnit ji za rozhovor s Valem. Chtěla s Valem mluvit - cítila, že musí - ale nevěděla přesně, co řekne. Poprvé měla pocit, že ho chápe. A ta lítost ji obtěžovala.

Zlobila se na Araka. Reagovala precitlivěle a teď si myslela, že i nerozumné. Neměla na tu zlost právo, i, kdyby ho měl Val. Letce nelze obviňovat za vzkaz, který předává - to bylo jasné, ani za to, jaké má následky. Maris sama nikdy nepředávala vzkaz, který by přímo vedl ke smrti někoho, ale jednou předávala informaci, která měla za následek uvěznění jedné ženy obviněné z krádeže - pocítovala ta žena vůči Maris stejnou zášť jako vůči Vládcí, který ji odsoudil?

Maris si dala ruce do kapes a nahrabila ramena proti ostrému větru a mračila se, jak ten problém promýšlela. Arak byl nepříjemný člověk a možná mu dělalo dobře pomyšlení, že se stane nástrojem odvety proti vrahovi a celou situaci určitě dokonale využil. Val a jeho matka pro něj byli levnou pracovní silou, jakkoli pokrytecky mluvil o své velkomyslnosti.

Jak se blížila k hostinci, kde Val bydlel, pořád se sama se sebou hádala. Arak byl letec a letci nemohou odmítnout předat vzkaz, ať se jim zdá jakkoli nepěkný nebo nespravedlivý. Nemohla své antipatie vůči tomu muži proměnit v obvinění za popravu (ať už oprávněnou nebo ne) Valova otce. A to bylo něco, co by Val, má-li někdy být něčím víc než Jednokřídlným, měl také pochopit.

Hostinec byl ošumělý, uvnitř tma a zima a slabě tam páchla plesnivina. Oheň byl příliš malý na to, aby hlavní místnost

pořádně vytopil, a svíčky, co na stole svítily, kouřily. Val hrál kostky se třemi tniavovlasými ženami v hnědých a zelených oblecích dozorců, ale když ho Maris poprosila, přišel k ní. V ruce měl sklenici vína. Když mluvila, pomalu upíjel víno, obličej měl uzavřený a neřikal nic. Když skončila, byl jeho úsměv jen nepatrný a rychle mu z tváře vyprchal.

"Laskavost a velkomyslnost," řekl. "Arak měl obojího vrchovatě." Potom už mlčel.

Ticho bylo dlouhé a trapné.

"To je všechno, co mi k tomu řekneš?" zeptala se nakonec Maris.

Valův výraz se změnil jen málo, vrásky kolem úst se prohloubily, oči se mu zúžily. Jeho pohled byl tvrdší než jindy.

"A co jsi čekala, že řeknu, letče? Myslela sis, že tě obejmu, vezmu do postele, zazpívám píseň na oslavu tvého porozumění? Co?"

Maris byla zaskočená zlobou v jeho hlase. "Já -já nevím, co jsem čekala," řekla. "Ale chtěla jsem, abys věděl, že jsem pochopila, co jsi prožil a že jsem na tvé straně."

"Nechci, abys byla na mé straně," řekl Val. "Nepotřebuju tebe ani tvoji lítost. A jestli si myslíš, že jsem celej vedle z toho, že se šťouráš v mé minulosti, tak to jsi teda vedle. To, co se stalo mezi mnou a Arakem, je naše věc, tobě do toho nic není a žádný z nás nepotřebuje tvoje posouzení." Dopil víno, luskl prsty a výčepní přišel ke stolu a položil mezi ně láhev.

"Chtěl jsi se pomstít Arakovi, dobře," řekla Maris tvrdohlavě, "ale tys tuhle touhu přeměnil v přání pomstít se všem letcům. Měl jsi vyzvat Araka, ne Ari."

Val si nalil sklenku a ochutnal. "S touhle romantickou záležitostí je spjato pár problémů," řekl klidněji. "Za prvé, Arak v roce, kdy mě sponzoroval Airhome, neměl křídla. Jeho syn dorostl, Arak už nelétal. Před dvěma lety jeho syn chytil nějakou jižanskou horečku a zemřel. Arak si vzal zase svoje křídla."

"Aha," řekla Maris. "A jeho syna jsi nevyzval proto, že to byl kamarád."

Valův smích byl krutý. "To těžko. Jeho syn byl nevychovaný tyran, který se každým dnem pořád víc podobal svému otci. Neuronil jsem ani slzu, když ho hodili do moře. Jo, kdysi jsme si spolu hráli, když byl ještě hodné malej na to, aby si uvědomoval svoji nadřazenost a docela často jsme oba dostali i nářez, ale žádná pouta mezi námi nevznikla."

Naklonil se dopředu. "Nevyzval jsem ho, protože byl dobrý, ze stejného důvodu bych nevyzval Araka. Nemám zájem na odvetě, ať si o tom myslíš, co chceš. Zajímají mě křídla a věci, co s tím souvisí. Tvoje Ari byla nejhorší letec, jakého jsem znal. A já věděl, že její křídla získám, s Arakem nebo jeho synem bych prohrál. Je to strašně jednoduchý."

Znovu upil víno. Maris ho vyděšeně pozorovala. Tím, že sem šla, nedosáhla ničeho z toho, čeho si myslela, že by dosáhnout mohla. A uvědomila si, že se to nestane, nemůže se to stát. Byla bláhová, když si myslela něco jiného. Val Jednokřídlý je takový, jaký je, a to se nezmění jenom proto, že Maris pochopila, jak kruté zážitky ho formovaly. Seděl a upřeně se na ni díval se stejným přezíravým výrazem jako jindy a v tu chvíli pochopila, že nikdy nemohou být přátelé, nikdy, ať se stane cokoli.

Zkusila to ještě jednou. "Neposuzuj všechny letce podle Araka." Když slyšela svá vlastní slova, sama se divila, proč nepoužila slovo nás, když mluvila o letcích, jako by nebyla jednou z nich. „Arak není typický, Vale."

"Arak a já se navzájem docela dobře chápeme," řekl Val. "Já vím docela přesně, kdo to je, díky. Ví, že je krutější než většina lidí, letců nebo zeměplazů, a mňíh inteligentní a že se snáz rozčílí. Ale to neznamená, že můj názor na ostatní letce je méně pravdivý. Většina tvých přátel má stejné názory jako on bez ohledu na to, jestli si to přiznáváš nebo ne. Arak je jenom trochu méně diskrétní při vyslovování svých názorů a mluví poněkud ostřeji."

Maris vstala. "My dva už si nemáme co říct. Čekám tě zítra ráno společně se S'Rellou na tréninku," řekla na odchodu.

Sena a ostatní Woodwingeři přijeli o několik hodin dříve oproti plánu, den před zahájením soutěže. Přistáli v nejbližším přístavu a šli dvanáct mil cestou podél moře.

Maris létala a několik hodin ještě ani nevěděla, že už dorazili. Když je našla, začala se Sena hned shánět po křídlech akademie a poslala Sher a Leyu, aby pro ně doběhly. "Musíme využít každou hodinu příznivého větru," řekla. "Moc dlouho jsme se zdrželi na lodi."

Studenti odešli, Sena pokynula Maris, aby se posadila a nedočkavě se na ni podívala. "Řekni mi, co se stalo."

"Jak to myslíš?"

Sena netrpělivě potřásla hlavou. "Hned jsem sřtoho všimla," řekla. "V minulých letech se k nám letci chovali chladně, ale vždycky byli zdvořilí a chránili nás. Letos se nepřátelství vznáší ve vzduchu jako zápach. Je to kvůli Valovi?"

Maris stručně vypověděla, co se stalo.

Sena se zamračila. "No, to je smutné, ale přežijem to. Nepřízeň osudu je všechny zocelí. Potřebuji to."

"Ano? To ale není takový druh zocelení, kterého se ti dostává z větru a počasí a tvrdých přistání. Tohle je něco jiného. Je nutné, aby jim tvrdla srdce stejně jako těla?"

Sena jí položila ruku na rameno. "Možná ano. Říkáš to zahořkle, Maris, a já chápu tvoje zklamání. Já taky byla letec a chtěla jsem víc věřit svým starým přátelům. Přežijeme to, letci i Woodwingeři."

Tu noc byl v chatě bouřlivý večírek. Tak halasný, že dokonce Maris a ostatní ve vesničce to slyšeli. Ale Sena nedovolila svým svěřencům, aby tam šli. Potřebují si odpočinout, řekla po závěrečném setkání u ní ve srubu.

Začala probíráním pravidel. Soutěž měla trvat tři dny, ale vážné záležitosti a formální vyzvání by se měly omezit na dopoledne.

"Zítra uvedete jméno svého soupeře a závod," řekla Sena. "Porotci vás budou hodnotit podle rychlosti a vytrvalosti. Druhý den budou hledět na ladnost vašich pohybů. Třetí den se soustředí na dokonalost, budete prolétat brankami, abyste předvedli svou techniku."

Večery a dopoledne by měly být vyplněny méně vážnými soutěžemi, hrami, osobními výzvami, soutěžemi ve zpěvu,

pitkami a podobně.

"To přenechejte letcům, kteří se skutečných výzev neúčastní," upozorňovala je Sena.

"Do takového bláznění vám nic není. Jenom byste se unavili a plýtvali byste silami. Jestli chcete, tak se dívejte, ale nezapojujte se do toho."

Když domluvila o pravidlech, odpovídala chvíli na otázky, dokud nepadla taková, na kterou nedokázala odpovědět.

Položil ji Kerr, který za třídní plavbu trochu zhubl, a vypadal překvapivě ve formě.

"Seno," řekl, "jak máme poznat, koho je nejlepší vyzvat?"

Sena se podívala na Maris. "Ten problém jsme už měli," řekla. "Děti z leteckých rodin vědí všechno, co je třeba, když dospějí do věku, kdy mohou někoho vyzvat, ale neznáme žádné klepy o letcích, jen málo víme o tom, kdo je silný a kdo slabý. To, co vím já, jsou informace deset let staré. Poradíš jim, Maris?"

Maris přikývla. "No, určitě chcete najít někoho, koho byste porazili. Řekla bych, že by mohlo být vhodné vyrvat ty z Východního nebo Západního souostrovní. Letci ze vzdálenějších míst jsou obvykle nejlepší ze své oblasti. Když je soutěž na Jižním souostroví, pak je v soutěži nejvíce slabých letců právě z jihu, ale ze Západního souostrovní jen ti nejlepší. Uděláte taky dobře, když se vyhnete letcům z Big Shotan. Ti jsou skoro vojensky organizovaní a donekonečna trénují drill."

"Já loni vyzval jednu ženu z Big Shotan," vložil se do toho zasmušile Damen. "Napřed nevypadala nic moc, ale pak, když šlo do tuhého, mě docela snadno porazila."

"Možná napřed schválně dělala, že je neohrabaná, aby nalákala vyzývatele," řekla Maris. "Vím, že někteří to takhle dělali."

"I tak stejně zbývá ještě strašně moc lidí," řekl Kerr nespokojeně. "Neznám nikoho z nich. Nemohla bys jmenovat někoho, koho bych porazil?"

Val se zasmál. Stál u dveří a blízko něj byla Stella. "Ty neporazíš nikoho," řekl, "leďa tak tady Senu Vyzvi ji."

"Já ti dám přes hubu, Jednokřídý," vyštěkl na něj Kerr.

Sena ho utišila a upřela planoucí pohled na Vala. "Buď zticha. Neslyšela jsem nic, Vale." Podívala se na Maris, "Kerr má pravdu. Mohla bys nám přesné říct jména letců, které by mohli porazit?"

"Vždyť víš, Maris," řekl Val. "Takoví jako třeba Ari." Usmíval se.

Kdysi, není to tak dávno, by Maris takovýhle návrh vyděsil. Kdysi by takovouhle myšlenku považovala za zradu nejhrubšího zrna. Teď si nebyla jistá. Slabší letci ohrožovali sebe i svoje křídla a nebylo žádným tajemstvím, podle zasvěcených klepů z Eyrie, kdo to je.

"Já - myslím, že bych mohla uvést několik jmen," řekla váhavě. "Jon z Culhall. Prý špatně vidí a nikdy mi nepřipadal nijak zvlášť schopný. Další by mohla být Bari z Poweet. Loni přibrala dobrých třicet liber, což je neklamný znak toho, že letcova vůle i tělo ochabují."

Vyjmenovala ještě půl tuctu dalších, všechny ty, o kterých letci nejčastěji tvrdili, že jsou neohrabaní nebo nedbalí nebo obojí, staré a hodně mladé. Potom, z náhlého podnětu, uvedla ještě jedno jméno. "Ještě jeden z Východního souostrovní, kterého jsem včera potkala, by možná stál za výzvu. Arak ze South Arren."

Val zavrtěl hlavou. "Arak je malý, ale není to žádná křehotinka," řekl klidně. "Ten by porazil všechny, co tu jsou, snad jenom kromě mě."

"Jo?" Damenoyi, jako vždycky, vadilo to osočení. "To uvidíme. Já věřím úsudku Maris."

Povídali si ještě chvíli, Woodwingeři dychtivě probírali jména, o kterých se Maris zmínila. Nakonec je Sena všechny vyhnala a řekla jim, aby si šli odpočinout.

S'Rella popřála Valovi dobrou noc před srubem, kde bydlela s Maris. "Můžeš jít," řekla mu. "Dneska budu spát tady."

Rozpačitě se na ni podíval. "Jo? No, jak myslíš."

Když Val zmizel z dohledu, Maris řekla: "S'Rello? Já jsem samozřejmě ráda, že tu zůstaneš, ale proč...?"

S'Rella se k ní otočila s vážným výrazem ve tváři.

"Vynechala jsi Gartha," řekla.

Maris byla zaskočená. Pomýšlela na Gartha, samozřejmě. Byl nemocný, hodně pil, nabíral na váze; možná by pro něj bylo nejlepší, kdyby p křídla přišel. A Te věděla, že by s tím nikdy nesouhlasil a znala ho dlouho a prostě jeho jméno uvést nemohla. "Nemohla jsem," řekla. "Je to můj přítel."

"A my nejsme tvoji přátelé?"

"Samozřejmě."

"Ale ne tak blízcí přátelé jako Garth. Jde ti spíš o to, abys uchránila jeho, než abychom my získali křídla."

"Možná jsem udělala chybu, že jsem, ho vynechala," připustila Maris. "Ale moc mi na něm záleží. Není to jednoduché - S'Rello, neřekla jsi Valovi o Garthovi nic, že ne?" Najednou si dělala starosti.

"To nevdá," řekla S'Rella. Protáhla se kolem Maris do srubu a začala, se svlékat. Maris nezbývalo, než ji bezmocně následovat, už litovala, že se vůbec ptala.

"Chtěla bych, abys to pochopila," řekla Maris S'Relle, když jižanská dívka vklouzla pod deku.

"Já to chápu" odpověděla S'Rella. "Jsi letec." Otočila se na bok, zády k Maris, a už nic neříkala.

První den bylo svítání jasné a klidné. Maris stála před srubem a měla dojem, že na soutěž se přišla podívat polovina obyvatel Skuhry. Lidi byli všude: chodili sem a tam po pobřeží, vylézali na rozeklaný útes, aby měli lepší místo, posedávali v trávě a na písku nebo kamenech, ve skupinkách i samostatně. Pláž byla plná dětí všeho věku, běhaly sem tam a od nohou jim odletoval písek, hrály si ve vlnobití, vzrušeně křičely, běhaly s rozpaženými rukama, hrály si na letce. Obchodníci procházeli davem: jeden muž byl ověšen párky, další nesl vinný měch, jedna žena vezla pojízdný pult s masovými pirohy. Dokonce i moře bylo plné diváků. Maris viděla víc než deset lidí s osazenstvím, které klidně

spočívaly na vodě těsně za příbojovými vlnami, a věděla, že dál, tam, kam nedohlédne, je jich dokonce ještě víc. Jenom obloha byla prázdná.

Obvykle bylo nebe plné netrpělivých letců, plné zářících stříbrných křídel, která kroužila a otáčela se v posledních minutách tréninku nebo prostě jenom tak zkoušela vítr. Ale dnes ne.

Dnes bylo bezvětří.

Mrtvý klid byl děsivý. Byl nepřírozený, nemožný. Na pobřeží by měl neustále vát živý mořský vánek. Zatím nad vším visela jen dusivá tíha. Dokonce i mraky na nebi jenom líně visely.

Letci šli po pláži s křídly přes ramena, čas od času vzhledli vzhůru, čekali, až se vrátí vítr, a mluvili spolu o bezvětří klidným, tichým hlasem.

Zeměplazi dychtivě očekávali začátek soutěže, většina z nich si vůbec neuvědomila, že by snad mohlo být něco v nepořádku. Byl konec konců krásný jasný den. A nahoře na útesu si porotci zařizovali svoje stanoviště a rozesazovali se. Soutěž se kvůli počasí nemohla zdržovat. Souboje v tomhle líném povětří asi nebudou nijak vzrušující, ale i tak to bude zkouška obratnosti a vytrvalosti.

Maris viděla, jak Sena vede Woodwingery po písku ke schodišti, co vedlo nahoru na útes. Spěchala za nimi.

U stolu rozhodčích se už utvořila fronta. Za stolem seděl Vládce Skulny a čtyři letci, po jednom z Východního, Jižního a Severního souostroví a z Outer Islands.

Vládcova mluvčí, robustní žena s hrudí jako sud, stála na kraji útesu. Jak každý z vyzyvatelů uvedl jméno svého soupeře, přiložila si dlaně k ústům a vykřikla to jméno, aby je všichni slyšeli, a její spolupracovníci rozkřikovali to jméno dál po celé pláži, pořád dál a dál, dokud jim vyzvaný neodpověděl a nepřišel k útesu letců. Potom vyzyvatel přistoupil ke svému soupeři a fronta postoupila dopředu. Většinu jmen Maris trochu znala, věděla, že to byly výzvy v rámci rodin, rodiče testovali své děti; v jednom případě mladší sourozenec chtěl zpochybnit právo staršího bratra na rodinná křídla. Těsně před tím, než se ke stolu porotců dostali Woodwingeri, uvedla černovlasá dívka, dcera prominentního letce z Big Shotan, jméno Bari z Poweet a Maris slyšela, jak Kerr trochu nadává. Jeden dobrý terč byl ztracený.

Pak přišli na řadu oni.

Maris se zdálo, že se všichni nějak zklidnili, že je větší ticho než předtím. Vládce byl docela přívětivý, ale ostatní čtyři letci-porotci se tvářili vážně a byli nervózní. Porotkyně z Východního souostroví si Jirála s dalekohledem, který ležel před ní na stole, svalnatý blondák z Outer Islands se mračil, dokonce i Shalli vypadala znepokojeně.

Sher byla první, za ní Leya. Obě uvedly jména letců, která jim Maris poradila. Vyvolavačka křičela jejich jména a Maris slyšela opakované výkřiky na pláži.

Damen uvedl Araka ze South Arren a porotkyně z Východního souostroví se tomu lišácky usmála. "Arak bude mít velikou radost," řekla.

Kerr uvedl Jona z Culhall. Maris moc ráda nebyla. Jon byl slabý letec, dobrý soupeř a ona doufala, že ho vyzve někdo z akademie, kdo má lepší vyhlídky - Val, S'Rella nebo Damen. Kerr byl z těch šesti nejslabší a Jon mu s křídly určitě uletí.

Ke stolu přistoupil Val Jednokřídly.

"Tvoje volba?" zabručel porotce z Outer Islands. Byl napjatý jako ostatní členové poroty, teď byl zvědavý dokonce i Vládce. Maris si uvědomila, že i ona sama byla ve střehu, obávala se, co Val provede.

"Musím si vybrat jenom jednoho?" zeptal se Val křečovitě. "Když jsem soutěžil minule, měl jsem tučet rivalů."

Shalli mu odpověděla ostře. "Pravidla byla pozměněna, jak sám dobře víš. Několikanásobné výzvy byly zrušeny."

"Škoda," řekl Val, "doufal jsem, že si vysoutěžím celou kolekci křídel."

"Bude neštěstí, jestli si vůbec nějaká křídla vysoutěžíš, Jednokřídly," řekla porotkyně z Východního souostroví.

"Ostatní čekají. Uveď jméno svého soupeře a postup dál."

Val pokrčil rameny. "Tak teda Corm z Lesser Amberly."

Ticho.

Shalli napřed vypadala šokované, potom se usmála. Porotkyně z východu se jemně zasmála pro sebe a sudí z Outer Islands se smál otevřeně.

"Corm z Lesser Amberly!" zabouřila vyvolavačka. "Corm ž.Lesser Amberly!" Tucet tišších hlasů bylo slyšet jako ozvěnu.

"Budu se muset zdržet hlasování při tomto posuzování," řekla Shalli tiše.

"Ne, Shalli," řekla východní porotkyně. "Věříme, že budeš spravedlivá."

"Já tě nežádám, abys odstoupila," řekl Val.

Podívala se na něj zmateně. "Výborně. Sám přispíváš svému pádu, Jednokřídly. Corm není žádné dítě zlomené smutkem."

Val se záhadně usmál a odstoupil od stolu. Maris a Sena se ho hned ptaly: "Proč jsi to udělal?" chtěla vědět Sena.

Strašně se zlobila. "Ztrácela jsem s tebou čas. Zrovna Corm! Maris, řekni mu, jak dobrý je Corm, řekni tomuhle tvrdohlavému bláznovi, že právě odhodil svoje křídla."

Val se na ni díval. "Myslím, že ví, jak je Corm dobrý," řekla Maris, když se jejich oči setkaly. "A ví, že Shalli je jeho žena. Myslím, že právě proto si ho vybral."

Val neměl vůbec možnost s tím nesouhlasit. Za nimi postupovala fronta a teď vyvolavačka vykřikovala další jméno.

Máris ho zaslechla a stáhl se jí žaludek. "Ne," řekla, i když jí to slovo uvízlo v krku a nikdo ho neslyšel. Ale mluvčí, jako by ji odpovídala, znovu to jméno vykřikla. "Garth ze Skulny! Garth ze Skulny!"

S'Rella odcházela od stolu porotců se sklopenýma očima. Když je nakonec pozvedla, aby se podívala na Maris, byla v obličeji rudá, ale měla vyzývavý výraz.

Po dvojicích vylétali do ranního slunce, bojovali s těžkým vzduchem - klid byl přerušen, ale vítr zůstal pomalý a nevypočitatelný - křídla najednou byla hrozně nemotorná. Letci měli svá vlastní křídla, vyzyvatelům je půjčili buď

porotci nebo přátelé nebo ti, co postávali kolem. Trasa vedla na malý skalnatý ostrov Lisle, kde museli přistát a získat potvrzení od Vládcce, který na ně čekal, a pak se vydat na zpáteční cestu. Za normálních okolností trval takový let tři hodiny, ale v tomhle počasí, jak se Maris domnívala, to bude trvat déle.

Woodwingeři a jejich soupeři vzlétali v pořadí, jak byli vyzváni. Sher a Leya vyletěly dobře, ale Damen měl trochu potíže. Arak ho slovně napadal, když kroužili ve vzduchu a čekali na pokyn k letu, a letěl k němu nebezpečně blízko, když se otáčeli nad oceán. Dokonce i zdálky měla Maris dojem, že se Damen třese.

Kerr si vedl ještě hůř. Strašně zpackal svůj skok, skoro to vypadalo, že na útesu zakopl a zdola se ozval křik, jak padal střemhlav dolů, přímo na pláž. Nakonec se mu podařilo získat kontrolu nad křídly a vzlétl Vzhůru, ale než se dostal nad moře, jeho soupeř už měl značný náskok.

Corm byl veselý a smál se, když se připravoval na své zápolení s Valem, žertoval a flirtoval se dvěma pozemskými dívkami, které mu pomáhaly rozprostřít křídla, pokřikoval na diváky, mával na Shalli. Dokonce vyslal i ztuhlý úsměv k Maris. Ale na Vala nemluvil, jenom jednou, před startem. "Tohle je za Ari," vykřikl smrtelně vážným tónem, pak se rozběhl a vítr ho uchopil. Val neřekl nic, V tichosti si rozložil křídla, v tichosti skočil z útesu, v tichosti zakroužil vzhůru a kolem Corma. Hlasatelka vykřikla pokyn a ti dva se rozletěli do opačného směru, oba letěli čistě, stíny jejich křídel přejížděly přes zdvižené obličejy dětí na pláži. Když mizeli z dohledu, měl Corm náskok sotva na rozpětí křídel.

Nakonec letěla S'Rella a Garth. Maris stála se Senou nedaleko od poroty. Dívala se na útes letců a viděla je oba a ten pohled ji deprimoval. Garth byl zmařený a bleďý a zdálky vypadal příliš statný a nemotorný, aby měl šanci proti mladé štíhlé vyzyvatelce. Oba se tiše připravovali k letu, Garth promluvil jen jednou nebo dvakrát na svoji sestru, S'Rella neřekla vůbec nic. Ani jednomu z nich se start nevydařil. Garth měl trochu větší potíže, protože byl těžší. S'Rella se pohybovala rychle před ním, ale než doletěli k horizontu, rozdíl vyrovnal a pak zmizeli.

"Vím, že jsi chtěla Woodwingerům pomoci, ale to jsi nemohla zabránit takové zradě na vlastním příteli? "

Dorrelův hlas byl klamně klidný. Maris bolelo u srdce a otočila se k němu. Od té noci na pláži s ním nemluvila.

"Já nechtěla, aby k tomu došlo, Dorre," řekla. „Ale třeba to tak bude lepší. Oba víme, že je nemocný."

"Nemocný, jo," vyštěkl. "Ale já ho chtěl chránit - jestli tohle prohraje, tak ho to zabije."

"Možná ho zabije výhra."

"Tomu by, myslím, dal přednost. Ale jestli ho to děvče připraví o křídla - líbila se mu, věděla jsi to? Vykládal mi o ní, jak byla milá, tu noc, co Val zkazil ten večírek v chatě."

Maris bylo také špatně a zlobila se na S'Kellu kvůli volbě soupeře, ale Dorrelův chladný vztek její pocity směřoval jinam.

"S'Rella neudělala nic špatného," řekla. "Její volba byla úplně správná. A Val ten večírek nezkazil, jak říkáš. Jak tohle vůbec můžeš říct? Letci ho napadli a on potom odešel."

"Já ti nerozumím," řekl Dorrel tiše. "Nechtělo se mi věřit tomu, jak moc jsi se změnila. Ale je to tak, přesně jak jsem slyšel. Obrátíš ses proti nám. Dáváš přednost společnosti Woodwingerů a jednokřídlých před opravdovými letci. Už tě neznám."

Neštěstí v jeho tváři ji ranilo stejně jako krutost jeho slov. Maris se přinutila promluvit. "Ne," řekla. "Už mě neznáš."

Dorrel chvíli čekal, že řekne ještě něco, ale Maris věděla, že jestli ještě otevře pusy, vyloudí ze sebe jenom výkřik nebo vzlyk. Na Dorrelově tváři viděla střídavě zlobu a smutek, zloba nakonec zvítězila. Otočil se a beze slova odešel.

Když se dívala, jak pomalu důstojně kráčí od ní, měla pocit, že vykrvácí k smrti, a věděla, že tohle zra-íření si přivodila sama. .

"Moje volba," zašeptala a po tvářích jí stékaly slzy, když se slepě dívala na moře.

Odlétali po dvou, o několik hodin později se vraceli jednotlivě.

Davy zeměplazů čekaly na pláži a bedlivě sledovaly horizont. Čekání na výsledky letecké soutěže si krátili hrami a soutěžením i jídlem a pitím.

Porotci pozorovali oblohu dalekohledy, které pro ně vyrobili nejlepší optici ze Stormtown. Na stole před nimi bylo několik dřevěných krabiček, vždy jedna pro každou dvojici, a hromádky malých oblázků: bílé byly pro letce, černé pro vyzyvatele. Když závod skončil, každý porotce vhodil do dřevěné krabičky oblázek. Pokud se mu zdál výsledek nerozhodný, mohl do krabičky vložit oba oblásky. Nebo - ale to se stávalo jen zřídka - pokud vítěz byl o moc lepší, mohl vhodit dva bílé nebo dva černé oblásky.

Prvního letce spatřili dřív ze člunů než z pevniny a nad vodou se v kadencích zvedal křik. Na pláži lidé vstávali a rukama si clonili zrak před sluncem. Shalli zdvihla dalekohled.

"Vidíš něco?" zeptal se další porotce.

"Letce," odpověděla se smíchem Shalli. "Támhle" - pokoušela se ukázat směr - "pod tím mrakem. Zatím ještě nevím, kdo to je."

Ostatní se podívali. Maris sotva viděla tečku, kterou pozorovali; zdálo se jí, že to mohl být luňák nebo třeba žluna zelená, ale oni měli dalekohledy.

Žena z východu rozeznala letce jako první. "To je Lane," řekla překvapeně.

I na ostatní to zapůsobilo. Maris si vzpomněla, že Lane startoval ve třetím páru. To tedy znamenalo, že předhlonil nejen svého syna, ale ještě čtyři další, kteří vylétali ještě před ním.

Když přistál, z mraků se vynořili další dva letci, jeden o několik rozpětí křídel před tím druhým. První odstartovaný pár, oznámili porotci. Jeden z Vládcových služebníků položil na stůl dvě dřevěné krabičky a Maris slyšela tiché tukaní, jak do nich padaly kameny-

Když krabičky odebrali, přišla kousek blíž; V první doze napočítala pět černých oblázků a jeden bílý; čtyři porotci tedy volili vyzyvatele, jeden nerozhodný výsledek. Druhá krabička byla určena k hodnocení závodu, ve kterém letěl Lané.

Bylo tam pět bílých oblázků, ale jak se dívala na porotce, vhodili ještě další tři objevili se další dva letci, daleko od nich,

ale ani jeden z nich nebyl Laneův syn. Když se konečně objevil, asi tak po dvaceti minutách, předstihlo ho ještě dalších pět letců a v Lanově doze bylo deset bílých oblázků. Byl to impozantní rozdíl. Maris věděla, že ten chlapec už určitě prohrál.

Jak porotci postupně rozeznávali blížící se letce, oznamovali jejich jména mluvčí, ta je vykřikla tak nahlas, aby to všichni slyšeli. Některá oznámení se setkala s bouřlivým jásotem zeměplazů shromážděných na plážích a stejně tak Maris slyšela i opakované sténání. Měla podezření, že příčinou toho jásotu byly spíš peníze než osobnosti. Většina zeměplazů letce ze svých ostrovů neznala tak dobře, aby je měli nebo neměli rádi, ale tradičně se uzavíraly sázky na to, jak lety dopadnou, a věděla, že rukama jim prochází spousta peněz. Ale pro S'Rellu to bude složité. Tohle byl Skulny, Garthův domovský ostrov; mnoho diváků jej znalo a byl populární.

"Arak ze South Arren!" vykřikla hlasatelka.

Sena tiše zaklela. Maris si od Shalli půjčila dalekohled. Bylto Arak, to bylo jasné, nejen před Damenem, ale i před Sher a Leyou a jejich soupeři.

Po jednom se vraceli, Woodwingeri a jejich rivalové.

První se vrátil Arak, potom ten muž, kterého vyzvala Sher, potom Damen, za ním soupeř Leyi. Po několika minutách se objevil hlouček tří letců blízko sebe. Sher a Leya, nerozlučné jako vždy a poblíž nich - teď se právě odtrhl dopředu - Jon z Culhall. Sena zase nadávala, obličej zkřivený zklamáním. Maris se snažila přijít na něco povzbuzujícího, co by jí mohla říct, ale nic ji nenapadlo. Porotci vhažovali oblázky do krabiček. Damen už přistál a skládal křídla, zatímco další se připravovali k přistání.

Obloha byla na chvíli čistá, nebylo na ní vidět nic. Kerr měl také obrovskou ztrátu. Jon z Culhall teď přistál a Kerr nebyl v dohledu. Maris využila chvíle volna, aby se podívala, jak porotci hodnotí její studenty.

Nebyla potěšená. V krabičce, co patřila Sher, bylo sedm bílých, u Leyi pět, u Damena osm, Kerr měl proti sobě teď šest oblázků, ale když se neobjevoval, vhažovali porotci další. "Dělej," zašeptala Maris.

"Někoho vidím," řekla porotkyně z Jižního souostrovní. "Strašně vysoko, teď klesá."

Ostatní zdvihli dalekohledy. "Ano," řekl jeden z nich. Teď už letce zahlédli i lidé na pláži a Maris slyšela, jak lidé šeptem odhadují situaci.

"Je to Kerr?" zeptala se Sena plná úzkosti.

"Nejsem si jistá," řekla východní porotkyně. "Okamžik."

Ale byla to Shalli, která odložila dalekohled jako první, byla ohromená. "Je to Jednokřídlý," řekla přiškrčeně.

"Dej mi to," řekla Sena, chňapla po dalekohledu. "Je to on!" Podala ho Maris, byla celá rozzářená.

Byl to Val. Vítr ho vynesl vysoko a on toho dobře využil, klouzal z jednoho proudu větru na druhý s grácií zkušeného letce.

"Ohlas ho," řekla Shalli tupě hlasatelce.

"Val Jednokřídlý, Val ze South Arren!"

Dav na okamžik ztichl, pak začal zase hlučet, divoce jásal, sténal, proklínal. Nikdo ve vztahu k Valovi Jednokřídlemu nebyl, lhostejný.

Shora se vylouppl další pár stříbrných křídel. Maris odhadovala, že je to Corm, a když se podívala dalekohledem, bylo to jasné. Byl pozadu, hodně pozadu, neměl šanci svého soupeře dohonit. Nebylo to pro něj pouhé ponížení, ale byla to jasná porážka.

"Maris," řekla Shalli, "chci, abys tohle viděla, aby každý věděl, že soudím spravedlivě." Otevřela dlaň a měla v ní jediný černý oblázek a Maris se dívala, jak ho vhadzuje do krabičky. Za ním padaly další čtyři.

"A ještě jeden," řekl kdosi. "Ne, dva."

Val přistál a klidně si svlékal křídla. Jako vždycky odmítl pomoc pozemských dětí, které ho obklopiley. Corm plachtěl nad pláží a útesy, rozzlobeně obletěl ještě jedno kolo, váhavě přistál a postavil se tváří v tvář své porážce. Pro Corma to nebylo snadné, Maris to věděla.

Všechny oči se obrátily na dva nové letce.

"Garth ze Skuhry," řekl porotce z Outer Isiands, "á jeho vyzyvatelka. Je těsně za ním,"

"Ano, to je Garth," vložil se do toho Vládce. Neměl radost, že S'Rella vyzvala jednoho z jeho letců. Žádnému Vládci se vyhlídka na ztrátu páru křídel nezamlouvala. "Leť, Garthe," řekl teď, otevřeně byl na jeho straně. "Pospěš si."

Sena se na něj zašklebila. "Ona si vede dobře."

"Není to úplně nejlepší," odpověděla Maris. Teď je viděla jasně. S'Rella byla o jedno, dvě rozpětí křídel pozadu. Ale jak uviděla pláž, zdálo se, že ochabla. Garth zahájil sestup prudce před ní a turbulence, která se za ním vytvářela, jako by jí otfásla. Její křídla se chvíli komíhala, než našla znovu rovnováhu. Tak se mu podařilo svůj náskok ještě zvětšit. Letěl nad pláží, na tři rozpětí křídel před ní. Oblázky začaly padat do dózy. Maris se otočila, aby to viděla. Byl to vyrovnaný souboj, statečný. Třeba některý porotce bude volit nerozhodnou variantu. Jeden to tak udělal, ale jenom jeden. Maris počítala. Pět bílých oblázků pro Gartha, jeden osamocený černý pro S'Rellu.

"Poď, půjdeme za ní dolů," řekla Maris Seně.

"Kerr ještě nedorazil," odpověděla učitelka.

Maris na Kerra skoro zapomněla. "No, doufám, že je v pořádku."

"Neměla jsem mu vůbec dělat ručitele," nadávala Sena. "Sakramentský prachy jeho rodičů."

Cekaly pět minut, deset, patnáct. Sher, Leya a hodně sklíčený Damen, všichni za nimi přišli. Na horizontu se objevila další křídla, ale Kerr to nebyl. Maris si o něj začala dělat starosti.

Ale nakonec dorazil i poslední ze všech, co ten den ráno odstartovali. A přiletěl ze špatného směru. Vítr ho odnesl z kurzu, jak vysvětlil, a on Skulny přeletěl. Strašně ho to vzalo.

V tu chvíli už samozřejmě v krabičce bylo deset bílých oblázků.

Davy zeměplazů pod nimi se rozcházely, vydaly se hledat jídlo, pití nebo stín. Letci se připravovali na odpolední hry. Sena zavrtěla hlavou. "Pojď," řekla a objala Kerra. "Najdeme ostatní a dáme si něco k jídlu."

Odpoledne uběhlo rychle. Někteří Woodwingeři se odešli dívat na letecké hry - jeden z Outer Islands a dva ze Shotan vyhráli ceny pro jednotlivce a medaile ze závodů družstev si odvezli závodníci ze Západního souostroví - ostatní zatím odpočívali, povídali si nebo si hráli. Damen přinesl geechi a spolu s Sher nad ním strávili celé hodiny, oba se snažili nabýt znovu své ztracené sebevědomí.

Večer začaly oslavy. Woodwingeři měli svůj vlastní večírek před Seniným srubem, byl to nesmělý pokus pozvednout poněkud povadlou náladu. Leya hrála na dudy a Kerr vyprávěl průběhy o moři a všichni pili z vinného soudku, co přinesla Maris. Valme! svoji obvyklou náladu, byl chladný a rezervovaný a nezra-nitelný, ale všichni ostatní byli pořád zachmuření.

"Nikdo nezemřel," řekla Sena nakonec tím svým chraplavým hlasem. "Až přijdete o oko a o nohu jako já, pak budete mít právo na rozmrzelost. Teď na to právo nemáte. Jděte pryč, než mě rozzlobíte." Zamávala na ně hůlkou. "Jděte a do postelí, čekají nás ještě dva soutěžní dny a všichni máte šanci získat svoje křídla, jestli poletíte dost dobře. Zítřka od vás očekávám lepší výkony."

Maris a S'Rella se chvíli procházely po pláži, povídaly si a naslouchaly jednotvárnému nekonečnému šumu moře. Pak zamířily ke srubu, kde spolu bydlely. "Zlobíš se na mě?" zeptala se S'Rella tiše. "Kvůli tomu, že jsem si vybrala Gartha?"

"Zlobila jsem se," řekla Maris unaveně. Neměla to srdce povídat jí o tom, jak se rozešla s Dorrelem. "Třeba jsem neměla pravdu. Jestli nad ním zvítězíš, máš právo na jeho křídla. Teď se nezlobím."

"To jsem ráda," řekla S'Rella. "Já jsem se na tebe zlobila, ale teď už ne. Promiň."

Maris jí položila ruku kolem ramen. Chvilku tak šly beze slova a potom S'Rella řekla: "Já jsem prohrála, vid'?"

"Ne," odpověděla Maris. "Ještě můžeš vyhrát. Slyšela jsi, co říkala Sena."

"Ano, ale zítřka se bude hodnotit lačnost letu a to byla vždycky moje slabina. I kdybych vyhrála v brankách, budu tak pozadu, že se mi už nepodaří to dohnat."

"Tiše," řekla Maris. "Takhle nemluv. Leť prostě jak nejlíp dovedeš a zbytek nech na porotě. To je všechno, co můžeš udělat. Jestli prohraješ, tak pořád je tu zase příští rok."

S'Rella přikývla. Došly ke srubu. Vrhla se ke dveřím, ale pak se zarazila.

"Ale," řekla. V hlase bylo najednou slyšet strach. "Maris, "zakňučela.

Maris to poplašilo a pospíchala za ní. S'Rella se třásla a dívala se na dveře jejich srubu. Maris se tam také podívala a udělalo se jí špatně.

Někdo na dveře přibil dvě mrtvé žluny. Visely tam splhlé a pomuchlané, lesklé peří bylo tmavé a samá skvrna, hřebíky protínaly jejich tělíčka, krev pomalu a vytrvale kapala na zem.

Maris šla dovnitř pro nůž a vrátila se, aby to strašné varování ze dveří odstranila. Ale když uvolnila první hřebík a mrtvý pták dopadl na zem, ke své hrůze zjistila, že nebyl jenom zabítý, ale i zohavený.

Měl ulomené jedno křídlo.

Druhý den bylo mrazivo a zataženo. Na úsvitu přšelo a i když do té doby, než začala ranní soutěž, pršet přestalo, celý den už bylo vlhko a chladno, obloha byla zatažena těžkou oblačností. Pozemských diváků ubylo - sedět teď na pláži nebylo nic příjemného - a na zčeřeném moři bylo jen pár člunů s diváky.

Ale jedině, co letce zajímalo, byl vítr, a ten byl druhý den silný a vytrvalý. To bylo příslibem, že se bude výborně létat.

Maris si vzala Senu stranou od Woodwingerů na pláži pod útesem a tiše jí něco říkala.

"Kdo mohl takovou věc udělat?" rozhořčovala se Sena šokovaným hlasem.

Maris si přiložila prst k ústům. Nechtěla, aby to ostatní slyšeli. S'Rellu ta událost strašně vyděsila a nemělo smysl plašit i ostatní.

"Tipla bych to na letce," řekla Maris chmurně. "Nemocný zahořklý letec. Ale nemáme žádný důkaz. Mohl to udělat letec, který byl vyzván, nebo přítel někoho, koho jsme vyzvali nebo prostě někdo cizí, kdo nenávidí Woodwingery. Mohl to být klidně i některý z místních zeměplazů, který prohrál peníze v sázce na Vala Jednokřídleho. Já osobně podezřívám Araka, ale nemůžu to nijak dokázat."

Sena přikývla. "Udělal jsi dobře, že jsi o tom mlčela. Jenom doufám, že to S'Rellu moc nevzalo."

Maris se podívala směrem, kde S'Rella stála uprostřed ostatních studentů a něžně mluvila s Valem.

"Dneska musí zazářit, jinak je to ztracené."

"Začínají," zavolal Dameri, ukazoval na útesy.

První pár soutěžících se vznesl do vzduchu. Rychle přelétali nad pláží. Maris věděla, že zakrouží nad vodou a každý předvede sérii akrobatických prvků a manévřů, které si připravil na ukázkou letových schopností. Výběr akrobatických prvků závisel na každém jednotlivci; někteří se spokojili s tím, že předvedli základní akrobacii co nejdokonaleji, zatímco ostatní si troufali víc a byli ctižádostivější. Jen málokdy bylo možné naprosto přesně určit vítěze a poraženého. Právě v této disciplíně uplatňovali porotci svůj vliv nejvíc.

První dva páry soutěžících nepředvedly nic zvláštního, jen dlouhé série vzletů, přistání a ladné otočky, všechno obratně, ale ne efektně. Třetí souboj, to bylo něco jiného. Letec Lane, který předešlý den soutěžil tak dobře, byl i vynikající akrobat. Když skočil z útesu, vrhl se dolů nad pláž, prolétal tak nízko nad pískem, že se zeměplazi museli přikrčit, aby mu nepřekáželi. Potom vyhledal stoupavý vzduchový proud a pustil se vzhůru, plachtil zataženou oblohou až se ztratil z dohledu, pak znovu klesal riskantní rychlostí, až v posledním možném okamžiku začal zase stoupat. Pokusil se o vertikální otočky a celý přemet a jen jednou se zastavil - rychle vyrazil - a Maris si uvědomila, že obdivuje jeho elán. Jeho syn pro něj nebyl žádný soupeř. Chudák kluk bude muset čekat na křídla ještě celý dlouhý rok, aby zase mohl vyzvat soupeře, který není z rodiny, a zápolit s ním o křídla. Když skončili, napočítala Maris v krabíčce

osmnáct bílých kamenů, k těm deseti, co Lane získal předchozího dne, přibýlo ještě dalších osm.

Sher byla první Woodwinger, co letěl do vzduchu. Snažila se, odstartovala čistě, skoro perfektně až na malé zakolísání, potom předvedla standardní sekvenci otoček, kruhů, klesání a stoupání, všechno plynule a elegantně. Ve vzduchu se zdála mrštná a lehká v porovnání se soupeřem, který svůj let předváděl s mechanickou obratností. Maris by hodnotila Sher o trochu lépe než jejího soupeře, ale když se pořádně podívala, zjistila, že porotci byli k Woodwingerovi kritičtější než ona. Dva z nich přisoudili vítězství letci, dva posoudili výkony jako nerozhodné a jenom jeden hodnotil Sher jako lepší, v její krabičce teď bylo jedenáct kamenů proti třem.

Když oznámila Maris Seně poměr kamenů, jen si povzddechla.

"Už jsem si na to zvykla. Nesnáším akrobacii. Možná se porotci snaží být spravedliví, ale stejně to není úplně ideální. S tím se nedá nic dělat, snad jenom naučit Woodwingery létat tak, aby jim vítězství nemohl nikdo upřít."

Další byla Leya, letěla stejnou sestavu jako Sher, všechny základní prvky, ale neměla takové štěstí. Při souboji se změnil vítr, takže ztratila pлавnou eleganci, kterou Maris u ní tak často viděla, a její let byl jakoby kostrbatý. A několikrát s ní poryvy větru smýkly ze strany na stranu a znemožnily jí dokonale provést otočky. Problémy měl i její soupeř, i když ne tak velké. Čtyři porotci mu dali své kameny a jenom jeden dal kameny oběma, takže Leya měla ztrátu v poměru deset ku jedné.

Damen byl citlivější než ony. Když ho dnes Arak urážel, okamžitě mu to oplácel, Maris se tomu musela smát. Začal docela slušnou napodobeninou efektního skoku střemhlav, jaký předvedl Lané. Arak se pokusil jej zastínit, letěl velmi blízko k němu, aby ho přiměl neohrabaně klouzat, ale Damen odbočil na druhou stranu elegantní otočkou a zmizel v mracích, takže tím starší letec nic nezískal. Jeden z porotců, ten z Outer Islands, reptal něco proti Arakově taktice, ale ostatní jen pokrčili rameny.

"Ať je to jak chce, pořád je lepší letec," tvrdila porotkyně z Východního souostroví. "Všimněte si, jak sevřené jsou jeho otočky. Ten chlapec má sice kuráž, ale je nedbalý." Maris musela přiznat, že má pravdu, Damen obvykle provedl otočku hodně zešířka, hlavně ty po větru dolů.

Při hodnocení dali čtyři porotci své kameny Arakovi, jenom ten z Outer Islands Damenovi.

"Jon z Culhall, Kerr Woodwinger!" ozval se výkřik. Vál nárazový vítr a Kerr byl nemotorný jako vždycky.

Po několika minutách se Sena podívala na Maris. "Ani jedním okem se na něj nedá koukat,"

Jon z Culhall získal dalších osm bílých oblázků a Maris bylo Kerra líto.

"Corm z Lesser Amberly," oznámila hlasatelka, "Val Jednokřídý, Val ze South Arren!"

Vystoupili na útes letců tak, aby je bylo vidět, křídla, la měli připevněná, ale složená a Maris cítila ten šum vzrušení, co opanoval přihlížející. Lidé na pláži byli hluční a dokonce i strážci a sluhové, kteří byli v blízkosti Vládce, postoupili o kousek dopředu, aby dobře viděli.

Dnes se Gorm už nesmál ani nežertoval. Stál tiše jako Val, tmavé vlasy mu povlávaly ve větru, křídla mu rozkládali a fixovali jiní. Val, jako vždycky, mávnutím ruky pomoc odmítl.

"Corm by mohl letět docela slušně," varovala Maris Senu. "Val bude třeba mít dneska trochu problémy."

"Ano," souhlasila Sena, dívala se na Shalli.

Dav byl stále netrpělivější, letci ještě nevzlétli. Pomocníci odstoupili od Corma a on tam stál, stříbrná křídla úplně roztažená, ale Val se ani nepohnul, aby svá křídla rozprostřel. Místo toho pořád kontroloval klouby na jednom křídle, jako by hledal nějakou chybu. Corm mu něco ostře řekl, Val se na něj podíval a jasně mu pokynul.

"Dobře," řekl Corm zřetelně, pak se rozběhl a v okamžiku byl nahoře.

"To je Corm," řekla Shalli. "Kde je Jednokřídý?"

"Copak nechápe, že se mu to vymstí?" mumlala Sena.

Maris lehce zatahala Senu za loket. "On to zase udělá," řekla naléhavě.

"Udělá co?" zeptala se Sena, ale i když se takhle ptala, Maris podle výrazu jejího obličeje poznala, že pochopila.

Val skočil.

Letěl strašně daleko, pod ním byl jen písek a diváci, bylo to záluďnější a nebezpečnější, než když se takovýhle kousek provádí nad vodou. Ale udělal to, padal, křídla mu plandala kolem těla jako stříbrná pelerína. Shalli a porotkyně z Jižního souostroví vyskočily, dva strážci spěchali k útesu, dokonce i mluvčí cosi překvapeně zabrblala. Maris slyšela, jak lidé kdesi dole křičí.

Valová křídla se rozevřela.

Na okamžik se zdálo, že to nebude stačit. Pořád padal, jeho rychlost vzrůstala, i když měl křídla úplně roztažená. Ale pak sebou trhl na jednu stranu a podařilo se mu to. Najednou začal prudce stoupat po větru, šikmo přelétl pláž a směřoval nad moře. Lidé padali do písku a kdosi pořád křičel, ale někteří ho i hlasitě podporovali.

Potom ticho, klid, dlouhý vzdech. Val se dotkl vln, klouzal jako po ledě, začal plynule stoupat. Vyrovnaně letěl tam, kde byl Corm, skoro nikdo si nevšiml, že právě předváděl těžký přemet.

Výbuch potlesk a jásot, zeměplazi na břehu začali tleskat a skandovat: "Jednokřídý, Jednokřídý, Jednokřídý," pořád dokola. Ani Lane se svým efektním klesáním je nenadchl tak jako Val.

Porotkyně z Východního souostroví se smála.

"Nikdy jsem si nemyslela, že to zase uvidím," vykřikla. "Sakra, sakra. Ani Raven to nikdy neudělal lip."

Shalli vypadala sklesle. "Laciný trik," řekla. "A ke všemu ještě nebezpečný."

"Možná jo," souhlasil porotce z Outer Islands, "ale nikdy jsem nic takového neviděl. Jak to vlastně udělal?"

Východní porotkyně se mu to pokusila vysvětlit a začali si spolu povídat. V dále Val s Cormem dál předváděli své akrobatické kousky. Val letěl dobře, i když si Maris všimla, že jeho otočky po větru vzhůru ještě nebyly takové, jak by měly. Corm letěl lépe, v akrobatických prvcích držel s Valem krok a všechny předváděl o trochu ladněji, s grifem, který je výsledkem desítek roků létání. Ale letí bezradně, pomyslela si Maris. Ravenově pádu se žádná finesa nemohla

vyrovnat.

Měla pravdu. Shalli byla jediná výjimka. "Corm byl přesto bezvadný," trvala na svém. "Jeden ztřeštěný akrobatický kousek to nemůže zvrátit." Vhodila do dózy bílý kámen, dopadl s energickým cvaknutím.

Ale ostatní porotci se na ni jen shovívavě usmáli, čtyři obléžky, které do krabičky dopadly potom, měly černou barvu. "Garth ze Skulny, S'Rella Woodwinger!"

S'Rella a Garth, i když jsou tak rozdílní, vypadali to ráno skoro stejně, pomyslela si Maris, když se na ně dívala, jak se připravují k letu. Garth by měl být v povznesené náladě po svém včerejším vítězství a z toho, že mu křídla s největší pravděpodobností zůstanou, ale byl dnes bleďší a vypadal starší. S Riesou skoro nepromluvil a se záměrně strnulou rozvážností si nasazoval křídla. S'Rella se kousala do rtu, když jí pomocníci roztahovali křídla, a vypadala, jako by zadržovala slzy.

Ani jeden z nich se nepokusil o efektní start. Garth zabočil vpravo, S'Rella vlevo a přeletěli nad pláží a nad čluny přibližně se stejnou lehkostí. Několik místních obyvatel zamávalo na Gartha a volali jeho jméno, když jim prolétal nad hlavami, ale jinak byli všichni tiše, ještě téměř nedýchali po Valově skoku.

Sena zavrtěla hlavou. "Na S'Rellu nikdy nebyl tak hezký pohled jako na Sher nebo Leyu, ale umí létat líp." Zrovna ztratila rychlost a výšku při poněkud rutinní otočce po větru vzhůru. Maris musela s hodnocením učitelky jenom souhlasit. S'Rella neletěla dobře.

"Ona jenom proplouvá mezi proudy," řekla Maris. "Myslím, že je ještě otřesená tím, co se stalo včera v noci."

Garth plně využíval únavy své soupeřky. Plachtil se svou obvyklou vyrovnaností, předváděl ladné otočky bez výchylek a sklouzl do přemetu. Nepovedl se mu zrovna ukázkově, ale S'Rella se o nic podobného vůbec nepokusila.

"Tohle bude snadné posoudit," řekl Vládce Skulny s úlevou. Už se rozhlížel po bílém obléžku. Maris zbývalo jen doufat, že do dózy nevloží dva.

"Podívej se na to," pronesla Sena znechuceně. "Moje nejlepší studentka a poflakuje se po obloze jako by jí bylo osm a byla ve vzduchu poprvé v životě."

"Co to vyvádí Garth?" zeptala se Maris nahlas. Jeho křídla směřovala nad moře, nahýbala se napřed na jednu, pak na druhou stranu, skoro se trásla. "Příšerně se kymácí."

"Jestlipak si toho páni porotci vůbec všimnou," řekla Sena kysele.

"Podívej, teď to vybral."

Vybral to; velká stříbrná křídla teď byla v rovnováze a Garth letěl vytrvale od nich, jel po větru, pomalu klesal.

„On jenom letí," řekla Maris zmateně. "Nepředvádí vůbec žádnou akrobacii."

Garth letěl pořád dál, nad hlubokou vodu za příbojovými vlnami. Letěl vyrovnaně, ale tak přímočaře. Na tom by nebylo nic zvláštního - letět klidně, když fouká vítr. Postupně klesal. Teď už byl asi tak třicet stop nad vodou a pořád ztrácel výšku. Jeho let byl nějak příliš klidný, příliš mírný.

Maris vyjekla: "On padá!" Otočila se na porotce. "Pomozte mu!" křičela. "On padá!"

"Proč tak ječí?" zeptala se východní porotkyně.

Shalli si přiložila k očím dalekohled, našla si v něm Gartha. Teď se už dotýkal vln. "Má pravdu," řekla příškrčeně.

V tu chvíli vypukl chaos. Vládce vyskočil a začal mávat rukama a udělovat rozkazy a, dva strážci rychle seběhli po schodech dolů a všichni ostatní se někam rozprchlí. Hlasatelka přiložila veliké dlaně k ústům a zakřičela:

"Pomozte mu! Pomozte tomu letci! Vy tam, ve člunech, pomozte tomu letci!" Dole na pláži ostatní vyvolávači opakovali tu zprávu a diváci spěchali ke břehu, křičeli a gestikulovali.

Garth dopadl na vodu. Setrvačností pohybu dopředu poskakoval po hladině, jednou, dvakrát a pak se rozstříkla kolem jeho křídel vodní tříšť, prudce ztratil rychlost, zpomalil, zastavil se.

"Je to v pořádku, Maris," řekla Sena, "je to v pořádku. Podívej, vytáhnu ho."

Malá plachetnice vyburcovaná voláním se k němu rychle blížila. Maris celou tu scénku s obavami sledovala. Trvalo jim asi minutu, než se k němu dostali, další minutu, než ho vylovili sítí, kterou vyhodili z lodi. Ale z té dálky nebylo poznat, jestli je mrtvý nebo živý.

Vládce sklopil dalekohled. "Mají ho, i jeho křídla."

S'Rella letěla nízko nad plachetnicí, která zachránila Gartha. Příliš pozdě si uvědomila, co se stalo a vydala se za ním, ale i tak by mu stejně mohla jen stěží nějak pomoci.

Vládce v pochmurné náladě prikázal dalšímu strážci, aby zjistil, v jakém stavu je Garth. Potom si šel znovu sednout.

Porotci mezi sebou nervózně hovořili a Maris se Senou mlčely, plné úzkosti, dokud se ten člověk po deseti minutách nevrátil. "Je živý a už je mu líp, i když se napil vody," oznámil dozorce. "Odnášejí ho domů."

"Co se stalo," chtěl vědět Vládce.

"Jeho sestra říká, že je už nějaký čas nemocný," odpověděl mu ten muž. "Vypadá to, že měl záchvat."

Vládce huboval. "Nikdy mi nic takového neřikal."

Upřeně se díval na čtyři letce-porotce. "Musíme tohle bodovat?"

"Bohužel ano," řekla Shalli zdvořile. Vzala do dlaně černý obléžek.

"Pro ni?" zeptal se Vládce. "Garth letěl líp než ona, než se mu udělalo špatně. Chceš říct, že podle tebe zvítězila ta holka?"

"To snad nemyslíš vážně, pane," řekl vysoký muž z Outer Islands. "Tvůj Garth spadl do oceánu. Mohl nás všechny ohromit jako Lané a stejně by prohrál."

"S tím musím souhlasit i já," řekla porotkyně z Východního souostroví. "Vládce, nejsi letec, nerozumíš tomu. Garth má štěstí, že to přežil. Kdyby spadl při plnění svého úkolu a nebyla by nablízku žádná loď, co by ho mohla zachránit, sežrala by ho skylla."

"Bylo mu špatně," trval na svém Vládce, zoufale nechtěl ztratit křídla, co patřila na Skulny.

"To je jedno," vložila se do toho tichá porotkyně z Jižního souostroví a vhodila první oblázek do krabičky a luskla palcem. Byl černý. Po něm padaly další tři černé kameny rychle za sebou. Shalli svůj vyhazovala s očividným strachem. Vládce vzdorovitě vhodil bílý oblázek.

Garthův pád jenom dodal hořkosti letcům i Woodwingerům. Odpolední hry a akrobatické kousky pod stále temnějšími a bouřkovějšími mraky jim přinesly jen málo potěšení. Velkým vítězem byla závodnice z Východního souostroví, z Kite's Landing, ale nesoutěžila, protože mnozí letci se rozhodli v poslední chvíli odstoupit. Dokonce i některé z těch, co se nezúčastnili výzev, bylo vidět, jak si křídla odvážejí na domovské ostrovy. Kerr, jediný Woodwinger, který se her účastnil, říkal, že i diváků ubylo a pořád mluvili o Garthovi.

Sena se pokusila studenty povzbudit, ale byl to nadlidský úkol. Sher a Leya filozofovaly o svých šancích, žádná z nich nepočítala s tím, že by mohla vyhrát, ale Damen byl úplně deprimovaný a Kerr vypadal, že se odplíží a skočí do moře. S'Rella byla sklíčená. Byla unavená a skoro celé odpoledne duchem nepřítomná a ten večer se pohádala s Valem. Bylo zrovna po večeri. Damen rozkládal hrací desku geechi a hledal soupeře a Leya zase vzala svoje dudy. Val našel S'Rellu, jak sedí s Maris na pláži a nepozván si k nim přisedl.

"Pojď do hospody," navrhl S'Relle, "oslavíme, že jsme vyhráli. Chci se zbavit těchhle poražených a poslechnout si, co lidi říkají o nás, třeba si i vsadit na něco ze zítřejška."

"Já nemám co slavit," odpověděla S'Rella mrzutě. "Letěla jsem příšerně. Garth byl mnohem lepší než já. Nezasloužím si to vítězství."

"S'Rello, buď vítězíš, nebo prohráváš," řekl Val. "To, co si zasloužíš, s tímhle nemá co dělat. Pojď." Zkusil ji vzít za ruku a zdvihnout na nohy, ale ona se mu rozzlobeně vytrhla.

"Copak tě vůbec nezajímá, co se stalo Garthovi?"

"Ani ne. A tebe by to taky zajímat nemělo. A jestli si dobře vzpomínám, tak naposled, když jsi s ním mluvila, jsi mu řekla, že ho nenávidíš. Pro tebe by bylo lepší, kdyby se utopil. Pak by ti ty křídla museli dát. Jenže takhle se určitě budou snažit nějak tě podfouknout, abys je nedostala."

Maris ho poslouchala a ztrácela trpělivost. "Nech toho, Vale," řekla.

"Ty se do toho nepleť, letče," vyštěkl na ni. "To je naše věc."

S'Rella vyskočila. "Co jsi pořád takhle nenávistnej? Celou dobu jsi na Maris krutej a přitom ona se ti jen snažila ti pomáhat. A to, co jsi říkal o Garthovi - Garth byl na mě hodnej a já ho vyzvala k letu a on teď skoro umřel a ty mi tady o něm říkáš takový příšernosti. Už neříkej nic! Ani slovo!"

Na Valově obličeji se objevila bezvýrazná maska.

"Aha," řekl rezolutně. "No, jak chceš. Jestli ti o ty letce tolik jde, tak teda jdi za Garthem a řekni mu, aby si ty křídla nechal. Já budu slavit sám."

Otočil se a odcházel pískem k cestě podél moře, co vedla k hospodě.

Maris vzala S'Rellu za ruku. "Chtěla bys navštívit Gartha?" zeptala se znenadání.

"To bychom mohly?"

Maris přikývla. "Bydlí s Riesou ve velkém domě půl míle do kopce. On je rád poblíž moře a blízko chaty. Mohly bychom se zajít podívat, jak se mu vede."

S'Rella byla nedočkavá a hned se vydaly na cestu. Maris měla trochu strach z toho, jak je přijme, ale dělala si o něj tak veliké starosti, že to chtěla riskovat. Nebylo třeba si dělat takové starosti. Riesa se na ně usmívala, když otevřela dveře, a všechny najednou začaly plakat. Maris ji musela uklidňovat.

"No tak se na něj pojdte podívat, pojdte," zvala je Riesa přes slzy. "Bude mít radost."

Garth seděl v posteli, podepřený celou horou polštářů, a přes nohy měl přehozenou tlustou vlněnou deku. Obličej měl strašlivě bledý a opuchlý, ale když je uviděl ve dveřích, opravdově se na ně usmál.

"A," zahřimal sytým hlasem jako vždycky, "Maris! A ta malá ďáblice, co mi chce vzít křídla." Pokynul jim, aby přišly blíž. "Pojďte, sedněte si a povídejte. Riesa jenom panikaří, rozčiluje se a nechce mi ani dát to svoje pivo."

Maris se usmála. "Nepotřebuješ pivo," řekla rezervovaně, když k němu šla a lehce ho políbila na čelo.

Ale S'Rella čekala u dveří. Všiml si toho a zvažněl. "Ale, S'Rello, neboj se. Já se na tebe nezlobím."

Popošla dopředu a stoupla si vedle Maris. "Ne?"

"Ne," řekl Garth pevně. "Rieso, přines jim židle." Jeho sestra udělala, o co ji prosil, a když si sedly, začal Garth povídat:

"No, byl jsem naštvanej, když jsi mě vyzvala - dotklo se mě to - to nemůžu popřít."

"Promiň," vyhrkla S'Rella. "Nechtěla jsem ti ublížit. Není pravda, že tě nenávidím, jak jsem ti řekla tehdy večer v chatě."

Mávl klidně rukou. "Já vím. A nemusíš se omlouvat. Ta voda byla příšerně studená, ale možná právě to mě trochu probralo a já tady celý odpoledne ležím a přemýšlím. Byl jsem blázen a naštěstí mám dost síly, abych to řekl. Udělal jsem hloupost, že jsem to tajil a nepřiznal se, jak mi je. A ty jsi udělala dobře, žeš mě vyzvala, když jsi to věděla."

Potřásl hlavou. "Víš, já si nemůžu zvyknout na to, že ze mě bude zeměplaz. Mám létání strašně rád, všechny svoje kamarády, cestování. Ale to všechno je už za mnou, ta moje koupel to dokázala, jedinou otázkou zůstává, jestli mám žít jako zeměplaz nebo se utopit jako letec na konci toho všeho. Do dneška jsem vždycky dokázal ze sebe tu bolest setřást, dostat se tam, kam jsem potřeboval. Ale dneska ráno - no, bylo to špatný, bodává bolest v ru-kách i v nohách. Ale o tom nechci mluvit. Dost na tom, co se stalo." Natáhl se a chytil S'Rellu za ruku.

"Co chci říct, S'Rello, je, že zítra už soutěžit nemůžu a ani bych nesoutěžil, i kdyby to šlo. Riesa a moře mě přivedly k rozumu. Křídla jsou tvoje."

S'Relia jen stěží mohla uvěřit tomu, co řekl. Zírala na něj široce otevřenýma ločima a na obličeji se jí objevil roztřesený úsměv.

"Co budeš dělat, Garthe?" zeptala se Maris.

Zašklebil se. "To záleží na léčiteli. Řek bych, že mám tři možnosti. Možná ze mě bude mrtvola a možná budu mrzák, ale kdyby se mi podařilo najít léčitele, kterej ví, co má dělat, možná bych mohl něco dělat. Mám dost peněz odložených stranou, abych si mohl koupit loď, mohl bych cestovat, podívat se na jiný ostrovy - i když mi představa cestování po vodě nahání strach." Zasmál se pro sebe. "Ty a Dorr jste mi žertem říkali, že jsem obchodník. Pamatuješ, Maris? Říkali jste, že bych prodal i křídla, kdybych z toho něco měl, jenom proto, že jsem strašně rád sem tam něco vyměňoval. No, nakonec ze mě tak trochu obchodník je. Tady S'Rella získá moje křídla a nic mi za ně nedá." Smál se a Maris se přistihla, že se směje s ním.

Povídali si víc než hodinu, o obchodnících a námořnících a nakonec o letcích, uvolňovali se, jak se všichni smáli vtipům, které jim Garth vyprávěl, a navzájem si sdělovali i klepy. "Corm je rozlícenej na tvýho kamaráda Vala," řekl Garth v jednu chvíli, "a já musím říct, že mu to nemám za zlé. Je dost dobrý letec, takže nikdy vůbec nepočítal s tím, že by mohl o křídla přijít. A že by ho o ně připravil Jednokřídlý, na to už vůbec nepomyslel. Máš s tím něco společného, Maris?"

Zavrtěla hlavou. "To těžko. Všechno to byl Valův nápad. Nikdy to nepřipustí, ale myslím, že chtěl porazit letce nejvyšších kvalit, aby zapomněli na ten případ s Ari. Fakt, že Cormova manželka je členkou poroty, celý ten jeho skutek jenom okořenil a samozřejmě to pro něj byla pohodlná výmluva, kdyby prohrál. Mohl by svoji porážku svěst na její předpojatost."

Garth přikývl a velmi obhrouble zavtipkoval na Cormovu adresu, potom se obrátil k sestře. "Rieso, proč S'Relle neukážeš náš dům?"

Riesa jeho narážku pochopila. "Ano, pojď se podívat," řekla. S'Rella vyšla z místnosti za ní.

"Je milá," řekl Garth, když obě odešly, "a strašně mi tě připomíná, Maris. Pamatuješ, jak jsme se viděli poprvé?"

Maris se na něj usmála. "Pamatuju. Byl to můj první let na Eyrie a tu noc tam byl večírek."

"Raven tam byl taky. Tam právě předvedl ten svůj trik."

"Nikdy jsem na to nezapomněla," řekla Maris.

"Naučila jsi to Jednokřídleho?"

„Ne.“

Garth se zasmál. "Všichni jsou přesvědčení o tom, že jo. Všichni si pamatujeme, jakej na tebe Raven udělal dojem. Coll o něm dokonce napsal píseň, ne?"

Maris se usmála. "Ano."

Garth začal mluvit o něčem jiném, potom si to rozmyslel. Dlouho bylo ticho a úsměv z Garthovy tváře pomalu mizel. Rozplakal se, snažil se tomu vzepřít, ale nedařilo se mu to, natáhl k ní svoje veliké ruce a Maris si sedla k němu na kraj postele, objala ho a hladila. "Já věděl - nechtěl jsem, aby mě S'Rella viděla - Maris, všechno je tak k ničemu, tak k ničemu."

"Garthe," šeptala a lehce ho líbala, měla co dělat, aby sama zadržela slzy. Cítila se tak bezmocná. Chvilku myslela na to, jak by to asi vypadalo, kdyby byla na jeho místě ona. Otrásla se a zaplašila tu zlou myšlenku a laskala ho o to víc.

"Přijď se na mě občas podívat," řekl. "Já - víš jak - když nelátáš, nedostaneš se na Eyrie - víš - je to špatný, když ztratíš svoji volnost a vítr - ale nechci ztratit i tebe a další přátele jenom proto - sakra, sakramentský slzy - přijdeš se na mě podívat, Maris, slib, slib mi to."

"Slibuju, Garthe," řekla, snažila se udržet hlas na uzdě. "Dokud nenabereš tak, že už se na tebe nebudu moct ani podívat."

Přes slzy se smál. "Zrovna když jsem si říkal, že budu moct beztréstně tloustnout. Ty -"

Zvenku bylo slyšet kroky, Riesa a S'Rella se vracely a Garth si rychle příkrývkou utřel slzy.

"Jděte," řekl a už se zase usmíval, "jděte, jsem unavený, vyčerpaly jste mě. Ale přijďte zase zejtra, až to všechno skončí, a řeknete mi, jak ty hry dopadly."

Maris přikývla. A S'Rella se postavila vedle ní a sehnula se, aby Gartha ještě rychle a nesměle políbila, než odejdou.

Tu půlmili zpátky do vesnice šly pomalu, při chůzi si povídaly a vychutnávaly studený vítr, který vál nocí. Mluvily o Garthovi, trochu o Valovi a S'Rella se zmínila i o křídlech - jejich křídlech - s obavou v hlase: "Jsem letec," řekla šťastně.

"Je to úplně doopravdy."

Ale nebylo to tak jednoduché.

Sena na ně čekala v jejich srubu, seděla na kraji postele a vypadala netrpělivě. Když vešly, vstala.

„Kde jste byly?"

"Byly jsme se podívat, jak se vede Garthovi," odpověděla Maris. "Něco není v pořádku?"

"Nevím. Porotci nás pozvali do chaty. " Zdravým okem se na S'Rellu významně podívala. "Všechny tři. A máme zpoždění. "

Hned se vydaly na cestu. Cestou řekla Maris Seně, jak se Garth vzdal svých křidel, ale staré učitelce se to moc nezamlouvalo. "No, uvidíme," řekla. "Zatím bych s nimi ještě neodjížděla. "

Tu noc letci večírek neměli. V hlavní místnosti v chatě bylo jen málo lidí, tak' půl tuctu letců ze Západního souostroví, které Maris trochu znala, seděli tam a popíjeli a atmosféra byla všelijaká, jen ne slavnostní. Jeden z nich vstal ve chvíli, kdy Maris se Senou a S'Rellou vstoupily. "V zadní místnosti," řekl.

Pět porotců se handrkovalo za kulatým stolem, ale když se otevřely dveře, v polovině přestali. Shalli vstala. "Maris, Seno, S'Rello, pojďte dál," řekla. "A zavřete dveře."

Sedly si za stůl a Shalli položila ruce na stůl před sebe, když všechno rekapitulovala. "Pozvali jsme vás, protože se nemůžeme dohodnout a týká se to tady mladé S'Relly. Máte tedy právo říci i svůj názor. Garth nechal vzkázat, že zítra nepoletí-"

"My to víme, " skočila jí do řeči Maris. "Právě jsme se od něj vrátily."

"Dobře," řekla Shalli. "Potom snad pochopíte náš problém. Musíme se rozhodnout, co uděláme s křídly."

S'Rella vypadala sklíčeně.

"Jsou moje," řekla. "Garth to říkal."

Vládce Skulny bubnoval prsty o stůl a mračil se. "Křídla nepatří Garthovi, aby je někomu dával," řekl hlasitě. "Takže, dítě, položím ti jednu otázku. Když dostaneš křídla, slíbíš, že se tady usadíš, přestěhuješ se sem a budeš létat pro Skulny?"

S'Rella neuhnula před jeho upřeným pohledem, všimla si Maris a ocenila to. "Ne," odpověděla odměřeně. "Nemohla bych. Chci říct, že Skuhry je krásné, určitě, ale - ale není to můj domov, vrátím se s křídly na Jižní souostroví, na Veleth, ostrůvek, kde jsem se narodila."

Vládce prudce potřásl hlavou. "Ne, ne, ne. Můžeš se vrátit na jižní skálu, jestli chceš, ale jestli to uděláš, pak bez křidel." Podíval se na ostatní porotce. "Vidíte. Dal jsem jí šanci. Trvám na tom."

Sena praštila pěstí do stolu. "Co to má znamenat? Co se to tady děje? S'Rella má na křídla právo, větší právo než kdokoli jiný. Vyzvala Gartha a ten nezvládl test. Jak vůbec můžete zpochybňovat, jestli jí takřídla patří nebo ne?" Rozzlobeně se dívala z jednoho porotce na druhého.

Shalli, která byla patrně mluvčí, omluvně pokrčila rameny. "Nemůžeme se dohodnout," řekla. "Otázkou zůstává, jak by dopadla zítřejší zkouška. Někteří z nás se domnívají, že pokud by Garth zítra letěl, vyhrála by to S'Rella na celé čáře. Ale Vládce tvrdí, že nemůžeme hodnotit soutěž, které se účastní jenom jeden letec. Trvá na tom, že se rozhodne podle dvou už absolvovaných kol, jenom podle nich. Pokud by to tak bylo, pak Garth je o něco lepší, má šest kamenů proti pěti, co má S'Rella, a tak by mu křídla měla zůstat."

"Ale Garth se svých křidel zrek!" vložila se toho Maris. "Nemůže létat, je příliš nemocný."

"S tím právo počítá," řekl Vládce. "Je-li letec nemocný, předá svoje křídla Vládci a ostatním letcům ostrova, nemá-li svého dědice. My pak křídla předáme někomu, kdo si je zaslouží, někomu, kdo bude bydlet na Skulny. Tuhle šanci jsem tady té dívce dal a vy všichni jste slyšeli její odpověď. Bude to tedy muset být někdo jiný."

"Doufali jsme, že S'Rella bude souhlasit s tím, že zůstane na Skulny," řekla Shalli. "To by vyřešilo naše, neshody."

"Ne," opakovala S'Rella tvrdohlavě, ale vypadala hrozně nešťastně. -

"To, co navrhuje, je podvod," řekla Sena hořce Vládci.

"Já s tebou skoro souhlasím," vložil se do hovoru veliký muž z Outer Islands. Prsty si projížděl neučesanými světlými vlasy. "Jediný důvod, proč Garth teď vede, je ten, že jsi vhodil kámen v jeho prospěch dneska, dokonce poté, kdy upadl do oceánu, Vládce. To moc fěr nebylo."

"Já soudil spravedlivě," řekl Vládce nasupeně.

"Garth chce, aby S'Rella dostala jeho křídla," řekla Maris. "Jeho přání nic neznamená?"

"Ne," řekl Vládce. "Křídla nikdy nebyla jenom jeho. Je to svěřený majetek. Náleží všem obyvatelům Skulny."

Prosebně se rozhlédl po ostatních porotcích. "Není spravedlivé dát je téhle Jízance, bezdůvodně snížit počet letců na Skulny jen na dva. Poslouchejte mě. Kdyby Garth byl v pořádku, tak by svoje křídla uhájil proti jakémukoli o vyzývateli a nikdy by k tomuhle nedošlo. Kdyby byl nemocný a přišel mi to oznámit, jak to vyžadují vaše letecké zákony, pak bychom už teď našli někoho jiného, kdo by ta křídla dostal. Někoho, kdo by byl schopen je pro Skulny udržet. Do téhle nepříjemné situace jsme se dostali jenom proto, že Garth tajil svůj zdravotní stav. Potrestáte všechny lid mého ostrova jen proto, že jeden letec měl své tajemství?"

Maris musela připustit, že jeho argumenty byly oprávněné. Vypadalo to, že i porotci se přiklánějí na jeho stranu.

"To, co říkáš, je pravda," ozvala se malá žena z Jižního souostroví. "Byla bych ráda, kdyby se na jih dostal další pár křidel, ale tvůj nárok lze jen stěží popřít."

"S'Rella má taky nárok," trvala na svém Sena. "Musíte k ní být spravedliví."

"Jestli dáte křídla Vládci," dodala Maris, "upřete jí právo na výzvu. Prohrává jen o jeden kámen. Měla velikou šanci." Pak promluvila S'Rella.

"Já jsem si ta křídla nevysoutěžila," řekla nejistě. "Styděla jsem se za to, jak jsem dneska letěla. Ale mohla bych si je vysoutěžít spravedlivě, kdybych měla ještě příležitost. Vím, že bych to dokázala. Garth to taky chce."

Shalli si povzddechla. "S'Rella, miláčku, to není tak jednoduché, nemůžeme jen kvůli tobě začít celou soutěž znovu."

"Měla by ty křídla dostat," vrčel porotce z Outer Islands. "Dívejte se, já už teď vkládám do dózy její zítřejší oblázky."

Takže je to šest ku šesti. Udělá to někdo z vás stejně jako já?" Rozhlédl se kolem.

"Tady se žádné oblázky nemají co vzhazovat," vyštěkl Vládce, "a přece se nemůže konat soutěž jen s jedním účastníkem." Zkřížil paže a sedl si, byl zachmuřený.

"Musím se, bohužel, přidat k Vládci," řekla porotkyně z Jižního souostroví, "aby mě nikdo nemohl obviňovat, že jsem nadřžovala svému soutěžícímu."

Takže už zůstala jenom Shalli a žena z východu, obě vypadaly nerozhodně. "Není nějaké řešení, které by bylo spravedlivé pro všechny?" zeptala se Shalli.

Maris se podívala na S'Rellu a dotkla se její paže.

"Chceš doopravdy znovu soutěžit, aby ses pokusila „znovu získat křídla?"

"Ano," řekla S'Rella. "Chci je vyhrát po právu. Chci si je zasloužit bez ohledu na to, co říká Val."

Maris přikývla a obrátila se znovu na porotce. "Mám pro vás jeden návrh," řekla. "Vládce, máš na Skulny ještě další dva letce. Myslíš, že jsou dost schopní?"

"Ano," řekl podezíravě. "Co na tom?"

"Jenom tohle navrhuji, aby se v soutěži pokračovalo. Nechtě ten poměr kamenů tak jak je, S'Rella o jeden prohrává. Ale protože Garth nemůže létat, jmenuj za něj náhradníka, jakéhokoli letce, který by si měl vzít jeho křídla. Jestli ten náhradník vyhraje, zůstanou křídla na Skulny a ty je pak můžeš dát, komu sám uznáš za vhodné. Jestli vyhraje S'Rella,

pak nikdo nemůže mít sebemenší pochybnost o tom, že má na křídla nárok a ona se pak na jih vrátí jako letec. Co tomu říkáš?"

Vládce chvíli přemýšlel.

"No," řekl, "to bych mohl přijmout. Místo Gartha může letět Jirel. Jestli ji tahle dívka porazí, tak křídla získá, i když já z toho radost mít nebudu."

Shalli se zjevně ulevilo. "Vynikající návrh," řekla a usmívala se. "Já věděla, že se můžeme spolehnout na Marisin zdravý rozum."

"Takže dohodnuto?" zeptala se rychle porotkyně z Východního souostrovní.

Všichni porotci souhlasně přikýkli kromě představitele Outer Islands; ten zavrtěl hlavou. "To děvče by mělo dostat křídla. Ten muž spadl do oceánu." Ale svoje námitky neřikal příliš nahlas.

Když vyšly ven z chaty, byla zima a začalo slabě pršet. Ale Sena je stejně zastavila, bylo vidět, že si dělá starosti.

"S'Rello," řekla a opírala se o hůlku, "jsi si jistá, že tohle je přesně to, co jsi chtěla? Takhle můžeš o křídla přijít. Jirel prý létá dobře. Možná by se nám

podařilo získat porotce na naši stranu, kdybychom se s nimi dohadovaly déle."

"Ne," odpověděla S'Rella chraplavě. „Ne, chci to takhle."

Sena se jí dlouho dívala do očí a nakonec přikývla. "Dobře," Tekla spokojeně. "Tak pojď domů. Zítra poletíš."

Třetí soutěžní den se Maris vzbudila už před svítáním, byla zmatená tmou a chladem a měla tušení, že něco není v pořádku. Někdo tloukl na dveře.

"Maris," řekla S'Rella z vedlejší postele. "Mám tam jít? " Maris ji neviděla, do svítání bylo ještě daleko a neměly zapálenou žádnou svíčku.

"Ne," šeptala Maris. "Buď tiše." Bála se. Bouchání neustávalo a Maris si vzpomněla na mrtvé žluvy, které jim tam někdo nechal. Přemýšlela, kdo by touhle dobou mohl být na druhé straně dveří. Kdo se tak zlostně pokouší vzbudit je, aby mu otevřely? Vylezla z postele a přešla pokoj, ve tmě se jí podařilo najít nůž, kterým odstraňovala ty ptáky ze dveří. Nebyl nijak zvláštní, malý kovový kuchyňský nůž, ani zdaleka neměl čepel, se kterou by se dalo bojovat, ale dodával jí sebedůvěru. Až potom šla ke dveřím. "Kdo je tam? " zeptala se.

Bouchání přestalo. "Raggin," ozval se hluboký hlas, nepoznávala ho.

"Raggin? Neznám žádného Raggina. Co chceš?"

"Jsem vod Železný sekery," odpověděl hlas. "Znáš Vala? Toho, co u mne bydlí?"

Maris cítila, jak ji opouští strach a pospíchala otevřít dveře. Muž, co tam stál ve světle hvězd, byl vyzábělý a shrbený, měl zahnutý nos a špinavé vousy, ale najednou ji byl povědomý: výčepník z hostince, kde Val bydlel.

"Co se děje? Stalo se něco?"

"Zavíral jsem a váš přítel ještě nebyl v hostinci. Říkal jsem si, že si asi našel náskou ženskou, u který se vyspí, ale pak jsem ho našel venku, za hostincem. Někdo mu pořádně namlátil."

"Val," řekla S'Rella. Spěchala ke dveřím. "Kde je? Je v pořádku? "

"Je u sebe v pokoji," řekl Raggin. "Vyvlekl jsem ho po schodech a nebylo to nic jednoduchého. Ale pak jsem si vzpomněl, že tu někoho zná, tak jsem si řek, že se poptám. No, a poslali mě k vám. Půjdete se mnou? Já nevím, co s ním mám dělat."

"Hned," řekla Maris naléhavě. "S'Rello, obleč se." Sama si ve spěchu vyhledala oblečení, vklouzla do něj a po chvíli už spěchaly po cestě kolem moře. Maris nesla v ruce svítilnu. V jednom úseku vedla cesta po mořských útesech a jediný chybný krok ve tmě by byl osudný.

Hostinec byl temný, okenice zavřené. Vstupní dveře byly z vnitřní strany zajištěny těžkým dřevěným trámem. Raggin je nechal stát před budovou, zmizel vzadu a dostal se dovnitř dveřmi, kterým říkal "tajná cesta". Když otevřel zevnitř dveře, řekl: „Dobře jsem to tu zavřel, teď se tady potloukají všelijaký typy. Občas mám takový zákazníky, že byste tomu ani nevěřili, letci."

Sotva ho poslouchaly. S'Rella vyběhla nahoru po schodech, do pokoje, kde občas s Valem byla, a Maris přišla hned za ní. S'Rella zapálila svíčku u Valovy postele.

Plápolavé rudé světlo naplnilo malý pokoj a na posteli se pod dekami cosi se zvířecím zakřivením pohnulo.

S'Rella položila svíčku a odhrnula deky.

Valový oči ji našly a zdálo, že ji poznal - levou rukou ji zoufale chytil za paži. Ale když se pokusil promluvit, podařilo se mu vyloudit jenom přidušené bolestivé vzlyky.

Maris se udělalo špatně. Někdo ho surově zmlátil, obličej byla nerozeznatelná masa otoků a modřin. Šrám na jedné tváři ještě krvácel a po celé košili a na čelisti měl zasklou krev. Krvavá měl i ústa, když je otevřel a snažil se promluvit.

"Vale!" křičela S'Rella a plakala. Sáhla mu na čelo, ucukl a pokoušel se něco říct.

Maris přišla blíž. Levou rukou Val křečovitě držel S'Rellu, třásl se. Ale pravá paže mu ležela bezvládně podél těla, vypadalo to špatně, pod sebou měl na prostěradle kaluž krve. Ležel neuvěřitelně zkroucený, sako měl roztrhané, zkrvavené. Klekla si na pravou stranu postele a opatrně se dotkla zraněné paže. Val vykřikl tak hlasitě, že S'Rella vyděšeně odskočila. Teprve pak si Maris všimla zubatého konce kosti, která mu vyčnívala z kůže a ze šatů.

Raggin je pozoroval ode dveří. "Má zlomenou ruku, nesahejte mu na ni," řekl bezmocně. "Když mu na ni sáhnete, tak křičí. Měli jste slyšet ten rambajs, když jsem ho sem vlekl. Myslím, že má zlomenou i nohu, ale to nevím určitě."

Val se uklidnil, ale dech měl přerývaný bolestí. Maris byla už zase na nohou.

"Proč jsi nezavolaš léčitele? " ptala se Raggina naléhavě. "Proč jsi mu nedal něco proti bolestem?"

Raggin ustoupil dozadu, šokován, jako kdyby ho něco takového nikdy nenapadlo. "To jsem tě převez, co? A kdo toho léčitele asi zaplatí? Von teda ne, to je jistý. Nemá na to. Prohlídnul jsem si jeho věci."

Maris začala pěstí a pokusila se ovládnout. "Koukej okamžitě jít pro léčitele," řekla. "A je mi úplně jedno, jestli poběžíš deset mil, uděláš to pěkně rychle. Jestli ne, tak ti přísahám, že promluví s Vládcem a ten ti celý tohle hnízdo zavře." "Letci." Výčepní si odplivl. "Tyranizujete všechny kolem, co? No, dobře, já jdu, ale kdo toho léčitele zaplatí? To chci vědět, von se bude na to ptát taky."

"Sakra, já ho zaplatím," řekla Maris. "Jdi se vycpat, já ho zaplatím. On je letec a jestli mu ty kosti nesrostou správně, jestli mu někdo nepomůže, tak už nikdy létat nebude. Dělej!"

Raggin se na ni naposledy kysele podíval a otočil se ke schodům. Maris šla zpátky k Valově posteli. Skučel a pokoušel se pohnout, ale zdálo se, že každý pohyb je pro něj strašně bolestivý.

"Nemůžeme mu nějak pomoci?" zeptala se S'Rella a podívala se na Maris.

"Ano. Konec konců, tohle je hostinec. Jdi dolů a najdi sklad. Přines dvě láhve nějakého alkoholu. Trochu ho to otupí, nebude tu bolest tolik cítit, než přijde léčitel."

S'Rella přikývla a vydala se ke dveřím. "Co mám přinést?" zeptala se. "Vino?"

"Ne, potřebujeme něco silnějšího. Podívej se po nějakém koňaku. Nebo zkus najít - ten líkér z Poweet, jak jmenuje? - dělají to z obilí a brambor."

S'Rella přikývla a odešla. Za chvíli se vrátila se třemi láhvemi místního koňaku a s neoznačenou láhví, ze které vycházel pronikavý silný zápach. "To je síla," řekla Maris. Ochutnala to, potom poprosila S'Rellu, aby zdvihla Valovi hlavu a malým pramínkem mu tu tekutinu nalévala do úst. Zdálo se, že vydatně spolupracuje, dychtivě polykal to, co mu dávaly.

Když Raggin s léčitelem konečně přišli, za víc než hodinu, Val omdlel. "Tady máte svého léčitele," řekl výčepní. Podíval se na prázdné láhve na podlaze a dodal: "Tohle taky zaplatíte, letče."

Když léčitel zafixoval Valovi paži a nohu - Raggin měl pravdu, byla taky zlomená, i když ne tak komplikovaně jako ruka - a přiložil k nim dlahy a ošetřil

mu oteklý obličej, dal Maris lahvičku s tmavě zelenou tekutinou. "Tohle je lepší než koňak," řekl, "utlumí to bolest a uspí ho to." Odešel a nechal Maris a S'Rellu s Valem o samotě.

"Udělal mu to letec, víd?" zeptala se S'Rella plačtivě, když spolu seděly v zakouřené místnosti osvětlené svíčkou.

"Jedna ruka a jedna noha zlomené a na druhé straně těla nic," řekla Maris rozzlobeně. "Ano, to ukazuje na to, že to byl letec. Nemyslím si, že by některý letec byl schopen tohle udělat sám, ale mám podezření, že si to letec objednal."

Najednou Maris něco napadlo a šla ke hromadě Valová roztrhaného a krví potřísněného šatstva, důkladně je prohledala. "Hmm. To jsem si myslela. Nemá tady nůž. Možná mu ho vzali nebo ho možná měl zrovna v ruce a upustil ho."

"Doufám, že je pořezał, ať už to byl kdokoli," řekla S'Rella. "Myslíš, že to byl Corm? Kvůli tomu, že ho měl Val zítřa připravit o křídla?"

"Dneska," řekla Maris smutně, dívala se k oknu. Na východní obloze bylo vidět první záblesky svítání. "Ale ne, Corm to nebyl. Ne že by nebyl rád, kdyby mohl Vala zničit, ale udělal by to legální cestou, ne takhle. Corm je příliš hrdý na to, aby se uchýlil k výprasku."

"Tak kdo teda?"

Maris zavrtěla hlavou. "To nevím, S'Rello. Určitě někdo nemocný. Možná nějaký Cormův kamarád nebo kamarád Ari. Možná Arak nebo některý z jeho přátel. Val si nadělal spoustu nepřátel."

"Chtěl, abych šla s ním," řekla S'Rella provinile, "ale já místo toho šla navštívit Gartha. Kdybych šla s ním, jak chtěl, tak by se tohle nestalo."

"Kdybys šla s ním," řekla Maris, "tak bys tady asi taky ležela polámaná a v krvi jako on. S'Rello, holčičko, vzpomeň si na ty žluny na našich dveřích. Chtěli nám něco říct. I ty jsi jednokřídla." Podívala se ven na svítání. "A já taky. Možná přišel čas, abych si to připustila. Jsem letec napůl a vždycky budu," usmála se na S'Rellu. "Ale problém je, myslím, v tom, že nevím, na kterou půlku."

S'Rella vypadala zmatená, ale Maris řekla: "Už dost řečí. Do začátku soutěže ti zbývá ještě pár hodin a chci, aby ses pokusila aspoň trochu spát. Musíš dneska vyhrát svoje křídla, nezapomnělas?"

"Nemůžu," protestovala S'Rella. "Ted' ne."

"Právě ted'," řekla Maris. "Ať to Valovi udělal kdokoli, měl by radost, kdyby se dozvěděl, že jsi tak o křídla přišla i ty. To bys chtěla?"

"Ne," řekla S'Rella.

"Tak spi."

Později, když S'Rella spala, se Maris zase podívala oknem ven. Slunce už napolovic vyšlo, na zarudlém kotouči byly skvrny těžkých tmavých mraků. Čekal je hezký větrný den. Dobrý den na létání.

Soutěž už byla v plném proudu, když Maris s S'Rellou dorazily. Zdržely se v hostinci, když Raggin po nich chtěl, aby mu okamžitě zaplatily Valův účet a trvalo strašně dlouho, než ho přesvědčily, že dostane všechno, co mu náleží. Maris ho přinutila, aby jí slíbil, že na Vala dohlédne a nikomu jinému nedovolí vystoupit po schodech nahoru.

Sena byla na svém obvyklém místě u porotců, sledovala, jak první letci létají brankami. Maris poslala S'Rellu, aby se připojila k ostatním Woodwingerům a spěchala nahoru na útes. Seně se ulevilo, když ji uviděla.

"Maris! Bála jsem se, že se něco stalo, nikdo nevěděl, kam jste se poděly. S'Rella a Val jsou s tebou? Už brzy přijdou na řadu. Ted' poletí Sher."

"S'Rella poletí," řekla Maris. Vyprávěla jí o Valovi.

Všechna síla a vitalita jako by učitelku opustily, když poslouchala. Zdravé oko se jí zalilo slzami a s větší tíhou se opřela o svou hůlku a najednou byla strašně stará. "Nechápala jsem," mumlala chabě, "nechápala - ani tu strašnou věc s těmi ptáky, ani pak - nedovedu si představit, kdo takovou věc mohl udělat."

Její obličej měl popelavou barvu. "Pomoz mi, dítě. Musím si sednout."

Maris ji podpírala a vedla ji ke stolu porotců. Shalli soustředěně vzhlédla.

"Je všechno v pořádku?" -

"Ne,," řekla Maris, usadila Senu na židli. "Val dneska nepoletí," pokračovala a pohledem přejížděla obličejem porotců.

"Včera v noci ho někdo přepadl u hostince, kde bydlí, a zlámil ho. Má zlomenou ruku a nohu."

Všichni porotci byli v šoku.

"To je strašné," řekla Shalli. Porotkyně z Východního souostrovní nadávala, zástupce Outer Islands potřásl hlavou a Vládce Skulny vstal. "To je příšerné. Nedovolím, aby se něco takového dělo na mém ostrově. Najdeme toho, kdo to udělal, ať je to kdo chce. Dávám vám svoje slovo."

"Udělal to letec," řekla Maris, "nebo za to někomu zaplatil. Zlomili mu pravou ruku a pravou nohu. Jednokřídly. Rozumíte."

Shalli se zamračila. "Maris, to je příšerná věc, ale žádný letec by takovouhle věc nemohl udělat. A jestli chceš naznačit, že Corm by-"

"Máš nějaký důkaz o tom, že do toho byl zapleten letec?" přerušila ji porotkyně z východu.

"Znám ten hostinec, kde Val Jednokřídly bydlí," řekl Vládce. "Železná sekera, že? To je špatné místo, jsou tam ty nejhorší typy, drsní lidé. Mohl to být kdokoli. Rvačka v opilosti, žárlivý milenec, hádka při hazardu. Na tom místě už byla spousta rvaček."

Maris na něj upřeně zírala. "Nikdy nenajdete toho, kdo to udělal, bez ohledu na to, co tady slibuješ," řekla. "Ale to mě teď nezajímá. Chci Valovi dneska večer přinést jeho křídla."

"Valova křídla?"

"Obávám se," řekla porotkyně z Jižního souostrovní, "že bude muset počkat a zkusit to znovu příští rok. Je mi líto, že byl raněn ve chvíli, kdy už skoro vyhrál."

"Skoro?" Maris se podívala na stůl, našla krabičku, kterou potřebovala, vybrala oblázký a spočítala je. "Devět černých kamenů proti jednomu bílému. To je víc než skoro. Val vyhrál. I kdyby dneska prohrál v poměru pět nula, vyhrál."

"Ne," řekla Shalli tvrdohlavě. "Corm si svou šanci zaslouží. Nedovolím, abys ho podvedla kvůli Jednokřídlemu, i když je mi ho líto. Corm je v brankách dobrý. Možná by vyhrál deset k nule, třeba by získal dva oblázký od každého z nás a pak by mu křídla zůstala."

"Deset nula," řekla Maria. "Nakolik je to pravděpodobné?"

"Je to možné," řekla Shalli.

"To je," ozvala se východní. "Nemůžeme dát vítězství Jednokřídlemu. Nebylo by to spravedlivé vůči Cormovi, který mnoho let létal dobře. Myslím, že budeme muset vyhlásit, že Val křídla nezískal."

Hlavy se pohupovaly nahoru dolů nad stolem, ale Maris se jen usmívala. "Bála jsem se, že budete takhle reagovat."

Položila si ruce vbok a postavila se jim. "Ale Val svoje křídla dostane. Naštěstí tu máme precedens. Včera večer jste o tom rozhodli vy sami, když šlo o S'Rellu a Gartha. Nechme tedy skóre takové, jaké je, a budeme pokračovat. Zavolejte Corma. Za Vala poletím já."

A věděla, že ji nemohou odmítnout.

Maris si vzala křídla a zařadila se mezi soutěžící, byla netrpělivá a čím dál nervóznější. Branky postavili přes noc, devět křehkých dřevěných konstrukcí pevně zasazených do písku tak, že bylo nezbytné provést několik těžkých otoček a složitě manévrovat. První branka hned u útesu letců sestávala ze dvou vysokých tyčí z černého dřeva, každá byla asi tak čtyřicet stop vysoká a byly od sebe vzdáleny přibližně padesát stop, nahoře byl mezi nimi natažen provaz. Letec měl za úkol brankou proletět. Bylo by to 'docela jednoduché, ale další branka byla jen o několik yardů dál, ne v přímé dráze, ale stranou, takže letec musel rychle zabočit, aby jí mohl proletět. A druhá branka byla menší, tyče byly o kousek kratší a o maličko blíže u sebe. Tak to šlo pořád dál až k mělčině, pak se prudce stočily k pevnině, takže bylo nutno křídla rychle natáčet, každá z devíti branek byla vždycky o něco menší než ta předchozí; až k deváté, poslední. To byly dvě tyče sotva osm stop nad povrchem, přesně dvacet jedna stop od sebe. Rozpětí křídel bylo dvacet stop. Nikomu se ještě nepodařilo proletět víc než sedm branek. A ani to nebyl jen tak ledajaký výkon. Dnes byl nejlepší výkon průlet šesti brankami, a to se podařilo fenomenálnímu Laneovi.

Vyzyvatelé v této zkoušce podle tradice letěli jako první; letci byla vyjádřena zdvořilost v tom, že znal výkon svého soupeře a věděl, o co se má snažit. Maris s křídly na zádech sledovala pokusy Woodwingerů.

Sher přímo z útesu proletěla první brankou, těsně pod provazem, prudce zatočila ke druhé brance, ale i dál klesala, moc rychle. Zpanikařila, ale podařilo se jí vyrovnat let tak, že se nedotkla země a najednou začala stoupat, prolétala nad druhou brankou místo skrze ní. Letec, kterého Sher vyzvala, zvládl jenom dvě branky, ale k vítězství mu to stačilo.

Leya bedlivě sledovala Sher a zvolila jinou strategii. Skočila z útesu a zešíroka zakroužila nad pláží, postupně klesala tak, že se jí povedlo proletět první brankou rovně místo sestupem. Otáčet se začala ještě před tím, než se dostala do branky, takže vlastně jednu tyč ladně obletěla a už mířila ke druhé brance. Proletěla i tou druhou, zase začala brzy zatáčet, ale tentokrát byla otočka prudší, náročnější a po větru vzhůru. Leya docela zvládla i třetí branku, ale pak už nedokázala prudce odbočit. Uletěla mírumilovně nad moře, čtvrtou branku minula hodně daleko. Několik diváků jí i tak zatleskalo a jejímu soupeři se podařilo proletět jenom dvě branky, než tvrdě přistál na písku. Takže Leya slavila svůj první triumf, i když to k získání křídel nestačilo.

Hlasatelka ohlásila Damena a Af aká. Oba měli problémy. Damen proletěl brankou příliš rychle a nedokázal vyrovnat včas po průletu druhé branky tak, aby se dostal do třetí. Arak proletěl druhou brankou příliš vysoko. Horním okrajem křídel škrtl o provaz, a tak ztratil rovnováhu a vybočil z kursu. Ale i po těchto potížích se Arakovi podařilo křídla udržet. Kerr se s potížením překvapivě vyrovnal. Napodoboval Leyu, do první branky vletěl už připravený na otočku a druhou

branku zvládl docela snadno. Stejně

jako Leya, i on měl problémy s otáčením nahoru, když se blížil ke třetí brance, ale na rozdíl od ní se mu nepodařilo to zvládnout. Žuchl do písku jen několik yardů od branky a hned se k němu ze všech stran sbíhaly děti zeměplazů, aby mu pomohly složit křídla. Jon z Culhall se pokusil vyhnout se Kerrově osudu tím, že vyletěl do větší výšky, ale proletěl vysoko nad třetí brankou a moc vpravo od ní.

"Corm z Lesser Amberly," oznámila mluvčí. "Val Jednokřídlý, Val ze South Arren." Následovala krátká přestávka.

"Maris z Lesser Amberly, letí jako zástupce Vala, Maris z Lesser Amberly."

Stála na útesu letců, pomocníci ji roztahovali křídla, každou rozpínku fixovali na správné místo. Několik, yardů od ní stál Corm a nechal pomocníky pracovat. Podívala se na něj a jeho oči se setkaly s jejíma, tmavýma a napjatýma očima.

"Maris Jednokřídla," zavolal hořce. "Kvůli tomuhle jsi přijela? Jsem rád, že se toho nedožil Russ."

"Russ by byl hrdý," odbyla ho, zlobila se a věděla, že Corm ji chtěl rozčilit. Hněv s sebou nesl nesoustředěnost a to byla jeho jediná naděje. Před sedmi lety by ho při letu porazila v mnohem tvrdší soutěži. Byla přesvědčená o tom, že i dnes poletí lip. Dokonalost, ovládání, reflexy, cit pro vítr. To všechno bylo třeba. A ona toho všeho měla vrchovatě. Její křídla byla široká a pevná, kov jemné bzučel ve větru a ona byla naprosto klidná a jistá sama sebou. Vyšla nahoru, chytla se rukojetí, běžela, skočila a plachtila. Letěla nahoru, pořád výš a výš a z čiré radosti udělala přemet a pak klesala, klouzala pořád níž, osedlala si vítr a měnila kurs v malých spirálách a náklonech, rovnala si úhel vstupu do branky. Prudce zabočila a otočila se, když prolétala první brankou, její křídla malovala stříbrnou čáru od horního bodu jedné tyče k dolnímu okraji druhé, ale elegantně to vyrovnala a nahnula se na opačnou stranu, aby se dostala ke druhé brance a proletěla ji plynule. Byl v tom cit, byla v tom láska, ne myšlení. Byl to instinkt a reflex a znalost větru. Maris byla vítr. Dál byla třetí branka, složitá otočka po větru nahoru, ale proletěla snadno, rychle, čistě, potom udělala looping nad vodou, aby vyrovnala úhel na čtvrtou branku a i tu se jí podařilo proletět. Při páté brance byla široká pomalá otočka dolů po větru a šestá byla skoro přímo rovně, vůbec to nebyl nijak těžký úhel, ale byla malá, takže trochu klesla a maličko zavádila o písek, křídla měla napjatá a diváci vykřikovali a jásali.

Za okamžik bylo po všem.

Ve chvíli, kdy se před ní vynořila šestá branka, dostala se do propadla, náhle se tam objevil studený tah směrem dolů, který tam vůbec neměl co dělat. Strčil do ní, chňapnul ji. Sice jenom na chvíli, ale stačilo to k tomu, aby její křídla škrtla o písek, pak nohama dělala čáru v mokřém písku a drncavě klouzala, až definitivně dokodrcala a zastavila se ve stínu branky.

Malá blondátá holčička přiběhla a pomáhala jí na nohy, začala jí skládat křídla. Maris stála bez dechu a byla strašně veselá. Takže pět, bylo jich pět. Nebyl to sice nejlepší výkon toho dne, ale bylo to dobré, stačilo to. Corm s Valem měl takový poměr oblázků, že ji nedokáže porazit. Musel by ji pokořit, úplně rozdrtit, aby získal po dvou oblázcích od každého porotce. A to se mu určitě nepodaří.

On sám to také věděl. Byl sklíčený jejím výkonem, dokonce ani nepřišel blíž. Skončil u čtvrté branky, bylo to rozhodující vítězství pro ni, pro Vala. Byla v radostné náladě a kráčela přes pláž se složenými křídly na zádech. Hlas mluvčí se nesl dolů po pláži. S'Rella stála na srázu, slunce se od jejích křídel třpytivě odráželo. Za ní uviděla Maris štíhlou a pružnou černovlasou Jirel ze Skulny.

S'Rella skočila a Maris se zastavila, aby se mohla dívat, srdcem letěla s ní a doufala. S'Rella zatáčela a kroužila, pohybovala se trochu lině, ne tak svižně, jak ji to Maris učila. Elegantně klouzala dolů, stejně jako to dělali Leya a Kerr. První brankou, otočení, naklonění, zakroužení do opačného směru - Maris cítila, že se jí na chvíli zastavil dech - a druhou brankou a teď hodně ostře nahoru, čistá zapíchnutá otočka jako by samotný vítr změnil svůj směr na její pokyn, a třetí brankou. Pořád ovládala let a další složitá otočka, proletěla čtvrtou brankou - lidé vstávali a jásali - pátá branka byla pro ni stejně snadná jako pro Maris a dál se přibližovala k šesté, tu už Maris neproletěla. Křídla se jí maličko naklonila, ale pak je vyrovnala a dostala se výš, než se to podařilo Maris, propadlo jí zacloumalo, ale neuzemnilo ji a potom proletěla i šestou branku - všichni křičeli - pro sedmou branku byl nezbytný mírný naklon v pravém úhlu. S'Rella si poradila i s tím a blížila se k osmé - a osmá byla moc úzká, tyče byly strašně blízko sebe a S'Rella nevletěla doprostřed. Levým křídlem s cvaknutím zavádila o tyč a rozpínka křídla se rozbila, tyč praskla.

S'Rella se rozplácla na zemi.

A Maris byla jednou z mnoha lidí, co se k ní rozběhli.

Když doběhla až k ní, S'Rella seděla, smála se a zhluboka dýchala. Obklopovali ji zeměplazi, kteří na ni křičeli, nadšeně jí blahopřáli. Děti se tlačily, aby si sáhly na její křídla. Ale S'Rella, celá zrudlá v obličejí, se nemohla přestat smát.

Maris se prodrala davem směrem k ní a sevřela ji v náručí. Celou dobu se S'Rella chichotala. "Jsi v pořádku?" zeptala se Maris, odstrčila ji od sebe. S'Rella divoce přikývla, pořád se chichotala. "Tak co..."

S'Rella ukázala na křídlo, které vrazilo do branky. Látky, prakticky nezníčitelná, zůstala nepoškozená, ale podpěrná rozpínka se rozbila. "To se dá snadno spravit," řekla Maris, když si to prohlédla. "To není problém."

"Ty to nevidíš?" zeptala se S'Rella a vyskočila. Právě křídlo se trhavě pohybovalo, napjaté a s vibracemi, ale levé viselo zplihle, stříbrná látka se táhla po písku.

Maris se podívala a začala se smát. "Jednokřídla," řekla bezmocně a znovu si padly do náruče a smály se.

"Jirel ti neudělala hanbu," řekla Maris ten večer.

Garthovi, když spolu seděli u něj u ohně. Už vstal z postele, vypadal lip a zase už pil pivo. "Byla to obdivuhodná náhradnice, proletěla pěti brankami stejně jako já. Ale pět není sedm, samozřejmě. A nestačilo to. Dokonce ani Vládce nedělal potíže."

"To je dobře," řekl Garth. "S'Helia si svoje křídla zaslouží. Já mám S'Rellu rád. Řekni jí, aby se na mě taky přišla podívat."

Maris se usmála. "Vyřídím ji to," řekla. "Bylo jí líto, že dneska nemohla přijít, ale chtěla jít rovnou za Valem. Já se tam půjdu podívat cestou od tebe. Nemám z toho radost, ale..." Povzddechla si.

Garth se zhluboka napil piva a dlouho se upřeně díval do ohně. "Je mi líto Corma," řekl. "Nikdy jsem ho neměl rád, ale lítat umí."

"Nedělej si s tím starosti," řekla Maris. "Je zatrp-klý, ale dostane se z toho. Shalli je těhotná a brzy už nebude moci létat, takže Corm dostane na pár měsíců její křídla a jak ho znám, vymění si, že je bude používat i po narození dítěte. Příští rok může někoho vyzvat. Ale Val to stejně nebude. Na to je Corm moc chytrý. Řekla bych, že vyzve někoho jako Jona z Culhall."

"No," řekl Garth. Jestli mě ty sakramentský léčitelé dají do kupy, tak můžu Jona vyzvat já."

"Příští rok ho bude chtít vyzvat asi víc lidí," souhlasila s ním Maris. "I Kerr na něm chce zkusit svoje štěstí, i když pochybuji, že mu Sena bude ručit, dokud nevyspěje. Příští rok bude mít větší možnost výběru. S dvojitým vítězstvím S'Relly a Vala bude najednou zase Woodwings prospívat. Brzy bude mít tolik studentů, že nebude vědět, co dřív," zasmála se Maris. "Ty a Corm jste stejně nebyli jedini letci, kteří byli připoutáni k zemi. Bari z Poweet přišla o svoje křídla při výzvě od někoho mimo rodinu a Big Haru porazila její vlastní dcera."

"Hejno ex-letců," zamumlal Garth.

"A spousta jednokřídlých," dodala Maris s úsměvem. "Svět se mění, Garthe. Kdysi jsme měli jenom letce a zeměplazy."

"Jo," řekl Garth a napil se piva. "Ty jsi pak všechno zamotala. Takže teď máme létající zeměplazy a letce připoutané k zemi. Kam to povede?"

"To nevím," řekla Maris. Vstala. "Zůstala bych u tebe, ale už musím jít. Chci mluvit s Valem a strašně dlouho jsem nebyla na Amberly. A když je teď Shalli těhotná a Corm zůstal bez křídel, tak to mě Vládce ulétá k smrti. Ale najdu si čas, abych tě navštívila, to ti slibuju."

"Jo." Usmál se na ni. "Tak dobře doleť." Když odešla, zavolal na Riesu, aby mu přinesla další pivo.

Val ležel v posteli; hlavu měl zdviženou jen tak, aby mohl jíst, jedl polévku lžící, kterou držel v levé ruce. S'Rella u něj seděla a držela mu misku. Oba vzhledli, když Maris vstoupila. Valovi se roztřásla ruka, horkou polévku si vylil na obnažený hrudník. Zaklel a S'Rella ho utírala.

"Vale," řekla Maris vyrovnaně a kývla na něj. Na podlahu ke dveřím složila křídla, která dříve patřila Cormovi z Lesser Amberly. "Tvoje křídla."

Otoky tváře mu už trochu opadly, takže Val zase začal vypadat jako Val, i když jeho zdvihnutý ret mu tvořil netypický úšklebek. "S'Rella mi řekla, co jsi udělala," řekl s potížením. "Řek bych, že si teď myslíš, že ti mám poděkovat."

Maris složila křídla a čekala.

"Tohle mi udělali tvoji přátelé letci, víš?" řekl. "Jestli mi ty kosti srostou křivě, tak nikdy ty proklatý křídla, co jsi pro mě získala, neobleču. A i když mi to sroste normálně, už nebudu tak dobrý jako dřív."

"Já vím," řekla Maris, "a je mi to líto. Ale ten, kdo ti to udělal, nebyl můj přítel, Vale. Všichni letci nejsou moji přátelé. A všichni nejsou tvoji nepřátelé."

"Na tom večírku jsi to viděla," řekl Val.

Maris přikývla. "Nebude to lehké a většina toho břemene je na tobě. Odmítej je, jestli chceš, nenávid' je všechny. Nebo vyhledej ty, kteří by to měli vědět. Záleží to na tobě."

"Já ti řeknu, koho vyhledám," řekl Val. "Najdu ty, co mi tohle udělali a pak toho, kdo si je najal."

"Ano," řekla Maris. "A dál?"

"S'Rella našla můj nůž," řekl Val prostě. "Včera večer jsem ho hodil do houští. Ale jednoho z nich jsem řízl, takže podle jizvy ho poznám."

"Kam půjdeš, až se uzdravíš?" zeptala se Maris.

Val vypadal trochu zaskočeně tou náhlou změnou tématu hovoru. "Pomýšlel jsem na Seatooth. Slyšel jsem, že Vládce tam moc chce mít letce. Ale S'Rella mi říkala, že má zájem i Vládce Skulny. Promluvím s oběma a uvidím, co mi kdo nabídne."

"Val ze Seatooth," řekla Maris. "To zní hezky."

"Vždycky Jednokřídlý," řekl. "Možná i pro tebe."

"Letec napůl," souhlasila s ním. "My oba. Ale na kterou půlku? Vale, můžeš to zařídit tak, aby se Vládci ucházeli o tvoje služby. Letci tebou budou kvůli tomu opovrhovat a možná někteří mladší tě budou chtít napodobit a to bych viděla velmi nerada. A ten nůž od svého otce můžeš mít u sebe, i když tím porušuješ jeden z nejstarších a nejmoudřejších zákonů letců. Je to drobnost, tradice, a letci tebou zase budou opovrhovat, ale nikdo nic neudělá. Ale teď ti říkám, jestli najdeš ty, kdo tě nechali zbít a zabiješ je tímž nožem, tak potom už Jednokřídlý nebudeš. Letci tě vyobcují a vezmou ti křídla a žádný Vládce tě na svém ostrově nepřijme, i kdyby letce potřeboval sebevíc."

"Ty chceš, abych na to zapomněl," řekl Val. "Abych zapomněl na tohle?"

"Ne. Najdi je a předej je Vládci nebo s volej soud letců. Ať o křídla, domov a život přijde tvůj nepřítel, ne ty. Je to tak špatná alternativa?"

Val se znetvořeně usmál a Maris si všimla, že mu chybí zuby.

"Ne," řekl. "Docela se mi to líbí."

"Záleží na tobě. Nějakou dobu ještě nebudeš létat a máš dost času všechno si promyslet. Myslím, že jsi dost inteligentní na to, abys ten čas odpovídajícím způsobem využil." Podívala se na S'Rellu. "Musím se vrátit na Lesser Amberly. Jestli máš namířeno na Jižní souostroví, máš to cestou. Chceš letět se mnou a zůstat u mě jeden den?"

S'Rella dychtivě přikývla. "Ano, chtěla bych - totiž, jestli Val bude v pořádku."

"Letci mají neomezené možnosti," řekl Val, "Když Ragginovi slíbím dost peněz, bude o mě pečovat líp než vlastní máma."

„No, tak já poletím," řekla S'Rella. "Ale ještě se uvidíme, Vale, že jo? Oba teď máme křídla."

"Ano," řekl Val. "Let' se svými křídly, já se budu na svoje dívat."

S'Rella ho políbila a přešla místností k Maris. Vycházely ze dveří.

"Maris!" zavolal ostře Val.

Otočila se, uviděla, jak neohrabaně šmátrá levou rukou za hlavu, pod polštář - a s hrozivou rychlostí mu z ní něco vyletělo. Dlouhá čepel prořízla vzduch a zabodla se do rámu dveří ani ne stopu od Marisiny hlavy. Ten nůž byl ze zdobeného obsidiánu, lesklý, černý a ostrý, ale nepružný. Jak narazil, rozbil se.

Maris musela vypadat vyděšeně, Val se smál.

"Nikdy mému tátovi nepatřil. Můj táta nikdy nic neměl. Ukradl jsem ho Arakovi." Jejich pohledy se setkaly a Val se bolestně zasmál. "Zbav mě toho, jo, Jednokřídla?"

Maris se usmála a sklonila se, aby sebrala rozbité kousky nože.

ČÁST TŘETÍ

Pád

V jediné minutě zestárla. Když Maris odcházela od Vládce Thayos, byla ještě mladá. Z jeho kamenité pevnosti pro hosty se vydala podzemní cestou k moři, byl to vlhký, temný tupěl vyhloubený do hory. Šla rychle, v ruce nesla pochodeň a na zádech měla složená křídla, kolem byla slyšet ozvěna a pomalé odkapávání vody. Na zemi v tunelu byly louže a boty jí nasákly vodou. Maris už chtěla být odtud pryč.

Na vzdálené straně hory se však vynořila až za soumraku. Podívala se na oblohu. Byla kalná a hrozivě rudá, fialový odstín byl tak tmavý, že byl skoro černý. Byla to barva ošklivé modřiny, plné krve a bolesti. Vítr byl studený a bouřlivý. Maris mohla přímo ochutnat zuřivost, která se už už chystala vybuchnout, viděla ji v oblacích. Stála na úpatí časem sešlapaných schodů, které vedly nahoru na mořský útes, a na chvíli zauvažovala o tom, jestli se nemá vrátit, strávit noc v chatě a odložit let na svítání.

Představa té dlouhé cesty zpátky tunelem ji vystrašila a tohle místo se jí nijak nezamlouvalo. Thayos na ni působil jako tmavá a hořká země a jeho Vládce byl krutý, svou brutalitu jen stěží skrýval za zdvořilost, která se vyžadovala při hovoru Vládce s letcem. Á/zkaz, který měla od něho předat, na ní těžce visel.

Slova byla plná zloby, lačnosti, plná hrozby války a Maris už chtěla všechno předat a zapomenout, osvobodit se od toho břemene co možná nejdříve.

Uhasila pochodeň a vydala se vzhůru po schodech, stoupala zlehka dlouhými netrpělivými kroky. V obličeji měla vrásky a vlasy prošeďivé, ale pořád byla půvabná a silná, jako když jí bylo dvacet.

Na místě, kde schody ústily na širokou kamennou platformu nad mořem, rozložila Maris křídla. Vítr se do nich opřel a škubl s nimi hned, jak zaklapla poslední rozpinku. Rudé bouřkové šero dávalo stříbrnému kovu temný odstín a paprsky zapadajícího slunce na něm zanechávaly červené stříkance, jako by to byly čerstvé rány s krví prýstící zevnitř. Maris spěchala. Chtěla se dostat před bouřku, využít ji, aby nabrala rychlost. Přitáhla si kolem sebe smyčky, naposledy zkontrolovala křídla, dlaněmi uchopila známé rukojeti. Dva rychlé kroky a skočila z útesu jako už nesčíslněkrát. Vítr byl její dávný a věrný milenec. Položila se mu do náruče a letěla.

Na horizontu zahlédla na východní obloze blesk, trojklanný, co svítil hodně dlouho. Potom vítr polevil a ona padala, nakláněla se a otáčela, hledala silnější vzduchový proud, až ji zasáhla bouřka, najednou jako prasknutím biče. Vítr vyrazil odnikud s příšernou silou a jak se na něm pokoušela jet, měnil směr. Potom podruhé, potom potřetí. Déšť ji bičoval obličej, blesky ji oslepovaly a v uších cítila bušení.

Bouřka ji odstrčila zpátky, pak otočila vzhůru nohama, jako by byla jenom hračka. Neměla možnost volby, měla šanci jako list ve vichřici. Bouřka ji zasypávala ranami, až jí bylo špatně a měla závrať a věděla, že padá. Když se podívala přes rameno, viděla, jak se k ní rychle přibližuje hora, strmá stěna kluzkého, mokrého kamene. Snažila se uniknout, ale povedlo se jí jen se v divokém objetí větru otočit. Levým křídlem zavadila o skálu, to se rozlámalo a Maris létala ze strany na stranu, křičela, levé křídlo jí zplihle viselo podél těla. I když se pokoušela letět s jedním křídlem, bylo jí jasné, že je to k ničemu. Déšť ji oslepoval. Bouřka ji svírala ve svých krvelačných spárech a Marisina poslední uvědomělá myšlenka byla, že tohle je smrt.

Moře ji vzalo, zkrotilo a pak vyplivlo. Našli ji druhý den navečer, byla celá polámaná a v bezvědomí, ale živá. Ležela na skalnaté pláži tři míle od útesu letců na Thayos.

Když se po několika dnech probírala, byla stará.

První týden byla sotva napůl při vědomí a teprve později se začala vzpamatovávat. Bolest, ať se snažila pohnout nebo ne; bdění a spánek. Většinu času prospala a její sny byly realistické jako neustávající bolest. Procházela dlouhými podzemními tunely, tak dlouho, až ji strašně bolely nohy, ale nikdy nenalezla schody, které by ji vyvedly k nebi.

Padala bezvětrím nekonečně dlouho, síla a um jí byly na obloze bez větru k ničemu. Stála před stovkami lidí při jednání Rady a hádala se, ale mluvila nesrozumitelně a příliš tiše a ti, co tam byli, ji neposlouchali. Bylo jí horko, příšerné horko a nemohla se ani hnout. Někdo jí vzal křídla a svázal nohy i ruce. Strašně moc se pokoušela pohnout se a mluvit.

Musela někam letět s naléhavým vzkazem. Nemohla se hýbat, nemohla promluvit, nevěděla, jestli jí po tvářích stékají slzy nebo déšť. Někdo jí otřel obličej a dal jí napít něčeho hustého a hořkého.

V jakémsi okamžiku Marie věděla, že leží ve velké posteli, nedaleko je krb, ve kterém nepřetržitě plápolá oheň, a že je přikrytá silnou vrstvou kožešin a přikrývek. Bylo jí Vedro, hrozná vedro a hrozně se snažila ty deky shodit, ale nešlo to. Zdálo se, že v pokoji jsou lidé, přicházejí a odcházejí. Některé z nich poznávala - byli to její přátelé - ale přestože je prosila, aby z ní ty deky sundali, nikdy jí nevyhověli. Vypadalo to, že ji neslyší, ale často si sedali k nohám postele a

mluvili na ni. Mluvili o věcech, které se už udaly, jako by se děly právě teď, to ji mátklo. Ale mátklo ji všechno a byla ráda, že vidí kolem sebe přátele.

Přišel Coll, zpíval svoje písničky a Barrion přišel s ním, Barrion se širokým úsměvem a hlubokým hřmícím hlasem. Stará, zmrzačená Sena seděla na kraji postele a neřekla nic. Jednou se objevil Raven, byl celý v černém a vypadal směle a krásně, až ji srdce bolelo, jak ho znovu nevyslovitelně milovala. Garth jí přinesl horký kouřící kivas, pak jí vyprávěl vtipy, takže se smála a zapomněla pít. Ve dveřích stál Val Jednokřídlý, díval se, s chladným výrazem v obličeji jako vždy. S'Rella, její drahá přítelkyně, přicházela často, povídala o starých časech. A Dorrel, její první láska a doposud důvěrný přítel, se znovu a znovu vracel, jeho přítomnost jí v bolesti a zmatku hodně pomáhala. Přicházeli i ostatní: její staré lásky, o kterých nepředpokládala, že je ještě někdy uvidí. Ti všichni se před ní znovu objevovali, hovořili, obhajovali se, obviňovali ji a pak mizeli, aniž by jí odpověděli na její otázky. Byl tam baculatý blondatý T'mar, nosil jí dárky, co sám vytesal z kamene, a zpěvák Halland, silný, s černými vousy, vypadal přesně tak, jako když spolu žili na Lesser Amberly. Pak si vzpomněla, že se ztratil na moři a plakala a slzy odplavily jeho obraz.

Přicházel ještě další návštěvník. Maris toho muže neznala a přesto to pro ni nebyl cizinec. Zнала dotek jeho něžných, jistých rukou a hlas, který téměř zpevně vyslovoval její jméno. Na rozdíl od všech ostatních návštěvníků tenhle přicházel blízko k ní a zvedal jí hlavu a krmil ji horkými mléčnými polévkami a dával jí pít aromatický čaj a hustý hořký nápoj, po kterém se jí chtělo spát. Nepřemýšlela o tom, jak a kdy se s ním seznámila, ale byla ráda, že ho vidí. Byl hubený a malý, ale pevný. Bledou kůži měl napjatou přes kosti a v obličeji měl skvrny, jako mívají staří lidé. Z vysokého čela mu rostly jemné bílé vlasy. Oči pod nápadným vystouplým obočím uložené v drobných vráskách byly jasné modré. Ale přestože přicházel tak často a znal ji, nemohla si vzpomenout na jeho jméno.

Jednou, když u ní stál a díval se na ni, přemohla Maris polospánek a řekla mu, jaké je jí vedro, a poprosila ho, aby z ní sundal přikrývky.

Zavrtěl hlavou.

"Máš horečku," řekl. "V pokoji je mrazivo a ty jsi hodně nemocná. Musíš zůstat v teple pod těmi přikrývkami."

Byla překvapená tím, že jí ten přízrak konečně odpověděl, a strašně se snažila sednout si, aby se na něj mohla lépe podívat. Tělo reagovalo pomalu a strašlivá bolest jí prudce projela celou levou polovinou těla.

"Klid," řekl ten muž. Studené prsty jí položil na čelo., "Napřed ti musí srůst kosti, pak se budeš moci pohybovat. Na, vypij tohle." Zdvihl jí hlavu a ke rtům jí přitiskl hladký, silný okraj šálku. Ucítla tu známou hořkost, poslušně polkla. Napětí a bolest z ní vyprchaly, hlava jí klesla zpátky na polštář.

"Spi a nedělej si starosti," řekl ten muž.

S obtížemi se jí podařilo vyslovit: "Kdo...?"

"Jmenuji se Evan," řekl. "Jsem léčitel. Pečuji o tebe už několik týdnů. Uzdravuješ se, ale pořád jsi ještě slabá. Teď musíš spát a nabrat sílu."

"Týdny." To slovo jí vyděsilo. Musí být asi strašně nemocná, ošklivě zraněná, když je už několik týdnů v domě léčitele. "Kd- kde?"

Položil jí na ústa silné prsty, aby ji utišil.

"Na Thayos. A už se neptej. Všechno ti řeknu později, až budeš mít víc sil. Teď spi. Nech tělo, ať se hojí samo."

Maris přestala bojovat s blížícím se spánkem. Řekl jí, že se uzdravuje a že musí zase nabrat sílu. Jak usínala, přála si jenom, aby už neměla sen o tom krátkém, strašlivém letu bouřkou a o tom úděsném tlaku, který jí drtí tělo.

Když se později vzbudila, byl celý svět ponořený do tmy, jenom, mdlé světlo žhavých uhlíků z krbu kreslilo stíny. Hned, jak se pohnula, přišel Evan. Prohrábl oheň, sáhl jí na čelo a potom si zlehka sedl na postel.

"Už nemáš horečku," řekl jí, "ale ještě nejsi úplně v pořádku. Vím, že by ses chtěla pohybovat, bude těžké zůstat v klidu. Ale musíš. Pořád jsi ještě slabá a tvoje tělo se bude hojit lín, když ho nebudeš zatěžovat. Jestli nevydržíš v klidu, budu ti muset dát tesis."

"Tesis?" Její hlas jí samotné zněl divně. Odkáslala si, pokoušela se vyčistit si krk.

"Ten hořký nápoj, co uklidňuje tělo i mysl, přináší spánek a odpočinek a tlumí bolest. Je to moc dobrý nápoj, plný léčiv, ale když se užívá moc, stane se z něj jed. Dával jsem ti ho víc, než jsem chtěl, abych tě udržel v klidu. Fyzické znehybnění ti vadilo - natloukla sis a snažila jsi se osvobodit. Nenechala bys zlomeniny, aby se zcelily. Když jsi vypila tesis, tak jsi klidně usnula hojivým bezbolestným spánkem, který jsi nutně potřebovala. Ale už ti ho dávat nechci. Bude tě to bolet, ale myslím, že to vydržíš. Kdyby to nešlo, tak ti ho zase dám. Rozumíš mi, Maris?"

Dívala se do jeho jasných modrých očí.

"Ano," řekla. "Rozumím. Pokusím se být v klidu. Připomínej mi to."

Usmál se. Jeho obličej byl najednou mladý; "Připomenu," řekl. "Jsi zvyklá na aktivní život, na pohyb, pořád chodit a něco dělat. Ale nemůžeš si nikam dojít pro sílu - na tu musíš počkat, tady musíš ležet co možná nejtrpělivěji."

Maris chtěla přikývnout hlavou, ale v celé levé polovině těla ucítla silnou tupou bolest. "Nikdy jsem nebyla trpělivá," řekla.

"Ne, ale slyšel jsem, že jsi silná. Použij tu sílu k tomu, abys zůstala v klidu a možná se uzdravíš."

"Musíš mi říct pravdu," řekla Maris. Dívala se mu do obličeje, pokoušela se přečíst si z něj odpověď. Měla takový strach, jako by jí tělem protékal studený jed. Strašně moc chtěla mít tolik síly, aby si dokázala sednout a ovládat ruce a nohy.

"Řeknu ti, co vím."

Hrdlo se jí strachem svíralo a skoro nemohla promluvit. Slova jenom šeptala. "Jak ... jak moc jsem se zranila?" Zavřela oči, bála se teď číst z jeho obličeje.

"Byla jsi strašně potlučená, ale živá." Poplácal ji po tváři a ona zase otevřela oči. "Při pádu jsi si zlomila obě nohy, levou na čtyřech místech. Zafixoval jsem je a vypadá to, že se dobře hojí - ne tak rychle jako kdybys byla mladší, ale

doufám, že až budeš chodit, kulhat nebudeš. Levou ruku jsi měla roztržštěnou, kost ti vyčnívala z masa. Myslel jsem, že ti ji budu muset amputovat. Ale neudělal jsem to." Přitiskl jí prsty na rty a spojil je - bylo to jako polibek.

"Očistil jsem ti to a použil jsem výtažek z ohnivé květiny a dalších bylin. Dlouhou dobu budeš cítit ztuhlost, ale domnívám se, že nerv nebyl poškozen, takže myslím, že časem, pokud budeš cvičit, bude zase tvoje levá paže dost silná a zase ji budeš moci normálně používat. Když jsi spadla, zlomila sis dvě žebra a uhodila jsi se do hlavy o skálu. Tři dny, když jsi byla v mé péči, jsi byla v bezvědomí 7 nevěděl jsem, jestli se mi ještě vůbec podaří někdy tě k vědomí přivést." "Jenom tři zlomené končetiny," řekla Maris. "Na-, konec to bylo vcelku hladké přistání." Pak se zamračila. "Ten vzkaz..."

Evan přikývl. "V deliriu jsi ho opakovala pořád dokola jako žalm, byla jsi rozhodnutá ho předat. Ale nemusíš si dělat starosti. Informovali jsme Vládce o tvé nehodě a teď už vzkaz Vládci Thrane poslal po jiném letci."

"Samozřejmě," mumlala Maris. Pocítila, že se zbavila břemene, o kterém nikdy nevěděla.

"Takový důležitý vzkaz," řekl Evan. hořce. "To nemohlo počkat na slušnější počasí. Kvůli tomu vzkazu jsi letěla do bouřky, zranila ses. Mohla to být i tvoje smrt. Válka zatím ještě nepropukla, ale už začali bojovat, neváží si lidských životů."

Jeho hořkost ji deprimovala dokonce ještě víc než to, co o válce říkal, a to ji trochu zmátlo, "Evane," řekla jemně, "dobu letu si volí letec. Vládci nad námi nemají žádnou moc, ať je válka nebo ne. To já chtěla co nejdřív odletět z vašeho ponurého malého ostrova, proto jsem se vydala na cestu bez ohledu na počasí."

"A teď se ten náš malý ponurý ostrov stal tvým dočasným domovem."

"Na jak dlouho?" zeptala se. "Za jak dlouho budu zase moci létat?"

Podíval se na ni a neodpověděl.

Maris se najednou začala obávat nejhoršího. "Moje křídla!" Snažila se vstát. "Ztratila jsem je?"

Evan jednal rychle. "Klid!" Jeho modré oči vzplanuly.

"Já zapomněla," zašeptala. "Budu v klidu." Celé její tělo se bolestivě chvělo, reagovalo na tu malou námahu. "Prosím ... moje křídla?"

"Mám je," řekl. Zavrtěl hlavou. "Letci. Měl bych to už vědět - léčil jsem přece i jiné letce. Měl jsem je snad pověsit nad postel, abys je viděla jako to rieprvnější, když ses probírala. Vládce si je chtěl vzít, aby je dal, opravit, ale já trval na tom, že si je nechám. Přinesu ti je." Zmizel ve vedlejší místnosti. Za několik minut se vrátil, nesl v náručí její křídla.

Byla rozbitá a polámaná a nebyla správně složená. Kovová látka na křídlech byla prakticky nezničitelná, ale podpurné rozpinky byly z obyčejného kovu a Maris viděla, že některé jsou roztržštěné, další zohýbané do groteskních patvarů. Jasně stříbro bylo potažené špinou a pokryté černými skvrnami. V nejistém Evanově náručí vypadala jako beznadějná ruina.

Ale Maris věděla něco víc. Nebyla ztracena v moři. Bylo možné je opravit. Srdce se jí vznášelo, když je zase viděla.

Znamenala pro ni život, zase bude létat.

"Děkuji," řekla Evanovi. Zkoušela neplakat. Evan zavěsil křídla na zeď v nohách postele tak, aby na ně Maris viděla. Pak se k ní otočil.

"Oprava tvého těla bude trvat déle než oprava křidel," řekl. "Mnohem déle, než by sis přála. Nebude to otázka týdnů, ale měsíců, mnoha měsíců a ani potom ti nemůžu nic slíbit. Kosti máš polámané, svaly potřhané - ve tvém věku už asi nenabudeš té síly, kterou jsi měla předtím. Budeš zase chodit, ale co se týká létání -"

"Budu létat. Nohy a žebra a ruka se zahojí," řekla Maris tiše.

"Ano, pokud jim na to dáš dost času, doufám, že se zahojí. Ale možná to nebude stačit." Přišel k ní blíž a ona v jeho obličejí uviděla soustředění. "Zranění hlavy - mohlo ovlivnit třeba tvůj zrak, cit pro rovnováhu."

"Přestaň," řekla Maris. "Prosím." Z očí jí tekly slzy.

"Je moc brzy," řekl Evan. "Promiň." Poplácal ji po tvářích, utřel jí slzy. "Potřebuješ si odpočinout a doufat, ne, si dělat starosti. Potřebuješ čas, abys zesílila. Zase si vezmeš křídla, ale ne dřív, dokud na to nebudeš úplně připravená - dokud ti já neřeknu, že už můžeš."

"Zeměplaz léčitel - a bude říkat letci, kdy má létat," mumlala Maris posměšně a byla zachmuřená.

I když to Maris nějak vydržela, období nuceného klidu se jí nijak zvlášť nezamlouvalo. Jak dny mijely, byla pořád déle vzhůru a byla neposednější. Evan u ní strávil spoustu času, laskavě ji přemlouval, aby jedla, pořád ji napomínal, aby ležela klidně a mluvil s ní, pořád s ní mluvil, aby její neposednou mysl něčím zaměstnal, když její tělo muselo zůstat v klidu.

A Eyan dokázal, že je talentovaný vypravěč. V životě se pokládal spíš za diváka než účastníka, měl nezaujaté názory a vnímal podrobnosti. Často Maris ro, zesmál, přiměl ji k přemýšlení a dokonce se mu občas podařilo, že na chvíli zapomněla; že je připoutaná na lůžko a že má polámané tělo.

Napřed jí Evan vyprávěl příběhy o společnosti na Thayos, jeho popisy byly tak živé, že skoro ty lidi viděla před sebou, časem začal vyprávět o sobě, bylo to jakoby na oplátku za všechno, co na sebe prozradila v deliriu.

Narodil se před šedesáti lety v hlubokých lesích Thayos, na ostrově na severním okraji Východního souostroví. Jeho rodiče byli lesní dělníci.

V lese bydlely i jiné rodiny, byly tam děti, se kterými si hrál, ale od raného dětství byl Evan raději sám. Rád se schovával v podrostu a pozoroval plaché, hnědé kutalky hrabavé; hledal místa, kde nejkrásněji voněly květiny a rostly nejchutnější kořínky. Rád sedával na malé mýtině a starým chlebem krmil ptáky; zobali mu z ruky.

Když bylo Evanovi šestnáct, zamiloval se do porodní báby. Jmenovala se Jáni, byla to malá osmahlá žena, měla pohotový a ostrý jazyk. Aby s ní mohl být pořád, stal se jejím pomocníkem. Nejdřív se zdálo, že ji jeho zájem jen pobavil, ale brzy ho přijala a Evan, jehož zájem přerostl v lásku, se od ní mnohému naučil.

V předvečer jejího odchodu se jí přiznal ke své lásce. Nemohla zůstat, nemohla ho vzít s sebou - ani jako milence, ani

jako přítele, dokonce ani jako asistenta, i když připouštěla, že se hodně naučil a byl šikovný. Vždycky cestovala sama, v tom byl ten problém.

Když Jání odešla, pokračoval Evan dál v léčitelské praxi. Protože nejbližší léčitel byl ve vesnici Thossi, což byl den cesty lesem, byl záhy velmi vyhledávaný. Nakonec se sám v Thossi vyučil léčitelem. Měl možnost studovat na koleji léčitelů, ale to by musel absolvovat cestu po moři a představa nebezpečných vod ho děsila jako nic jiného.

Když se naučil všechno, co se naučit mohl, vrátil se zpátky do lesa, tam žil a pracoval. I když se nikdy neoženil, nežil vždycky sám. Ženy ho vyhledávaly - vdané hledaly nenáročného milence, několik tulaček s ním žilo pár dní nebo měsíců, a přicházely i pacientky, které u něj zůstávaly tak dlouho, dokud jejich vášeň nevyléčil.

Maris naslouchala jeho jemnému měkkému hlasu a dívala se mu do obličeje tolik hodin, že ho znala tak podrobně jako obličeje milenců z dřívějších dob; chápala, čím ženy přitahoval. Jasně modré oči. šikovné jemné ruce, vystouplé lícni kosti a impozantní zobákovitý nos. Ale stejně ji zajímaly jeho pocity - je skutečně tak samostatný, jak se zdá?

Jednou Maris přerušila jeho vyprávění o rodině s trojitou výstrojí na kácení stromů a zeptala se ho: "Ty ses nikdy nezamiloval? Myslím po Jání."

Podíval se na ni překvapeně. "Ano, samozřejmě. Vyprávěl jsem ti o..."

"Ale to nebylo tolik, aby ses oženil."

"Někdy jo. Do S'Rai - bydlela tu se mnou skoro rok a byli jsme spolu šťastní. Strašně moc jsem ji miloval. Chtěl jsem, aby u mě zůstala. Ale měla svůj vlastní život někde jinde. Nezůstala by se mnou v lese. Odešla."

"Proč jsi neodešel s ní? Nechtěla to?"

Evan vypadal nešťastně.

"Ano, chtěla, abych odešel s ní. Ale mně to nějak připadalo nemožné."

"Ty jsi nikdy nebyl nikde jinde?"

"Procestoval jsem celý Thayos, byl jsem všude, kde to bylo zapotřebí," řekl Evan, poněkud v defenzivě.

"A když jsem byl mladší, žil jsem skoro dva roky v Thossi."

"Thayos je jednotvárný," řekla Maris a pokrčila zdravým ramenem. Levé ji bolelo, ale nevěnovala tomu pozornost. Dovolil jí posadit se a ona se bála, že jí to zase zakáže, když se přizná, že má bolesti.

"Někde je akorát víc stromů a někde víc skal."

Evan se smál. "To je ale velmi povrchní pohled! Tobě se zdají všechny části lesa stejné."

Bylo to tak zřejmé, že nebyl třeba žádný komentář. Maris byla tvrdošíjná. "Ty jsi nikdy neodjel z Thayos?"

Evan se zašklebil. "Jednou," řekl. "Jeden člun měl nehodu a narazil na skálu, byla tam vážně raněná žena. Odvezli mě v rybářském člunu, abych ji prohlédl. Cestou na vodě se mi udělalo tak zle, že jsem tam byl naprosto k ničemu."

Maris se soustrastně usmála, ale potřásla hlavou.

"Jak můžeš vědět, že tohle je jediné místo, kde chceš žít, když jsi nikde jinde nebyl?"

"Já to netvrdím, Maris. Možná bych odešel, možná bych žil úplně jinak. Ale já si zvolil tohle. Vím, že tenhle život - je můj, v dobrém i zlém. Myslím, že už je trochu pozdě truchlit nad všemi těmi příležitostmi, které jsem promarnil. Já jsem se svým životem spokojený." Potom vstal. "Tak, a teď se musíš trochu prospat."

„Mohla bych...“

"Můžeš co chceš, pokud při tom budeš ležet na zádech a nebudeš se hýbat."

Maris se zasmála a nechala ho, aby ji zase uložil do postele. Nepřipustila by to, ale sezení ji unavilo a odpočinek uvítala. Byla zklamaná tím, jak pomalu se její tělo hojí. A nechápala proč, jen kvůli několika zlomeným kostem, se tak snadno unaví. Zavřela oči, poslouchala, jak Evan přikládá do ohně a poklízí v pokoji.

Přemýšlela o Evanovi. Přitahoval ji a samozřejmě okolnosti napomáhaly vzniku intimního vztahu mezi nimi. Představovala si, že až se jednou vyléčí, stanou se s Eyanem milenci. Teď na to pomýšlela víc, když se dozvěděla tolik o jeho životě. Tolikrát Evan miloval a tolikrát byl opuštěn. Líbil se jí příliš na to, aby mu chtěla ublížit, a věděla, že opustí Thayos a Evana hned, jak bude zase moci létat. Bude lepší, pomyslela si ospale, když s Evanem budeme jenom přátelé. Měla by ignorovat jak moc se jí líbí jiskra v jeho modrých očích, a zapomenout na svoje představy p jeho štíhlém pružném těle a šikovných rukách.

Usmála se, zívla a usnula. Zdálo se jí, že učila Evana létat.

Další den přiletěla S'Rella.

Maris dřímala a napůl spala a napřed si myslela, že to je jenom sen. V dusné místnosti najednou bylo svěže, bylo tam plno čisté a ostré vůně mořského větru a když Maris vzhledla, S'Rella stála ve dveřích, křídla měla přehozená přes ruku. Chvilí vypadala jako ta nasmělá drobná dívka před dvaceti lety, když jí Maris pomáhala učit se létat. Ale pak se sebejistě usmála a na jejím tmavém štíhlém obličeji vystoupily vrásky, co jí tam čas nakreslil. A když přišla blíž a z křídla a mokřých šatů jí kapala slaná voda, rozplynul se přízrak S'Relly Woodwingera úplně a byla z ní S'Rella z Veleth, zralý letec a matka dvou dospělých dcer. Obě ženy se objaly, nemotorně, protože jim překážel veliký sádrový obvaz na Marisině levé ruce, ale zato velmi vřele.

"Přiletěla jsem hned, jak jsem se to dozvěděla, Maris," řekla S'Rella. "Je mi líto, že jsi tu musela být tak dlouho sama, ale komunikace mezi letci už není taková jako dřív, hlavně kvůli jednokřídlym. Ani bych se tu nezastavila, nebýt toho, že jsem letěla se vzkazem na Big Shotan. Pak jsem se rozhodla, že se podívám na Eyrie. Byl to takový můj podivný vrtoch, ale když o tom teď přemýšlím - naposled jsem tam byla před čtyřmi nebo pěti lety. Byla tam Corina, zrovna se vrátila z Amberly a říkala mi, že východní letci zrovna přinesli zprávu o tvé nehodě. Hned jsem se vydala na cestu. Děkala jsem si starosti." A sklonila se, aby znovu objala přítelkyni, křídla jí skoro vypadla.

"Já ti je pověším," řekl Evan tiše. S'Rella mu křídla podala, ani se na něj pořádně nepodívala, veškerou pozornost

věnovala Maris.

"Jak ... jak se máš?" zeptala se.

Maris se usmála. Zdravou rukou odhrnula příkrývku a ukázala nohy v sádře. "Jak vidíš, jsou zlomené, ale hojí se. Nebo aspoň mě o tom Evan ubezpečuje. Žebra už mě teď skoro nebolí. Určitě už je čas sundat sádku i z nohou, protože mě to strašně svrbí!" Zamračila se, vyndala z vázy s květinami vedle postele slámku. Mračila se soustředěně, zasunula slámku mezi kůži a sádku. "Tohle občas docela pomáhá, ale jindy je to pak zase horší, lechtá to."

"A ruka?"

Maris se tázavě podívala na Evana.

"Nezaháněj mě do úzkých, Maris." řekl. "Viš toho stejně jako já. Myslím, že se ti ruka hojí dobře a že další infekce nehrozí, a co se týká nohou, za den, za dva si je budeš moci škrábat do sytosti."

Na Marisině obličeji se mihl záblesk radosti, potom zalapala po dechu. Zbledla a ztěžka polkla.

Evan se zamračil a přistoupil k posteli. "Co se děje? Co tě bolí?"

"Nic," řekla Maris rychle. "Nic. Jenom se mi udělalo ... trochu špatně, to je celý. Určitě jsem si skřípla ruku."

Evan přikývl, ale nevypadal spokojeně. "Udělám čaj," řekl a nechal obě ženy o samotě.

"Řekni mi, co je nového," řekla Maris. "Já ti řekla o sobě. Evan je skvělý, ale hojení trvá strašně dlouho a já si tady připadám úplně odtržená od světa."

"Je to sem trochu z ruky," souhlasila S'Rella. "A je tu chladno." Jižanům připadalo, že všude kromě jejich souostroví je chladno. Maris se zašklebila - to byl jejich starý žert - a poplácala S'Rellu po ruce.

"Kde mám začít?" zeptala se S'Rella. "Dobré nebo špatné zprávy? Klepy nebo politika? Ty jsi upoutaná na lůžko, Maris. Co bys chtěla vědět?"

"Všechno," řekla Maris, "ale můžeš začít povídat o svých dcerách."

S'Rella se usmála. "S'Rena se rozhodla, že si vezme Arna, to je ten chlapec, co má koncesi na masové, pirohy v přístavu v Garr. Ona má stánek s ovocnými koláči, takže se rozhodli spojit svoje živnosti a že ovládnou trh na nábreží."

Maris se srnala. "To zní rozumně."

Rella si povzddechla. "No, to jo, sňatek je to příhodný, i když trochu příliš obchodnický. Nemá v sobě špetku romantiky. Někdy se až divím, že je to moje dcera."

"Marissa má zase v sobě romantiky za dva. Jak se jí daří?"

"No, cestuje. Zamilovala se do zpěváka. Už měsíc jsem o ní neslyšela."

Evan přinesl dva kouřící hrnky čaje, svou speciální směs vonící po bílých květech, a diskrétně se vzdálil.

"Něco nového na Eyrie?" zeptala se Maris.

"Něco ano, ale není to nic hezkého. Jamis zmizel při letu z Geer na Little Shotan. Letci se obávají, že se ztratil v moři."

"To je mi líto," řekla Maris. "Nikdy jsem ho moc dobře neznala, ale říkalo se, že je dobrý letec. Jeho otec předsedal Radě letců, když byl přijat systém akademií."

S'Rella přikývla. "Lori z Varon porodila," pokračovala, "ale dítě bylo nemocné a do týdne zemřelo. Je pološílená. Garret samozřejmě taky. T'Katinův bratr zahynul v bouři. Byl kapitánem na obchodní lodi. víš? Ta bouřka si prý vyžádala celou flotilu. Je těžká doba, Maris. Slyšela jsem, že zase válčíme s Lomarron."

"Je možné, že zanedlouho budou válčit i s Thayos," řekla Maris ponuře. "Nemáš nějaké veselé zprávy?"

S'Rella zavrtěla hlavou. "Eyrie nebylo veselé místo. Neměla jsem pocit, že by mě nějak zvlášť rádi vítali. Jednokřídli tam nikdy nelétali, ale já ano, narušila jsem poslední útočiště roditelých letců. To je znepokojilo, i když Corina a pár dalších se snažili být zdvořilí."

Maris přikývla. To byla stará historie. Napětí mezi roditelými letci, co se pro svá křídla narodili, a jednokřídlymi, kteří ta svá získali v soutěžích, celá léta narůstalo. Každý rok přibývalo ve vzduchu zeměplazů a staré letecké rodiny se cítily ohroženy.

"Jak se má Val?" zeptala se.

"Val je Val," odpověděla S'Rella. "Bohatší, než kdy byl, ale jinak se vůbec nezměnil. Když jsem naposledy byla na Seatooth, měl na sobě pásek z kovových článků. Nedovedu si představit, kolik to stálo. Hodně pracuje s Woodwingery. Všichni ho ctí. Zbylý čas tráví a večírcích ve Stormtown s Athenem, Damenem, Ro a dalšími starými jednokřídlymi kamarády. Proslýchá se, že se teď hodně věnuje jedné dívce na Poweet, ale myslím, že ho ani nenapadne, aby o tom něco říkal Care. Zkusila jsem mu za to vyčinit, ale sama víš, jak pokrytecký dokáže Val být..."

Maris se usmála. "To jo," řekla.

Upila čaj, a když S'Rella pokračovala, povídala o celém Windhaven. Povídaly si o dalších letcích, kamarádech a rodině a o místech, kde byly spolu, a vyprávěly si dlouze a zešíroka. Maris bylo příjemně, byla šťastná a uvolněná. Její zajetí už nebude moc dlouho trvat - za pár dní bude zase chodit a pak může začít cvičit a pracovat a znovu používat letecké vybavení. S'Rella, nejlepší kamarádka, byla blízko ní, aby jí připomněla skutečný život, který na ni čekal za těmi silnými stěnami a aby jí pomohla se do něj vpravit zpátky.

Za několik hodin jim Evan přinesl na talířích sýr, ovoce, čerstvě upečený bylinkový chleba a míchaná vejčička s divokou cibulí a paprikami. Všichni seděli na veliké posteli a hladově jedli. Ten rozhovor nebo nová naděje dodaly Maris dravou chuť k jídlu.

Hovor se stočil na politiku. "Skutečně vypukne válka?" ptala se S'Rella. "Proč?"

"Kvůli skále," řekl Evan. "Sotva půl míle široké a dvě míle dlouhé. Dokonce ani jméno nemá. Leží uprostřed Tharin Strait mezi Thayos a Thrane a všichni se domnívali, že je naprosto bezcenná. Až teď tam našli železo. Obyvatelé Thrane našli tu rudu a začali ji dolovat a nehodlají se vzdát se svého nároku na ni, ale okraj té skály je blíž k Thayos než k Thrane, takže náš Vládce se pokouší ji uchvátit. Vyslal tucet strážců, aby obsadili důl, ale byli odrazeni a teď Thrane tu skálu ppevňuje."

"Nepřipadá mi, že by Thayos na to měl nějak zvlášť veliký nárok," řekla S'Rella. "Váš Vládce chce skutečně kvůli tomu válčit?"

Evan si povzdechl. "Přál bych si, aby to bylo jinak. Ale Vládce Thayos je agresivní člověk a navíc ještě chamtivec. Už jednou zvítězil nad Thrane v nějakém rybářském sporu a je přesvědčen o tom, že se mu to znovu podaří. Radši zabije jakékoli množství lidí, než by přistoupil na kompromis."

"Ten vzkaz, se kterým jsem letěla na Thrane, byl plný hrozeb," řekla Maris. "Divím se, že ta válka ještě nevypukla."

"Oba ostrovy shánějí spojence, zbraně a sliby," řekl Evan. "Slyšel jsem, že každý den do pevnosti a z pevnosti létají letci. Určitě i po tobě pošle Vládce nějakou tu výhrůžku, až odtud odejdeš, S'Rello. Naši letci, Tya a Jem, si za poslední měsíc nevydechli ani na chvíli. Jem většinou přenášel vzkazy přes Strait a Tya zase nabídky a sliby tuctům potencionálních spojenců. Naštěstí nikdo z nich neprojevil zájem. Pokaždé se vracela se zamítavým stanoviskem. Řekl bych, že jenom tohle udržuje válku v únosných mezích."

Znovu si povzdechl, "Ale je to jen otázka času," řekl unaveně. "A než to skončí, budou se lidi zabíjet. Budou mě volat, abych dával záplaty těm, kterým ještě bude možné ty záplaty dát. Je to fraška - léčítel ve válce léčí příznaky, aniž by měl šanci zasáhnout do léčení skutečné příčiny, války samotné, pokud nechce, aby ho zavřeli jako zrádce."

"Myslím, že bych byla klidnější, kdyby se mě to netýkalo," řekla Maris, ale její hlas zněl zdráhavě. O válce neuvažovala jako Evan, letci byli nad takové konflikty povzneseni stejně jako klouzali nad zrádným mořem. Byli neutrální, nikdy nebyli ranění. Objektivně byla válka něco, co mělo být odmítáno, ale válka se nikdy Maris ani nikoho z těch, které milovala, nedotkla a její hrůzy nijak hluboce nepocitovala. "Když jsem byla mladší, dokázala jsem se naučit vzkaz, aniž bych ho kdy vůbec bedlivě poslouchala. Myslím, že jsem už tenhle dar ztratila. Některá slova, která jsem ve vzkazech předávala, mi kazila radost z letu,"

"Já vím," řekla S'Rella. "Viděla jsem následky některých vzkazů, které jsem předávala, a někdy jsem měla pocit velké viny,"

"To neměj," řekla Maris. "Jsi letec. Neneseš žádnou zodpovědnost za vzkazy, které předáváš."

"Val s tímhle nesouhlasí, víš," řekla S'Rella. "Jednou jsem se s ním o tom dohadovala. Myslí si, že zodpovědní jsme."

"To je pochopitelné," řekla Maris.

S'Rella se na ni nechápavě zamračila. "Proč?"

"Divím se, že ti to nikdy neřekl," odpověděla jí Maris. "Jeho otce oběsili. Letec předal příkaz k popravě z Lomarron na South Arren. Byl to Arak. Pamatuješ si na Araka, ne?"

"Moc dobře," odpověděla S'Rella. "Val měl vždycky podezření, že za tím výpraskem, který dostal, je Arak. Vzpomínám si, jak se zlobil, když nemohl najít ty útočníky a nemohl nic dokázat." Hořce se usmála. "Taky si pamatuju na večírek, který pořádal na Seatooth, když Arak zemřel, na ten černý dort a tak."

Evan se zamyšleně díval na obě ženy. "Proč ty vzkazy předáváš, proč s nimi létáš, když máš pocit viny?" zeptal se S'Relly.

"Protože jsem letec. Je to moje práce. S křídly přichází i zodpovědnost."

"To předpokládám," řekl Evan. Vstal a začal sbírat prázdné talíře.

"Upřímně řečeno, myslím, že bych tenhle přístup asi rnit nemohl. Ale já jsem zeměplaz, ne letec. Nenarodil jsem se pro křídla."

"My taky ne," začala Maria, ale Evan odešel z místnosti. Byla rozmrzelá, ale S'Rella začala zase mluvit. Maris byla vtažena do hovoru a zanedlouho zapomněla na to, co ji znepokojilo.

Konečně přišel čas, aby jí odstranili sádra. Nohy měla vysvobozené a Evan jí slíbil, že už to nebude dlouho trvat a půjde dolů sádra i z ruky.

Maris se při pohledu na svoje nohy rozplakala. Byly tak hubené a bledé, vypadaly tak strašně divně, Evan jí je jemně masíroval, umýval je teplým roztokem z léčivých bylin a jemně a zručně hnětl dlouho nepoužívané svaly. Maris vzdychala slastí a uvolnila se.

Když Evan skončil, vstal a odložil misku a ručník, Maris myslela, že praskne netrpělivostí.

"Můžu chodit?" zeptala se.

Evan se na ni s úsměvem podíval.

"Můžeš?"

Srdce jí při té výzvě poskočilo, posadila se a spustila nohy přes kraj postele. S'Rella jí nabídla oporu, ale Maris jemně potřásla hlavou a odstrčila ji.

Pak stála. Na vlastních nohou, bez pomoci. Ale něco nebylo v pořádku. Měla závrat' a nebylo jí dobře. Neříkala nic, ale obličej jí prozradil.

Evan a S'Rella se k ní přiblížili. "Co se děje?" zeptal se Evan.

"Já, asi jsem si stoupla moc rychle." Potila se a bála se pohnout. Měla strach, že upadne, omdlí nebo že bude zvracet.

"Nic si z toho nedělej," řekl Evan. "Není kam spěchat." Jeho hlas byl vřelý a hladil. Vzal ji za zdravou paži. S'Rella jí nabídla oporu na levé straně. Tentokrát je Maris neodmítla, ani se nesnažila o samostatný pohyb.

"Pomalů, krok za krokem," řekl Evan.

Maris ušla pár prvních kroků do nich zavěšená; oni ji vedli. Pořád se jí trochu zvedal žaludek a byla podivně dezorientovaná. Ale měla i triumfální pocit. Nohy jí zase sloužily!

"Můžu teď jít sama?"

"Proč by ne."

Maris udělala svůj, první krok bez pomoci, potom druhý. Nálada se jí zlepšila. Bylo to jednoduché! Nohy byly stejně dobré jako dřív. Snažila se úporně nevnímat žaludeční nevolnost a udělala třetí krok. Místnost se roztáhla do stran. Zamávala pažemi a zakopla, hledala pevnou zem v místnosti, co se najednou měnila, a potom ji Evan zachytil a držel ji v

náručí.

"NE!" křičela. "Já to dokážu-"

Pomohl jí znovu na nohy a přidržoval ji.

"Prosím tě, nech mě jít." Maris si přejela roztřesenou rukou přes obličej a rozhlédla se. Pokoj byl klidný a nehybný, podlaha plochá jako vždycky. Nohy ji pevně držely. Zhluboka se nadechla a znovu zkoušela jít. - Podlaha jí najednou ujela pod nohama a uhodila by ji do obličeje, kdyby ji Evan znovu nezachytil. -

"S'Rello, podej mi umyvadlo," řekl.

"Jsem v pořádku - můžu chodit - nechte mě-" Ale pak nemohla mluvit, protože začala zvracet a požehnaná S'Rella ji před obličejem držela umyvadlo.

Potom byla celá rozklepaná, ale už jí bylo líp, šla k posteli a Evan ji podpíral.

"Co se děje?" zeptala se ho Maris.

Zavrtěl hlavou, ale nevypadal znepokojeně. "Možná moc námahy najednou," řekl. Otočil se. "Teď musím jít za jedním dítětem, co má koliku. Vráť se asi tak za hodinu - nezkoušej vstávat, než se vrátím."

Byla pyšná, když jí Evan sňal sádku z ruky. Byla ráda, že má ruku celou a silnou, bez dlouhodobého poškození. Věděla, že bude muset hodjiě zapracovat, aby obnovila sílu ve svalech, než bude moci létat. Ale představa dlouhých těžkých hodin cvičení jí spíš vzrušovala než děsila - po tak dlouhé době, kdy nedělala nic.

Brzy S'Rella oznámila, že musí odletět. Od Vládce Thayos dorazil běžec. "Má naléhavý vzkaz na North Arren," řekla Maris a Evanovi a udělala znechucený obličej, "a jeho letci jsou na jiné misi. Ale i tak už musím. Musím se vrátit na Ve leth."

Usadili se kolem drsného dřevěného stolu v Evanově kuchyni, pili čaj a jedli chleba s máslem - ke snídani na rozloučenou. Maris se natáhla přes stůl a chytila S'Rellu za ruku. "Bude se mi po tobě stýskat," řekla, "ale jsem ráda, že jsi se tu objevila."

"Vrátím se, jak jen to půjde," řekla S'Rella, "i když si myslím, že mě teď budou hodně zaměstnávat. V káži dím případě rozšířím zprávu o tom, že se uzdravuješ. Tvoji přátelé to rádi uslyší."

"Maris se ještě úplně neuzdravila," řekl Evan tiše.

"No, ale to už je jenom otázka času," řekla Maris vesele. "Než to S'Rella rozšíří, budu už zase létat." Nepochopila Evanovu stísněnost. Očekávala, že bude mít lepší náladu, stejně jako ona, když už nemá sádku na ruce. "Třeba ti poletím naproti, až se sem budeš vracet!"

Evan se podíval na S'Rellu. "Půjdu s tebou, doprovodím tě na cestu," nabídl jí.

"Nemusíš se obtěžovat," řekla. "Cestu znám."

"Rád bych s tebou šel."

Maris ztuhla, v jeho tónu uslyšela něco nedefinovatelného. "Řekni to tady," ozvala se tiše. "Ať je to, co chce, můžeš mi to říct taky."

"Nikdy jsejn ti nelhal, Maris," řekl Evan. Povzdechl si, ramena mu klesla a Maris ho najednou viděla jako starého člověka.

Evan se opřel v židli, ale pevně se díval Maris do očí. "Nepřekvapila tě ta závrať, co jsi cítila, když jsi rychle vstala, když ses posadila nebo když jsi se moc prudce otočila?"

"Jsem ještě zesláblá. Musím být opatrná. To je všechno," řekla Maris, už v obraně. "Údy mám zdravé."

"Ano, ano, nemusíme si dělat starosti kvůli tvým nohám nebo kvůli ruce. Ale s tebou je v nepořádku něco jiného.

Něco, co nemůžu dát do sádky nebo namazat mastí, aby se to zahojilo. Myslím, že se něco stalo, když jsi hlavou narazila na skálu. Poškodilo se ti něco uvnitř, něco se ti stalo s mozkem. Zasáhlo to tvůj smysl pro rovnováhu, cit pro hloubku, možná i zrak. Nevím přesně. Vím toho tak málo - nikdo toho moc neví..."

"Nic se mnou není v nepořádku," řekla Maris rozhodným tónem. "Zpočátku jsem měla závrať a byla jsem zesláblá, ale Už je to lepší. Teď můžu chodit - to musíš uznat - a zase budu moci létat."

"Učíš se přizpůsobovat, to je všechno," řekl Evan.: "Ale byl zasažen tvůj smysl pro rovnováhu. Určitě se naučíš žít na zemi. Ale ve vzduchu - schopnost, kterou potřebuješ mít ve vzduchu, jsi asi ztratila. Myslím, že bez ní se létat nenaučíš. Na tvém smyslu pro rovnováhu tolik záleží-"

"Co ty vůbec víš o létání? Jak vůbec můžeš říkat, co potřebuju k létání?" řekla měla tvrdý a studený jako led.

"Maris, "zašeptala S'Rella. Pokoušela se chytit Maris za ruku, ale uražená žena se odtáhla.

"Nevěřím ti," řekla Maris. "Se mnou není v nepořádku nic, co by se nemohlo zahojit. Budu zase létat. Je mi prostě jenom trochu špatně, to je všechno. Proč hned myslíš na nejhorší? Proč bych takhle měla uvažovat i já?"

Evan seděl tiše a přemýšlel. Pak. vstal, šel do rohu k zadním dveřím, kde bylo srovnáno dřevo na topení. Vedle polen a smolníček bylo několik plochých prken, přebytečné dříví, co ho Evan nařezal a používal jako dlahy. Vybral jedno, asi tak šest stop dlouhé, sedm palců široké a dva palce silné, a položil ho na prkennou podlahu v kuchyni.

Narovnal se a podíval se na Maris. "Přejdeš tohle? "

Maris zdvihla obočí v uštěpačném překvapení. Bylo to absurdní, žaludek měla napjatý. Samozřejmě, že to dokáže, nepředpokládala, že by takovýhle test nezvládla.

Pomalů vstala ze židle, jednou rukou se přidržela okraje stolu. Šla klidně po podlaze, ne moc pomalu. Podlaha nepodklouzávala ani se jí nekroutila pod nohama jako první den. Bylo absurdní tvrdit, že s jejím smyslem pro rovnováhu není něco v pořádku, neupadne přece na rovném povrchu a nespadne z dvoupalcové výšky.

"Mám to přeskákat po jedné noze?" zeptala se Evana.

"Normálně to přejdi."

Maris vstoupila na prkno. Nebylo dost široké, aby se na něm dalo normálně stát s oběma nohama u sebe, takže hned musela udělat druhý krok, neměla čas na rozmyšlenou. Vzpomněla si na vysoké okraje útesů, po kterých poskakovala

jako dítě, na některých byly cestičky užší než tohle prkno.

Prkno se jí pod nohama viklalo. Maris opovrhovala sama sebou, když cítila, že padá na jednu stranu, vykřikla. Evan ji chytil.

"Tys to prkno rozhýbal" řekla v náhlém vzteku. Ale ta slova jí samotné zněla nedůtklivě a dětsky, Evan se na ni jenom díval. Maris se pokusila uklidnit. "Promiň," řekla. "Nemyslela jsem to tak. Zkusím to ještě jednou."

Nic neřekl a nechal ji, aby se k prknu vrátila.

Maris teď byla napjatá, znovu se postavila na prkno a ušla tři kroky. Zakolísala. Jednou nohou došlápla na podlahu, zaklela a vrátila se na prkno, udělala další krok a zase měla pocit, že se prkno přesunulo. Spletla se, minula ho. Položila nohu zpátky na prkno a zase postoupila o krok dopředu. Naklonila se na jednu stranu a padala.

Tentokrát ji Evan nechytil. Upadla na zem na ruce a na kolena a vyskočila, z té námahy se jí točila hlava.

"To stačí, Maris," Evanovy pevné, jemné ruce ji táhly od toho zrádného prkna. Maris slyšela, jak S'Rella potichu pláče.

"Dobře," řekla Maris. Snažila se, aby z jejího hlasu nebyla slyšet sklíčenost. "Něco není v pořádku. Dobře. Připouštím, Ale pořád se uzdravuju. Dej mi čas. Bude to dobré. Zase budu létat."

Ráno začala Maris svědomitě cvičit. Evan jí přinesl sadu kamenných závaží a ona se začala cvičení věnovat pravidelně. Byla vyčerpána, když zjistila, že obě paže, nejen ta zraněná, jí za dobu toho nuceného nicnedělání hodně ochably.

Rozhodla se, že vzlétne, jak nejdříve to bude možné, a nechala svá křídla odnést do pevnosti, do opravy k Vládcově kovotepkyni. Ta měla hodně práce s přípravami na hrozící válku, ale žádost letce nebylo nikdy možné ignorovat a tak slíbila, že poškozené rozpinky do týdne spraví. Svoje slovo dodržela.

Maris pečlivě prohlédla křídla, když jí je přinesli z opravy. Postupně roztahovala a skládala jednu rozpinku za druhou, hladila látku, aby se přesvědčila, že je napjatá a řádně upevněná. Ruce provedly pečlivou kontrolu, jako by nikdy v této činnosti neustaly; byly to ruce letce a ze všeho nejlíp na světě dokázaly, ovládat pár křídel. Maris se dokonce skoro chtělo navléknout si ta křídla a jít na dlouhou cestu na útes letců. Skoro, ale ne úplně. Zatím ještě nemá tu správnou rovnováhu, říkala si, i když teď už na nohou átala mnohem pevněji. Každý večer si pokradmu zkoušela test s prknem. Zatím ho nepřešla do konce, ale lepšila se. Zatím ještě nebyla připravená létat, ale brzy, už brzy.

Když netrénovala, někdy se procházela s Evanem lesem, sbírali léčivky; nebo ho doprovázela k pacientům. Naučil ji jména bylin, které ke své práci používal, a vysvětlil jí, k čemu jednotlivé bylinky jsou a kdy a jak se mohou používat. Ukázal jí také všechny druhy zvířat. Ta, co- žila v mrazivých lesích na Východním souostroví, nebyla stejná jako ta známá zdomácnělá zvířata z kultivovaných lesů Lesser Amberly a Maris úplně učarovala. Evan se v lese pohyboval jako doma a ta stvoření se ho vůbec nebála. Z ruky mu zobaly podivné bílé vrány s rudýma očima, znal skryté vchody do brlohů tunelopic, které byly roztroušené po divočině. Jednou chytil Maris za ruku a ukázal jí lovíka mučivce, který se neslyšně plížil a pronásledoval nějakou neviditelnou kořist.

Maris mu vyprávěla o svých dávných dobrodružstvích na nebi a na jiných ostrovech. Létala více než čtyřicet let a spoustu toho viděla. Vyprávěla mu o životě na Lesser Amberly, o Stormtown s větrnými mlýny a přístavišti, o obrovských modrobílých ledovcích na Artellii a o ohňových horách na Embers. Vyprávěla mu o samotě Outer Islands rozesetých v Nekonečném oceánu na východě a o přátelství, které kdysi panovalo na Eyrie, než se letci začali rozdělovat na frakce.

Nikdo z nich nikdy nemluvil o tom, co je mezi nimi, co je od sebe dělí. Evan Maris neodporoval, když hovořila o létání, a nezmínil se ani o tom neviditelném zranění v její hlavě. To téma bylo jako nebezpečná půda, ne širší než dřevěné prkno, na které nikdo z nich nechtěl šlápnout. Maris ještě občas mívala závratě.

Jednou, když vyšli z Evanova domu, odmítla Maris jít hlouběji do lesa. "Mám ze všech těch stromů pocit, jako bych byla pořád zavřená," stěžovala si. "Musím vidět oblohu, cítit čistý, čerstvý vzduch. Jak daleko je moře? "

Evan ukázal směrem na sever. "Asi tak dvě míle tímhle směrem: Tam, kde stromy začínají řidnout."

Maris se na něj usmála. "Říkáš to vážně. Je ti smutno, když nemáš kolem sebe stromy? Nemusíš tam chodit, jestli je to pro tebe nesnesitelné - ale nechápu, jak můžeš v tom lese dýchat. Je tam moc šero a těsno. Cítit je tam jenom špína a hníloba a plesnivina z listů."

"Nádherné vůně," řekl Evan a usmíval se na ni. Vydali se na sever. "Na můj vkus je moře moc studené, prázdné a příliš velké. Je mi dobře, když jsem doma ve svém lese."

"Evane, my se od sebe tak lišíme!" vzala ho za ruku a usmála se na něj, nějak ji ten protiklad potěšil. Zaklonila hlavu a vdechovala zhluboka.

"Ano, už cítím moře!"

"To je cítit i na mém prahu, moře je cítit na celém Thayos," podotkl Evan.

"Les tu vůni zastírá." Marisino srdce okřivalo, jak řídly stromy. Celý život žila na břehu moře nebo nad mořem. Pokaždé, když se ráno budila v Evanově domě, ho postrádala, chyběly jí nárazy mořských vln a ostrá slaná vůně, ale ze všeho nejvíce se jí stýskalo po pohledu na obrovskou šedou nekonečnou pod stejně nekonečnou nespoutanou oblohou. Stromy najednou zmizely a objevily se skalnaté útesy. Maris se rozběhla. Zastavila se na kraji útesu, těžce oddechovala a dívala se na moře a na nebe.

Obloha byla indigová, rychle po ní pluly šedé mraky. Vítr byl v té výšce docela mírný, ale podle trpělivého plachtění páru dravých luňáků odhadla, že o něco výš by se dalo ještě dobře létat. Možná to nebyl den na předávání uspěchaných nutných vzkazů, ale byl to den jako stvořený na hraní, ha střemhlavé lety a na smích ve studeném vzduchu.

Slyšela, jak se Evan blíží. "Nemůžeš přece říct, že tohle není nádhra," řekla, aniž by se k němu otočila. Postoupila ještě o krok směrem ke kraji útesu a podívala se dolů ... a cítila, jak se pod ní propadá svět.

Zalapala po dechu a začala mávat rukama, hledala nějakou oporu a padala, padala, padala a dokonce ani Evanovy ruce, které jí pevně obepínaly tělo, ji před tím pádem neochránily.

Celý následující den byla bouřka. Maris byla celý den doma, měla depresi, pořád myslela na to, co se jí stalo na útesu. Necvičila. Jedla apaticky a musela se nutit, aby se věnovala křidlům. Evan ji mlčky sledoval, často se mračil. Pršelo i následující den, ale ta nejhorší bouřka už pominula a liják byl mírnější. Evan oznámil, že odchází. "Potřebuji něco v Port Thayos," řekl. "Prodávají tam bylinky, které tady nerostou. Minulý týden tam přijel obchodník. Třeba se mi podaří doplnit si zásoby."

"Třeba," řekla Maris bezvýrazně. Byla unavená, i když to dopoledne nedělala nic, jen se nasnídala. Připadala si stará. "Nechtěla bys jít se mnou? V Port Thayos jsi nikdy nebyla."

"Ne," řekla Maris. "Teďna to nemám náladu. Zůstanu tady."

Evan se zamračil, ale natáhl se pro svoji těžkou pláštěnku. "No, dobře," řekl. "Vrátím se před setměním."

Ale když se léčitel konečně vrátil domů, byla už dávno tma; přinesl plný košík sklenic s bylinami. Nakonec přestalo pršet. Maris si o něj začala dělat starosti, když slunce zapadlo. "Jdeš pozdě," řekla, když vešel a setřásl vodu z pláštěnky. "Jsi v pořádku?"

Usmíval se. Maris ho nikdy neviděla takhle šťastného. "Mám moc dobré zprávy," řekl. "Přístav je toho plný. Žádná válka nebude. Vládci Thayos a Thrane se dohodli, že se osobně setkají, aby jednali ohledně té zpropadené skály, aby vypracovali kompromisní řešení o právech na těžbu!"

"Žádná válka," řekla Maris nechápavě. "To je dobře. Ikdyž je to divné. Jak se to stalo?"

Evan rozdělal oheň a začal chystat čaj. "Ale, všechno to byla shoda okolností," řekl.

"Tya se vrátila z další mise bez výsledku. Našeho Vládce všichni odmítli. Bez spojenců se necítil dost silný na to, aby prosadil svoje požadavky. Je prý naštvaný, ale co může dělat? Nic. Poslal Jema na Thrane, aby se dohodla schůzka, na které by se k něčemu dospělo. Něco je lepší než nic. Myslel jsem si, že by podporu mohl najít na Ohéslin nebo Thrynel, zvláště kdyby jim nabídl slušný- podíl na železe. A docela jistě přátelství mezi obyvateli Thrane a Arrens přetrvává."

Evan se smál. "Ale co na tom záleží? Válka je zažehnaná. Port Thayos si oddechl a teď já sá, až na pár Vládcových strážců, co doufali, že na tom vydělají hromadu peněz. Všichni oslavují a my si můžeme taky udělat oslavu."

Evan sáhl do košíku, štrachal mezi bylinkami a vytáhl velikou měsíční rybu. "Myslel jsem si, že tě třeba jídlo z moře povzbudí," řekl. "Znám vynikající recept s jednou bylinou a oříšky, bude se ti na jazyku rozplývat."

Vzal dlouhý kostěný nůž a začal z ryby oškrabávat šupiny, při práci si vesele pískal a jeho dobrá nálada byla tak nakažlivá, že se Maris přistihla, že se také usmívá.

Někdo hlasitě zaklepal na dveře.

Evan se zamračil. "To bude určité něco naléhavého. Maris, prosím tě, otevři. Mám ruce od ryby."

Ve dveřích stála dívka v tmavě zelené uniformě lemované šedivou kožešinou. Byla to příslušnice stráže, jedna z Vládcových běžkyň. "Maris z Lesser Amberly?" zeptala se.

"Ano," odpověděla Maris.

Dívka přikývla. "Vládce z Thayos ti posílá pozdrav a zve tě, abys společně s léčitelem Evanem poctila jeho dům a zítra s ním povečeřela. Pokud ti to zdraví dovolí."

"Moje zdraví to dovolí," vyštěkla Maris. "Copak že si najednou zasloužíme tolik úcty, dítě?"

Běžkyň byla na svůj věk velmi vážná. "Vládce si cení všech letců a tvoje zranění ho velmi tíží. Plnila jsi přece jeho pokyn. Chce projevit svoji vděčnost všem letcům, co létali pro Thayos, byť i jen krátce, v poslední době, kdy to bylo hodně zapotřebí."

"Aha," řekla Maris. Pořád jí to ještě nestačilo. Vládce Thayos jí nepřipadal zrovna jako ten typ, co má nějak zvláštní zájem na tom, aby vyjadřoval svoji vděčnost. "To je všechno?"

Dívka zaváhala. Na chvilku odložila profesionální výraz a Maris si všimla, že je hodně mladá. "Není to součást vzkazu, ale..."

"Ano," pobízela ji Maris. Evan přestal pracovat a postavil se za ni.

"Dneska pozdě odpoledne přiletěla na ostrov žena se vzkazem jen pro Vládce. Vládce ji přijal ve svých komnatách. Myslím, že byla ze Západního souostroví. Byla legračně oblečená a měla moc krátké vlasy."

"Popiš ji, jestli můžeš," řekla Maris. Vytáhla z kapsy měděnou minci a hrála si s ní mezi prsty.

Dívka se podívala na minci a usmála se. "No, byla ze Západního souostroví, mladá - dvacet, dvacet pět let. Měla černé vlasy, zrovna jako ty. Byla moc hezká. Myslím, že jsem ještě nikdy neviděla někoho tak krásného. Měla půvabný úsměv, aspoň mně to tak připadalo, ale mužům v chatě se nelíbila. Říkali, že se prý ani neobtěžovala, aby jim poděkovala za jejich pomoc. Zelené oči. Měla náhrdelník. Tři šňůry barevných mořských perel. Stačí to takhle?"

"Ano," řekla Maris. "Jsi velmi všímavá." Podala dívce minci.

"Znáš ji?" zeptal se Evan.

Maris přikývla. "Znám ji od toho dne, co se narodila. A znám taky její rodiče."

"Kdo to je?" vyptával se netrpělivě.

"Corina," řekla Maris, "z Lesser Amberly."

Běžkyň zůstala stát ve dveřích. Maris se na ni podívala a zeptala se: "Ještě něco? Pozvání samozřejmě přijímáme. Můžeš svému Vládcovi vyřídít naše poděkování."

"Ještě něco," vyhrkla. "Zapomněla jsem na to. Vládce říkal, že tě s největší úctou žádá, abys laskavě vzala s sebou svoje křídla, pokud to pro tebe s ohledem na tvůj zdravotní stav nebude příliš velká zátěž."

"Samozřejmě," řekla Maris ztuhle. "Samozřejmě."

Zavřela dveře.

Pevnost Vládce Thayos bylo ponuré válečnické místo, které leželo stranou ostrovních měst a vesnic v úzkém odlehklém údolí. Bylo blízko moře, ale odděloval ho od něj pás hor. Po souši k té pevnosti vedly jenom dvě cesty a obě hlídali strážci. Na nejvyšším bodě byla kamenná pozorovatelná, ze které hlídka sledovala obě cesty vedoucí k pevnosti.

Stavba samotná byla stará a odpudivá, byla postavená z velikých bloků černého kamene, na kterém byly patrné známky vlivu počasí. Zadní strana pevnosti byla obrácena k hoře a Maris si z poslední návštěvy pamatovala, že pevnost se z velké části rozkládá pod zemí, v komorách vytesaných do tvrdé skály. Na přední straně byly dvojité široké stěny - strážci vyzbrojení luky chodili po ochranné zdi, která obklopovala shluk dřevěných staveb a dvě černé věže, ta vyšší měřila skoro padesát stop. Okna na věži byla zatlučená mohutnými dřevěnými kládami. Údolí, které se rozkládalo nedaleko moře, bylo vlhké a studené. Rostl tu jenom houževnatý fialový lišejník a modrozelený mech, který obrůstal spodní části balvanů a stěny pevnosti.

Když šli Maris a Evan po cestě z Thossi, jednou je v údolí kontrolovali, nechali je jít, pak je znovu zastavili u vnější zdi a nakonec je pustili do pevnosti. Bývali by je zdrželi déle, ale Maris nesla svá jasná stříbrná křídla a strážci s letci moc času nemámili. Vnitřní dvůr byl celý v pohybu - děti si hrály s velkými chundelatými psy, s nazlobeně vyhlížejícími vepřiky, co všude pobíhali, strážci cvičili s lukem a klackem. U jedné stěny byla postavená šibenice, dřevo bylo popraskané a hodně na ní byly znát povětrnostní vlivy. Děti si kolem ní klidně hrály a jedno dokonce použilo oprátku namísto švihadla. Další dvě oprátky visely prázdné, v mrazivém večerním větru se hrozivě klátily.

"Tohle místo mě skličuje," řekla Maris Evanovi. "Vládce Lesser Amberly žije ve velkém dřevěném panském sídle na kopci, který vévodí městu. Má dvacet pokojů pro hosty a nádherný sál na bankety, krásná okna zdobená barevnými skly a věž se signálním ohněm, který svolává letce - nemá tam ochranné zdi, žádné stráže a žádné šibenice."

"Vládce Lesser Amberly si lidé vybrali," odpověděl Evan. "Vládce Thayos pochází z rodu, který tady vládne od dob hvězdných plavců. A zapomínáš, Maris, že východní země není tak jemná jako západní. Zima je tady delší, bouřky studenější a prudší. V naší půdě je víc kovu, ale pro pěstování kultur není tak dobrá jako na západě. Hlad a válka od Thayos nikdy nejsou moc daleko."

Prošli masivní branou, vešli do pevnosti a Maris ztichla.

Vládce je přivítal v soukromé přijímací komnatě, seděl na jednoduchém dřevěném trůně až každé strany u něj stáli strážci s kyselým výrazem ve tváři. Ale když Maris s Evanem vešli, vstal. Vládci a letci si byli rovni.

"Jsem rád, že jsi mohla přijmout moje pozvání," řekl. "Obával jsem se o tvé zdraví."

Maris se nelíbil, i když byl tak zdvořilý. Vládce byl vysoký urostlý muž s pravidelnými, skoro hezkými rysy. Měl dlouhé šedé vlasy v týle svázané do copu podle východní módy. Ale něco jí v jeho chování vadilo. Oteklé oči a tik v koutku úst, který se mu nedařilo skrýt plnovousem. Měl na sobě drahý tmavý oděv; silné modrošedé šaty lemované černou kožesinou, přiléhavé vysoké boty, široký kožený opasek zdobený železem, stříbrem a drahokamy. A měl také malou kovovou dýku.

"Cením si tvého zájmu," odpověděla Maris. "Byla jsem ošklivě zraněná, ale už jsem se uzdravila. V Evanovi máš tady na Thayos skutečný poklad. Setkala jsem se už s mnohými léčiteli, ale jen málokdo je tak šikovný jako on."

Vládce si opřel záda o trůn. "Bude dobře odměněn," řekl, jako kdyby tam Evan vůbec nebyl. "Dobrá práce si zaslouží dobrou odměnu, co?"

"Já Evanovi zaplatím sama," řekla Maris. "Mám dost peněz."

"Ne," trval na svém Vládce. "Téměř jsi přišla o život, když jsi pracovala pro mě, to mě vyděsilo. Dovol, abych ti vyjádřil svou vděčnost."

"Své dluhy si platím sama," řekla Maris.

Vládčův obličej ochladl.

"No, dobře," řekl. "Pak je tady další věc, o které spolu musíme pohovořit. Ale to si necháme až po večeři. Po tom pochodu sem máš určitě hlad." Najednou vstal. "Tak pojď. Je tu připravený bohatý stůl. Pochybuju o tom, že jsi kdy jedla u lepšího."

Jak se ukázalo, jedla Maris u lepšího stolu při mnoha příležitostech. Jídla bylo dost, ale bylo špatně upraveno. Rybí polévka byla přesolená, chleba byl tvrdý a suchý a masové pokrmy se vařily tak dlouho, že byly naprosto bez chuti. Dokonce i pivo jí připadalo kyselé. Jedl v ponurém tmavém slavnostním sále, u dlouhého stolu prostřeného pro dvacet lidí. Evan vypadal zoufale nespokojený. Posadili ho na bezvýznamné místo u stolu, mezi několik důstojníků stráže a mezi Vládcovy malé děti. Maris seděla na čestném místě u Vládcovy, po levici jeho dědičky. Byla to nevlidná žena s ostrými rysy v obličejí, za celou večeři nepromluvila ani tři slova. Naproti ní seděli další letci. Něj blíž u Vládcovy seděl unavený muž s šedým obličejem, měl baňatý nos. Maris si na něj matně vzpomínala z předešlých setkání jako na letce Jema. Třetí byla Corina z Lesser

Amberly. Usmívala se přes stůl na Maris. Corina je velmi hezká, pomyslela si Maris. Vzpomněla si na to, co říkala ta běžkyň. Její otec, Corm, byl konec konců vždycky hezký.

"Vypadáš dobře, Maris," řekla Corina. "To jsem ráda. Měli jsme o tebe starost."

"Jsem v pořádku," řekla Maris. "Doufám, že brzy zase budu létat."

Přes Corinin krásný obličej přelétl stín. "Maris..." začala. Potom si to rozmyslela. "Doufám, že ano," zakončila chabě.

"Každý se na tebe ptá. Byly bychom rádi, kdybys zase byla doma." Sklopila oči a věnovala se jídlu.

Mezi Jemem a Corinou seděl třetí letec. Byla to mladá žena. Maris ji neznala. Po neúspěšném pokusu začít rozhovor s Vládcovou dcerou si Maris při jídle prohlížela tu cizinku. Byla přibližně stejně stará jako Corina, ale mezi těmi dvěma byl obrovský rozdíl. Corina byla plná života a byla krásná. Měla tmavé vlasy, čistou zdravou pleť, zelené jiskřící a živé oči, působila důvěryhodně a tak, že dokáže snadno jednat s lidmi. Byla to dcera dvou letců, narozená a vychovaná podle privilegií a tradic, které přicházely společně s křídly.

Žena vedle ní byla hubená, i když napohled jako by v sobě měla tvrdohlavou sílu. Tváře měla vpadlé, celé poťobané od neštovic, a světle blondaté vlasy nosila svázané do ošklivé hroudy v týle, takže její čelo vypadalo abnormálně vysoké. Když se usmívala, všimla si Maris, že má krivé a zašlé zuby.

"Ty jsi Tya, vid?" zeptala se jí.

Žena se na ni upřeně dívala prohnányma černýma očima. "To jsem." Hlas měla překvapivě příjemný; chladný a jemný se slabým ironickým podtónem.

"Myslím, že jsme se nikdy neviděli," řekla Maris.

"Létáš už dlouho?"

"Vyhrála jsem křídla před dvěma lety na North Arren,"

Maris přikývla. "Tu soutěž jsem neviděla. Myslím, že jsem byla na misi na Artellii. Už jsi někdy letěla na Západní souostroví?"

"Třikrát," odpověděla Tya. "Dvakrát na Big Shotan a jednou na Culhall. Nikdy jsem nebyla na Amberly. Většinou jsem létala na Východní souostroví, hlavně poslední dobou." Koutkem oka se rychle a ostře podívala na svého Vládce a spiklenecky se na Maris usmála.

Corina, která poslouchala, se snažila být zdvořilá. "Co jsi říkala Stormtown?" zeptala se. "A Eyrie? Byla jsi na Eyrie?"

Tya se shovívavě usmála. "Jsem jednokřídla," řekla. "Trénovala jsem v Airhome. My na váš letecký Eyrie nelátáme. A co se týká Stormtown, ten byl úchvatný. V celém Východním souostroví není ani jedno takové město."

Corina zrudla. Maris to znepokojilo. Napětí mezi rodilými letci a jednokřídlymi bez rodokmenu ji deprimovalo. Obloha Windhaven už nebyla tím přátelským místem jako dřív, ale velký podíl na tom měla ona sama. "Eyrie není tak špatné místo, Tyo," řekla. "Mám tam spoustu přátel."

"Ty nejsi jednokřídla," řekla Tya.

"Cože? Val Jednokřídly sám mi jednou řekl, že jsem první jednokřídla, ať si to připouštím nebo ne."

Tya se na ni zahloubané dívala. "Ne," řekla nakonec. "Ne, to není pravda. Ty jsi jiná, Maris. Nejsi jedna z těch starých letců, ale nejsi ani jednokřídla. Nevím, kdo jsi. Určitě někdo výjimečný."

Dojedli v napjatém tichu.

Když už ze stolu odnesli i šálky po dezertu, Vládce propustil svoji rodinu, poradce a stráž, takže zůstali jen čtyři letci a Evan. Pokoušel se vyhostit i Evana, ale léčítel neodešel. "Maris je pořád ještě v mé péči," řekl. "Zůstanu se svou pacientkou." Vládce se na něj zlobně podíval, ale rozhodl se, že nebude naléhat.

"No, dobře," vyštěkl. "Musíme si promluvit. Jedná se o leteckou záležitost." Podíval se na Maris. "Řeknu ti to rovnou.

Dostal jsem vzkaz od svého kolegy, Vládce Lesser Amberly. Zajímá se o tvé zdraví. Tvoje křídla jsou zapotřebí. Kdy budeš v pořádku natolik, aby ses mohla vrátit na Amberly?"

"Nevím," řekla Maris. "Vidíš, že se uzdravuji. Ale let z Thayos na Amberly je namáhavý pro každého letce a já jsem ještě nenačerpala všechny svoje síly. Z Thayos odletím, jak nejdřív to půjde."

"Je to dlouhý let," souhlasil Jem, "zvlášť pro někoho, kdo už nelétá ani krátké tratě."

"Ano," řekl Vládce. "Ty a léčítel jste ušli pořádný kus cesty. Vypadá to, že už jsi zdravá. Křídla máš opravená, jak jsem slyšel. A stejně nelétáš. Nikdy jsi nepřišla na útes letců, vůbec netrénuješ. Proč?"

"Nejsem na to připravená," řekla Maris.

"Vládce, ozval se Jem, "je to tak, jak jsem ti říkal. Neužravila se, bez ohledu na to, jak vypadá. Kdyby to šlo, tak by létala." Podíval se na ni. "Jestli jsem ti nějak ublížil, tak promiň," řekl jí, "ale sama víš, že mám pravdu. Já jsem taky letec. A vím, že letec létá. Neexistuje způsob, jak zdravého letce udržet na zemi. A ty, ty nejsi jen obyčejný letec - říkávalo se, že létání miluješ nade všechno na světě."

"Milovala jsem," řekla Maris. "Miluju."

"Vládce..." začal Evan.

Maris se k němu otočila a podívala se na něj. "Ne, Evane," řekla, "to břemeno není tvoje. Já jim to řeknu." Podívala se znovu na Vládce. "Nejsem ještě docela zdravá," připustila. "Moje rovnováha ... něco není v pořádku s mým smyslem pro rovnováhu. Ale lepší se to. Není to už tak strašné, jako to bylo předtím."

"To je mi líto," řekla Tya rychle. Jem přikývl.

"Ale, Maris," řekla Corina. Dívala se strašně smutně, najednou skoro brečela. Corina v sobě neměla nic ze zášti svého otce a věděla, co pro letce rovnováha znamená.

"Můžeš létat?" zeptal se Vládce.

"Nevím," připustila Maris. "Potřebuju víc času."

"Času už jsi měla dost," řekl. Otočil se na Evana.

"Léčíтели, můžeš mi říct, že se uzdraví?"

"Ne," řekl Evan smutně. "To nemohu. Nevím."

Vládce se zamračil. "Tohle je záležitost Vládce Lesser Amberly, ale to břemeno zůstalo na mně. A já říkám, že letec, co nemůže létat, není žádný letec a křídla nepotřebuje. Pokud je tvoje uzdravení tak nejisté, tak by na ně čekal jenom blázen. Ptám se tě znovu, Maris můžeš létat?"

Jeho oči se na ni zavěsily a koutek úst se mu potměšile škubal. Maris věděla, že už nemá čas. "Můžu létat," řekla.

"Dobře," řekl Vládce. "Takže dneska večer. Říkáš, že můžeš létat. Výborně. Vem si křídla. Ukaž nám to."

Cesta temným mokvajícím tunelem byla přesně tak dlouhá, jak si ji Maris pamatovala, a stejně osamělá, i když teď měla společnost. Nikdo nepromluvil. Jediný zvuk byla ozvěna jejich kroků. Dva strážci šli vpředu a svítili pochodněmi. Letci nesli křídla.

Na druhé straně hory byla chladná noc plná hvězd. Moře pod nimi se neúnavně pohybovalo, nekonečná, tmavá, melancholická přítomnost. Maris šla po schodech nahoru na útes letců. Stoupala po nich pomalu a když došla na vrchol, bolela ji stehna a ztěžka dýchala.

Evan ji vzal za ruku. "Podaří se mi přesvědčit tě, abys neletěla?"

"Ne," odpověděla.

Přikývl. "Myslel jsem si to. Tak tedy doleť dobře." Políbil ji a odstoupil.

Vládce stál proti útesu, z každé strany strážce. Tya a Jem ji rozkládali křídla. Corina otálela vzadu, dokud na ni Maris nezavolala.

"Nezlobím se," řekla Maris. "Ty za to nemůžeš. Letec nenese zodpovědnost za vzkazy, které předává."

"Děkuju," řekla Corina. Její malý hezký obličej byl ve svitu hvězd bledý.

"Jestli to nedokážu, máš moje křídla dopravit na Amberly, vid'?"

Corina zdráhavě přikývla.

"Víš, jaké úmysly s nimi Vládce má?"

"Najde nového letce, možná někoho, kdo přišel o křídla při výzvě. Dokud se někdo nenajde ... no, maminka je nemocná, ale táta je pořád ještě dost fit na to, aby létal."

Maris se usmála. "V tom je teda kus ironie. Corm vždycky chtěl moje křídla - ale já udělám, co je v mých silách, abych je před ním zase uchránila."

Corina se usmála.

Křídla měla úplně roztahená. Maris ucítila ten známý, vytrvalý tah větru, jak se opíral do křídel. Zkontrolovala si smyčky a rozpinky. Pohybem ruky naznačila Corině, aby jí uhnula z cesty, a šla na okraj srázu. Tam se zastavila a dívala se dolů. Svět opile vrávorál. Hluboko dole narážely vlny na černé skály, moře a skála ve věčné válce. Ztěžka polkla a pokusila se nespadnout z útesu. Svět se pomalu uklidňoval a zastavoval. Žádný pohyb. Byl to jen útes, stejný jako kterýkoli jiný, a pod ním nekonečný oceán. Nebe bylo jejím přítelem, jejím milencem.

Maris ohnula paže, uchopila rukojeti. Potom se zhluboka nadechla a skočila.

Zakopla, padala rovnou z útesu, vítr ji popadl, nadnášel ji. Byl to studený a silný vítr. Takový, co řeže do morku kostí, ale ne zlostný, ne, vítr vhodný k letu. Uvolnila se a poddala se mu. A klouzala dolů a otáčela se v dlouhé ladné křivce.

Ale proud vzduchu se znovu otočil proti hoře a Maris zahlédla Vládce a ostatní letce, co tam čekali - Jem měl rozložená křídla a byl připraven vzlétnout - než se rozhodla letět od nich pryč. Natočila tělo a pokoušela se o náklon. Nebe se nahnulo a dalo se do pohybu. Naklonila se moc daleko, ztrácela rychlost, a když se pokoušela to napravit tím, že celou svou váhu a sílu nasměrovala zase na opačnou stranu, prudce se zakymácela. Dech se jí v krku zastavil.

Cit byl pryč. Maris na chvíli zavřela oči a udělalo se jí špatně. Padala, její tělo na ni křičelo. Padala, v uších jí zvonilo, cit ji opustil. Vždycky věděla: nepatrné změny větru, změny, na které reagovala ještě dřív, než si je napůl uvědomovala, chut' silící bouřky, předzvěst bezvětrí. Ted' to všechno bylo pryč. Padala nekonečným prázdným oceánem vzduchu, necítila nic, měla závrat' a tenhle podivný divoký vítr, kterému nerozuměla, ji měl ve své moci.

Veliká stříbrná křídla se klátila ze strany na stranu, jak se její tělo chvělo. Maris znovu otevřela oči, najednou byla zoufalá. Napjala se a zkoušela letět jenom podle toho, co viděla. Ale skály se hýbaly, byla strašná tma a dokonce se jí zdálo, že i ty chladné jasné hvězdy na nebi tančí, matou ji a vysmívají se jí.

Závrat' dosáhla vrcholu a celou ji pohltila. Maris se pustila rukojeti - nikdy předtím to neudělala, nikdy - a ted' neletěla, jenom visela pod křídly. Zvracela, posílala do oceánu Vládcovu večeři. Strašně se třásla.

Jem a Corina skočili do vzduchu a letěli za ní. Maris je viděla, ale bylo jí to jedno. Byla zesláblá, vyčerpaná, stará. Pod ní přes černý oceán klouzaly čluny. Znovu uchopila rukojeti, pokoušela se vylétnout nahoru, ale jediné, čeho docílila, bylo, že se dostala do klesavého vzduchového proudu, který ji uchopil. Pokusila se situaci zvládnout, ale nešlo to.

Plakala.

Moře za ní přicházelo nahoru. Lesklo se. Bylo proměnlivé.

V uších ji píchalo.

Neuměla létat. Byla letec, vždycky byla letec, milénka větru, Woodwinger, dítě oblohy, osamělá, na nebi jako doma, letec, letec, letec - a nemohla létat. Znovu zavřela oči, takže svět se zklidnil, znehybněl.

Se šplouchnutím a sprškou slané vody ji moře přijalo. Cekalo na mě, pomyslela si. Celé ty roky.

"Nech mě, chci být sama," řekla tu noc, když se nakonec vrátili k němu domů. Evan respektoval její přání.

Skoro celý následující den Maris prospala.

Další den vstala záhy, sotva narudlé světlo úsvitu poprvé vklouzlo do pokoje. Cítila se strašně, byla jí zima a byla zpocená a na prsou cítila velikou tíhu.

Na okamžik si nemohla uvědomit, co se děje. Pak si vzpomněla. Přišla o křídla. Pokoušela se na to myslet a uvnitř ji zalévalo zoufalství a vztek a sebelítost a brzy se znovu schoulila pod deky a snažila se zase usnout. Když spala, nemusela se tím zaobírat.

Ale spánek se nedostavoval. Nakonec vstala a oblékla se. Evan byl ve vedlejší místnosti, vařil vajíčka. "Máš hlad?" zeptal se jí.

"Ne," odpověděla Maris sklesle.

Evan přikývl a rozklep! ještě dvě vajíčka. Maris si sedla ke stolu a když před ní položil talíř s vejci, lhostejně jedla.

Byl vlhký větrný den s častými prudkými bouřkami. Když Evan dosní dal, věnoval se své práci. Kolem poledne odešel a Maris bez cíle bloudila prázdným domem. Nakonec si sedla k oknu a dívala se na déšť.

Evan se vrátil dost pozdě po setmění, byl mokrý a vypadal sklíčeně. Maris pořád -ještě seděla u okna v chladném a temném domě. "Mohla jsi aspoň rozdělat oheň," rnuhlal Evan. V hlase se mu ozývalo znechucení.

"Co?" podívala se na něj bezvýrazně. "Promiň. Nemyslela jsem na to."

Evan rozdělával oheň. Maris k němu přišla a chtěla mu pomoci, ale on na ni cosi vyštěkl a odstrčil ji z cesty. Jedli beze slov, ale zdálo se, že se Evanovi vrátila nálada. Potom uvařil jeden ze svých speciálních čajů, postavil před ni hrnek a posadil se do svého oblíbeného křesla.

Maris ochutnala kouřící čaj, byla si vědoma toho, že ji Evan pozoruje. Nakonec se na něj podívala.

"Jak ti je?" zeptal se jí.

Přemýšlela o tom. "Připadám si jako mrtvá," řekla nakonec.

"Mluv o tom."

"Nemůžu," Začala plakat. "Nemůžu."

Když pláč neustával, dal jí Evan uspávací lektvar a uložil ji do postele.

Druhý den šla Maris ven.

Šla cestou, kterou jí Evan ukázal, byla to vyšlapaná cesta, co nevedla k útesům, ale dolů k samotnému moři. Celý den se sama procházela po chladné pláži plné oblázků. Zdálo se, že je nekonečná. Když se unavila, odpočinula si u vody a házela oblázky do vln a s potěšením se dívala, jak poskakovaly a pak klesaly ke dnu.

I moře je tu jiné, pomyslela si Maris. Šedivé a studené, bez světlych míst. Stýskalo se jí po záblescích modré a zelené barvy ve vodách kolem Amberly.

Po tvářích jí stékaly slzy a ona se ani nesnažila si je utřít. Po chvíli si uvědomila, že vzlyká, jen si nepamatovala, kdy nebo-proč začala plakat.

Moře bylo veliké a opuštěné, prázdná pláž nekonečná a všude kolem byla divoká zatažená obloha, ale Maris se cítila jako obklíčená, dusila se. Myslela na všechna ta místa na světě, co už neuvidí, vzpomínka na každé z nich jí jen jítřila bolest. Myslela na působivé ruiny Staré pevnosti na Laus. Vzpomínala na akademii Woodwings, velikou a temnou, vytesanou do skály na Seatooth. Chrám nebeského Boha na Deet'h. Zámky vystavené větru, co náležely letcům-princům Artellia. Větrné mlýny ve Stormtown a Dům starého kapitána, starý tak, že se to nedalo ani popsát. Města stromů na Setheen a Alessy, hřbitovy a bitevní pole na Lo-marron, vinice Amberly a Riesinu teplou zakouřenou pivnici na Skulny. O to všechno teď přišla. A Eyrie -lodí se mohla dostat všude, ale Eyrie bylo místo letců, pro ni už navždycky uzavřené.

Myslela na své přátele, roztroušené po Windhaven jako mnoho ostrovů. Někteří ji možná navštíví, ale mnoho dalších bude z jejího světa vytrženo, jako by už neexistovali. Když naposledy viděla T'mara, byl tlustý a šťastný v kamenném domě na Hethen, učil svoji vnučku vyčarovat krásu z kusu kamene. Teď byl pro ni mrtvý stejně jako Halland.

Vzpomínka, nic víc. Nikdy už neuvidí Reida ani jeho krásnou usměvavou manželku. Už nikdy nebude moci večer popíjet Riesino pivo a vzpomínat s ní na Gartha. Už si nikdy nekoupí dřevěné drobnosti od S'maela, nebude ani žertovat s kuchařem v tom malém hostinci na Poweet.

Už nikdy neuvidí velkou výroční soutěž v létání, nebude sedět a probírat klepy a zpívat na večírku společně s letci.

Vzpomínky ji bodaly jako tisíc nožů a Maris vyplakala svoji bolest, vzlykala, až skoro riemohla dýchat. Věděla, jak určitě vypadá: směšná stará žena, co brečí a skučí opuštěná na pláži. Ale nemohla přestat.

Těžko snášela samotné pomyšlení na létání, na tu obrovskou radost a volnost, kterou navždy ztratila. Ale vzpomínky se vynořovaly jedna za druhou: svět se před ní rozprostřel, radost z toho, že má křídla, hrůza z útěku před bouří, nesčíslné množství barev na nebi, nádherná samota ve výškách. Tyhle všechny věci už nikdy neuvidí ani nepocítí, jenom ve vzpomínkách. Jednou našla vítr, co ji vzal napůl'do nekonečna, nahoru, do sféry, kde se pohybovali hvězdní plavci, kde samotné moře zmizelo hluboko dole a nehýbalo se nic kromě éterických větrných přízraků. Ten den si bude navždycky pamatovat, navždycky.

Svět kolem se nořil do tmy a na nebi se začaly objevovat hvězdy. Všude šumělo moře. Byla otupělá, zmrzlá do morku kostí, vyplakala všechny slzy, jak se dívala na prázdnotu svého života. Nakonec se vydala na dlouhou zpáteční cestu ke srubu, obrátila se zády k moři a obloze.

V domě bylo teplo a voněl taní guláš. Když viděla Evana, jak stojí u ohně, srdce se jí rozbušilo. Modré oči měl nekonečně něžné, když vyslovil její jméno. Rozběhla se k němu a objala ho, pevně ho stiskla, nevzdávala se drahého života. Zavřela oči, aby necítila závrať.

"Maris," řekl znovu. "Maris." Znělo to, jako by byl potěšen á překvapen. Zvedl paže a ještě víc ji tiskl, jako by ji chránil. Nakonec ji odvedl ke stolu a položil před ni večeři.

Když jedli, povídal jí, co se ten den udalo. Dobrodružství při pronásledování kozy. Našel keř se zralými stříbrovkami. Z těch jí udělal speciální dezert.

Přikývla, sotva vnímala, co jí říká, ale stačilo jí slyšet jeho hlas, chtěla, aby pokračoval. Jeho slova, jeho přítomnost jí připomínaly, že svět úplně neskončil.

Nakonec ho přerušila.

"Evane, musím to vědět. Tohle ... zranění, co mám. "Je nějaká naděje, že se to vyléčí? Že budu moci ... že se dám dohromady?"

Položil lžici, nadšení z obličeje se mu v okamžiku vytratilo.

"Já nevím, Maris. Myslím, že by nikdo nedokázal říct, jestli je tvůj stav přechodný nebo jestli to už takhle zůstane. Nejsem si jistý."

"Tak tedy, aspoň odhad. Ten neoptimističtější."

V obličeji se mu zračila bolest. "Ne," řekl tiše. „Myslím, že se už nikdy úplně neuzdravíš. Myslím, že už nikdy nezískáš zpátky, co jsi ztratila."

Přikývla, navenek klidná. "Chápu." Odstrčila jídlo. "Děkuji. Musela jsem se zeptat. Pořád jsem doufala. " Vstala.

"Maris..."

Gestem ho zastavila. "Jsem unavená. Mám za sebou těžký den a musím přemýšlet, Evane. Musím se teď rozhodnout a potřebuji být sama. Promiň." Vynutila ze sebe úsměv. "Ten guláš byl moc dobrý. Promiň, že si nedám ten dezert, co jsi připravil, ale nemám chuť."

Když se Maris probudila, byla v pokoji tma a zima. Oheň zhasl. Posadila se na posteli a dívala se do tmy. Už žádné slzy, řekla si. Je to pryč.

Když ze sebe stáhla deky a postavila se, podlaha pod jejíma nohama zakolísala a ona zase pocítila chvilkovou závrať.

Vyrovнала to, vklouzla do krátkých šatů a pak šla do kuchyně, kde rozsvítila svíčku o stále ještě žhavé uhlíky v krbu.

Dřevěná podlaha pod jejíma bosýma nohama byla studená. Šla halou, kolem pracovny, kde Evan připravoval své lektvary a masti, kolem prázdných ložnic, které Evan nechával pro návštěvy.

Když otevřela dveře jeho ložnice, pohnul se, otočil a zamžoural na ni.

"Maris?" řekl ospale. "Co se děje?"

"Nechci být mrtvá," řekla.

Maris přešla pokoj a postavila svíčku na noční stolek. Evan se posadil a chytil ji za ruku. "Jako léčitel jsem pro tebe udělal všechno. Jestli chceš moji lásku ... jestli chceš mě..."

Utišila ho polibkem. "Ano," řekla.

"Miláčku," řekl a díval se na ni ve světle svíčky. V její záři měl zvláštní obličej a Maris si na chvíli připadala trapně a trochu se i bála.

Ale ten okamžik pominul. Odhrnul deku, ona se svlékla a vklouzla k němu, do postele. Jeho ruce ji objímaly a byly něžné, milující a známé. Jeho tělo bylo teplé a plné života.

"Nauč mě léčit," řekla Maris druhý den ráno, "chtěla bych pracovat s tebou."

Evan se usmál. "Děkuju mockrát," řekl. "Není to nic jednoduchého, víš. Co ten náhlý zájem o léčitelské umění?"

Zamračila se. "Musím něco dělat, Evane. Umím jenom létat, a to už teď nemůžu. Nikdy jsem nic jiného nedělala. Mohla bych odlout lodí zpátky na Amberly a zbytek svého života prožít v domě, který jsem zdědila po svém nevlastním otci. Můžu tam zůstat a nedělat naprosto nic. To bych mohla - i kdybych neměla nic. Lidé z Amberly nenechávají svoje letce o žebrácké holi." Začala přecházet po pokoji.

"Nebo bych mohla zůstat tady, jestli by se tu pro mě našla nějaká práce. Jestli si nenajdu něco, čím bych vyplnila dny, něco užitečného, Evane, tak mě moje vzpomínky zničí, zblázním se. Děti už mít nemůžu - už před lety jsem se rozhodla, že děti mít nebudu. Neumím řídit plachetnici ani zpívat ani postavit dům. Zahrady, na kterých jsem se snažila pracovat, vždycky vyhynuly, jsem beznadějně nešikovná na opravování čehokoli a kdybych se upsala obchodu a celé dny prodávala, začala bych pít."

"Vidím, že jsi zvážila všechny možnosti," řekl Evan, na rtech se mu objevil náznak úsměvu.

"To ano," řekla Maris vážně. "Nevím, jestli mám buňky na to, abych se stala léčitelem - nemám žádný důvod myslet si to. Ale chci pracovat a mám paměť letců. Myslím, že nebudu ten typ, co si poplete jed s léčivým lektvarem. Můžu ti pomáhat sbírat léčivé byliny, míchat léky, uklidňovat pacienty, než je budeš řezat, nebo tak něco. Byla jsem u dvou porodů - dělala bych, co bys mi řekl, cokoli, k čemu bys potřeboval pár rukou."

"Dlouhou dobu jsem pracoval sám, Maris. Nemám trpělivost na nešikovnost, nevšímavost nebo chyby."

Maris se na něj usmála. "Nebo na názory, které protirečí tvým."

Smál se. "Ano. Myslím, že bych tě mohl učit a tvé pomoci využít. Ale nevím, jestli věřím tomu 'Udělání, co mi řekneš', jak tvrdíš. Dráhu skromného sluhy začínáš dost pozdě."

Podívala se na něj, pokoušela se zakrýt náhlou paniku, co ji zachvátila. Co bude dělat, jestli ji odmítne? Asi by byla schopná i žebrat, aby jí dovolil zůstat.

Určitě to z jejího obličeje poznal, protože ji popadl za ruku a pevně stiskl. "Zkusíme to," řekl. "Jestli se chceš opravdu učit, tak já tě učit budu. Je čas, abych něco z toho, co umím, předal někomu dalšímu; kdyby mě třeba kouslo klíště nebo kdybych onemocněl a umřel, nemuselo by všechno být úplně ztraceno."

Maris se usmála s úlevou. "Jak začneme?"

Evan chvíli přemýšlel. "V lese jsou vesničky a tábořiště, které jsem už půl roku nenavštívil. Vydáme se na cestu, tak na týden, na dva, provedeme prohlídky, ty získáš představu o tom, co dělám, a uvidíme, jestli na to máš žaludek." Pustil jí ruku, vstal a šel do spíže. "Pomoz mi zabalit."

Maris se na cestách s Evanem mnohému naučila. Jen málo z toho bylo příjemné.

Byla to těžká práce. Evan, tak trpělivý léčitel, byl velmi náročný učitel. Ale Maris byla ráda. Bylo dobře, že pracovala až nadoraz, pracovala tak, že už dál nemohla. Neměla čas myslet na to, co ztratila, a každou noc tvrdě spala.

Byla ráda, že je užitečná a s radostí dělala ty úkoly, které jí Evan dával, ale další požadavky svého nového života plnila jen stěží. Bylo dost náročné utěšovat cizí lidi, tím spíš, že nebyla žádná útěcha, kterou by mohla poskytnout. Maris pronásledovala noční můra o ženě, které zemřelo dítě. Řekl jí to samozřejmě Evan, ale na Maris zbyl její žal a extatický stav, kdy tomu odmítala uvěřit a dovolávala se zázraku, který nikdo nemohl přivolat. Maris obdivovala Evana, že se dokáže tak ovládat a vstřebávat tolik bolesti, strachu a smutku, rok za rokem, bez přestání. Pokoušela se chovat klidně a vyrovnaně jako on a pořád si připomínala, že jí řekl, že ona sama je silná. Maris byla zvědavá, jestli se jí časem podaří získat větší zručnost a vnitřní jistotu. Zdálo se, že občas

Evanovi napovídá instinkt, přemýšlela Maris. Stejně jako když někteří Woodwingeri mají cit pro vítr, jako by se narodili jen pro něj, zatímco ostatní beznadějně zápolí a ten specifický cit postrádají. Už pouhý Evanův dotek dokázal ukonejšit trpícího člověka, ale Maris tehle dar neměla.

Když se snášela noc v devatenáctý den jejich putování, nerozbili si Maris s Evanem tábor, jenom přidali do kroku.

Dokonce i Maris, které všechny stromy připadaly stejné, rozeznala tuhle část lesa. Zanedlouho se vynořil Evanův dům. Najednou ji Evan chytil za zápěstí, zastavil ji. Upřeně se díval na dům. V okně svítilo světlo a z komína se kouřilo.

"Přítel?" zkoušela hádat Maris. "Někdo, kdo potřebuje tvoji pomoc?"

"Možná," řekl Evan tiše. "Ale jsou i jiní ... bezdomovci, lidé, co je vyobcovali z vesnice, zločinci nebo blázni. Napadají pocestné nebo se vloupávají do domů a vyčkávají..."

Potichu se přiblížili k domu, Evan šel první, směřoval spíš k osvětlenému oknu než ke dveřím.

"Muž a dítě ... nevypadá špatně," mumlal Evan. Okno bylo vysoko. Když si stoupla na špičky a opřela se o Evana, viděla dovnitř.

Spatřila velkého muže s vousy, seděl na stoličce u ohně. U nohou mu sedělo dítě a dívalo se na něj.

Muž trochu otočil hlavou a červený záblesk ohně mu dopadl na tmavé vlasy. Ve světle poznala Maris jeho obličej.

"Colle!" vykřikla, celá rozjásaná. Zavravorala, skoro upadla, ale Evan ji zachytil.

"To je tvůj bratr?"

"Ano!"

Běžela podél domu a když brala za kliku, dveře se otevřely zevnitř a Coll ji chytil do náruče.

Maris vždycky překvapovalo, jak je její nevlastní bratr velký. Viděla ho obvykle po několika letech a mezitím na něj vzpomínala jako na malého Colla, svého bratříčka, hubeného, neohrabaného a nevyspělého, který se volně cítil jenom s kytarou v rukách, když mohl vyniknout zpěvem.

Ale její mrňavý bratříček přibral a vyrostl. Léty putování, kdy si vydělával na cestu k jiným ostrovům jako námořník nebo prostě jak se dalo, když jeho posluchači byli moc chudí na to, aby mu za jeho písně zaplatili, zesílil. Vlasy, které měl kdysi červenozlaté, mu ztmavly, byly skoro hnědé - zrzavé teď už měl jenom vousy a sem tam pramen vlasů.

"Ty jsi Evan léčitel?" zeptal se Coll Evana. Jednou rukou držel Maris. Evan přikývl.

"Je mi líto, že vypadám jako drzoun, ale v Port Thayos nám řekli, že tady Maris s tebou žije. Čekáme na vás už čtyři dny. Vylomil jsem okenici, abych se dostal dovnitř, ale už jsem ji opravil - myslím, že teď je dokonce lepší než dřív." Podíval se dolů na Maris a znovu ji objal.

"Bál jsem se, že jsme se minuli - že jsi zase někam uletěla!"

Maris ztuhla. Viděla napětí v Evanově obličejí, ale dala mu jemně znamení, zavrtěla hlavou.

"Promluvíme si," řekla. "Pojď, sedneme si k ohni - jsem unavená z toho věčného pochodování. Evane, uděláš, prosím tě, ten svůj bezvadný čaj?"

"Přivezl jsem kivas," řekl rychle Coll. "Tři láhve, za písničku. Mám ho ohrát?"

"To by bylo fajn," řekla Maris. Když šla ke kre: denci, kde byly uloženy těžké keramické hrnky, všimla si zase dítěte, které se napůl schovávalo ve stínu, a zastavila se.

"Bari?" zeptala se zvědavě.

Holčička nesměle postoupila dopředu, hlavu měla skloněnou, dívala se nahoru koutky očí.

"Bari," řekla Maris znovu s vřelostí v hlase. "Jsi to ty! Já jsem tvoje teta Maris!" Sklonila se, aby objala dítě, pak ji zase odstrčila, aby si ji mohla lépe prohlédnout. "Určitě si na mě nepamatuješ. Byla jsi čerstvě vylíhnuté ptáče, když jsem tě naposledy viděla."

"Můj táta o tobě zpívá," řekla Bari. Hlásek jí zněl zvonivě, jasně.

"A ty taky zpíváš?" zeptala se Maris.

Bari nemotorně pokrčila rameny a podívala se na zem. "Někdy," zamumlala.

Bari byla hubená, drobná, bylo jí asi osm let. Světle hnědé vlasy ostříhané nakrátko vypadaly na její hlavě jako lesklá čepice, rámovaly pihovaty obličej srdcoví-tého tvaru s velkýma šedýma očima. Byla oblečená přesně jako její otec v přepásané vlněné tunice přes kožené kalhoty. Na krku měla šňůrku a na ní zavěšený kousek ztvrdlé pryskyřice jasné zlaté barvy.

"Viš co, přines nějaké polštáře a deky k ohni, uděláme si pohodlí," řekla Maris. "Jsou v dřevěné truhle tam v tom rohu." Vzala hrnky a vrátila se k ohni. Coll ji vzal za ruku a stáhl ji dolů k sobě.

"Jsem tak rád, že tě vidím chodit, že jsi se vyléčila," řekl hlubokým upřímným hlasem. "Když jsem slyšel, že jsi spadla, bál jsem se, abys nebyla zmrzačená jako táta. Celou cestu z Poweet jsem pořád doufal, že uslyším nějaké nové dobré zprávy, ale nic. Prý to byl strašný pád, na skálu; prý jsi měla obě nohy i ruce zlámané. Ale teď, vidět tě, že jsi celá, to je nad všechny dobré zprávy. Za jak dlouho poletíš na Amberly?"

Maris se podívala do očí muže, kterého, ač spolu nebyli pokrevně spřízněni, milovala jako bratra už víc než čtyřicet let.

"Nikdy se na Amberly nevrátím, Colle," řekla. Hlas měla klidný. "Nikdy už nebudu létat. Moje zranění bylo vážnější, než jsem si při tom pádu myslela. Moje ruka a nohy jsou v pořádku, ale něco jiného zůstalo porušeno. Když jsem se udeřila do hlavy ... Porušil se mi smysl pro rovnováhu. Nemohu létat."

Zíral na ni a šťastný výraz se z jeho obličeje vytrácel. Zavrtěl hlavou. "Maris... ne..."

"Nemá cenu říkat dál ne," odpověděla. "Musela jsem se s tím vyrovnat."

"Neexistuje něco..."

Maris se ulevilo, když je přerušil Evan. "Neexistuje nic. Udělali jsme co se dalo, Maris a já. Poranění hlavy jsou záhadná. Dokonce ani přesně nevíme, co se stalo, a vsadím se, že nikde na Windhaven není takový léčitel, který by věděl, co s tím udělat, jak to napravit."

Coll přikývl, byl jako omráčený. "Já, nechtěl jsem říct... Prostě je to na mě moc. Maris, nedovedu si tě představit připoutanou k zemi!"

Myslel to dobře, Maris to věděla, ale jeho smutek a nepochopení ji strašně rozčilovaly, znovu se jí otevíraly staré rány.

"Nemusíš si to představovat," řekla poněkud ostře. "To je teď můj život a nikomu do něj nic není. Křídla už odvezli zpátky na Amberly."

Coll nic neříkal. Maris nechtěla vidět bolest v jeho obličejí, tak se upřeně dívala do ohně a mlčela. Slyšela, jak Evan otevírá kameninovou láhev a potom nalévá kouřící kivas do tří hrnků.

"Můžu ochutnat?" krčila se Bari vedle otce, dívala se nahoru s nadějí. Coll se na ni usmíval a znepokojeně zavrtěl hlavou.

Když se dívala na otce a na dceru zároveň, cítila, jak z ní najednou opadlo napětí. Její oči se setkaly s Evanovými, když ji podával hrnek s horkým kořeněným vínem a usmíval se na ni.

Otočila se zpátky ke Collovi a už chtěla něco říct, když jí oči padly na kytaru, měl ji blízko u sebe. Pohled na ni uvolnil přívál vzpomínek a najednou Maris cítila, že Barrion, už několik let po smrti, je zase s nimi v místnosti. Byla to jeho kytara a on tvrdil, že se po celé generace předávala v jejich rodině; už od dob hvězdných plavců. Nikdy nevěděla, jestli

mu má věřit nebo ne - nadsázka a krásné lži pro něj byly stejně přirozené jako dýchání - ale docela jistě byl ten nástroj hodně starý. Svěřil ho Collovi, byl jeho chráněncem a syn, kterého nikdy neměl. Maris se natáhla, aby se dotkla hladkého dřeva; častým používáním ztmavlo.

"Colle, zazpívej nám," navrhla mu. "Zazpívej nám něco nového,"

Hýčkal kytaru v náručí ještě dřív, než Maris dopověděla větu. Zazněly jemné akordy.

"Tahle písnička se jmenuje Zpěvákova elegie," řekl s hořkým úsměvem na tváři. A začal zpívat píseň střídavě melancholickou a ironickou o zpěvákovi, kterého opouští manželka proto, že příliš miluje svou hudbu. Maris měla podezření, že zpívá o svém manželství, i když jí nikdy neřekl, proč vlastně skončilo a ona se ho na to přímo ptát nechtěla.

Refrén, který se v té písni opakoval, zněl takhle:

"Pěvec neměl by se ženit/ Pěvkyně se nevdat/ Jen v letu hudbu políbit/ A píseň na lože ukládat."

Potom zazpíval píseň o vášnivě lásce pyšného Vládce a ještě pyšnější Jednokřídle - Maris poznala jedno jméno, ale ten příběh neznala.

"Je to pravda?" zeptala se, když tu písničku dozpíval.

Coll se smál. "Pamatuju si, že jsi se stejně ptala Barriona. Odpovím ti stejně jako on: nemůžu ti říct, kdy nebo kde se to stalo, ale i tak je to pravda!"

"A teď zazpívej moji písničku," řekla Bari.

Coll dal dceři pusku na nos a zpíval fantazii plnou jemných tónů o holčičce jménem Bari, co se přátelí se skyllou, a ta jí pomůže najít v jeskyni pod mořským dnem poklad.

Potom zpíval starší písně: baladu o Aronovi a Jeni, píseň o leteckých duších, pak další o bláznivém Vládcu Kennehut, svou vlastní verzi písně Woodwings.

A ještě později, když už byla Bari v posteli a tři dospělí popíjeli třetí láhev kivasu, mluvili o svých životech. Maris teď už byla mnohem klidnější a řekla

Collovi o svém rozhodnutí zůstat s Evanem.

Když pominul počáteční šok, věděl už Coll lépe, jak vyjádřit své politování, ale netajil se s tím, že její rozhodnutí nechápe.

"Ale zůstat tady, na Východním souostroví, tak daleko od všech svých přátel? " Potom s opilou zdvořilostí dodal:

"Nechci tě urazit, Evane."

"Ať budu žít kdekoli, vždycky to bude od někoho daleko," řekla Maris. "Viš, kde všude jsou roztroušeni moji přátelé."

Usrkla horký opojný kivas, cítila se osaměle.

"Pojeď se mnou na Amberly," přemlouval ji. "Budeme bydlet v domě, kde jsme spolu vyrostli. Můžeme počkat do jara, až bude moře klidnější, ale cesta odtud tam není tak, strašná, opravdu."

"Klidně v tom domě žij," řekla mu. "Můžete tam žít spolu s Bari. Nebo ho prodej, jestli chceš. Já už tam nemůžu žít - je tam moc vzpomínek. Tady na Thayos můžu začít nový život. Bude to těžké, ale Evan mi pomůže." Vzala ho za ruku.

"Nesnáším nicnedělání; je to fajn, když jsem užitečná."

"Ale jako léčitelka?" Coll zatřásl hlavou. "Nedovedu si tě představit." Podíval se na Evana. "Je k něčemu? Ale vážně." Evan držel Maris za ruku a hladil ji.

"Učí se rychle," řekl po chvíli přemýšlení. "Strašně moc chce pomáhat a neodmítá nezajímavé nebo těžké úkoly. Zatím ještě nevím, jestli má na to, aby z ní byl léčitel - jestli bude někdy skutečně šikovná. Ale musím připustit, zcela sobecky, že jsem moc rád, že je tady. Doufám, že mě nikdy nebude chtít opustit."

Ruměncem jí zalil tváře, Maris sklonila hlavu a napila se. Byla vyplašená, i když ji jeho poslední slova potěšila. Maris s Evanem si jen málo vyměňovali zamilované věty - žádné romantické sliby nebo extravagantní tvrzení nebo lichotky. A i když se snažila tu myšlenku zapudit, někde hluboko se obávala, že nedala Evanovi v jejich vztahu možnost volby - že se prostě vetřela do jeho života, ještě než si to vůbec mohl rozmyslet. Ale v jeho hlase byla láska. Bylo ticho. Aby ho nějak zaplnila, zeptala se Maris Colla na Bari. "Kdy s tebou začala cestovat?"

"Je to šest měsíců," odpověděl. Odložil prázdný hrnek a chopil se kytary. Uhodil do strun a když mluvil, zahrál slabý akord. "Nový manžel její matky je násilník - jednou Bari zbil. Její matka mu nebránila, ale nenamítala nic proti tomu, abych si ji odvedl. Řekla mi, že by mohl na Bari žárlit - chtěl mít svoje vlastní dítě."

"Jak to snáší Bari? "

"Myslím, že je se mnou ráda. Je taková maličká a tichá. Ví, že se jí stýská po matce, ale je ráda, že se odtamtud dostala, všechno, co dělala, bylo špatně."

"Vychováš z ní taky zpěvačku?" zeptal se Evan.

"Jestli bude chtít. Já to věděl, když jsem byl ještě mladší než ona, ale Bari ještě neví, čím chce být. Zpívá jako slaviček, ale k tomu, aby z člověka byl zpěvák, je třeba mnohem víc než umět zpívat písničky jiných lidí a ona zatím neprokazuje žádný talent, že by si sama nějakou dokázala vymyslet."

"Je ještě malá," řekla Maris.

Coll pokrčil rameny a zase odložil kytaru. "Ano. Ještě má čas, nespíchám na ni." Zamrkal a zešířila zív. "Už je pozdě."

"Odvedu tě do pokoje," řekl Evan.

Coll se smál a potřásl hlavou. "Není třeba," řekl. "Po čtyřech dnech se tady cítím skoro jako doma."

Vstal a Maris se také zvedla, posbírala prázdné hrnky. Políbila Colla na dobrou noc a potom počkala, až Evan prohrábne oheň a urovná nábytek. Čekala, aby ruku v ruce došli do společné postele.

Dalších pár dní udržoval Coll Marisinu dobrou náladu. Pořád byli spolu a on jí vyprávěl historky o svých dobrodružstvích a zpíval jí. Za všechny ty roky, kdy Coll odešel poprvé s Barrionem a Maris se stala plnoprávným

letcem, nebyli spolu tolik jako teď. Jak dny mýjely a Coll s Bari pořád zůstávali, sblížili se víc než za celou dobu od jeho chlapeckých let. Poprvé mluvil o svém nepodařeném manželství a o svém pocitu viny kvůli tomu, že byl tak často mimo domov. Maris nemluvila o své nehodě ani o svém neštěstí, ale nebylo to nutné. Coll moc dobře věděl, co pro ni křídla znamenala.

Dny pozvolna přecházely v týdny, Coll s Bari zůstali. Coll cestoval a zpíval po hostincích v Thossi a Port Thayos, zatímco Bari se držela Evana. Byla tichá, nevtíravá a pozorná. Evana její zájem velmi těšil. Ti čtyři spolu žili pohodlně, střídali se při domácích pracích a po večerech se scházeli, vyprávěli si příběhy nebo hráli hry u ohně. Maris říkala Evanovi, Collovi i sama sobě, že je spokojená. Na jiný život nepomýšlela.

Potom, jednou, přiletěla S'Rella.

To odpoledne byla Maris sama doma a když někdo zaklepal, otevřela dveře. V první chvíli byla potěšená, že vidí dávnou přítelkyni, ale i když otvírala náruč, aby ji objala, upírala oči na křídla, která S'Rella měla přehozená přes ruku, a u srdce ji bodlo. Když vedla S'Rellu k ohni, aby si sedla na židli, a zavěsila nad oheň čajník, tak si pomyslela - brzy zase odletí a nechá mě tu.

Stálo ji hodně úsilí sednout si vedle S'Relly a ptát se se zájmem na novinky.

S'Rella zářila, jen těžko skrývala vzrušení. "Jsem tady služebně," řekla. "Přinesla jsem vzkaz pro tebe; Přišla jsem tě požádat, pozvat tě, abys přijela na Seatooth a aby ses postavila do čela akademie. Potřebuji přísného, stálého učitele na Woodwings, ne takové, kteří za posledních šest let přicházeli a odcházeli. Někoho zaníceného, někoho inteligentního. Osobnost. Tebe, Maris. Všichni si tě cení - na tu práci se nikdo nehodí líp než ty. Všichni tě tam moc chceme."

Maris myslela na Senu, teď už byla skoro patnáct let po smrti, jak prožívala ty poslední roky hodně dlouhého života. Padlý, zmražený letec, co stojí na útesu ve Woodwings, do ochraptění křičí ve snaze předat svoje znalosti z létání mladým Woodwingerům, kteří krouží ve vzduchu nad ní. Sama už nikdy neletěla, na-vždycky připoutaná k zemi s jednou téměř nepoužitelnou nohou a jedním slepým, mléčně zbarveným okem. Navždycky stála dole, dívala se pořád do bouřkových větrů, dívala se, jak od ní Woodwingeri odlétají, rok za rokem. Celá létá, až nakonec zemřela. Jak to mohla vydržet?

Maris se zachvěla a prudce zavrtěla hlavou.

"Maris?" řekla zaraženě S'Rella. "Vždycky jsi tak neochvějně hájila Woodwings - celý systém. Ještě toho můžeš spoustu udělat... Co se děje?"

Maris se na ni upřeně dívala, chtělo se jí křičet. Velmi jemně řekla: "Jak vůbec můžeš tohle po mně chtít?"

"Ale..." S'Rella rozpráhla ruce. "Co tady můžeš dělat? Maris, já chápu, jak ti je - věř mi. Ale tvůj život nekončí.

Vzpomínám si, jak jsi mi jednou řekla, že my, letci, jsme tvoje rodina. Pořád jsme. Je to bláznivina žít takhle v exilu. Vrať se. Teď nás potřebuješ a my tě taky potřebujeme. Woodwings je tvoje místo - bez tebe by nikdy neexistovalo. Neotáčej se k němu zády."

"Tomu nerozumíš," řekla Maris. "A jak bys mohla? Ty ještě můžeš létat."

S'Rella vzala Maris za ruku a držela ji, i když ta ruka byla ochablá a nereagovala najejí stisk:

"Zkousím ti rozumět," řekla. "Vím, jak musíš trpět. Věř mi, od toho dne, kdy jsem slyšela tu zprávu, myslím na to, jak by vypadal můj život, kdybych se zranila. Jednou jsem byla rok připoutaná k zemi, víš, takže nějakou představu o tom mám, i když mě nikdy nenapadlo, že by to mělo být napořád. Každý na to musí myslet. Konec čeká na všechny letce, víš. Někdy přichází se soutěží, někdy kvůli zranění, často je to jenom otázka věku."

"Ale já jsem si vždycky myslela, že umřu," řekla Maris tiše. "Nikdy mě ani nenapadlo, že budu žít dál a nebudu moct létat."

S'Rella přikývla.

"Já vím," řekla. "Ale teď se to stalo a ty se podle toho musíš zařídit."

"Zařizuji se podle toho," řekla Maris. Zařídila jsem se." Odtáhla ruku. "Začala jsem tady žít nový život. Kdyby ses tu neobjevila - kdybych tak mohla prostě zapomenout"

V obličeji S'Relly uviděla záblesk prudké bolesti; poznala, že přítelkyni ublížila.

Ale S'Rella potřásla hlavou a vypadala odhodlaně.

"Nemůžeš zapomenout," řekla. "Je to beznadějně. Musíš pokračovat, udělat všechno, co udělat můžeš. Odjet a učit na Woodwings. Zůstat nablízku svým přátelům. Tím, že se tady schováváš, jen předstíráš..."

"Tak dobře, je to jenom zástěrka," řekla Maris kvapně. Vstala a šla k oknu a nevidomě se dívala ven na mokrou hnědou a zelenou skvrnu, to byl les. "Je to zástěrka, kterou potřebuju, abych vůbec dokázala žít. Nedokážu si pořád připomínat to, co jsem ztratila. Když jsem tě viděla ve dveřích, tak jediné, na co jsem dokázala myslet, byla tvá křídla a na to, jak strašně si je chci nasadit a odletět odtud. Už jsem si říkala, že jsem na to přestala myslet. Že jsem si tady zvykla. Miluju Evana a spoustu věcí jsem se od něj naučila, co pracuju jako jeho asistentka. Dělam něco užitečného. Byla jsem ráda, že tu mám Colla a že poznávám jeho dceru. A jediný pohled na křídla tohle všechno smetl, obrátil celý můj život v prach."

Ve srubu bylo ticho. Nakonec se Maris odvrátila od okna a podívala sfe na S'Rellu. Viděla, že se jí po tvářích kutálí slzy, ale zároveň měla výraz tvrdohlavého nesouhlasu.

"Tak dobře," řekla Maris s povzdechem. "Řekni mi, že dělám chybu. Řekni mi, co si myslíš."

"Myslím," řekla S'Rella, "že to, co děláš, děláš špatně. Myslím, že si sama všechno komplikuješ. Nemůžeš svůj život vygumovat, jako kdyby nikdy neexistoval. Nežiješ ve světě bez letců. Můžeš se tady schovat a předstírat, že jsi asistentka léčitelské, ale nikdy doopravdy nezapomeš na to, čím jsi byla, že jsi letec. Pořád tě potřebujeme - pořád je tam život pro tebe. Tvůj život ještě neskončil - pořád se tomu vyhýbáš. Pojed' do Woodwings, Maris."

"Ne. Ne. Ne. S'Rello - já to nesnesu. Možná máš pravdu a to, co dělám, dělám špatně, ale já o tom přemýšlela a tohle je

jediná věc, kterou můžu dělat. Nesnesu bolest. Musím dál žít a pracovat, musím zapomenout na to, co jsem ztratila, neba se zblázním. Nevíš - nevydržela bych dívat se na ně, jak kolem mě všichni létají, jak se ve vzduchu radují a přitom vědět, že se k nim nikdy nemůžu přidat. Navzdýcky si připomínat, co jsem ztratila. Nemůžu. Woodwings beze mě přežije. Nemůžu se tam vrátit." Domluvila, strašně se chvěla, strachem a nově probuzenou vzpomínkou na to, o co přišla.

S'Rella vstala a držela ji, dokud ten třas neustal.

"No, dobře," řekla S'Rella jemně. "Nebudu na tebe naléhat. Nemám právo na to, abych ti říkala, co máš a nemáš dělat. Ale ... kdyby sis to rozmyslela, když si po nějakém čase vzpomeneš, vím, že pro tebe tam to místo bude vždycky. Záleží to na tobě. Už o tom nebudu mluvit."

Druhý den Maris s Evanem vstali časně a dopoledne strávili u nemocného hašteřivého starého muže v opuštěné lesní chatrči. Bari, která vstávala a hrála

si už s prvními slunečními paprsky, šla s nimi, protože otec pořád spal. Byla úspěšnější než oni oba - na tváři toho člověka vyloudila úsměv. Maris byla ráda. Sama byla v depresi a rozladěná a ty staré ufnúkané stížnosti jí pořád víc lezly na nervy. Musela v sobě potlačovat touhu vyštěknout na něj a okřiknout ho.

"Člověk by si mýsl, že umírá, jak vyváděl," řekla Maris, když se vraceli domů.

Malá Bari se na ni podivně podívala. "Ale on umírá, l' řekla přiskrceně. Podívala se na Evana, aby to potvrdil.

Léčitel přikývl.

"To dítě má pravdu," řekl podrážděně. "Příznaky jsou dost jasné, Maris. Copak jsi neposlouchala nic, když jsem tě učil? Bari je poslední dobou pozornější než ty. Pochybuji, že bude žít déle než tři měsíce. Proč si myslíš, že jsem mu podal tesis?"

"Příznaky?" Maris byla zmatená a bylo jí trapně. Docela snadno si zapamatovala věci, které jí Evan říkal, ale s uplatněním vědomostí to bylo mnohem horší. "Stěžoval si na bolesti v kostech," řekla. "Myslela jsem si je starý, konec konců staří lidé často-"

Evan řekl netrpělivě: "Bari, jak jsi poznala, že umírá?"

"Podle loktů a kolen, jak jsi mi to ukazoval," řekla dychtivě, pyšná na to, co se naučila od Evana. "Měl je oteklé, tvrdly mu. A taky pod bradou a za spánky. A měl studenou kůži. Měl otok?"

"Otok," řekl Evan potěšeně. "Děti se z toho často vyléčí, ale dospělí nikdy."

"Já - nevšimla jsem si," řekla Maris.

"Ne," řekl Evan, "nevšimla sis."

Šli dál mlčky, Bari vesele poskakovala, Maris se cítila příšerně unavená.

Ve vzduchu bylo nepatrně cítit jaro. Maris cítila, jak se jí zlepšuje nálada, když šli s Evanem za rozbřesku krajinou a dýchali čistý vzduch. Na konci cesty čekala ponurá Vládcova pevnost, ale slunce už vyšlo, vzduch byl svěží a vánec jako by laskal plášť, co měla na sobě. Červené, modré a žluté květiny probleskovaly šedozeleným mechem a tmavým porostem podél cesty jako drahokamy. Ptáci létali mezi stromy a zpívali. Byl to den, kdy život a pohyb samy o sobě byly radostí. Evan vedle ní mlčel. Maris věděla, že přemýšlel nad vzkazem, kvůli kterému se vydali na cestu. Vzbudili je bušením na dveře, ještě než vyšlo slunce. Jeden z Vládcových běžců, úplně bez dechu, vyhrkl jenom tolik, že v pevnosti potřebují léčitele. Víc už říci nemohl, víc nevěděl. - jen to, že někdo je zraněný a potřebuje pomoc.

Evanovi, celému rozechřátému a zmatenému z toho rychlého probuzení, s vlasy rozježenými jako načepýře-né peří, se nijak zvlášť nikam chodit nechtělo.

"Každý ví, že si Vládce drží vlastního léčitele pro sebe, svou rodinu a služebnictvo," namítal. "Proč nemůže tuhle naléhavou záležitost vyřídit?"

Běžec, který očividně nevěděl nic víc, než mu řekli, vypadal dost zmateně. "Léčitel Reni byl nedávno uvězněn za zradu, podezření ze zrady," řekl svým jemným hlasem a pořád popadal dech.

Evan zaklel. "Zrada! To je šílenství. Reni by - no, dobře, nech už toho, chlapče. Přijďme, já i moje asistentka, a podíváme se na toho zraněného."

Zanedlouho dorazili do úzkého údolí a před nimi se vynořila Vládcova masivní kamenná pevnost. Maris si přitáhla pláštěnku, kterou měla dosud volně rozepnutou. Byl tady chladnější vzduch; jaro si zatím netrouflo přejít přes horskou stěnu. Nebyly tu žádné květiny ani jasné úponky břečťanu, které by oživily skálu a lišejník bezvýrazných barev, a jediná ptáci, které bylo slyšet, byli mrchožraví rackové.

Stará strážkyně se zjizveným obličejem, co měla za páskem nuž a na zádech luk, jim šla naproti hned, jak v údolí ušli sotva pár stop. Přísně se jich vyptávala, prohledala je a zkontrolovala Evanovo chirurgické náradí, než je doprovodila kolem dvou kontrolních stanovišť a branou do pevnosti. Maris si všimla, že na vysokých širokých zdech se pohybovalo ještě více strážců, než když tu byla naposledy, a poznala také potlačované vzrušení jednotek cvičících na nádvoří.

Vládce je uvítal ve vnější hale, byl sám, jenom se všudypřítomným strážcem, který šel pět kroků za ním. Obličej mu zbrunátněl, když uviděl Maris, a spěšně oslovil Evana.

„Poslal jsem pro tebe, léčiteli, ne pro tohohle letce bez křídel."

"Maris je teď moje asistentka," řekl Evan klidně. "Jak sám dobře víš, není letec."

"Jednou letec, vždycky letec," zavrčel Vládce. "Má mezi letci přátele a tady ji nepotřebujeme. Bezpečnost-"

"Je léčitelským učedníkem," přerušil ho Evan. "Ručím za ni. Mlčenlivost, která mě zavazuje, zavazuje i ji. Nebudeme nikde roznášet klepy o tom, co tu uvidíme."

Vládce se pořád ještě mračil. Maris byla ztrnulá vzteky jak o ní může takhle mluvit, ignorovat ji, jako by tady vůbec nebyla?

Nakonec řekl Vládce zdráhavě: "Nevěřím na 'učednický poměr', ale věřím tvým slovům, léčiteli, kterými ji obhajuješ. Ale pamatuj si, jestli bude něco někde vykládat o tom, co tu dneska uvidí, tak budete oba viset."

"Pospíchali jsme sem," řekl Evan ledově. "Ale z tvého chování usuzuji, že nebylo proč."

Vládce mu neodpověděl, otočil se a poslal pro další pár strážných. Potom, aniž se ohlédl, odešel.

Strážci, oba mladí a ozbrojení, doprovodili Evana a Maris po kamenných schodech do tunelu vyhloubeného do tvrdé skály, hodně hluboko pod obytnými prostory pevnosti. Na stěnách byly upevněné čadící pochodně hodně daleko od sebe a vrhaly jen nejisté plápolavé světlo. Vzduch v úzkém tunelu s nízkým stropem zapáchal plesnivinou a štiplavým kouřem. Na Maris najednou dolehl silný pocit klaustrofobie a pevně sevřela Evanovi ruku.

Nakonec došli do rozvětvené chodby, kde byly několikrát dřevěné dveře. U jedné se zastavili a strážci odjistili těžké tyče, které je uzavíraly. Uvnitř byla malá kamenná cela se slamníkem na podlaze a s jedním kulatým, vysoko položeným oknem. O stěnu se opírala mladá žena s dlouhými, vybledlými blondatými vlasy.

Měla oteklé rty, na jednom oku modřinu a na šatech krvavé skvrny. Maris chvíli trvalo, než ji poznala.

"Tya," řekla udiveně.

Strážci odešli, zamkli za sebou dveře a ujistili je, že budou hned za dveřmi, kdyby něco potřebovali.

Zatímco Maris ještě pořád nechápavě zírala, Evan šel k Tye.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Vládcevi lotři nebyli zrovna moc něžní, když mě zatýkali," řekla Tya chladně, s ironií v hlase. Jako by mluvila o někom jiném. "Nebo to možná byla moje chyba, že jsem se s nimi chtěla přát."

"Kde jsi zraněná?" zeptal se Evan.

Tya se ušklíbala. "Myslím, že mi zlomili klíční kost. A vyrazili zub. To je všechno - to ostatní jsou jenom modřiny. Ta krev je jenom ze rtů."

"Maris, nástroje," řekl Evan.

Maris mu je přinesla. Podívala se na Tyu, "Jak mohl uvěznit letce? Proč?"

"Jsem obviněná ze zrady," řekla Tya. Potom vyjekla, jak jí Evan při prohlídce přejel prsty kolem krku.

"Sedni si," řekl jí Evan a pomáhal jí. "To bude lepší."

"Musí být blázen," řekla Maris. Ta slova vyvolala ducha Šíleného Vládce Kennehut. Ve smutku, - poté, kdy se dozvěděl o smrti svého syna ve vzdálené zemi, zabil posla, co z a ním přiletěl, aby mu tu zprávu předal. Letci se mu potom vyhýbali, dokud pyšný a bohatý Kennehut nepustl a nevyliadil se. Jeho jméno se stalo synonymem šílenství a zoufalství. Od té doby žádný Vládce ani nepomýšlel na to, že by někdy letci ublížil. Až teď.

Maris zavrtěla hlavou, upřeně se dívala na Tyu, ale ve skutečnosti ji vlastně ani neviděla. "Copak zapomněl na to, že vzkazy, které mu přinášíš od jeho nepřátel, nepochází z tvého srdce? Nazvat to zrada je samo o sobě nesprávné. Ten člověk je určitě šílenec. Ty přece nejsi jeho poddaná - ví, že na letce se nevztahují místní zákony. Jak jsi jako jemu rovná mohla udělat něco, co by se dalo považovat za zradu? Z čeho tě obviňuje?"

"Ale, on ví, co jsem provedla," řekla Tya. "Netvrdím, že mě zavřel na základě falešného obvinění. Já jen prostě nepočítala s tím, že na to přijde. Pořád si ještě nejsem jistá, jak se to dozvěděl, myslela jsem si, že jsem hodně opatrná." Uculkla. "Ale teď je to všechno k ničemu. Bude válka, stejně divoká a krvavá, jako kdybych já neudělala vůbec nic."

"Tomu nerozumím."

Tya se na ni usmála. Oko měla pořád jasné a bdělé bez ohledu na modřinu a nepochybnou bolest. "Ne? Slyšela jsem, že dřív prý někteří letci dokázali předat vzkaz, aniž by věděli, co je v něm. Ale já to věděla vždycky - každou útočnou hrozbu, každý lákavý slib každé potenciální válečné spojení. Dozvěděla jsem se věci, které jsem ani v nejmenším nechtěla předávat. Měnila jsem vzkazy. Napřed jen trochu, tlumočila jsem je poněkud diplomatictější. A vracela jsem se s odpověďmi, které buď odkládaly nebo ustupovaly od války, co chtěl rozpoutat. Fungovalo to - dokud na ten můj podvod nepřišel."

"Tak, Tyo," řekl Evan, "už dost řečí. Srovnám ti tu klíční kost, a to tě bude bolet. Dokážeš zůstat bez pohnutí, nebo chceš, aby ti Maris pomohla vydržet

.v klidu?"

"Budu hodná, pane léčiteli," řekla Tya. Zhluboka se nadechla.

Maris zaraženě hleděla na Tyu, sotva mohla uvěřit tomu, co právě slyšela. Tya udělala něco nemyslitelného - překrucovala vzkazy, které jí byly svěřeny. Pletla se do politiky zeměplazů místo toho, aby zůstala nad tím vším povznesená, jak to u letců bylo vždycky. Ta šílenost s uvězněním letce se už tak nepochopitelná nezdála - co jiného mohl Vládce dělat? Není divu, že mu vadila Marisina přítomnost. Kdyby se o tom dozvěděli další letci...

"Co s tebou chce Vládce udělat?" zeptala se Maris.

Poprvé se Tya zatvářila zasmušile. "Zrada se obvykle trestá smrtí."

"To by si nedovolil!"

"Pochybuju. Bála jsem se, že mě chce tady pohřbít, tajně a v tichosti mě nechat zabít tím strážcem, co mě zavřel. Pak bych prostě a jednoduše zmizela a všichni by si mysleli, že jsem někde v moři. Ale teď, když jsi tady ty, Maris, myslím, že to neudělá. Ty bys ho obžalovala."

"A pak by oběsil nás oba jako zrádné lháře," řekl Evan. Tón jeho hlasu byl lehký. Vážněji dodal: "Ne, myslím, že máš, Ty o, pravdu. Vládce by pro mě neposílal, kdyby tě chtěl tajně zabít. Mnohem jednodušší by bylo nechat tě prostě zemřít. Čím víc lidí ví o tvém uvěznění, tím je to pro něj nebezpečnější."

"Existuje jeden zákon letců - Vládce nemá právo soudit letce," řekla Maris. "Bude tě prostě muset předat letcům. Bude svolán soud a tobě tam seberou křídla. Tyo, Tyo. Nikdy jsem neslyšela, že by letec udělal takovou věc."

„Sokovala jsem tě, Maris, víd?“ smála se Tya. "Copak ty nevidíš dál, za tu hrůzu porušení tradic - ani ty ne? Říkala jsem ti, že nejsi jednokřídla."

; "Myslíš, že je v tom nějaký rozdíl?" zeptala se Maris tiše. "Myslíš, že se jednokřídlí přidají na tvoji stranu a budou ti za ten zločin tleskat? Ze se ti- nějak podaří nechat si křídla? Jakého Vládce bys měla?"

"Vládcům by se to nelíbilo," řekla Tya, "ale možná je čas, aby jim došlo, že nás nemohou ovládat. Mám mezi jednokřídlymi přátele, kteří se mnou souhlasí. Vládci mají příliš velikou moc, hlavně tady na Východním souostroví. A jakým právem? Právem rodu? Rod byl rozhodující i pro to, kdo bude mít křídla, ale tvoje Rada tohle změnila. Proč by tohle mělo rozhodovat o tom, kdo bude vládnout?"

Nechápeš, co všechno může Vládce udělat, Maris. Na Západním souostroví je to jiné. A ty jsi byla nad věcí, jako všichni dávní letci. Ale pro jednokřídleho je to jiné. Vyrůstáme jako všichni ostatní zeměplazi, není na nás nic zvláštního. A když křídla vyhrajeme, tak v nás Vládci pořád vidí své poddané. Křídla, která nosíme, je nutí k tomu, aby s námi jednali jako se sobě rovnými, ale tenhle respekt je choulostivá záležitost. V jakékoli soutěži můžeme o svoje křídla přijít a zase být jen slabými, pokornými občany.

Na Východním souostroví, na Embers, ha většině území Jižního souostroví a dokonce i na některých ostrovech na západě - všude, kde Vládci svůj úřad dědí - pohlíží se s respektem jen na rodilé letce. Možná se jim to nelíbí, možná trochu opovrhují námi, kdo jsme na sobě museli tvrdě pracovat a o svá křídla bojovat. Jednají s námi jako se sobě rovnými jenom povrchně. Pořád se snaží nás ovládat, pokoušejí se nás koupit a prodat, dávat nám příkazy, ládují do nás vzkazy jako bychom nebyli nic jiného než hejno ochočených opeřenců. No, a to, co jsem způsobila já, jimi otřese a přinutí je se na nad tím trochu zamyslet. Nejsme jejich sluhové a už nebudeme předávat vzkazy, kterými opovrhujeme- rozhodnutí o popravě a ultimata podněcující války, co třeba zničit celé rodiny, naruší přátelství a ublíží dalším nevinným!"

"Ale ty si nemůžeš takhle vybírat," přerušila ji Maris. "Nemůžeš - posel nenese zodpovědnost za obsah vzkazu, který přináší."

"To je právě to, co si už po staletí letci namlouvají," pokračovala Tya. Oči jí svítily hněvem. "Ale posel samozřejmě odpovědný je! Mám přece mozek, srdce, svědomí - nebudu předstírat, že ne."

Najednou, bylo to jako proud studené vody, myšlenka 'Tohle se mě už netýká' udusila Marisinu rozvášněnost. Pocit zloby a hořkosti ji opustil. Co se vůbec míchá do záležitostí letců? Není letec. Podívala se na Evana. "Jestli jsi hotov, myslím, že by bylo lepší, kdybychom už šli," řekla bezvýrazně.

Položil jí ruku na rameno a přikývl, potom se podíval na Tyu. "Je to jenom menší zlomenina," řekl. "S hojením by neměly být žádné problémy. Musíš se šetřit, odpočívej - nedělej nic, co by uvolnilo dlahu."

Tya se křivě usmála, byl jí vidět jeden odlišně zbarvený zub. "Něco jako třeba pokus o útek? Neplánovala jsem žádné únikové akce. Ale měl bys raději říct Vládci, aby jeho strážci nezaháleli a občas mi dali masáž palicemi."

Evan zatřásl na dveře, aby strážce upozornil; a téměř současně se ozvaly zvuky těžkých šroubů, jak otevírali dveře celý.

"Sbohem, Maris," volala Tya.

Maris zaváhala, jestli má projít dveřmi. Pak se otočila.

"Myslím, že se Vládce neodvážá soudit tě sám," řekla vážně. "Přenechá tě tobě rovným, aby tě soudili. Ale nepočítej s jejich shovívavostí, Tyo. To, co jsi vyvedla, je moc nebezpečné. Ovlivní to spoustu lidí - zasáhne to všechny."

Tya se na ni upřeně dívala. "Ty jsi to udělala taky tak, Maris. A myslím, že svět je zralý na další změnu. Víš, že to, co jsem udělala, bylo správné, i když se mi to nepodařilo."

"Možná, že svět je zralý na další změnu," řekla Maris pevně. "Ale je tohle skutečně ten způsob, jak ho můžeme změnit? Ty jsi jenom hrozby nahradila lží. Vážně si myslíš, že letci jako takoví jsou moudřejší a lepší než Vládci? Že mohou nést zodpovědnost za výběr vzkazů, které budou předávat, které budou měnit a které odmítnou?"

Tya se na ni dívala bez pohnutí. "Udělala bych to znovu," řekla. .

„Na zpáteční cestě už se tunely nezdály tak dlouhé. Vládce na ně zase čekal v hale, kde prorokovalo;. Na oba se díval velmi přísně, jako kdyby hledal příznaky zloby nebo strachu. "Nejnešťastnější náhoda," řekl.

Evan řekl: "Má jenom zlomenou klíční kost a pár modřin. Mohla by se brzy uzdravit, pokud bude dobře jíst a bude mít možnost odpočívat."

"Dokud bude tady ve vězení, bude mít tu nejlepší péči," řekl Vládce. Díval se na Maris, i když svá slova adresoval Evanovi. "Poslal jsem Jema, aby rozhlásil zprávu, že byla zatčena. Je to nevďěčný úkol - letci nemají žádné vedení, žádnou rozumnou organizaci - to by všechno zjednodušilo. Takhle je třeba, aby se zprávu dozvědělo co možná největší množství letců a to zabere spoustu času. Ale to zvládnem. Jem pro mě létá už mnoho let a jeho matka létala pro mého otce. Aspoň s ním mohu počítat."

"Takže ty chceš předat Tyu letcům, aby ji soudili?" zeptala se Maris.

Vládcova ústa sebou křečovitě zaškubala. Díval se na Evana, zahrál nacvičenou šarádu - jako že Maris ignoruje. "Tak mě napadlo, že by sem letci možná chtěli poslat svého zástupce, aby formálně odsoudili to, co Tya provedla, aby prosili o milost a aby nabídli nějakou náhradu, co by zmírnila celou situaci, ke které došlo. Ale zločin byl spáchán proti mně - proti Thayos - a v takovém případě může soudit a vyměřit trest výhradně Vládce Thayos. Souhlasíte se mnou?" "Nevím nic o právu ani o tom, co musí Vládce rozhodnout a vykonat," řekl Evan tiše. "Jediné, co znám, jsou způsoby léčby."

Maris ucítila výstražný stisk Evanovy ruky-na paži a neříkala nic. Nastalo tíživé ticho. Celé roky vždycky říkala, co si myslí.

Vládce se usmál na Evana. Měl zlomyslný, nepřijemný výraz.

"Možná by ses chtěl na něco podívat. Zvu tebe i tvoji asistentku na večeři. Pak vám můžu slíbit, že vám předvedu nejpoučnější zábavu. Zrádce Reni, léčitel, bude za slunce západu oběšen."

"Co provedl?"

"Zrada, jak jsem už říkal. Tenhle Reni měl svoje příbuzné na Thrane. A často ho viděli ve společnosti zrádného letce - vlastně se vědělo, že s ním žije. Byl jejím spolupachatelem. Nechcete tu zůstat a podívat se, co čeká všechny, kdo mě zradí?"

Maris se udělalo špatně.

"Myslím, že ne," řekl Evan. "A teď, pokud dovolíš, musíme už jít."

Evan a Maris spolu nepromluvili, dokud je strážce v ústí údolí neopustil, až když byli dost daleko od nepřátelských uší. "Chudák Reni," řekl potom Evan.

"Chudák Tya," řekla Maris. "Chce ji taky pověsit. To, co provedla, je bezpochyby špatnost, ale takováhle smrt! Nevím, co udělají letci, ale tohle nemohou tolerovat. Letce nemůže soudit a popravit Vládce!"

"Třeba k tomu nedojde," řekl Evan. "Ubohý Reni zemře, o tom není pochyb, ale třeba to Vládce uspokojí. Je to typ člověka, co musí vidět krev, ale není úplný blázen. Docela jistě si uvědomuje, že nakonec bude muset předat Tyu letcům, že trest jí musí vyměřit oni."

"Ať se stane cokoli, stejně mi do toho nic není," řekla Maris s povzdechem. "Je hrozně těžké, zvykat si po více než čtyřiceti letech na to, že nejsem letec. Ale teď jsem zeměplaz jako kdokoli jiný a co se stane Tye nebude pro mě znamenat vůbec nic."

Evan jí položil ruku kolem ramen a při chůzi ji objal. "Maris, nikdo nemůže čekat, že zapomeneš na život letce nebo že zapomeneš na všechno, co tě s ním spojuje,"

"Já vím," řekla Maris. "Nikdo to ode mě neočekává. Ale to není dobře, Eyane. Já musím. Nevím, jak jinak bych měla dál žít. Když jsem byla mladší, myslela jsem si, že celá ta pověst o Woodwingsovi je jenom romantika. Myslela jsem si, že nejdůležitější ze všeho jsou sny. Ze když něco strašně moc chceš, tak toho jednou určitě dosáhneš, i kdybys kvůli tomu měl umřít. Nikdy mě ani nenapadlo přemýšlet o tom, co by bylo s Woodwingsem dál, kdyby ho z oceánu zachránili, kdyby ho ten legendární pád nestál život. Kdyby ho jeho směšná dřevěná křídla nadnášela a odnesla ho mořem zase zpátky k pozemským přátelům. Jak by dokázal žít s neúspěchem, s rozbitým snem. Jaké kompromisy by musel udělat." Povzdechla si a položila hlavu Evanovi na rameno. "Žila jsem dlouho jako letec - déle než ostatní. Měla bych být spokojená. Kéž by to tak bylo! V jistých věcech jsem pořád ještě dítě, Evane. Nikdy jsem se nenaučila, jak se vyrovnat se zklamáním - myslela jsem si, že vždycky existuje nějaký způsob, jak získat to, co chci, aniž bych se musela čehokoli vzdát nebo přistoupit na nějaký kompromis. Je to těžké, Evane."

"Růst může být bolestivý," řekl Evan. "A hojení chce čas. Počkej, Maris."

Coll a Bari odešli. Naplánovali si poslední cestu na Thayos, než odplují lodí na další východní ostrovy. Coll ubezpečoval Maris a Evana, že se vrátí zanedlouho, ale Maris měla podezření, že se věci nakupí jedna na druhou a že zase bude trvat spíše roky než měsíce, než Colla a jeho dceru znovu uvidí.

Ve skutečnosti to byla otázka jen několika dní. Coll si z toho dělal legraci. "K tomu, abys mohla odjet z téhle bohem zapomenuté skály, potřebuješ

Vládcovo povolení," řekl v odpověď na Marisino překvapené pozdravení. Skoro křičel. "Kritická doba, zpěváci by mohli být špióni!"

Bari nesměle vykukovala za otcovým velkým tělem, potom popošla kupředu, aby objala nejdříve Maris a pak Evana.

"Jsem ráda, že jsme se vrátili," mumlala.

"Takže už byla vyhlášena válka s Thrane?" zeptal se Evan. Kromě chvilkového záblesku úsměvu na Bari byl jeho obličej zachmuřený.

Coll si sedl do velkého křesla u krbu. "Nevím, jestli se tomu už říká válka nebo ještě ne," řekl. "Ale proslýchá se, že Vládce poslal tři válečné lodí plné obsazené strážci, aby násilím získal kontrolu nad železným dolem." Když mluvil, pohrával si s kytarou, jeho neposedné prsty přejížděly po strunách a vyluzovaly jemné akordy. "A dokud budeme muset čekat, jak tohle všechno dopadne, nikdo by neměl na Thayos přicestovat ani ho opustit bez Vládcova vyjádření, bez jeho osobního povolení. Obchodníci se zlobí, ale mají strach protestovat." Coll se zamračil. "Počkej, až budu dost daleko odtud! Napíšu takovou píseň, že z ní Vládcovi naskočí v uších puchýře, až ji uslyší. A to teda uslyší, to jo."

Maris se smála. "Teď mluvíš jako Barrion. Vždycky říkal, že ve skutečnosti vládnete vy, zpěváci."

To, nakonec vyvolalo úsměv na Collově tváři, ale Evan byl pořád vážný. "Žádná píseň nevyléčí raněné ani nevzkřísí mrtvé," řekl. "Jestli má začít válka, musíme odejít z lesa do Port Thayos. Tam budou přivázet raněné, ty, kteří přežili. Budou mě taní potřebovat."

"Na ulicích je teď hotový blázeň," řekl Coll. "Klepy a divoké povídky všeho druhu. Město má z toho ošklivý pocit. Vládce pověřil svého léčitele a lidi se bojí jít do pevnosti. Brzy začnou potíže a nejen s Thrane."

Očima vyhledal Maris. "Něco se také říká o letcích., Napočítal jsem tak tučet párů křídel, jak sem tam poletovala nad Strait. Domníval jsem se, že to jsou váleční poslové. Ale pil jsem v hospodě U skylli hlavy s jednou koželužkou, a ta mi řekla něco víc. Její sestra pracuje u stráže a říkala, že se jí prý chlubila s tím, že nedávno zavřeli letce. A Vládce se odvážil sám letce odsoudit za zradu! Věřila bys tomu?"

"Ano," řekla Maris. "To je pravda."

"Cože?" řekl Coll. Byl překvapený a ztratil řeč.

"No. Mohl bych se napít čaje?"

"Já ti ho přinesu," řekl Evan.

"Pokračuj," žádala ho Maris. "Co se ještě povídá?"

"Třeba toho víš víc než já. Třeba to s tím uvězněním. Nemohl jsem tomu uvěřit. Co o tom víš?"

Maris zaváhala. "Varovali nás, abychom o tom nemluvili."

Coll netrpělivě zabrnkal na kytaru. "Jsem tvůj bratr, sakra. Zpěvák nebo nezpěvák, dokážu mlčet. Ven s tím!"

Tak mu Maris vyprávěla o tom, jak byli předvoláni do pevnosti a co tam viděli.

"To mnohé vysvětluje," řekl, když domluvila. "No, stejně jsem to už slyšel - lidi jsou upovídání, dokonce i strážé, a Vládcova tajemství nejsou střežena tak dobře, jak se domnívá. Ale nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že je to pravda. Není divu, že po nebi létá tolik letců. Jen ať si Vládce zkusí bránit letcům přilétat nebo odlétat!" Usmál se.

"Ještě něco víš?" dožadovala se Maris.

"Ano," řekl Coll. "No, věděla jsi, že Val Jednokřídlý byl na Thayos?"

"Val? Tady?"

"Ale už tu není. Řekli mi, že přiletěl teprve před několika dny, vypadal strašně unaveně, jako by měl za sebou hodně dlouhou cestu. A nebyl sám. Bylo s ním ještě pět šest dalších. Všichni to byli letci."

"Slyšel jsi jména?"

"Jenom Valovo. Je známý. Ale některé z těch dalších mi popsali. Podsaditá bělovlasá žena z Jižního souostroví, velký muž s černými vousy s náhrdelníkem se skyllích zubů. Několik Západních včetně dvou, co si byli hodně podobní, asi bratři."

"Damen a Athén," řekla Maris. "U těch dalších si moc jistá nejsem."

Evan se vrátil se šálky kouřícího čaje a s talířem nakrájeného chleba. "Já ano," řekl. "Nejmíně jedním. Ten muž s náhrdelníkem je Katinn z Lomarron. Často navštěvuje Thayos."

"No jasně," řekla Maris. "Katinn. Vůdce jednokřídých z Východního souostroví."

"A ještě něco?" ptal se Evan.

Coll odložil kytaru a foukal do čaje, aby mu vychladl. "Říkají, že Val přišel jako představitel letců, aby se pokusil promluvit s Vládcem a aby ho požádal o propuštění té uvězněné ženy, té Tyi."

"To je nesmysl," řekla Maris. "Val není představitelem letců. Všichni ti, co jsi je jmenoval, jsou jednokřídli. Staré rodiny, zastánci tradic, pořád Vala nenávidí. Nikdy by nedovolili, aby mluvil jejich jménem."

"Ano, to jsem taky slyšel," řekl Coll. "V každém případě se říká, že Val navrhl svolat letecký soud, aby soudil Tyu."

Docela si přát, aby Vládce měl Tyu y zajetí, dokud-

Maris netrpělivě přikývla. "Ano, ano. Ale co řekl Vládce?"

Coll pokrčil rameny. "Jedni tvrdí, že byl velmi klidný, jiní, že se s Valem Jednokřídým hlasitě hádali. V každém případě trval na tom, že letec bude odsouzen Vládcovým soudem, a že on sám ho bude soudit a rozsudek vykoná. Říká se, že už prý bylo rozhodnuto."

"Takže chudák Reni mu nestačil," mumlal Evan. "Vládce musí vidět ještě jednu smrt, aby pomstil svou raněnou pýchu."

"Co na to Val?" zeptala se Maris.

Coll upil trochu čaje.

"Řekl bych, že Val po setkání s Vládcem odletěl. Někdo říkal, že se jednokřídli chystají k náletu na pevnost a chtějí Tyu osvobodit. Tak se hovoří o letecké Radě, kterou svolává Val. Chce vyhlásit sankce proti Thayos, aby se mu letci vyhýbali."

"Není divu, že se ti lidé bojí," řekl Evan.

"Letci by se měli taky bát," řekl Coll. "Místní obyvatelé mají pocit, že všechno je namířeno proti nim. V hospodě u severních útesů jsem zaslechl rozhovor o dvou letcích, co odjakživa tajně vládli na Windhaven, rozhodovali o osudu ostrovů i jednotlivců. Tak, že lhali, když předávali vzkazy."

"To je absurdní!" řekla Maris, šokovala ji to. "Jak tomuhle může někdo uvěřit?"

"Problém je v tom, že oni tomu věří," řekl Coll. "Já jsem syn letce. Nikdy jsem se letcem nestal, i když jsem tak byl vychováván. Chápu tradice letců, svazky, které je spojují, a pocit, který mají z toho, že jsou samostatným nadřazeným společenstvím. Ale znám i lidi, kterým letci říkají 'zeměplazi', jako by byli stejní, zapojení do podobné velké rodiny, jako jsou letci."

Odložil hrnek s čajem a zase vzal kytaru, jako by mu její držení dodávalo nějakou zvláštní výmluvnost.

"Ty víš, Maris, jak dokáží letci opovrhovat zeměplazem," řekl. "Myslím, že si neuvědomuješ, jak nasupení mohou být zeměplazi na letce."

"Mám mezi zeměplazy přátele," řekla Maris. "A všichni jednokřídli začínali jako zeměplazi."

Coll si povzdechl. "Ano, jsou i takoví, co uctívají letce. Pracují v chatách a zasvětili svůj život péči o letce, děti, co se chtějí dotknout letcových křídel, další, co se prostě jenom vezou a získávají zvláštní statut tím, že si vyšķemrali letce do postele. Ale jsou i jiní. Zeměplazi, které si nasupení letci jen málokdy vyberou za své přátele, Maris."

"Já o těchto problémech vím. Nezapomněla jsem na to nepřátelství v očích, když Val získal křídla, na hrozby, bití, na chlad. Ale věci se skutečně mění, teď, kdy už společnost letců není výlučně společností jen těch rodilých."

Coll zavrtěl hlavou. "Je to horší. Za starých časů, kdy letci byli letci rodem, si spousta lidí myslela, že jsou výjimeční. Na mnoha jižních ostrovech jsou letci duchovní, zvláštní kasta požehnaná nebeským Bohem. V Artellii jsou princové. Tak jako Vládci na Východním souostroví dědili postavení po rodičích, dědili letci křídla."

Ale dneska by už nikdo neudělal tu chybu, aby se domníval, že letci jsou vyvolení bohem. Najednou vyvstávají nové otázky. Jak se tohle opovržením hodné farmářské dítě, se kterým jsem vyrůstal, vypracovalo tak vysoko a má takovou moc? Čím se tenhle bývalý soused liší a co mu dává volnost, moc a bohatství letce? Tihle jednokřídli nejsou pyšní jako ti tradiční letci - někdy ohnují nosy nad svými dávnými kamarády nebo se pletou do místních problémů. Nejsou zcela odtrženi od politiky ostrova - pořád mají místní zájmy. To vyvolává špatný pocit."

"Před dvaceti lety by si žádný Vládce netroufl zajmout letce," řekl Evan zamyšleně. "Ale odvážil by se před dvaceti lety některý z letců překroutit vzkaz?"

"Samozřejmě, že ne," řekla Maris.

"Stejně by mě zajímalo, kolik jich tomu uvěří," dodal Coll. "Teď, když se to stalo, je jasné, že se to mohlo stát už dřív. Ti

farmáři, co jsem je v hospodě slyšel, jsou přesvědčení, že letci překrucovali vzkazy vždycky. Z toho, co jsem slyšel, se Vládce Thayos stává spíš hrdinou, protože odhalil pravdu."

"Hrdinou?" Evan byl znechucen.

"Všechno se přece nedá změnit jenom kvůli jedné dobře míněné lži," řekla Maris tvrdohlavě.

"Ne," řekl Coll. "Změnilo se všechno. A můžeš za to ty."

"Já? S tím já nemám nic společného."

"Ne?" Coll se na ni zašklebil. "Znovu se nad tím zamysli. Barrion mi vyprávěl příběh, velká sestro. O tom, jak jste spolu pluli ve člunu, jak jste čekali, abyste mohli Cormovi ukrást křídla, abys ty mohla svolat Radu. Pamatuješ?"

"Samozřejmě, že si to pamatuju!"

"No, tak on říkal, že jsi čekala docela dlouho na to, až Corm odejde z domova a celou tu dobu měl dost času na to, aby .si v hlavě srovnal, co vlastně provádíte. V jednu chvíli, říkal, seděl a čistil si nehty dýkou a napadlo ho, že nejlepší by bylo tu dýku vrazit do tebe. Ochránilo by to Windhaveh před obrovským chaosem, říkal. Protože jsi vyhrála, došlo k mnohem větším změnám, než sis dokázala představit, a mnohem víc to bolelo. Barrion myslel na tvůj svět, Maris, ale taky si myslel, že jsi naivní. Říkal mi: Nemůžeš měnit jednu notu uprostřed písničky. Jak uděláš jednu změnu, vyvolá to další a další, až nakonec předěláš celou písničku. Všechno souvisí se vším, víš?"

"Tak proč mi teda pomáhal?"

"Barrion vždycky dělal problémy," řekl Coll. "Myslím, že chtěl předělat celou píseň, vylepšit ji." Její nevlastní bratr se na ni šibalsky šklebil. "Kromě toho," dodal, "nikdy neměl rád Corma."

Po týdně bez nových zpráv se Coll rozhodl, že se vrátí do Port Thayos, aby vyslechl, co se dá. Přístav a hostince, kde provozoval svou živnost, byly vždycky bohatým zdrojem zpráv. "Možná se půjdu podívat i do Vládcovy pevnosti," řekl povzneseně. "Napsal jsem tady píseň o Vládcovi a chtěl bych vidět, jak se zatváří, až ji uslyší!"

"Opovaž se, Colle!" řekla, mu Maris.

Zašklebil se. "Zatím ještě nejsem cvok, moje velká sestřičko. Ale jestli má Vládce rád dobrý zpěv, tak by ta návštěva možná stála za to. Třeba bych se mohl něco přiučit. Jenom mi ochraňuj Bari."

Po dvou dnech přivedl obchodník s vínem Evanovi pacienta: velkého chundelatého černého psa, jednoho ze dvou obrovských hafanů, co tahali jeho dřevěný vůz od vesnice k vesnici. Nějaký lovík mučivec to zvíře napadl a teď leželo mezi vinnými soudky, mělo po sobě škraloupky krve a bylo strašně špinavé.

Evan zvíře zachránit už nemohl, ale za projevenou snahu dostal soudek kyselého červeného vína. "Odsoudili toho zrádného letce," řekl vinař, když spolu popíjeli u ohně. "Má být oběšena."

"Kdy?" zeptala se Maris.

"Kdo ví? Letci jsou všude a Vládce se jich bojí, aspoň si to myslím. Teď je zavřená v ty pevnosti. Myslím, že čeká, co letci udělají. Kdybych já byl na jeho

místě, tak ji zabiju a bašta. Ale já se jako Vládce nenarodil."

Když odešel, stála Mařris ve dveřích, dívala se na něj a na psa, který přežil, jak se pachtí po vyježděné cestě.

Evan si stoupl za ni a objal ji. "Jak ti je?"

"Jsem zmatená," řekla Maris, aniž by se otočila. "A bojím se. Tvůj Vládce přímo vyzval letce. Uvědomuješ si, jak je to vážné, Evane? Musí něco udělat - nemohou to nechat jen tak." Dotkla se jeho ruky. "To by mě zajímalo, co si dneska říkají na Eyrie. Vím, že já sama se do záležitostí letců nemám co míchat, ale je to těžké..."

"Jsou to tvoji přátelé," řekl Evan. "Tvůj zájem je přirozený."

"Můj, zájem mi přinese víc bolesti," řekla Maris. "Stejně..." Zavrtěla hlavou a otpčila se obličejem k němu, pořád v jeho náruči. "Takhle si uvědomuju, jak malé jsou moje vlastní problémy," řekla. "Nechtěla bych teď měnit s Tyou. i když ona je pořád letec a já ne."

"To je dobře," řekl Evan. Lehceji políbil. "Protože nechci mít vedle sebe Tyu, ale tebe."

Maris se na něj usmála a společně pak vešli dovnitř.

Přišli uprostřed noci, čtyři cizí lidé, oblečení jako rybáři, v těžkých holínkách a svetrech a v tmavých pláštěnkách lemovaných kožesinou mořské kočky, a přinesli s sebou silný zápach soli. Tři z nich měli dlouhé kostěné nože a oči barvy ledu na zimním jezeře. Ten čtvrtý promluvil. "Nepamatuješ si na mě," řekl, "ale už jsme se potkali, Maris. Já jsem Arrilan z Broken Ring."

Maris si ho prohlédla, vzpomněla si, že se s tímhle hezkým mladíkem jednou nebo dvakrát setkala. Obličej měl porostlý třídenním strništěm blondatých vousů a pod nimi byl k nepoznání, ale jeho pronikavě modré oči se jí zdály povědomé.

"Věřím ti," řekla. "Jsi hodně daleko od domova, letce. Kde máš křídla? A kam se poděly tvé způsoby?"

Arrilan se nevesele usmál. "Moje způsoby? Promiň mi mou drzost, ale přišel jsem ve spěchu, dost jsem riskoval. Přijeli jsme za tebou z Thrynel a proměnlivé moře bylo nebezpečné pro náš malý člun. A když se tenhle stařec pokoušel nás odehnat, došla mi trpělivost."

"Jestli ještě jednou řekneš, že Evan je stařec, tak dojde trpělivost mně," řekla Maris ledově. "Proč jsi tady? Proč jsi nepřiletěl?"

"Moje křídla jsou v bezpečí na Thrynel. Mysleli jsme si, že bude lepší poslat k tobě někoho tajně, někoho, jehož obličej není na Thayos známý. Protože já jsem z Embers a mezi letci jsem nováček, vybrali mě. Moji rodiče byli rybáři a vychovali mě ke stejnému životu." Sundal si čepici, potřásl hezkými blondatými vlasy. "Mohli bychom si sednout?" zeptal se. "Musíme si promluvit o velmi důležité věci."

"Eyane?" zeptala se Maris.

"Posaďte se," řekl Evan. "Udělám čaj."

Arrilan se usmál: "To by bylo moc fajn. Moře je studené. Omlouvám se, že jsem mluvil tak hrubě. Doba je zlá."

"Ano," souhlasil s ním Evan. Vyšel ven, aby nabral vodu do čajníku.

"Proč jste tady?" zeptala se Maris, když se Arrilan a jeho tři mlčenliví společníci posadili. "Co to všechno má znamenat?"

"Poslali mě, abych tě odtud odvezl. Z Port Thayos se těžko dostaneš pryč lodí, to víš. Odjezd by ti nepovolili. Nedaleko odtud máme schovaný malý rybářský člun. Bude to bezpečné. Jestli nás chytí stráž, tak jsme prostě obyčejní rybáři z Thrynel a bouřka nás zanesla na severovýchod."

"Zdá se, že můj útek je dokonale naplánován," řekla Maris. "Je jenom škoda, že nikoho nenapadlo se o tom napřed poradit se mnou." Upřeně se dívala na přestrojeného letce. a mračila se. "Či to byl nápad? Kdo tě poslal?"

"Val Jednokřídlý."

Maris se usmála.

"Samozřejmě. Kdo jiný? Ale proč mě chce Val odvézt z Thayos?"

"Pro tvou vlastní bezpečnost," řekl Arrilan. "Jsi bývalý letec, jsi bezmocná a tvůj život, by mohl být ohrožen."

"Já Vládce nijak neohrožuji," řekla Maris. "Nemá důvod mě-"

Mladý letec vehementně zavrtěl hlavou. "Vládce ne. Lidi. Copak ty nevíš, co se děje?"

"Zdá se, že ne," řekla Maris. "Možná bys mi to měl říct."

"Po celém Windhaven se rozšířila zpráva o uvěznění Ty i, dokonce až na Artellia a Embers. Mnozí zeměplazi začali vyjadřovat svoji nedůvěru k letcům. Dokonce i Vládcí." Zčervenal. "Vládkyně Broken Ring si mě zavolala, hned jak se o všem dozvěděla, a ptala se mě, jestli i já jsem lhal nebo nějak překrucoval zprávy. Přinutili mě, abych jí přísahal svou oddanost. Už jenom z toho, že se mě ptala, bylo patrné, že p mém slově pochybuje. A vyhrožovala mi! Pohrozila mi, že mě uvězní, jako kdyby to mohla udělat, jako kdyby na to měla právo-"

Přerušil povídání a vypadalo to, že téměř fyzicky polyká zlost.

"Jsem jednokřídlý, ovšem," pokračoval. "Všichni jsme teď podezřelí, ale jednokřídlí jsou na tom nejhůř, Svena z Deeth přepadli nějakí hrdlořezové a zmlátili ho, když v hospodské hádce obhajoval Tyu. Dalším nadávají, vyhýbají se jim, ve městech na Východním souostroví po nich dokonce plivají. Po Jemovi, který je tak konzervativní, jak to vůbec jde, někdo včera na Thrane hodil kamenem a zasáhl ho. A Katinnuv dům na Lomarron někdo podpálil, když nebyl doma."

"Neměla jsem tušení, že je to takhle špatné," řekla Maris.

"Ano," řekl Arrilan. "A je to pořád horší. Nejhorší to je tady na Thayos. Val si myslí, že i pro tebe zanedlouho přijde ta chátka, proto nás poslal, abychom tě převezli do bezpečí."

Evan se vrátil, a připravoval čaj. "Možná bys měla jet," řekl Maris, jeho hlas zněl soustředěně. "Nesnesu pocit, že jsi v nebezpečí. Časem se to všechno uklidní a můžeš se pak vrátit; nebo bych mohl přijet já za tebou."

Maris zavrtěla hlavou. "Nemyslím, že by mi hrozilo nějaké nebezpečí. Možná kdybych se předváděla po ulicích Port Thayos a vykřikovala, jak moc mi záleží na Tye ... ale tady v lesích jsem starý neškodný exletec, co nedělá nic, čím by kohokoli rozzlobil."

"Chátka ale neuvažuje," řekl Arrilan. "Ty to nechápeš - musíš odjet s námi, je to pro tvou bezpečnost."

"Jak šlechetné od Vala, že mu leží na srdci moje bezpečí," řekla Maris a upřeně se zadívala na Arrila-na. "A jak neobvyklé. V době, jako je tahle, musí mít Val hlavu plnou starostí. Skutečně'si nedovedu představit, že věnuje čas vymýšlení a rozpracování plánu pro záchranu ubohé staré Maris, která jen stěží potřebuje zachránit. Jestli vás Val vážně poslal, abyste mě zachránili, tak to bude určitě proto, že přišel na něco, v čem bych mu mohla být užitečná."

Arrilan vypadal velmi překvapeně. "On - to se mylíš. Jde mu o tvou bezpečnost. On-"

"A o co mu ještě jde? Můžeš mi taky říct, co ode mne chce doopravdy."

Arrilan se smutně usmál. "Val říkal, že se nevzdáš až do naprostého konce." V jeho hlase bylo slyšet obdiv. "Stejně bych ti to řekl, až bychom byli dost daleko odtud. Val svolal Radu letců."

Maris přikývla "Kam?"

"Na South Arren. Je to blízko, ale nejsou tam bezprostřední nepřátelé a Val tam má kamarády. Bude to trvat asi měsíc nebo i víc, než se letci sejdou, ale máme dost času. Vládce se bojí a bude hodně opatrný na to, aby odjel, dokud nebude vědět, jak jednání Rady dopadne."

"Co má Val v úmyslu?"

"Co asi? Bude trvat na opatřeních proti Thayos, dokud nebude Tya osvobozena. Žádný letec nepřistane tady, ani na žádném jiném ostrově, který s Thayos obchoduje. Tahle skála bude izolovaná od ostatního světa. Vládce se vzdá - nebo bude zničen."

"Jestli Val ví, jak na to. Jednokřídlí jsou pořád ještě v menšině a Tya není nevinná oběť," poznamenala Maris.

"Tya je letec," řekl Arrilan a vděčně přijal hrnek čaje, co mu Evan podal. "Val počítá s loajalitou letců. Jednokřídla nebo ne, je letec, a my ji nemůžeme opustit."

"To jsem zvědavá," řekla Maris.

"Samozřejmě z toho bude boj. Máme podezření; že Corm a někteří dálí se pokusí využít tenhle incident k tomu, aby zdiskreditovali všechny jednokřídle, a budou se snažit zavřít akademie." Usmál se přes okraj hrnku. "Tys tomu nepomohla, víš. Val říká, že sis vybrala pro svůj pád tu nejhorší možnou dobu."

"Já si nevybírala," řekla Maris, "Ale pořád jsi mi ještě neřekl, proč jste pro mě přijeli."

"Val chce, abys předsedala."

"Cože?"

"Víš, že už tradičně zasedání Rady řídí vysloužilý letec. Val má za to, že ty bys byla nejlepší. Jsi známá, uznávaná, jak u letců, tak u jednokřídlych, a neměl by být problém, že by tě snad shromáždění odmítlo. Žádný jiný jednokřídly by nebyl přijatelný. A my potřebujeme někoho, na koho se můžeme spolehnout, ne nějakého nerudného staromila, co by chtěl, aby všechno bylo jako dřív. Val se domnívá, že to může znamenat veliký rozdíl."

"To může," řekla Maris, vzpomněla si na klíčovou rqlí, jakou sehrál Jamis senior na Radě, kterou svolal Corm. "Ale Val si bude muset najít někoho jiného. Já už mám za sebou všechno létání a všechny Rady letců. Nechte mě na pokoji."

"Nebude žádný pokoj, dokud nezvítězíme."

"Já nejsem kámen na Valově hrací desce geechi a čím dřív to pochopí, tím líp! Val ví, co by to pro mě znamenalo, kdybych udělala, co po mně chce. Jak se vůbec opovažuje po mně něco takového žádat? On tě poslal, abys mě obelstil, abys mi lhal, protože věděl, že odmítnu. Nemohu se podívat ani na jediného letce, myslíš, že bych chtěla být ve společnosti tisíců letců? Dívat se na ně, jak si hrají ve vzduchu, poslouchat jejich historky a nakonec zůstat stát sama, starý mrzák, a dívat se, jak odlétají a opouštějí mě? Myslíš, že tohle bych chtěla?" Maris si uvědomila, že na něj křičí. Bolestí se jí sevřel žaludek.

Arrilanův hlas zněl zatrpklé.

"Já tě znám strašně málo - jak můžeš čekat, že budu vědět, jak se cítíš? Promiň. Valovi je to určitě taky líto. Ale jinak to udělat nejde. Tohle je mnohem důležitější než tvoje pocity. Všechno záleží na téhle Radě a Val tě tam chce mít."

"Vyříd' Valovi, že je mi líto," řekla Maris tiše. "Řekni mu, že mu přeju hodně štěstí, ale že nepřijedu. Jsem stará a unavená a chci být sama."

Arrilan vstal. Z očí mu čísel chlad. "Slíbil jsem Valovi, že ho nezklam. Jsme na tebe čtyři." Pokynul, jenom náznakem, a žena po jeho pravé ruce vytáhla z pochvy nůž. Zasmála se a Maris si všimla, že má zuby ze dřeva. Muž za ní se zvedl. I on měl v ruce nůž.

"Vypadněte," řekl Evan. Stál u dveří do své pracovny a v ruce držel luk, který používal při lovu, a už měl nasazený šíp.

"S tímhle můžeš zasáhnout jen jednoho z nás," řekla ta žena s dřevěnými zuby. "Kdybys měl kliku a trefil se. A nebudeš mít čas nasadit další šíp, starouši."

"To je pravda," řekl Evan. "Ale hrot tohoto šípu je napuštěn jedem klíštěte, takže jederi z vás zemře."

"Schovejte nože," přikázal jim Arrilan. "Prosím tě, dej to pryč. Není třeba, aby někdo umíral." Podíval se na Maris.

Maris řekla: "Ty sis doopravdy myslel, že bys mě mohl přinutit, abych předsedala Radě?" Znechuceně odfrkla. "Můžeš vyřídít Valovi, že pokud je jeho strategie stejná jako ta tvoje, tak je s jednokřídlymi konec."

Arrilan se podíval na své spoléčníky.

"Odejděte," řekl jim. "Počkejte venku." Ti tři se neochotně vlekli ke dveřím.

"Už žádné hrozby," řekl Arrilan. "Je mi to líto, Maris. Možná chápeš, jak jsem zoufalý. Potřebujeme tě."

"Možná potřebujete letce, kterým jsem bývala, ale ten zahynul, když jsem se zřítíla. Nechtě mě o samotě. Jsem prostě stará žena, učen léčitele, a to je všechno, co chci být. Neubližujte mi už tím, že se mě budete snažit vtáhnout zpátky do světa."

Na Arrilanově obličej bylo vidět jasné opovržení. "Když si jen pomyslím, že pořád ještě zpívají o takovém zbabělci, jako jsi ty," řekl.

Když odešel, otočila se Maris k Evanovi. Třásla se a točila se jí hlava.

Léčitel sklopil ten velký luk, co držel, a oddělil ho. Mračil se. "Mrtvá?" zeptal se hořce, "Celou tu dobu jsi byla mrtvá? Myslel jsem, že se učíš znovu žít, ale celou tu dobu jsi mou postel chápala jako svůj hrob."

"Ale ne, Evane," řekla, celá vyděšená, chtěla, aby ji utěšil a nechtěla poslouchat další výčitky.

"Ale to jsi říkala ty sama," řekl, "Pořád ještě věříš tomu, že tím pádem skončil celý tvůj život?" Jeho obličej se zkrivil bolestí a zlostí. "Nedokážu milovat mrtvolu."

"Ale Evane," najednou si sedla, cítila, že nohy by ji už déle neunesly. "Já to nemyslela - myslela jsem to tak, že jsem mrtvá pro letce nebo že oni jsou mrtví pro mě. Ta část mého života skončila."

"Nemyslím, že je to tak jednoduché," řekl Evan. "Když chceš zabít kus sebe sama, riskuješ, že zabiješ všechno. Je to tak, jak to říkal tvůj bratr - nebo spíš jak to říkal Barrion - nezměníš jen jednu notu v písničce."

"Cením si života s tebou, Evane," řekla Maris. "Prosím tě, věř mi. To jen ten Arrilan - ta prokletá Valová Rada - zase na to všechno myslím. Připomnělo mi to všechno, co jsem ztratila. Zase se vrátila ta bolest."

"Kvůli mně jsi začala litovat sebe sama," řekl Evan.

Maris pocítila zlost. Copak to nechápe? Může vůbec zeměplaz někdy pochopit, co ztratila? "Ano," řekla chladně.

"Tohle ve mně vzbudilo sebelítost. Nemám snad na to právo?"

"Čas na sebelítost je dávno ten tam. Musíš si zvyknout na to, čím jsi teď, Maris."

"Zvyknu si, zvykám si. Učila jsem se zapomínat. Ale kdybych byla zatažena do téhle záležitosti, do tohoto sporu letců, všechno by se to zničilo. Zbláznila bych se. Copak to nevidíš?"

"Vidím jenom ženu, která odmítá všechno, čím byla," řekl Evan. Možná by toho řekl víc, ale zaslechli nějaký zvuk a oba se ohlédlí. Ve dveřích uviděli Bari, vypadala trochu vyděšeně.

Evanův obličej se rozjasnil, šel k ní a zdvihl ji do své veliké medvědovitě náruče. "Měli jsme návštěvu," řekl a políbil ji.

"Když už jsme všichni vzhůru, že bych udělala snídani?" zeptala se Maris.

. Bari se usmála a přikývla. Z výrazu Evanovy tváře se nedalo vyčíst nic. Maris se otočila a dala se do práce, rozhodnutá zapomenout.

V týdnech, co následovaly, o Tye a Radě letců mluvili jen zřídka, ale zprávy dostávali pravidelně, aniž by, je vyhledávali. Výkřiky na návsí Thossi, klepy obchodníků, cestovatelé, co vyhledali Evana, aby je léčil nebo aby jim poradil - ti všichni mluvili o válce a letcích a agresivním Vládcí.

Na South Arren, jak Maris věděla, se shromažďovali letci. Zeměplazi, co na tom ostrově bydleli, na ty dny nikdy nezapomenou, o nic víc než lidé z Greater a Lesser Amberly, co nikdy nezapomněli na poslední Radu. Ale teď ulice Southport a Arrenton - malých prašných měst, která si dobře pamatovala - do sebe nasají slavnostní atmosféru. Obchodníci s vínem, pekaři, párkaři a kupci ze všech šesti nedalekých ostrovů . přijedou přes zrádné moře ve vratkých člunech v naději, že si vydělají nějaké peníze. Hostince a hospody budou plné a všude budou letci, strašná spousta

let-ců, naplní malá města k prasknutí. Maris je v duchu přesně viděla: letci z Big Shotan v tmavých červených uniformách, chladní bledí letci z Artellia se stříbrnými korunami na hlavách, knězi nebeského Boha z Jižního souostroví, ti z Outer Islands a Emberites, které už léta nikdo neviděl. Staří přátelé se budou objímat a celé noci si budou povídat; bývalí milenci si vymění nejisté úsměvy a budou hledat jiný způsob, jak strávit noc. Zpěváci a vypravěči budou vyprávět staré příběhy a vymýšlet nové, které se budou pro tuto příležitost hodit. Vzduch plný klepů, vychloubání a písní bude provoněn kořeněným kivašem a opékaným masem.

Budou tam všichni její přátelé, myslela si Maris. Ve snech je viděla: mladí letci a staří letci, jednokřídílí i rodilí, pyšní i ostýchaví, problematičtí i servilní, ti všichni se sejdou a lesk jejich křídel a zvuk jejich smíchu naplní South Arren. A budou létat.

Maris se pokoušela na to nemyslet, ale myšlenky přicházely spontánně a ve snech létala společně s nimi. Cítila vítr, když spala, dotýkal se jí svými zkušenými a jemnými prsty, přiváděl ji do extáze. Kolem sebe viděla jejich křídla, stovky párů křídel jasných proti temně modré obloze, jak se otáčela a nakláněla v-ladných lou-'davých kruzích. Její vlastní křídla nesla sluneční svít a jasně se blýskala, třpytila: neslyšný pláč z radosti. Viděla křídla v zapadajícím slunci, krvavě rudá proti oranžovému a purpurovému nebi, pomalu se ztrácející v indígu, potom se zase měnila ve stříbrně bílá, když světlo úplně pohaslo a létalo se jen pod hvězdami.

Vzpomněla si na chuť deště a na burácení vzdálené bouřky, na to, jak vypadalo moře za rozbřesku, těsně předtím, než vyšlo slunce. Vzpomněla si na ten pocit, když se rozběhla a skočila z útesu letců, důvěřovala větru a křídům a svým vlastním schopnostem.

Někdy se třásla a v noci hlasitě plakala. Evan ji objímal a šeptem ji konejšil, ale Maris mu o svých snech neřekla. Nikdy nebyl letec ani neviděl jednání

Rady a nic by nepochopil.

Čas plynul. Nemocní přicházeli k Evanovi nebo Evan k nemocným a umírali nebo se uzdravovali. Maris a Bari pracovaly s ním, dělaly všechno, co dokázaly. Ale Maris zjistila, že ne vždycky myslí na to, co dělá. Jednou ji Evan poslal do lesa, aby nasbírala sladkou píseň, bylinu, kterou používal k přípravě tésis, ale Maris se přistihla, že myslí na jednání Rady, když šla chladným vlhkým lesem. Teď asi tak začali, přemýšlela a v duchu slyšela projevy, které docela jistě zazněly. Va-lův a Cormův a dalších. A zvažovala jejich argumenty a na druhou miskou vah kladla ty z opačné strany a byla zvědavá, kam to všechno dospěje a koho vyberou za předsedajícího. Když se nakonec vrátila, držela pod paží košík plný lhářova pýru, který vypadá skoro jako sladká píseň, ale nemá žádné léčivé účinky. Evan vzal košík, hlasitě si povzdychl a zavrtěl hlavou.

"Maris, Maris," mumlal, "co mám s tebou dělat." Otočil se k Bari. "Holčičko, přines mi nějakou sladkou píseň, než se setmí. Tvé tetě není dobře."

Maris s ním mohla jenom souhlasit. Pak se jednou vrátil Coll, namáhavě kráčel po cestě s kytarou na zádech, asi tak šest týdnů potom, co odešel. Nebyl sám. Vedle něj kráčela S'Rella, ještě na sobě měla křídla, klopýtala, jako by napůl spala. Obličej měli popelavé a vyčerpané.

Když je Bari viděla přicházet, nhlás vykřikla a utíkala obejmout svého otce. Maris se obrátila na S'Rellu. "S'Rello - jsi v pořádku? Jak dopadla Rada?"

S'Rella se rozplakala.

Maris přítelkyni objala, cítila, jak se chvěje. Dvakrát se pokusila něco říct, ale jenom se zajíkala a vzlykala.

"To je v pořádku, S'Rello," řekla Maris bezmocně. "Všechno je v pořádku, já jsem tady." Oči vyhledala Colla.

"Bari," řekl Coll rozřeseným hlasem. "Dojdi pro Evana a přiveď ho."

Bari se s obavami podívala na S'Rellu a odběhla.

"Byl jsem ve Vládcově pevnosti," řekl Coll, když jeho dcera odešla. "Dozvěděl se, že jsem tvůj bratr a rozhodl se, že mě bude držet v cele, dokud neskončí Rada. S'Rella přiletěla, když Rada skončila. Vládce ji poručil zajmout a přivést taky do pevnosti. Byli tam ještě další letci. Jem, Ligar z Thrane, Katinn z Lomarron, pár ubohých dětí ze Západního souostroví. Kromě letců ii mne tam byli ještě další čtyři zpěváci, pár vypravěčů a samozřejmě Vládcovi vlastní mluvčí a běžci. Chce, aby se to rozkřiklo, víš. Chce, aby každý věděl, co udělal. Byli jsme jeho svědci. Strážci nás vyvedli na dvorek a nutili nás dívat se."

"Ne," řekla Maris a přitiskla S'Rellu pevněji. "Ne, Colle, toho by se neodvážil! To nemohl!"

"Tya z Thayos byla oběšena včera při slunce západu," řekl Coll otupěle, "a protesty na tom nic nezmění. Já to viděl. Chtěla promluvit, ale Vládce to nedovolil. Oprátka nebyla dobře utažená. Vaz se jí při pádu nezlomil a trvalo hodně dlouho, než se uskrtila."

S'Rella se odtáhla z její náruče. "Měla jsi štěstí," řekla s obtížemi. "Možná - mohl pro tebe taky poslat. Maris, nemohla jsem se dívat jinak - já - bylo to příšerné. Ani jí nedovolili - promluvit - naposledy. A nejhorší-" Hlas jí zase vynechal. Přicházel Evan s Bari, ale Maris sotva vnímala jejich kroky a Evanův pozdrav. Ovládl ji hluboký chlad, byla to stejná tupá bolest, jakou cítila, když zemřel Russ, když se Halland ztratil v moři. "Jak se mohl opovážit," řekla pomalu. "To nikdo nic neudělal? Copak tam nebyl někdo, kdo by ho mohl zastavit?"

"Několik vojenských strážců ho varovalo, aby to nedělal, hlavně jedna vysoká důstojnice - myslím, že velí jeho osobním strážcům. Neposlouchal je. Strážci, kteří nás vyváděli ven, byli vyděšení. Někteří z nich zavřeli oči ve chvíli, kdy se otevřelo propadlo. Nakonec se ale podrobili. Jsou konec konců strážci a on je jejich Vládce."

"Ale Rada," řekla Maris. "Proč Rada neudělala - co Val, letci?"

"Rada," řekl S'Rella hoře, "Rada ji prohlásila za psance a zbavila ji křídel." Zloba jí zabránila v pláči. "Rada mu umožnila, aby to provedl!"

"Takže všichni se dozví, že pověsil letce," řekl Coll unaveně, "Vládce jí nasadil křídla. Samozřejmě složená, ale stejně. Žertoval o tom. Řekl jí, aby využila svoje křídla, aby tomuhle pádu zabránila a aby odlétla."

Později, nad Evanovým speciálním čajem a při chlebu s párkem, se S'Rella uklidnila; znovu začala rozumně uvažovat a řekla Maris a Evanovi celý příběh o katastrofální Radě, zatímco Coll šel ven povídat si s Bari.

Ten příběh byl velmi jednoduchý. Val Jednokřídlý, který svolal pátou Radu letců v historii Windhaven, nad ní ztratil kontrolu. Vlastně nad ní kontrolu nikdy neměl. Jednokřídlí a jeho spojenci tvořili sotva čtvrtinu všech shromážděných a ti tři, co seděli na čestných místech - Vládci North a South Arren a vysloužilý letec Kolmi z Thar Kril, který předsedal - s nimi nesympatizovali. Rada ještě nebyla pořádně ani zahájena, když se začaly ozývat hlasy odsuzující Tyu a její zločin. Takhle se projevoval i sám Kolmi.

"Tahle pozemská dívka nikdy nepochopila, co znamená být letcem," citovala S'Rella Kolmiho. K davu se přidávali další. Někdo řekl, že jí nikdy neměli dávat křídla. Dopustila se zločinu nejen proti svému Vládcovi, ale i proti ostatním letcům, řekl někdo další. Zradila svatou důvěru a může za to, že všichni letci jsou podezřelí, dodal kdosi třetí.

"Katinn z Lomarron se pokoušel mluvit v její prospěch," řekla jim S'Rella, "ale vypískali ho. Katinn se naštvál a všechny je zatratil. Stejně jako Tyu, i on viděl hodně válek. Někteří Tyini přátelé se ji snažili bránit, alespoň vysvětlit, proč to vlastně udělala, ale nikdo je nechtěl poslouchat. Když vstal sám Val a pokoušel se přednést svůj návrh, na chvíli jsem si říkala, že snad máme šanci. Byl moc dobrý. Klidný a rozumný, to u něj není obvyklé. Uklidnil všechny tím, že připustil, že se Tyu dopustila velkého zločinu, ale pokračoval dál tím, že i tak ji musí letci bránit, že si nemůžeme dovolit nechat Vládce, aby s ní takhle jednal, že naše osudy jsou spjaté s jejím. Byla to dobrá řeč. Kdyby tak mluvil někdo jiný, možná by je zvíklal, ale mluvil Val a aréna byla plná nepřátel. Tolik starších letců ho pořád nenávidí. Val navrhl, aby Rada odňala Tyu křídla na dobu pěti let, potom by je mohla získat v soutěži. Říkal taky, že musíme trvat na tom, aby letce soudili zase jenom letci, což znamenalo, že by byla z Thayos osvobozena pod hrozbou trestu. Měl připravené lidi, aby podpořili jeho návrh, mluvili v jeho prospěch, ale nebylo to nic platné. Kol-mi nás nikdy neviděl. Nedostali jsme vůbec příležitost promluvit. Jednání Rady trvalo skoro celý den a odhaduji to tak, že příležitost promluvit dostal sotva deset jednokřídých. Kolmi nám prostě nedal příležitost, aby nás někdo vyslechl.

Po Valovi vystoupila jedna žena z Lomarron, mluvila o tom, že Valová otce oběsila jako vraha a jak Val sám dohnal Ari k sebevraždě tím, že ji připravil o křídla. 'Není divu, že chce, abychom bránili pachatelku tohoto zločinu,' řekla. Po ní vystupovali ve stejném duchu i další. Hodně se mluvilo o zločinu, o jednokřídých, kteří jenom napůl chápou, co to znamená být letcem, a Valův návrh se rozplynul v chaosu.

Potom nějací starší letci předložili návrh úa zavření akademií. To se nesetkalo s kladným ohlasem. Corm vystoupil na jejich obranu, ale jeho vlastní dcera se postavila proti němu. To bylo pozoruhodné. Pro zavření akademií byli i letci z Artellia a někteří vysloužilí letci. Podařilo se jim vynutit hlasování, ale za zrušení akademií hlasovala necelá pětina přítomných. Akademie jsou v bezpečí."

"Za to musíme být vděční," řekla Maris.

S'Rella přikývla. "Potom mluvil Dorrel. Víš, jak si ho všichni váží. Měl hezký proslov - až moc. Napřed mluvil o Tyině idealistické motivaci a jak moc sympatizuje s tím, o co se pokusila. Ale potom řekl, že nechová sympatie k dalším emocím, které rozhodly o našem postupu. 'Tyin zločin zasáhl přímo duši společnosti letců,' řekl Dorrel. 'Kdyby se Vládce nemohl spolehnout na to, že letci předají vzkazy pravdivě a přesně tak, aby jeho hlas měl účinek i na vzdáleném ostrově, jaký je tedy smysl našeho počínání? A když nás nebudou potřebovat, jak dlouho to potrvá, než nám násilím odeberou křídla a dají je svým vlastním lidem? Nemohli bychom bojovat se strážemi,' řekl. 'Musíme znovu získat důvěru, kterou jsme ztratili a jediný způsob, jak toho lze dosáhnout, je postavit Tyu mimo zákon - bez ohledu na její dobrý úmysl. Ponechat ji jejímu vlastnímu osudu, ať už s ní jakkoli sympatizujeme. Kdybychom Tyu jakýmkoli způsobem hájili,' řekl Dorrel, 'zeměplazi by to špatně pochopili a domnívali by se, že hájíme její přestupek. Musíme ji jasně odsoudit.'"

Maris přikývla. "Mnohé z toho je pravda," řekla, "bez ohledu na to, jak neradostné následky to má. Přesně si dovedu představit, jak přesvědčivě to muselo znít."

"Další stoupenci Dorrelovy myšlenky mluvili po něm. Terakul z Yethien, starý Arris z Artellia, nějaká žena z Outer Islands, Jon z Culhall, Talbot z Big Shotan - všichni vůdčí a vysoce respektované osobnosti. Všichni podpořili Dorrela. Val kypěl a Katinn a Athén se křikem dožadovali slova, ale Kolmi se díval schválně jinam. Rozprava pokračovala celé hodiny a nakonec - ani ne za minutu - byl Valův návrh přednesen a přehlasován a Rada pokračovala dál, postavila Tyu mimo zákon a odevzdala ji do něžné péče Thayos. My jsme neřekli Vládcovi, aby ji oběsil. Na návrh Jirela ze Skulny jsme došli tak daleko, že jsme ho žádali, aby to nedělal. Ale to byla jenom žádost."

"Náš Vládce na žádosti dbá jen zřídka," řekl Evan tiše.

"Takhle to pro mě skončilo," pokračovala S'Rella. "V tu chvíli jednokřídlí odešli."

"Odešli?!"

S'Rella přikývla. "Když bylo po hlasování, Val vstal ze svého místa a ten jeho pohled - ještě že neměl zbraň, mohl by někoho zabít. Místo toho promluvil; řekl jim všem, že jsou blázni a zbabělci a ještě horší nadávky. Snesly se na něj výkřiky a kletby, došlo dokonce i k potyčkám. Val vyzval svoje přátele, aby odešli. Damen a já jsme se museli prodrat ke dveřím, letci - některé jsem poznala, lidi, co je znám spoustu let, se nám vysmívali, nadávali nám - bylo to příšerné, Maris. Ta zloba..."

"Ale ven jste se dostali."

"Ano. A letěli jsme na North Arren, skoro všichni jednokřídlí. Val nás vedl na, velké pole, staré bitevní pole, postavil se na pobožené opevnění a promluvil

k nám. Měli jsme svou vlastní Radu. Zúčastnila se jí čtvrtina všech letců Windhaven. My jsme hlasovali pro zavedení sankcí proti Thayos, i když ostatní byli

proti. Proto sem Katinn letěl se mnou; měli jsme to Vládcovi vyřídít spolu. Tomu už byl zaslán vzkaz o jiném rozhodnutí, ale Katinn a já jsme mu letěli předat

výhrůžku jednokřídých." Trpce se zasmála. "Chladně nás vyslechl a když jsme skončili, řekl, že my a nám podobní se vůbec nehodíme na to, abychom byli letci a že ho nic nepotěší víc, než když na Thayos už nikdy nepřiletí žádný jednokřídý. Slíbil nám, že nám ukáže přesně, co si o nás a o Valovi a o všech jednokřídých myslí.

A ukázal nám to. Za slunce západu přišli jeho strážci a nás se všemi ostatními odvedli na dvůr. Tam nám to ukázal." Její obličej byl popelavý. Vyprávění celého příběhu jí znovu rozjitřilo rány.

"S'Rello," řekla Maris žalostně. Chytila přítelkyni za ruku, ale když se jí dotkla, začala se S'Rella znovu třást a rozplakala se.

Maris nemohla usnout. Převracela se na lůžku. Sny měla temné a beztvaré, noční můry s létáním, které končily na oprátce.

Probrala se několik hodin před svítáním, ve tmě, probudila ji vzdálená hudba.

Evan vedle ní spal, jemně pochrupeval na péřovém polštáři. Maris vstala a oblékla se a vyšla z ložnice. Bari klidně spala nevinným dětským spánkem, netížila ji břemena jako všechny ostatní. S'Rella také spala, stočená pod dekami. Collův pokoj byl prázdný. Maris šla po zvuku jemné, ztrácející se hudby. Našla ho venku, seděl u domu, ve svitu hvězd, plnil vzduch před svítáním tichou melancholií své kytary.

Maris se posadila na vlhkou zem vedle něho. "Skládáš píseň?"

"Ano," řekl Coll. Jeho prsty se pohybovaly pomalu, s rozvahou. "Jak jsi to poznala?"

"Pamatuju si na to," řekla Maris. "Když jsme byli mladší, tak jsi mívával ve zvyku vstát uprostřed noci a jít ven, pracovat na nějaké melodii, kterou jsi chtěl uchovat v tajnosti."

Coll zahrál poslední tklivý akord, pak kytaru odložil. "Takže jsem vlastně otrokem svých zvyků," řekl. "No, nemám na vybranou. Když mi slova cupitají hlavou, nemůžu spát."

"Už je hotová?"

"Ne. Napadlo mě, že se bude jmenovat 'Tyin pád' a spíš mě napadala slova, melodie ne. Skoro to slyším, ale slyším to různě v různou dobu. Někdy je to temná, tragická, pomalá a smutná píseň jako ta balada o Aronovi a Jeni. Ale pak mi připadá, že by mohla být rychlejší, že by mohla pulzovat jako krev člověka, co se dusí vlastním vztekem, že by mohla pálit a bolet a chvět se. Co myslíš, moje velká sestro? Jak bych to měl vymyslet? Co v tobě vyvolává Tyin pád - smutek nebo zlost?"

"Obojí," řekla Maris. "Nemůžu si pomoci, to je jediná odpověď, jakou ti můžu dát. Obojí a ještě víc. Cítím vinu, Colle." Řekla mu o Arrilanovi a jeho společnících a o nabídce, se kterou za ní přišli. Coll účastně poslouchal a když skončila, vzal ji za ruku. Na prstech měl mozoly, ale ruce měl jemné a teplé.

"To jsem nevěděl. S'Rella mi nic neřekla."

"Pochybuju, že o tom ví," řekla Maris. "Val určitě řekl Arrilanovi, aby se o mém odmítnutí nikde nezmiňoval. Má dobré srdce, Val Jednokřídý, ať se o něm říká, co chce."

"To, že cítíš vinu, je hloupost," řekl jí Coll. "I kdybys tam jela, pochybuju, že by to nějak změnilo situaci. O jednoho člověka víc nebo méně - to změni málo. Rada by se rozpadla s tebou i bez tebe a Tyu by stejně oběsili. Neměla by ses mučit výčitkami svědomí pro něco, co jsi nemohla změnit."

"Možná máš pravdu," řekla Maris, "ale měla jsem to alespoň zkusit, Colle. Možná by mě poslouchali -Dorrel a jeho přátelé, skupina ze Stormtown, Cori-na, dokonce i Corm. Ti všichni mě znají. Valová slova k nim nikdy nedolehnu. Ale možná by se podařilo udržet letce pohromadě, kdybych tam přijela a předsedala Radě, jak mě o to Val prosil."

"To je spekulace," řekl Coll. "Zbytečně se trápíš."

"Možná přišel čas, abych se trápila," řekla Maris. "Obávala jsem se, že si ublížím - proto jsem neodjela s Arrilanem, když pro mě přijel. Byla jsem zbabělá."

"Nemůžeš být zodpovědná za všechny letce Windhaven, Maris. Musíš myslet nejdřív na sebe, na svoje vlastní potřeby."

Maris se usmála. "Kdysi, už je to dávno, jsem myslela jenom na sebe a změnila jsem celý svět kolem sebe tak, aby mi vyhovoval. Říkala jsem si, že to dělám pro všechny, ale ty i já víme, že ve skutečnosti jsem to dělala jen a jen pro sebe. Barrion měl pravdu, Colle. Byla jsem naivní. Neměla jsem vůbec představu, kam to všechno povede. Věděla jsem jenom, že chci létat.

Měla jsem jet, Colle. Byla jsem za to zodpovědná. Ale jediné, o co mi šlo, byla moje bolest, můj život, ve chvíli, kdy jsem měla myslet na důležitější věci. Na mých rukou je Tyina krev." Zdvihla jednu ruku.

Coll ji uchopil a silně ji stiskl. "Nesmysl. Všechno, co vidím, je moje sestra, která sama sebe trhá na kusy pro nic za nic. Tya už není, s tím už nemůžeš udělat nic, a i kdyby to šlo, tak docela určitě teď nemůžeš dělat vůbec nic. Je po všem. 'Nemuč se kvůli minulosti,' řekl mi jednou Barrion. 'Svou bolest vlož do písně a předej ji světu.'"

"Neumím skládat písně," řekla Maris. "Neumím létat. Říkala jsem, že chci být nějak užitečná, ale otočila jsem se zády k lidem, kteří mě potřebovali a hrála jsem si na léčitele. Nejsem léčitel. Nejsem letec. Tak co teda jsem? Kdo jsem?"

"Maris..."

"Prostě jenom Maris z Lesser Amberly. Dívka, co jednou změnila svět. Když jsem to udělala jednou, třeba bych to mohla udělat znovu. Aspoň to můžu zkusit." Najednou vstala, tvářila se vážně a její obličej měl barvu bledého světla úsvitu, jehož slabá záře zbarvovala horizont na východě.

"Tya je mrtvá," řekl Coll. Vzal kytaru a vstal, postavil se tváří v tvář své nevlastní sestře. "Rada nevyšla. Je po všem, Maris."

"Ne," odpověděla. "Tohle nepřijímám. Není po všem. Ještě není pozdě změnit konec Tyiny písně."

Evan se vzbudil okamžitě, když se ho dotkla, posadil se na posteli a byl připraven k jakémukoli nutnému případu.

"Evane," řekla Maris, seděla vedle něj. "Vím, co musím udělat. Napřed jsem to musela říct tobě."

Jednou rukou si přejel přes obličej, uhladil si rozčuchané bílé vlasy a zamračil se. "Co?"

"Já ... jsem živá, Evane. Nemůžu létat, ale pořád jsem to já."

"Jsem rád, že to říkáš a je dobře vědět, že to myslíš doopravdy."

"A nejsem léčitel. Nikdy léčitel nebudu."

"Ty jsi na něco přišla, vid? A to všechno, když jsem spal? Ano ... já to věděl, i když jsem ti to nemohl říct. Nevypadalo to, že bys o tom chtěla vědět."

"Samozřejmě, že jsem to nechtěla vědět. Myslela jsem si, že to byla moje jediná možnost. Co jiného mi zbývalo? Bolest, jenom vzpomínky na bolest a zbytečnost. No, ta bolest přetrvává a vzpomínky taky, ale potřebuju být užitečná. Musím se naučit žít s bolestí, přijímat ji nebo ji ignorovat, protože jsou věci, které udělat musím. Tya je mrtvá a letci jsou zruinovaní a jsou věci, které můžu změnit jenom já, napravit to. Takže vidíš..." kousla se do rtu a nemohla se mu podívat do očí. "Miluju tě, Evane. Ale musím tě opustit."

"Počkej." Pohládl ji po tváři a ona se mu podívala do očí. Vzpomněla si na to, jak se poprvé podívala do jejich modré hloubky a najednou pocítila silné bodnutí. "Teď mi řekni," zeptal se jí, "proč mě musíš opustit."

Bezmocně zamávala rukama. "Protože já ... jsem tu k ničemu. Nepatřím sem."

Nabral dech - mohl to být dokonce i vzlyk nebo smích, který spolkl, nepoznala to.

"Myslela sis, že tě miluju jako svého učedníka, jako léčitele, Maris? Pro to, jak moc mi můžeš pomáhat? Jako léčitel, upřímně řečeno, jsi pěkně cvičila s mou trpělivostí. Miluju tě jako ženu, pro tebe samotnou, pro to, jaká jsi. A teď, když sis uvědomila, kdo jsi, kdo jsi byla vždycky, myslíš, že mě musíš opustit?"

"Jsou věci, které udělat musím," řekla. "Nevím jaký bude můj osud. Třeba to nevyjde. Třeba pro tebe bude nebezpečné, když budeš se mnou ve styku. Možná budeš mít stejný osud jako Reni ... Nechci, abys riskoval."

"Ty nejsi moje riziko," řekl pevně. "Riskuji sám." Vzal ji za ruku a pevně držel. "Třeba ti budu v něčem nápomocný - nech mě to pro tebe udělat. Ponesu s tebou tvé břímě, budu s tebou sdílet nebezpečí a budu ho mírnit. Můžu dělat víc, než jen vařit čaj pro tvé přátele, víš."

"Ale nemusíš. Neměl bys riskovat život jen tak pro nic za nic. Tohle není tvůj boj."

"To není můj boj?" Opakoval po ní trochu rozhořčeně. "Není snad Thayos můj domov? Dekrety Vládce Thayos se dotýkají mě, mých přátel, mých pacientů. Moje krev je v těchto horách a v tomhle lese. Tady jsi cizinec ty. Ať pro svoje lidi, pro letce, uděláš cokoli, bude to mít vliv i na moje lidi. A já je znám tak, jak ty je znát nemůžeš. Oni mě znají a důvěřují mi. Mnozí u mě mají dluh, dluh, který se nedá splatit penězi. Pomůžou mi a já pomůžu tobě. Myslím, že moji pomoc potřebuješ."

Maris měla pocit, jako kdyby do ní vjela nová síla, od jeho pevného stisku. Usmála se, byla ráda, že není sama a byla si teď mnohem jistější. "Ano, Evane, potřebuju tě."

"Máš mě. Jak začneme?"

Maris si opřela záda o dřevěnou pelest, uvelebila se v ohbí Evanovy paže. "Potřebujeme skryté místo, přístavací plochu, kam by mohli letci bezpečně přilétat a odlétat, aniž by Vládce nebo jeho špióni věděli, že jsou na Thayos." Cítila, že přikývl, hned jak domluvila. "Vykonáno," řekl. "Nedaleko odtud je jedna opuštěná farma. Její majitel zemřel loni v zimě, takže les to místo zatím nepozřel, ale ochrání ho před slídívy mi zraky."

"Dobře. Možná, že bychom se tam na čas mohli nastěhovat všichni, pro případ, že by nás hledali strážci."

"Já musím zůstat tady," řekl Evan. "Kdyby mě nenašel strážce, nenajde mě ani pacient. Těm musím být na dosah."

"Možná to pro tebe bude nebezpečné."

"Znáni jednu rodinu v Thossi, mají třináct dětí. Pomohl jsem jejich matce při těžkém porodu a párkrát jsem její děti zachránil před smrtí - moc rádi pro mě udělají totéž. Bydlí v domě na hlavní cestě a vždycky mají k dispozici nějaké dítě. Kdyby pro nás šel strážce, musí jít kolem nich a jedno z dětí by mohlo běžet napřed, aby nás varovalo."

Maris se usmála. "To je perfektní."

"Co dál?"

"Napřed musíme vzbudit S'Rellu," Maris se posadila, vyvinula se z Evanova lehkého objetí a spustila nohy z postele.

"Potřebuji ji, aby pro mě létala, musí roznést moje vzkazy. Celou spoustu. Ale především ten rozhodující. Valovi Jednokřídlemu."

Val za ní samozřejmě přiletěl.

Čekala na něho ve dveřích těsného srubu stlučeného z prken. Uvnitř byly jen dvě místnosti, celý srub byl přímo vystaven povětrnostním vlivům, vnitřní zařízení pokrývala plíseň. Tříkrát zakroužil nad zapleveleným polem, jeho křídla byla proti hrozivé obloze tmavá. Pak teprve uznal, že může bezpečně přistát.

Když slétl dolů, pomohla mu s křídly, i když uvnitř ji něco svíralo a otfásalo její duši, když se rukama dotkla jemné kovové látky. Val ji objal a usmál se.

"Na starýho mrzáka vypadáš dobře," řekl.

"Na blbouna jsi velmi výmluvný," vrátila mu to Maris. "Pojď dál."

Coll byl ve srubu, ladil si kytaru. "Vale," řekl a pokýval hlavou.

"Sedni si," řekla Valovi Maris. "Chci, aby sis něco poslechl."

Podíval se na ni, byl zmaten. Ale sedl si.

Coll zpíval 'Tým pád'. Na přání sestry napsal dvě verze. Valovi hrál tu smutnou.

Val zdvořile poslouchal, jen s malým náznakem nepokoje. "Moc hezký," řekl, když Coll dozpíval. "Moc smutný."

Podíval se ostře na Maris. "Kvůli tomuhle jsi za mnou poslala S'Rellu a já letěl sem a riskoval život, i když jsem se zařekl, že na Thayos už nikdy nepoletím? Kvůli tomuhle? Abych poslouchal písničku?" Zamračil se. "Jak moc ti ten

pád poškodil hlavu?"

Coll se smál. "Dej jí aspoň poloviční šanci," řekl.

"To je v pořádku," řekla Maris. "Val a já jsme na sebe zvyklí, vid'?"

Val se slabě usmál. "Máš půl šance," řekl. "Řekni mi, o co vůbec jde."

"Tya," řekla Maris. "Jedním slovem. A jak vyspravit, co se pokazilo na Radě."

Val se zamračil. "Je příliš pozdě. Tya je mrtvá. My jsme odpověděli a teď čekáme, co se stane."

"Jestli budeme čekat, tak bude moc pozdě. Nemůžeme si dovolit čekat, až letci zavřou akademie nebo omezí výběr vyzvatelů na ty, co slíbí, že budou ignorovat tvé sankce. Dali jste Gormovi a jemu podobným zbraň tím, že jste odešli, tím, že jste jednali bez podpory Rady."

Val potřásl hlavou. "Dělal jsem, co se dělat muselo. A každým rokem jednokřídých přibývá. Vládce Thayos se teď může smát, ale nebude se smát navždy."

"To je sice možné, ale teď to vypadá, jako by to mělo být navždy," řekla Maris. Chvilí byla tiše, myšlenky se jí řítily hlavou takovou rychlostí, že se bála promluvit. Nemohla si dovolit odcizit se Valovi. Rozuměli si, jak říkala Collovi, ale Val byl pořád pichlavý a hodně svérázný, ostatně to dokazovalo i jeho chování na jednání Rady. A pro něj bude nesmírně těžké přiznat si, že udělal chybu.

"Měla jsem přijet, když jsi pro mě poslal," řekla po chvíli. "Ale bála jsem se a byla jsem sobecká. Možná by se mi podařilo tomu rozkolu na Radě zabránit."

Val řekl kategoricky: "To je nesmysl. Co se stalo, stalo se."

"To ale neznamená, že by se to nedalo změnit. Chápu, že jsi měl pocit, že musíš něco udělat - ale to, co jsi udělal, se může nakonec ukázat jako mnohem horší, než kdyby se nestalo nic. Co když se letci rozhodnou vzít ti křídla, všechny jednokřídle připoutat k zemi?"

"Jen ať to zkusí."

"Co bys mohl dělat? Bojovat s nimi jednotlivě, na pěsti? Ne. Kdyby se letci rozhodli vzít křídla všem, kdo se účastnili té odvety, tak bys nemohl dělat vůbec nic. Snad až na to, že bys mohl pár letců pozabíjet a pak se dočkat toho, že mnohem víc jednokřídých zemře jako Tya. Vládci by podpořili letce, dali by jim k dispozici všechny své strážce."

"Jestli se to stane..." Val se upřeně díval na Maris, obličej nebezpečně nehybný. "Jestli se to stane, tak se budeš dívat na smrt svého snu. Copak to pro tebe tolik znamená? Pořád? Když víš, že sama už nikdy létat nebudeš?"

"Tohle je mnohem důležitější než můj sen nebo můj život," řekla Maris. "Zašlo to mnohem dál. A ty to dobře víš. I tobě na tom záleží, Vale."

Zdálo se, jako by je ticho v malém srubu pohlcovalo. Dokonce i Collovy prsty strnuly nehybně na strunách kytary.

"Ano," řekl Val, to slovo zaznělo jako povzdech. "Ale co ... co můžu dělat?"

"Odvolat to opatření," řekla Maris okamžitě. "Než je tvoji nepřátelé zneužijí proti tobě."

"Odvolá Vládce Tyino oběšení? Ne, Maris, tohle je jediná síla, kterou máme. Ostatní letci se k nám musí připojit, nebo se budeme muset rozdělit."

"To je nesmyslné gesto a ty to víš," řekla Maris. "Thayos nebude postrádat jednokřídle. Tak jako vždy budou přicházet a odcházet rodilí letci a Vládce bude mít spoustu křídel, která mu budou k dispozici a budou roznášet jeho vzkazy. To nic neznamená."

"Znamená to, že budeme držet svoje slovo; že ne-vyhrožujeme planě. Kromě toho jsme tohle opatření odhlasovali všichni. Nemůžu je sám odvolat, ani kdybych chtěl. Zbytečně se namáháš."

Maris se pohrdavě usmála, ale uvnitř cítila naději. Val se začínal podrobovat. "Nehraj to na mě, Vale. Jste jednokřídli. Proto jsem tě sem zavolala. Oba víme, že udělají všechno, co jim řekneš."

"Ty po mně opravdu chceš, abych zapomněl na to, co Vládce učinil? Chceš, abych zapomněl na Tyu?"

"Na Tyu nikdo nezapomene."

Zazněl jemný akord.

"Moje píseň tomu napomůže," řekl Coll. "Za několik dní ji budu zpívat v Port Thayos. Ostatní zpěváci ji budou kopírovat. Zanedlouho bude slyšet všude."

Val na něj nevěřícně zíral. "Ty chceš tuhle píseň zpívat v Port Thayos? Zbláznil ses? Copak nevíš, že pouhé vyslovení Tyina jména vyvolává v Port Thayos kletby a rvačky? Zazpívej tam tuhle píseň v jakékoli hospodě a já se s tebou vsadím, že skončíš v příkopě s proříznutým hrdlem."

"Zpěváci mají jisté postavení," řekl Coll. "Hlavně ti dobří. První zmínka Tyina jména může vyvolat posměšky, ale až si vyslechnou moji píseň, budou mít jiný pocit. Zanedlouho se Tya stane hrdinkou, tragickou obětí. A to zásluhou mé písně, i když si to jen málokdo připustí nebo uvědomí."

"Nikdy jsem neslyšel takovou drzost," řekl Val zmateně. Podíval se na Maris. "To jsi mu poradila ty?"

"Mluvili jsme o tom."

"Mluvili jste i o tom, že by ho mohli zabít? Možná jsou takoví lidé, co rádi uslyší písničku, která udělá Tyu slavnou, Ale někteří naštvání, opilí strážci se pokusí zabránit zpěvákovi, aby rozšiřoval svoje lži a rozdrtil mu lebku. Myslel jsi na tohle?"

"Umím si dávat pozor," řekl Coll. "Ne všechny moje písně jsou populární, hlavně zpočátku."

"Je to tvůj život," řekl Val a potřásl hlavou. "Jestli se dožiješ vysokého věku, myslím, že pak tvoje zpívání bude jiné."

"Chci, abys mi sem poslal víc letců," řekla Maris. "Jednokřídle, co umí obstojně zpívat a hrát."

"Chceš, aby je Coll trénoval na den, kdy přijdou o svoje křídla?"

"Jeho píseň se musí dostat za hranice Thayos co možná nejdříve," řekla Maris. "Chci letce, kteří by se ji dokázali naučit natolik, aby ji naučili zpěváky všude, kam doletí, a chci, aby s touhle písničkou letěli všude jako se vzkazem od nás."

Celý Windhaven se dozví o Tye a bude zpívat Collovu písničku o tom, co se pokusila udělat."

Val vypadal zamyšleně. "No dobře," řekl. "Pošlu sem tajně svoje lidi. Mimo Thayos možná ta písnička bude mít úspěch, stane se populární."

"A taky rozneseš zprávu o tom, že opatření proti Thayos bylo odvoláno."

"Já ne," vyštěkl. "Tya musí být pomstěna víc než jen písničkou!"

„Znal jsi někdy Tyu?“ zeptala se Maris. "Copak nevíš, o co se pokusila? Pokusila se zabránit válce a dokázat Vládcům, že nemohou vládnout nad letci. Ale tím opatřením se dostáváme zpátky do rukou Vládců, protože nás roztříštilo a oslabilo. Letci budou mít dost síly, aby se vzepřeli Vládcům, jen když budou jednat společně."

"Tohle řekni Dorrelovi," odpověděl jí Val ledově. "Mě neobviňuj. Já svolal Radu, abychom jednali společně a zachránili Tyu, ne abychom se před Vládcem Thayos pokořili. Dorrel mi Radu celou ukradl a oslabil nás. Jemu to řekni a uvidíš, co ti odpoví!"

"To mám v plánu," řekla Maris klidně. "S'Rella je právě na cestě na Laus."

"Ty ho chceš přivést sem?"

"Ano. A další. Já teď za nimi nemohu. Jsem mrzák, jak jsi sám říkal." Smutně se usmála.

Val zaváhal, očividně se snažil srovnat si to všechno v hlavě. "Ty chceš víc, než jenom zrušit tu sankci," řekl nakonec.

"To je jenom první krok, sjednotit jednokřídle a rodilé letce. Co máš v plánu dál? Až nás spojíš?"

Maris cítila, jak jí poskočilo srdce, věděla, že Val bude souhlasit.

"Viš, jak Tya zemřela?" zeptala se Maris. "Věděl jsi, že Vládcem Thayos byl dost krutý a hloupý na to, že ji popravil, když měla na sobě křídla? Potom jí je snali a dali je muži, který je s ní před dvěma lety prohrál. Tyino tělo bylo pohřbeno do neoznačeného hrobu na poli hned za pevností, tam, kde jsou obvykle pohřbíváni zloději, vrazi a další vyhoštěnci. Zemřela s křídly, ale nedovolili, aby měla pohřeb jako letec. A neměla ani smuteční hosty."

"No, a co z toho? Co to má společného se mnou? Co ode mě vlastně chceš, Maris?"

Usmála se. "Chci, abys truchlil, Vale. To je všechno. Chci, abys truchlil pro Tyu."

Maris a Evan slyšeli tu zprávu poprvé od potulné vypravěčky. Byla to stará uštěpačná žena z Port Thayos, co se u nich zastavila jenom na chvíli. Potřebovala, aby jí léčitel zbavil trnu, který si zapíchla do bosé nohy. "Naši strážci obsadili důl Thrane," řekla žena, když se Evan věnoval její noze. "Říká se, že napadli samotný Thrane."

"Hloupost," mumlal Evan. "Jenom umírání."

"Ještě nějaké další novinky?" zeptala se Maris. Letci dál přilétali a odlétali z jejich tajné plochy, ale uplynul už víc než týden od chvíle, kdy Coll - když naučil svoji píseň půl tuctu jednokřídých - odešel do Port Thayos. Dny byly studené a deštivé a plné nervozity.

"Je tam jeden letec," řekla žena. Trhla sebou, když jí Evan jemným kostěným nožem vytahoval trn. "Dávej pozor," okřikla ho.

"Ltec?" zeptala se Maris.

"Někdo říká, že prý je to duch." Evan vytáhl trn a ránu pomazal hojivou masťou. "Možná to je Tyin duch. Žena oblečená do černého, tichá a neklidná. Objevila se ze západu dva dny předtím, než jsem odešla. Muži z chaty vyšli ven, aby ji uvítali, aby jí pomohli s přistáním a s křídly. Ale ona nepřistála. V tichosti letěla nad horami a nad Vládcovou pevností a dál k Port Thayos. Ani tam nepřistála. Od okamžiku, co se objevila, létala velkým obloukem pořád dokola z Port Thayos k Vládcově pevnosti a zpátky, nikde nepřistála, nikdy dolů nezavolala ani slovo. Jenom létala, pořád létala, za slunce, za bouřky, ve dne, v noci. Je na nebi při východu a i při západu slunce. Nejí ani nepije."

"To je úžasné," řekla Maris, potlačovala úsměv. "Myslíš, že je to duch?"

"Možná," řekla stará žena. "Mockrát jsem ji viděla na vlastní oči. Když jsem šla ulicemi Port Thayos, ucítila jsem nad sebou stín, podívala jsem se nahoru a ona tam byla. Vyvolala spoustu dohadů. Lidi se bojí a někteří strážci říkají, že nejvíc se bojí Vládcem, i když se snaží nedat to na sobě znát. Když letí nad jeho pevností, nikdy nevyjde ven, aby se na ni podíval. Možná se bojí, že uvidí Tyin obličej."

Evan vypravěčce ovinul zraněnou nohu obvazem nasáklým masťou. "A je to," řekl. "Zkus se postavit."

Žena vstala, opřela se o Maris. "Trochu to bolí."

"Byla tam infekce," vysvětloval Evan. "Máš štěstí." Kdybys přišla k léčiteli o pár dní později, mohla jsi také přijít o nohu. Nos boty. Lesní stezky jsou nebezpečné."

"Nemám ráda boty," odporovala žena. "Ráda cítím zem a trávu a kamení pod nohama."

"Zamlouvá se ti trn zabodnutý pod kůži?" zeptal se Evan. Chvilí se dohadovali a nakonec-se žena uvolila, že bude nosit jemnou plátěnou botu, ale jen na té zraněné noze a jen dokud se nezahojí.

Když odešla, otočil se Evan na Maris s úsměvem. "Tak už to začíná," řekl. "Jak je možné, že ten duch ani nejí ani nepije?"

"Má s sebou sáček oříšků a sušeného ovoce a kožený měch vody," řekla Maris. "Na dlouhé lety se letci takhle vybavují běžně. Jak myslíš, že bychom mohli létat na Artellia nebo na Embers?"

"Nikdy jsem o tom nepřemýšlel."

Maris zamyšleně přikývla. "Řekla bych, že se v noci tajně střídají, aby si mohl její duch odpočinout. Od Vala bylo chytré poslat někoho, kdo vypadá jako Tya. Měla jsem na to myslet."

"Už jsi toho vymyslela až až," řekl Evan. "Nevyčítej si. Proč se tváříš tak vážně?"

"Kdybych tak tím letcem mohla být já. I"

Za dva dny přiběhla holčička z té rodiny, co byla Evanovi zavázaná, a zabouchala jim na dveře. Maris se na chvilku lekla a říkala si, že už pro ni možná přišel strážce. Ale byla to jenom zpráva; Evan chtěl, aby mu hned přišli říct všechno, co se dozví v Thossi.

"Procházel kupec," řekla ta holčička. "Mluvil o letcích."

"A co o nich říkal?" vyvířala Maris.

"Říkal, že v hostinci mu starý Mullish vykládal, že se Vládce bojí. Říkal, že jsou tři. Tři černý letci, co pořád lítají dokola." Stoupla si na špičky a roztočila se, roztáhla ruce, aby jim předvedla, jak to myslí. Maris se podívala na Evana a usmívala se.

"Sedm černých letců," řekl jim velký silný muž. Přišel k nim potlučený a zkrvavený, byl to dezertér, co utekl od stráží, byl oblečený v hadrech. "Chtěli mě poslat na Thrane," řekl na vysvětlenou, "ale to by byla hrůza, kdybych tam odjel." Když nemluvil, kašlal a často vykašlával krev.

"Sedm?"

"Nešťastný číslo," řekl a kašlal. "Všichni jsou oblečení do černého - je to špatná barva. Neznamenají pro nás nic dobrého." Najednou se rozkašlal tak, že nemohl mluvit.

"Klid," řekl Evan, "klid." Podal muži víno míchané s bylinami a společně s Maris ho odvedli do postele.

Ten tlustý muž si ale stejně neodpočinul. Hned, jak ho přešel záchvat kašle, začal znovu mluvit. "Být Vládcem, vyvedu ven všechny svoje lukostřelce a nechám je v letu postřílet. Jo, to bych udělal. Někdo říká, že přej ty šípy jenom proletí jejich těly, ale já tomu nevěřím. Řek bych, že jsou z masa a kostí stejně jako já." Poplácával si veliké břicho. "Nemoh bych je nechat takhle lítat. Všem nám přinášejí smůlu. V poslední době je i počasí nanic a ryby nepřiplouvají a slyšel jsem, že přej lidi v Port Thayos mají nemoce nebo i umírají, když na ně dopadne stín těch letců. Na Thrane se stane něco strašného, já to vím, právě proto bych tam nešel. Když je těch sedm černejších letců na obloze. Ne, já tedy ne. Je to pekelná věc, to vám řeknu, a nepřinese to nic dobrého."

V každém případě tomu tlustému muži to nic dobrého nepřineslo, pomyslela si Maris. Druhý den ráno, když mu přinesla snidani, bylo jeho velké tělo ztuhlé a studené. Evan ho pohřbil v lese, mezi další hroby tuctu jiných cestovatelů.

"Thenya odešla do Port Thayos, aby se pokusila prodat své tapiserie," sdělovalo další z té kupy dětí, kterým Evan pomohl na svět, tentokrát to byl chlapec. "Když se vrátila do Thossi, říkala, že těch černých letců je víc než tucet, létají v obrovském kruhu - od přístavu k Vládcově pevnosti. A každým dnem jich přilétá víc a víc."

"Dvacet letců, všichni v černém, tiší, hroziví," říkala mladá zpěvačka. Měla zlaté vlasy a modré oči, sladký hlas a nenucené chování. "To bude krásná píseň! Chystám se ji teď napsat, kdybych jenom věděla, jak to všechno skončí..."

"Co myslíš, proč tady jsou?" zeptal se Evan.

"Samozřejmě kvůli Tye," řekla mladá žena, zaražená, že se vůbec může někdo takhle zeptat. "Lhala, aby zabránila válce a Vládce ji za to popravil. Vsadím se, že ty Černé kostýmy mají kvůli ní. Mnoho lidí pro ni truchlí."

"Ano," řekl Evan. "Tya. Její příběh je samostatná píseň. Nepřemýšlela jsi o tom, že něco takového složíš?"

Zpěvačka se usmála. "Jedna písnička už je hotová," řekla. "Slyšela jsem ji v Port Thayos. Já vám ji zazpívám."

Maris se setkala s Katinnem z Lomarron na opuštěném poli, kde divokou pšenici - v hejnech rychle opouštěli - štihlé zelené dlaskonky a zbloudilí dračlící. Velký muž s náhrdelníkem ze zubů skylly ladně přistál na stříbrných křídlech; byl oblečen do černého.

Odvedla ho dovnitř a dala mu vodu. "Tak co?" Olízl si tekutinu ze rtů a drsně se na ni usmál. "Vyletěl jsem hodně vysoko a viděl jsem celý ten kruh hluboko pod sebou. To bys měla vidět! Řek bych, že teď už tam létá takových čtyřicet párů křidel. Vládce musí úplně šilet. Už se to taky rozkřiklo. Z Východního souostroví přilétá stále víc jednokřídлых a Val sám letěl se vzkazem zpátky na Západní souostroví, takže nebude trvat dlouho a přidají se k nám další. Teď už jich je tolik, že je možné si bez problémů odpočinout a najíst se, aniž by to bylo poznat. Nezávidím Alain, že to všechno začínala sama. Je silný letec, o tom není pochyb. Nikdy jsem ji neviděl unavenou. Teď tajně odpočívá na Thrynel, ale brzy se k nám zase přidá. A co se mě týče, právě se jdu připojit k tomu kruhu."

Maris přikývla. "A co Collova píseň?" "Zpívá se na Lomarron a South Arren a Kite's Landing. Sám jsem ji několikrát slyšel, A už se dostala i na Jižní souostroví a Outer Islands a samozřejmě na Západní souostroví - na tvé Amberly a Culhall a Poweet. Slyšel jsem, že se šíří i mezi zpěváky ve Stormtown." "Dobře," řekla Maris. "To je dobře."

"Vládce poslal Jema do vzduchu, aby promluvil s černými letci," říkal Evanův přítel, když reprodukoval zprávu z Thossi, "a prý je poznal a volal na ně jmény, ale nemluví na něj. Měl bys přijít do města, abys je viděl, Evane. Kdykoli se podíváš na oblohu, je plná letců."

"Vládce nařídil, aby letci opustili oblohu, ale oni na to nereagují. A proč by taky měli? Jak říkají zpěváci, nebe patří letcům!"

"Slyšel jsem, že z Thrane dorazila letkyně se vzkazem od svého Vládce našemu, ale když ji přijal k audienci, aby si vzkaz vyslechl, zbledl hrůzou, protože byla od hlavy k patě oblečená do černého. Předala mu vzkaz, on se při tom celý třásl, ale než odešla, chtěl Vládce vědět, proč je celá v černém. 'Chystám se připojit k tomu kruhu,' řekla klidně, 'a truchlit za Tyu.' A taky to udělala."

"V Port Thayos jsou prý všichni zpěváci oblečení do černého a i někteří další lidé. Ulice jsou plné obchodníků, co prodávají černé plátno a barvíři mají napilno."

"Jem se připojil k černým letcům!"

"Vládce stáhl vojsko z Thrane. Bojí se, co by mohli černí letci udělat, jak jsem slyšel. A chce mít u sebe svoje nejlepší lučištníky. Pevnost je plná k prasknutí. Vládce prý vůbec nevychází ze strachu před stínem jejich křidel, který by na něj mohl padnout, když mu letí nad hlavou."

S'Rella dorazila s vítanou zprávou, že Dorrel přiletí ani ne za den po ní. Maris sama celé odpoledne pozorovala útesy, byla příliš netrpělivá, než aby vydržela čekat se S'Rellou doma, a nakonec spatřila temnou postavu, která se blížila k pevnině. Spěchala do lesa, aby ho přivítala.

Byl horký den, bezvětří, špatné počasí k létání. Maris kolem sebe mávala rukama, odháněla dotírající hmyz, když se s námahou plahočila vysokou trávou, co skoro zakrývala srub. Srdce jí bušilo vzrušením, když otevřela dřevěné dveře srubu.

Zamrkala, byla skoro slepá, uvnitř byla tma proti jasnému slunečnímu svitu venku. A pak ucítila ruku na rameni a

slyšela známý hlas, jak vyslovuje její jméno.

"Ty ... ty jsi přišel," řekla. Najednou se jí nedostávalo dechu. "Dorrelle."

"Ty jsi o tom pochybovala?"

Už viděla. Ten známý úsměv, ten postoj, který si tak dobře pamatovala.

"Mohli bychom si sednout?" zeptal se. "Jsem strašně unavený. Ze Západního souostroví to byl moc dlouhý let a nemělo cenu, abych se pokoušel S'Rellu dohnat."

.Sedli si blízko sebe, na dvojkřeslo, co kdysi bývalo docela určitě krásné. Ale teď byly polštáře plné prachu, nazelenalé a trochu vlhké od plísně.

"Jak se máš, Maris?"

"Já ... žiju. Zeptej se mě znovu za měsíc nebo tak nějak a třeba pro tebe budu mít lepší odpověď." Podívala se do jeho tmavých soustředěných očí a pak pohledem uhnula. "Je to strašně dlouho, Dorre, vid'?"

Přikývl. "Když jsi nebyla na jednání Rady, pochopil jsem. ...Doufal jsem, že jsi udělala, co pro tebe bylo nejlepší. Když přiletěla S'Rella s tvým vzkazem, byl jsem tak rád, že se to ani nedá vyslovit. Když mi vyřídila, že chceš, abych za tebou přiletěl." Seděl vzpřímeně. "Ale určitě jsi pro mě neposlala jen proto, abys viděla kamaráda."

Maris se zhluboka nadechla.

"Potřebuji tvoji pomoc. Víš o tom kruhu? O černých letech?"

Přikývl. "Už se to rozkřiklo. A já je viděl, když jsem letěl k tobě. Je to impozantní pohled. Tvoje práce?"

"Ano."

Zavrtěl hlavou. "A řekl bych, že to asi není všechno. Co máš v plánu dál?"

"Pomůžeš mi s tím? Potřebujeme tě."

"Potřebujeme"? Předpokládám, že ses postavila na stranu jednokřídлых. Tón jeho hlasu nebyl zlobný a ani neodsuzoval, ale Maris si všimla, že se od ní mírně odtáhl.

"To není otázka stran, Dorre. Alespoň ne mezi letci. Nesmí to tak být - to by znamenalo smrt, konec všeho, čeho jsme si oba cenili. Letci - jednokřídli nebo rodili - se nesmí rozštěpit, rozdělit, nesmí se vydat na milost a nemilost Vládců."

"Souhlasím s tebou, ale už je příliš pozdě. Bylo pozdě už ve chvíli, kdy Tya svou první lži vyjádřila pohrdání veškerým právem a tradicemi."

"Dorre," řekla, její hlas zněl chlácholivě a rozumně. "Ani já neschvaluji, co Tya udělala. Myslela to dobře. To, co udělala, bylo špatné, s tím souhlasím, ale..."

"Já souhlasím, ty souhlasíš," přerušil ji. "Ale. Vždycky k tomu dojdeme. Tya je mrtvá - na tom se můžeme shodnout. Je mrtvá, ale tím to nekončí, zdaleka ne. Ostatní jednokřídli ji prohlásí za hrdinu, mučedníka. Zemřela kvůli tomu, že lhala, za svobodu lhát. Kolik dalších lží bude vyřčeno? Jak dlouho bude trvat, než nám lidi zase budou věřit? Protože se jednokřídli odmítli zřici Tyi a odštěpili se od nás, mluví se o ... zatím jen málo ... mluví se o uzavření akademií a ukončení výzev, o návratu ke starému způsobu, ke starým časům, kdy letec byl letcem jednou provždycky."

"To ty nechceš."

"Ne. Ne. Nechci." Ramena mu na chvíli poklesla, nehodilo se to k němu, a povzdechl si. "Ale, Maris, nezáleží na tom, co chceš já nebo co chceš ty. Teď už se nám to vymklo z rukou. Val vynesl smrtelný ortel nad jednokřídlymi, když je odvedl z Rady a vyhlásil ta ilegální opatření."

"Opatření se dá zrušit," řekla Maris.

Dorrel na ni upřeně zíral. Oči se mu zúžily. "To ti řekl Val Jednokřídly? Já mu nevěřím. Hraje nějakou nevyzpytatelnou hru, pokouší se tě využít, aby mě obalamutil."

"Dorrel!" Vstala, byla rozhořčená. "Věř mi trochu, prosím tě! Já nejsem jedna z Valových loutek! Neslíbil mi, že tu sankci odvolá a nevyužívá mě. Snažila jsem se ho přesvědčit, že je v zájmu všech, aby jednal tak, že se rodili letci znovu sjednotí s jednokřídlymi. Val je tvrdohlavý a impulzivní, ale není slepý. Přestože neslíbil, že tu sankci odvolá, ukázala jsem mu, že udělal chybu - že ta sankce je zbytečná, protože ji uznala jen malá skupina lidí a že takové rozdělení letců není výhodné pro nikoho z nás."

Dorrel na ni zamyšleně pohlédl. Potom taky vstal a přecházel malou zaprášenou místností. "To už je výkon, přimět Vala Jednokřídleho, aby uznal, že se mýlí," řekl. "Ale k čemu to teď bude dobré? Souhlasí s tím, že je náš plán správný?"

"Ne," řekla Maris. "Já si taky nemyslím, že je správný. Myslím, že jste byli zbrklí. Já vím, co jste si mysleli - vím, že jste odmítali Tyin zločin a měli jste za to, že nejlepší způsob, jak jednat, je dát Vládcovi možnost ji popravit."

Dorrel se zastavil a zamračil se na ni. "Maris, ty víš, že tohle nikdy nebylo mým záměrem. Nikdy jsem si nemyslel, že Tya zemře. Ale Valův návrh byl absurdní - vypadalo by to, jako že jsme ji všechno odpustili."

"Rada měla trvat na tom, aby jí byla Tya předána k potrestání a potom Tye vzít křídla, navždycky."

"Křídla jsme jí vzali."

"Ne," řekla Maris. "Dali jste tuhle možnost Vládcovi. On jí je vzal po tom, co jí i s nimi oběsil. Proč myslíš, že to udělal? Aby dokázal, že může beztrestně oběsit letce."

Dorrel vypadal vyděšeně. Přešel místnost a pevně ji uchopil za ruku. "Maris, ne! On jí oběsil s křídly?!"

Přikývla. -

"To jsem nevěděl." Klesl zpátky do křesla, jako by mu nohy vypověděly službu.

"Dosáhl svého," řekla Maris. "Dokázal, že letce je možné popravit stejně snadno jako kohokoli jiného. A teď to tak bude. Teď, když jste s Valem rozštěpili letce a jednokřídle na dva válčící tábory, budou toho Vládcovi využívat. Budou vyžadovat přísahy oddanosti, stanovit pravidla a omezení, aby ovládali své letce, budou popravovat rebely za zradu - časem možná prohlásí křídla za svůj majetek a budou je pak předávat jen tomu, kdo jim bude vyhovovat. Ostatní letce budou moci zavřít, dokonce i popravit, ihned. Jediné, co z toho vzejde, bude to, že si Vládce uvědomí svoji moc - že letci jsou rozštěpení, takže nejsou schopni se proti němu nijak spojit." Posadila se a upřeně se na něj dívala, skoro

nedýchala, jak doufala, že uslyší takovou odpověď, jakou si přála slyšet.

Dorrel pomalu přikývl. "V tom, co říkáš, je hrozivá pravda. Ale ... co můžu dělat? Jenom Val a další jednokřídlí se mohou rozhodnout, zda se k nám přidají. Snad si nemyslíš, že se pokusím shromáždit ostatní letce, abychom si i my odsouhlasili vlastní opožděné opatření?"

"Samozřejmě, že ne. Ale nezáleží to jenom na Valovi - nemůže to záležet jenom na něm. Jsou tu dvě strany a vy oba musíte udělat nějaké gesto smíření,"

"A jaké gesto by to mělo být?"

Maris se naklonila dopředu. "Připoj se k černým letcům," řekla. "Truchlí za Tyu. Připoj se k ostatním. Když se rozkřikne, že se k truchlícím jednokřídílům přidá Dorrel z Laus, další tě budou následovat."

"Truchlit?" Zamračil se. "Ty po mně chceš, abych se oblékl do černého a létal v kruhu?" V hlase bylo slyšet podezření.

"A co dál? V čem se ještě mám přidat k černým letcům? Chceš prosadit to opatření proti Thayosům, že udržíš letce ve formaci nad ním?"

"Ne. Žádné opatření. Nezastaví žádného letce, který přináší vzkaz na Thayos nebo z něj a když ty nebo kterýkoli z tvých přívrženců budete chtít kruh opustit, nikdo vám v tom nebude bránit. Jde jen o to, abys udělal to gesto."

"Tohle je víc než gesto a víc než truchlení. Tím jsem si jist," řekl Dorrel. "Maris, buď ke mně upřímná. Známe se už hodně dlouho. Z lásky, kterou k tobě pořád cítím, bych udělal hodně. Ale nemůžu jednat proti svému přesvědčení a nechci být podveden. Prosím tě, nechtěj hrát jednu z těch her Vala Jednokřídleho, a nechtěj mě využít. Myslím, že mi dlužíš upřímnost."

Maris se mu dívala pevně do očí, ale cítila bodnutí viny. Pokoušela se ho využít - byl důležitou částí jejího plánu a vzhledem k tomu, co kdysi jeden pro druhého znamenali si byla jistá, že ji neodmítne. Ale oklamat ho nechtěla.

Tiše řekla: "Vždycky jsem tě považovala za přítele, Dorre, dokonce i když jsme stáli proti sobě. Ale nechci, abys tohle pro mě udělal jen z čistého přátelství. Je to mnohem důležitější. Myslím, že i pro tebe je stejně důležité, aby se tenhle spor mezi jednokřídílými a rodilými letci vyřešil."

"Tak mi řekni celou pravdu. Řekni, co chceš, abych udělal, a proč."

"Chci, aby ses připojil k černým letcům, abys dokázal, že jednokřídlí nelátají sami. Chci, abys zase spojil letce a jednokřídle, abys ukázal světu, že stále dokáží jednat společně."

"Myslíš si, že když Val Jednokřídle a já poletíme společně, zapomeneme na svoje rozpory?"

Maris se smutně usmála.

"Kdysi, možná, už je to dávno, jsem byla takhle naivní. Už nejsem. Doufám, že jednokřídlí a rodilí letci budou jednat společně."

"Jak? Jakým způsobem kromě téhle podivné truchlící ceremonie?"

"Černí letci nemají žádné zbraně, nikoho neohrožují a dokonce ani nepostávají na Thayosy," řekla. "Jenom truchlí, nic víc. Ale jejich přítomnost Vládce Thayosy hodně znervózňuje. Nerozumí tomu. Už se tak bojí, že odvolal svá vojska z Thrane - a proto byli černí letci úspěšní v tom, kde Tya prohrála, a ukončili válku."

"Ale ten strach Vládce docela určitě přejde. A černí letci nemohou nad Thayosy kroužit do nekonečna."

"Tenhle Vládce je nevyrovnaný, impulzivní, krvelačný a strašlivý člověk," řekla Maris. "Násilník vždycky podezírá ostatní z násilí. A čekat na akci někoho jiného, není v jeho stylu. Myslím, že zanedlouho něco podnikne. Myslím, že dá letcům záminku k akci."

Dorrel se zamračil. "A čím? Tím, že vystřelí šípy, aby nás dostal dolů z oblohy?"

"Nás?"

Dorrel zavrtěl hlavou, ale usmíval se. "Může to být nebezpečné, Maris. Pokoušet se vyprovokovat ho k akci..."

Jeho úsměv ji povzbudil.

"Černí letci jenom létají. Jestli se Port Thayos dá v jejich stínu do pohybu, pak je to práce Vládce a jeho poddaných."

"Hlavně zpěváků a léčitelů - víme, jaké dovedou dělat potíže! Udělám, co po mně chceš, Maris. Budu mít hezký příběh pro svoje vnoučata, až nějaká budu mít. Už stejně moc dlouho křídla mít nebudu, z Jana se stává dobrý letec."

"Dorrel!"

Zdvihl ruku. "Obleču se do černého na znak smutku za Tyu," řekl opatrně. "A připojím se k velkému kruhu, který létá proto, aby za ni truchlil. Ale neudělám nic, co by mohlo vypadat jako omluva za její přestupek nebo vyjádření souhlasu s opatřením vůči Thayosům za její smrt." Vstal a protáhl se. "Samozřejmě, kdyby se něco stalo, kdyby si Vládce dovolil překročit svoje pravomoci a ohrožovat letce, tak potom bychom všichni, jednokřídlí i rodilí letci, museli jednat společně."

Maris také vstala. Usmívala se. "Věděla jsem, že se na to budeš dívat takhle," řekla.

Objala ho a pořádně ho stiskla v náručí. Potom jí Dorrel zdvihl obličej a políbil ji, snad jenom kvůli těm starým časům, ale na chvíli to vypadalo tak, jako kdyby všechny ty uplynulé roky nebyly, jako by zase byli mladí, zase milenci a jako by jim obloha patřila od horizontu k horizontu i se vším, co leží pod ní.

Ale polibek skončil a zase se od sebe odtáhli: staří přátelé, které spojovaly vzpomínky a trochu lítosti.

"Dobře doleť, Dorre," řekla Maris. "A brzy se zase objev."'

Dorrel odletěl na Laus. Když se Maris vracela od útesů, kam ho doprovázela, byla plná nadějí. Ale pocíťovala i smutek - znovu ji ovládla ta stará touha, když pomáhala Dorrelovi rozložit křídla a dívala se, jak stoupá k modré obloze.

Ale tentokrát ta bolest byla menší. I kdyby dala cokoli za to, aby s Dorrelem mohla zase letět, myslela teď na něco jiného a nebylo tak těžké přeorientovat svoje beznadějně myšlenky o nebi na něco praktičtějšího. Dorrel jí slíbil, že se brzy vrátí s dalšími stoupenci a Maris se představa stále většího kruhu černých letců zamlouvala.

Ze snění ji vytrhl hlasitý výkřik, který se ozval z Evanova domu, kam právě směřovala.

Posledních několik kroků běžela a prudce otevřela dveře. Našla tam plačící Bari a Evana, který se marně pokoušel ji

uklidnit. Kousek od nich stála S'Rella a chlapec z Thossi.

"Co se děje?" křičela Maris, obávala se nejhoršího.

Když Bari uslyšela hlas své tety, běžela k ní a plakala.

"Můj táta, zavřeli mi tátu, udělej něco, prosím tě, zaříd', aby..."

Maris objala plačící dítě a nepřítomně je pohládila po vlasech.

"Co je s Collm?"

"Colla zajali a odvedli do pevnosti," řekl Evan. "Vládce uvěznil ještě půl tuctu dalších zpěváků - všechny, o kterých věděl, že zpívali Collovu píseň o Tye. Hodlá je soudit za zradu."

Maris i dál pevně svírala Bari v náručí. "Klid, klid," konejšila ji. "Ššš, ššš, Bari."

"V Port Thayos byla rvačka," řekl chlapec z Thossi. "Když strážci přišli do hostince U měsíční ryby, aby zajali zpěvačku Lanyu, pokoušeli se ji někteří hosté bránit. Mlátili je palicemi. Nikoho nezabili."

Maris otupěle poslouchala, pokoušela se to všechno vstřebat, pokoušela se přemýšlet.

"Poletím k Valovi," řekla S'Rella. "Řeknu o tom černým letcům - přiletí všichni. Vládce bude muset Colla propustit!"

"Ne," řekla Maris. Pořád ještě houpala Bari a dítě ' přestalo vzlykat. "Ne, Coll je zeměplaz, zpěvák. Nemá s letci nic společného - nebudou se scházet kvůli tomu, aby ho bránili."

"Ale je to tvůj bratr."

"To na věci nic nemění."

"Musíme něco udělat," trvala S'Rella na svém.

"Uděláme. Doufali jsme, že Vládce vyprovokujeme, ale k akci proti letcům, ne proti zeměplazům. Ale po tom, co se stalo ... S Collm jsme o téhle možnosti mluvili." Jemně chytila Bari za bradu a osušila jí slzy. "Bari, budeš teď muset odejít."

"Ne! Já chci tátu! Bez něho neodejdu!"

"Bari, poslouchej mě. Musíš odejít, než tě chytí Vládce. To by tvůj tatínek nechtěl."

"To je mi fuk," řekla Bari tvrdohlavě. "Je mi jedno, jestli mě Vládce chytí! Já chci být u táty!"

"Chtěla bys letět?" zeptala se Maris.

"Letět? " její obličej se rozzářil údivem.

"Tady S'Rella s tebou poletí přes oceán," řekla Maris, "jestli už jsi dost velká na to, aby ses nebála." Podívala se na S'Rellu. "Můžeš ji vzít, vid'?"

S'Rella přikývla.

"Je docela lehká. Val má na Thrynel svoje lidi. Bude to snadný let."

"Jsi dost velká?" zeptala se Maris. "Nebo se budeš bát?"

"Já nemám strach," řekla Bari divoce, její pýcha byla raněná. "Můj táta létal, víš."

"Já vím," řekla Maris a usmívala se. Pamatovala si, jakou hrůzu měl Coll z létání a doufala, že Bari po něm zrovna tuhle vlastnost nezdědila.

"A ty mi zachrániš tátu?" zeptala se Bari.

"Ano," řekla Maris.

"A když ji odvezu na Thrynel? " zeptala se S'Rella. "Co potom?"

"Potom," řekla Maris, vstala a vzala Bari za ruku, "potom chci, abys letěla se vzkazem k Vládcí. Řekneš mu, že tohle všechno byla moje práce, že já jsem k tomu všemu přiměla Colla a další zpěváky. Jestli mě chce, a to on určitě chtít bude, řekni mu, že k němu přijdu sama, hned jak propustí Colla a ty ostatní."

"Maris, on tě oběsí," varoval ji Evan.

"Možná. To je riziko, které musím podstoupit."

"Souhlasí," vyřídila S'Rella, když se vrátila. "Na znamení své dobré vůle pustil všechny zpěváky kromě Colla. Odvezli je člunem na Thrynel s tím, že se na Thayos už nikdy nesmí vrátit. Já sama jsem viděla, jak odjíždí."

"A Coll?"

"Dovolil mi s ním promluvit. Vypadal, že není raněn, ale bál se o kytaru - nesměl si ji nechat u sebe. Vládce říkal, že bude Colla věznit tři dny. Jestli se u něj do té doby neobjevíš, tak ho oběsí."

"Tak to tedy musím vyrazit hned," řekla Maris.

S'Rella ji chytila za ruku. "Coll mi řekl, abych tě od toho odradila. Říkal, abys tam za žádných okolností nechodila. Ze je to pro tebe příliš nebezpečné."

Maris pokrčila rameny. "Pro něho je to taky nebezpečné. Samozřejmě tam půjdu."

"Mohla by to být léčka," řekl Evan. "Vládcí se nedá věřit. Třeba vás chce oběsit oba."

"Musím to risknout. Jestli se tam nevydám, tak Colla určitě oběsí. To si nemůžu vzít na svědomí - já ho do toho dostala."

"Nelíbí se mi to," řekl Evan.

Maris si povzddechla. "Vládce mě dřív nebo později dostane, i kdybych teď hned odplula z Thayos. Když se mu sama vzdám, mám ještě šanci zachránit Colla. A možná udělat i něco víc."

"Co víc můžeš udělat?" ptala se jí S'Rella. "Oběsí tě a tvého bratra pravděpodobně taky."

"Když oběsí mě," řekla Maris vyrovnaně, "tak to nebude bez následků. Moje smrt by mohla letce spojit jako nic jiného."

S'Rella ztratila barvu v obličeji. "Maris, to ne," zašeptala.

"Myslel jsem si, že by to tak mohlo být," řekl Evan nepřírozeně klidným hlasem. "Takže tohle byl ten nevyčerpán okamžik celých tvých plánů. Rozhodla ses žít jen tak dlouho, aby z tebe byla mučednice."

Maris se zamračila. "Bála jsem se ti to říct, Evane, Myslela jsem si, že se to může stát - musela jsem s tím ve svých plánech počítat. Zlobíš se?"

"Zlobím? Ne. Jsem zklamaný. Zraněný. A jsem taky strašně smutný. Věřil jsem ti, když jsi mi říkala, že ses rozhodla žít. Zdálo se, že jsi šťastnější a silnější a myslel jsem si, že mě miluješ a mohl bych ti pomoci."

Povzdechl si. "Neuvědomil jsem si, že sis místo života prostě jenom vybrala to, co jsi považovala za ušlechtilější smrt. Nemohu ti bránit v tom, co chceš. Smrt a

já spolu denně zápasíme, nikdy jsem ji nepovažoval za šlechetnou, ale možná jsem se na ni díval moc zblízka. Budeš mít, co chceš, a až zemřeš, zpěváci o tom budou nepochybně moc hezky zpívat."

"Já nechci zemřít," řekla velmi tiše.

Šla k Evanovi a vzala ho kolem ramen. "Podívej se na mě a poslouvej." Jeho modré oči se setkaly s jejími a ona v nich viděla lítost. Sama sebe nenáviděla za to, že je její příčinou.

"Lásko moje, musíš mi věřit," řekla. "Jdu do Vládcovy pevnosti, protože to je jediné, co mohu udělat. Musím se pokusit zachránit bratra a sebe a přesvědčit Vládce, že s letci si zahrávat nemůže.

Mám v plánu provokovat Vládce tak dlouho, až udělá nějakou nepředloženost - to připouštím. A je mi jasné, že je to nebezpečná hra. Věděla jsem, že můžu zemřít nebo že může zemřít jeden z mých přátel. Ale tohle není, není vypracovaný plán na moji ušlechtilou smrt.

Evan, já chci žít. A miluju tě. Prosím tě, nepochybuj o tom." Zhluboka se nadechla. "Potřebuju, abys mi věřil. Celou dobu jsem potřebovala tvou pomoc a lásku.

Vím, že mě Vládce může zabít, ale já tam musím jít, riskovat to, abych žila. Je to jediný způsob. Musím to udělat. Kvůli Collovi a Bari, kvůli Tye, kvůli letcům - a taky kvůli sobě. Protože musím vědět, docela jistě, že pořád ještě k něčemu jsem. Ze jsem kvůli něčemu zůstala naživu. Rozumíš mi?"

Evan se na ni podíval, pátral v jejím obličejí. Nakonec přikývl. "Ano. Chápu. Věřím ti." :

Maris se otočila. "S'Rello?"

V očích měla slzy, ale plaše se usmívala. "Bojím se o tebe, Maris. Ale máš pravdu. Musíš jít. A modlím se, aby se ti to povedlo, kvůli tobě samé a kvůli nám všem. Nechci, abychom vyhráli, jestli to bude za cenu tvého života."

"Ještě něco," řekl Evan.

"Ano?"

"Jdu s tebou."

Oba se oblékli do černého.

Nebyli na cestě ani deset minut, když potkali jednoho z Evanových přátel. Cestou z Thossi za nimi bez dechu pospíchala holčička, aby je varovala, že půl tuctu strážců je na cestě k nim.

Za půl hodiny se se strážci setkali. Byla to skupinka unavených lidí vyzbrojená zašpičatělými klacky a luky, všichni měli na sobě špinavé uniformy, propocené z dlouhého nuceného pochodu. Ale s Maris a Evanem jednali téměř uctivě a nezdálo se, že by byli jakkoli překvapení tím, že je potkali na cestě. "Máme vás doprovodit do Vládcovy pevnosti," řekla mladá žena, co jim velela.

"Dobře," odpověděla Maris. Nasadila ostré tempo.

Hodinu předtím, než vstoupili do Vládcova osamělého údolí, spatřila Maris konečně poprvé černé letce.

Z dálky vypadali jako mračno hmyzu, byly to černé tečky, co se ploužily po obloze, pohybovaly se se snovou pomalostí, jaké hmyz nikdy nemůže dosáhnout. Od první chvíle, kdy Maris zaregistrovala nízko na obzoru první pohyb, je bylo vidět pořád. Žádný letec nezmizel za stromem nebo skalním výstupkem dřív, dokud na jeho místo nenastoupil další. Přilétali pořád dokola, v nekonečném procesí, a Maris věděla, že vzdušná kolona se táhne celé míle za Port Thayos a že ještě pokračuje dál až k Vládcově pevnosti a k moři, než se velký kruh nad vlnami uzavře.

"Podívej," řekla Evanovi a ukazovala prstem. Podíval se, usmál se na ni a pak se chytily za ruce. Při pouhém pohledu na letce se Maris cítila lépe, ten pohled jí dodával sílu a pocit jistoty. Jak šli dál, nabývaly ty pohybující se skvrny na odpoledním nebi tvar a formu, rostly, až pak postřehla stříbrný lesk slunečního světla na jejich křídlech, jak se letci nakláněli a stáčeli, aby našli ten správný vítr.

V místech, kde se cesta z Thossi napojovala na širokou cestu z Port Thayos, jim prolétali letci přímo nad hlavou a po celý zbytek cesty šli pod nimi. Maris už zcela jasně rozpoznávala letce. Několik se jich drželo vysoko, kde byl silnější vítr, ale většina z nich klouzala skoro v úrovni vrcholů stromů a stříbro křidel a čern jejich oblečení byly zřetelně vidět. Každou chvíli doháněl a předháněl Maris a Evana i jejich eskortu další letec, takže jejich stíny po nich pravidelně přejížděly, jako když tiché příbojové vlny narážejí na pláž.

Maris si všimla, že strážci se nikdy nepodívali nahoru na letce. Zdálo se, že to procesí na nebi je rozčiluje a jsou z něj nesví, alespoň jeden z nich - mladík s obličejem bledým jako syrovátka, podobaným od neštovic - se viditelně třásl, kdykoli přes něj přelétl stín.

Když už se slunce sklánělo k západu, cesta se přehoupala přes poslední kopec k prvnímu kontrolnímu stanovišti. Jejich eskorta prošla, aniž by se zastavila. Po několika yardech začala cesta najednou prudce klesat a dostali se do bodu, kde se pod nimi jako na dlani vynořilo celé údolí.

Maris se prudce nadechla a ucítila, jak jí Evari pevně tiskne ruku.

V prokmitávajícím rudém oparu zapadajícího slunce barvy bledly a mizely a do dna údolí se chladně ukládaly stíny. Svět pod nimi jako by byl zalitý krví a pevnost působila dojmem skrčeného zmračeného stínového zvířete; byla neskutečně černá. Teplo ohňů uvnitř rozvlnilo vzduch a zdálo se, že se ten černý kámen svíjí a chvěje, takže to teď vypadalo jako zvíře, co se třese strachy.

Nad tím vším se vznášeli letci. Vyčkávali.

Údolí jich bylo plné. Maris jich napočítala deset, pak se v nich ztratila. Teplo, co naráželo na kameny, vytvářelo veliké stoupavé proudy, na kterých letci plachtili, lehce stoupali k obloze, než volně zakroužili, aby pak klesali v širokých

ladných spirálách. Pořád se pohybovali, kroužili, čekali. Tmaví draví luňáci, co netrpělivě čekají, až to stínové zvíře zdechne. Byla to smutná, tichá scéna.

"Není divu, že se tolik bojí," řekla Maris.

"Nemáme se nikde zastavovat," řekla mladá důstojnice, co jejich eskortě velela.

Maris se naposledy rozhledla a pak sestupovala do údolí, kde truchlící tiše opisovali nekonečné kruhy nad temnou pevností a Vládce Thayos čekal uvnitř ve svých studených kamenných komnatách. Báł se otevřeného nebe.

"Mám v úmyslu vás všechny tři oběsit," řekl Vládce.

Seděl na dřevěném trůně v přijímací komnatě a prsty se dotýkal těžkého bronzového nože, který měl položený přes kolena. Na sobě měl bílou hedvábnou košili; na ní se ve svitu olejových lamp jemně třpytil stříbrný řetěz, znak jeho postavení. Ale jeho obličej se k tomu oblečení vůbec nehodil; byl bledý, vyčerpaný a škulal sebou.

V místnosti stálo u stěn plno strážců, tiše a nehybně. Nebylo tam žádné okno. Možná právě proto si Vládce tuhle komnatu vybral. Venku pod rozesetými hvězdami kroužili letci.

"Coll odejde svobodný," řekla Maris, pokoušela se ovládnout napětí v hlase.

Vládce se zamračil a zašermoval nožem "Přiveďte toho zpěváka," přikázal. Velitel stráže odspěchal. "Tvůj bratr mi způsobil spoustu nepříjemností," pokračoval Vládce. "Jeho písničky jsou zrádné. Nevidím důvod, proč bych ho měl propouštět."

"Dohodli jsme se," řekla Maris rychle. "Já jsem přišla, ty musíš dát Collovi svobodu."

Vládce škulb ústy. "Neopovažuj se mi přikazovat, co mám dělat. Jak si to vůbec představuješ, diktovat mi podmínky?"

My dva spolu nemůžeme obchodovat. Já jsem tady Vládce. Já jsem Thayos. Ty a tvůj bratr jste mými vězni."

"S'Rella mi předala tvůj slib," odpověděla Maris. "Pozná, že jsi ho porušil, a brzy se o tom dozví všichni letci a všichni Vládci Windhaven. Tvůj slib bude zcela bezcenný. Jak potom budeš vládnout nebo obchodovat?"

Oči se mu zúžily. "Možná." Usmál se. "Stejně jsem nesliboval, že ho propustím celého. To jsem tedy zvědavý, jak bude tvůj bratr zpívat píseň o Tye, až mu nechám vyříznout jazyk a useknout prsty na pravé ruce!"

Maris se zmocnila náhlá závrať, jako by stála na pokraji obrovské propasti bez křídel a jako by do ní měla spadnout. Pak ucítila, jak ji Evan zase vzal za ruku a když se jeho prsty vklínily mezi její, tak našla tu hrozbu, co potřebovala.

"To se neopovážíš," řekla. "I tvoji strážci mohou odmítnout vykonat takové zvěrstvo a letci roznesou zprávu o tvém zločinu tak daleko, kam je vítr donese. Všechny ty tvoje nože tě na dlouho neochrání."

"Mám v úmyslu tvého bratra propustit," řekl Vládce hlasitě, "ne proto, že bych se bál jeho kamarádů nebo tvých prázdných hrozeb, ale proto, že jsem milosrdný. Ale ani on ani žádný jiný zpěvák už na mém ostrově nikdy nebude zpívat píseň o Tye. Vyhostím ho z Thayos a už se sem nikdy nesmí vrátit."

"A my?"

Vládce se usmál a přejel palcem po ostří bronzového nože. "Léčitel není nikdo. Dokonce ještě méně než nikdo. Ten může taky jít." Naklonil se na trůně a ukázal nožem na Maris. "A co tebe týká, ty letče bez křídel, tak svoje milosrdenství uplatním dokonce i na tobě. Ty budeš taky volná."

"Něco za to chceš," řekla Maris s jistotou.

"Chci, aby ti černí letci zmizeli z mé oblohy," řekl Vládce.

"Ne," odpověděla mu Maris.

"NE?" Zařval a jeho ruka zabodla nůž do opěrky trůnu. "Kde si myslíš, že jsi? Už mám dost té tvé arogance. Jak se opovažuješ odmítnout! Oběsím vás s prvním úsvitem, jestli budu chtít."

"Nepovíš nás," řekla Maris.

Ústa se mu rozklepala. "Co?" řekl. "Tak teda pokračuj. Jen povídej, co udělám a co neudělám. Už se třesu, abych to slyšel." Jen stěží potlačoval vztek.

"Možná bys nás chtěl oběsit, ale neodvážíš se to udělat. Protože strašně chceš, abychom tě zbavili těch černých letců."

"Odvážil jsem se oběsit jednoho letce," řekl. "Můžu oběsit i další. Z těch tvých černých letců strach vůbec nemám."

"Ne? Tak proč poslední dobou vůbec nevycházíš z pevnosti? Ani na sebemenší procházku po dvoře?"

"Letci se zavázali, že nebudou u sebe mít žádné zbraně," řekl Vládce. "Jak by mi mohli ublížit? Ať si tam klidně létají navždycky."

"Po celá léta žádný letec neměl při letu u sebe nic ostrého," souhlasila s ním Maris, pečlivě volila slova. "Takový je zákon letců, tradice. Ale zákon letců byl i ten, že mají stát mimo pozemskou politiku, předat všechny vzkazy bez jakékoli postranní myšlenky o jejich významu. Přesto Tya udělala, co udělala. A tys ji za to popravil, navzdory staleté tradici, podle níž žádný Vládce nemůže soudit letce."

"Byla to zrádkyně," řekl Vládce. "Zrádci si nezaslouží jiný osud, ať mají křídla nebo ne."

Maris pokrčila rameny. "Chci jenom říct, že v dnešní složité době jsou tradice jen ubohou ochranou. Myslíš si, že jsi v bezpečí, protože letci nemají zbraně?" Ledově se na něj zadívala. "Každý letec, co k tobě přiletí, bude oblečen do černého, někteří si ponesou smutek i v srdci. Až jim budeš naslouchat, tak si nebudeš nikdy jistý. Je tohle ten pravý? Je tohle nová Tya, nová Maris, nový Val Jednokřídlý? Bude tady a teď tradice utopena v krvi?"

"To se nikdy nestane," odpověděl Vládce příliš pronikavým hlasem.

"Je to nemyslitelné," řekla Maris. "Stejně nemyslitelné jako to, co jsi provedl Tye. Oběs mě a tím to jenom uspíšíš."

"Já budu věšet, koho chci. Moji strážci mě ochrání."

"Dokážou zastavit šíp, co letí shora? Zabedníš si všechna okna? Nebudeš přijímat letce?"

"Ty mi vyhrožuješ!" řekl Vládce najednou zuřivě.

"Já tě varuju," řekla Maris. "Možná se ti vůbec nic nestane, ale nikdy si nebudeš jistý. Černí letci na to dohlédnou. Až

do konce života tě budou pronásledovat, budou tě strašit jako skutečný Tyin duch. Kdykoli se podíváš na hvězdy, uvidíš křídla. Kdykoli na tebe dopadne stín, budeš mít pochybnosti. Nikdy se nebudeš moci podívat z okna nebo se projít po slunci. Letci budou nad tvou pevností kroužit navěky, jako mouchy létají kolem mršiny. Budeš se na ně dívat ze svého smrtelného lože. Tvůj vlastní dům ti bude vězením a ani v něm nikdy nebudeš mít úplnou jistotu. Letci dokáží překonat každou stěnu a když si sundají křídla, vypadají jako kdokoli jiný."

Vládce seděl úplně tiše, když Maris mluvila, a ona se na něj pozorně dívala, doufala, že ho postrkuje tím správným směrem. V nateklých očích mu číhala divokost, nepředvídatelnost, která ji děsila. Její hlas byl klidný, ale z obočí jí stékaly kapky potu a ruce měla vlhké a lepkavé.

Vládcovy oči tékaly sem a tam, jako by se chtěly vyhnout přízraku černých letců, až se pak zastavily na jednom ze strážců.

"Přiveď mi mého letce!" vyštěkl. "Okamžitě, okamžitě!" :

Ten muž určitě čekal hned za dveřmi, ihned vešel. Maris ho poznala. Hubený, s pleší, schýlená ramena -letec, kterého vlastně nikdy doopravdy neznala.

"Sahne," řekla nahlas, když si vzpomněla na jeho jméno.

Neopětoval její pozdrav. "Můj Vládce," řekl uctivě mečivým hlasem.

"Ona mi vyhrožuje," řekl Vládce rozčileně. "Černí letci, říká. Prý mě uhoní k smrti."

"Lže," řekl Sahn rychle a Maris si vzpomněla, kdo to je. Sahn z Thayos, roditel letec, konzervativec. Sahn, který před dvěma lety prohrál svoje křídla v soutěži s jednokřídlou začátečnicí. Teď je získal zpátky, za cenu její smrti, "černí letci nepředstavují žádnou hrozbu. Nejsou nic, nic."

"Říká, že nikdy neodejdou," pokračoval Vládce.

"To není pravda," odpověděl Sahn slabým milým hlasem. "Nemáš se čeho bát. Zanedlouho odletí. Mají své povinnosti, své Vládce, životy, rodiny, musí létat se vzkazy. Nemůžou tady zůstat donekonečna."

"Na jejich místo přijdou další," řekla Maris. "Na Windhaven je spousta letců. Nikdy se neznavíte stínů jejich křídel."

"Nevšímej si jí, pane," řekl Sahn. "Letci nejsou na její straně. Jen pár jednokřídlých. Póvl na obloze. Když odejdou, nikdo na jejich místo nenastoupí. Chce to jen počkat, můj Vládce." Něco v tónu jeho slov ji šokovalo a dělalo se jí špatně. Najednou pochopila, co to je. Sahn mluvil jako podřízený k nadřízenému, ne jako rovný s rovným. Báł se Vládce a byl mu zavázán za svá křídla a v jeho hlase bylo jasně slyšet, že si toho je vědom. Poprvé se letec stal otrokem svého Vládce skrz naskrz.

Vládce se na ni znovu podíval ledovým očima. "Jak jsem předpokládal," řekl. "Týa mi lhala a já ji nachytal. Val Jednokřídlý se pokusil mě vyděsit pustými hrozbami. A teď ty. Všichni jste lháři, ale já jsem chytřejší, než si myslíte. Tvoji černí letci neudělají nic, nic. Všichni jste jednokřídlí. Skuteční letci se o Tyu nestarají. Jednání Rady to dokázalo."

"Ano," souhlasil Sahn, pokyvoval hlavou.

Na chvíli se Maris zmocnil vztek. Měla chuť vrhnout se na toho prodejného letce, vzít ho a třást s ním tak dlouho, až mu ublíží. Ale Evan jí silně stiskl ruku a když se na něj podívala, jemně zavrtěl hlavou.

"Sahne," řekla jemně.

Váhavě se na ni podíval, jejich oči se setkaly. Viděla, že se třese. Možná hanbou nad tím, čím se stal. Jak se na něj Maris dívala, měla pocit, že v něm vidí kousek z každého letců co kdy znala. Čeho jsme schopni jen proto, abychom létali, pomyslela si.

"Sahne," řekla. "Jem se připojil k černým letcům. On jednokřídlý není."

"To sice není," připustil Sahn, "ale znal Tyu dobře."

"Jestli radíš svému Vládci, vysvětli mu, kdo je Dorrel z Laus."

Sahn zaváhal.

"Kdo?" vyštěkl Vládce, očima přejížděl z Maris na Sahna. "No?"

"Dorrel z Laus," řekl Sahn váhavě „Je letee ze Západního souostroví, můj Vládce. Pochází z velmi staré rodiny letců. Létá moc dobře. Jsme asi tak stejně staří."

"A co je s ním? Co je mi do toho?" Vládce byl netrpělivý.

"Sahne," řekla Maris, "co si myslíš, že by se stalo, kdyby se Dorrel připojil k černým letcům?"

"Ne," řekl Sahn rychle. "On není jednokřídlý. Nepřidá se k nim."

"A kdyby ano?"

"Je velmi populární. Je to osobnost. Znamená to, že by se přidali i další." Bylo jasné, že se Sahnovi nelíbí, co říká.

"Dorrel z Laus přivede stovku letců ze Západního souostroví, aby se připojili ke kruhu," řekla Maris ostře. Byla to nadsázka, ale oni o tom nemohli vědět nic.

Vládcova ústa sebou zaškubala. "Je to pravda?" naléhal na svého letce.

Sahn si nervózně odkašlal.

"Dorrel, já - no, to je těžko říct, pane. Má velký vliv, ale, ale..."

"Mlč," řekl Vládce, "nebo si pro tvoje křídla najdu někoho jiného."

"Neposlouchej ho," řekla Maris ostře. "Sahne, Vládce nemá žádné právo udělovat nebo odebírat křídla. Letci se sjednotili, aby tuhle pravdu dokázali."

"Týa zemřela s těmhle křídly," řekl Sahn. "On je dal mně."

"Tahle křídla jsou tvoje, nikdo tě neobviňuje," řekla Maris. "ale tvůj Vládce neměl dělat to, co udělal. Jestli ti to není jedno, jestli souhlasíš s tím, že nebylo dobře, že Týa zahynula, připoj se k nám. Máš něco černého na sebe?"

"Černého? Já - no, ano, mám."

"Zbláznil ses?" řekl Vládce. Ukázal na Sahna svým nožem. "Zavřete toho blázna."

Dva strážci váhavě postoupili o kousek dopředu.

"Nechtě mě na pokoji!" řekl Sahn nahlas. "Jsem letec, vy hlupáci!"

A oni se zastavili, ohlíželi se po Vládci.

Znovu ukázal, ústa mu škubala. Vypadalo to, že má potíže najít slova.

"Vy - vy zatkněte Sahn a -"

Nikdy tu větu nedokončil. Dveře do místnosti se rozletěly a dva strážci vtáhli dovnitř Colla. Postrkovali ho k Vládci.

Upadl na ruce a na kolena, potom nejistě vstal. Na pravé straně obličeje měl velkou temně rudou modřinu a podlitiny kolem očí byly černé jako jeho šaty.

"Colle!" vykřikla zděšeně Maris.

Collovi se podařilo vyloudit slabý úsměv. "Je to moje chyba, velká sestro. Ale jsem v pořádku." Evan šel k němu a prohlédl mu obličej.

"To jsem nenařídil," řekl Vládce.

"Říkal jsi, že nemá zpívat," odpověděl strážce. "On zpíval pořád, nechtěl přestat."

"Je v pořádku," řekl Evan. "Ta modřina se zahojí."

Maris si oddechla úlevou. Bez ohledu na celý ten hovor o smrti ji pohled na Collův obličej šokoval. "Už toho mám dost," řekla Vládci. "Poslouchej, jestli tě zajímají moje požadavky."

"Požadavky?" V jeho hlase zněla nedůvěra. "Jsem Vládce Thayos a ty nejsi nic, vůbec nikdo. Ty si nemůžeš klást žádné požadavky."

"Můžu a budu si je klást. Uděláš dobře, když je vyslechněš. Jestli ne, pak nebudeš trpět jen ty sám. Myslím, že si neuvědomuješ, do jaké pozice jsi se dostal ty a Thayos. Po celém tvém ostrově lidé zpívají Collovu píseň a zpěváci putují z ostrova na ostrov, zpívají ji všude. Brzy se všichni dozví, jak jsi zabil Tyu."

"Byla to lhářka, zrádkyně."

"Ltec není poddaný a nemůže být zrádce," řekla Maris, "a ona lhala, aby zabránila nesmyslné válce. Navždycky to bude rozporuplná osobnost. Ale byl bys blázen, kdybys nedocenil vliv zpěváků. Stává se z tebe nenáviděný člověk."

"Bud zticha," řekl Vládce.

"Tvůj lid tě nikdy nemiloval," pokračovala Maris. "Taky se bojí. Děsí ho černí letci, zpěváci jsou věznění, letci věšeni, obchod byl přerušen, válka, kterou jsi začal, zakysla, dokonce i tvoji strážní dezertují. A příčinou toho všeho jsi ty sám. Dříve nebo později se tě budou chtít zbavit. Už teď ví, že jinak černí letci nezmizí."

Všude se o tom mluví," pokračovala Maris. "Thayos je prokletý, Thayos je nešťastný, Tya straší v pevnosti, Vládce je blázen. Všichni se ti budou vyhýbat jako prvnímu bláznivému Vládci, jako Kennhutovi. A lidé to vydrží jen po krátkou dobu. Znají řešení. Povstanou proti tobě. Zpěváci zažehnou jiskru. Černí letci rozmýchlají plameny. Zničí tě."

Vládce se usmál zlomyslným, vyděšeným úsměvem. "Ne," řekl. "Já vás všechny zabiju a udělám tomu všemu konec." Oplatila mu úsměv. "Evan je léčitel, který svůj život zasvětil Thayos a stovky lidí mu vděčí za život. Coll je jedním z největších zpěváků Windhaven, znají ho a milují na stovkách ostrovů. A já jsem Maris z Lesser Amberly, dívka z písní, ta, co změnila svět. Pro lidi, co mě nikdy ani neviděli, jsem hrdinka. Ty nás tři zabiješ? Prosím, černí letci se na to budou dívat a roznesou tu zprávu, zpěváci složí písně. Jak dlouho pak asi budeš vládnout, co myslíš? Další Rada letců už nebude rozdělená - Thayos bude jako Kennhut, mrtvá země."

"Lhářko," řekl Vládce. Prsty se dotýkal nože.

"Nechceme tvým lidem ubližovat," řekla Maris. "Tya je mrtvá a nic ji nevzkřísí. Ale ty buď přistoupíš na moje podmínky, nebo se ti stane to všechno, o čem jsem mluvila. Za prvé: předáš tělo Tyi, aby mohla být odnesena na křídlech nad moře a shozena z výšky, jak se vždycky letci pohřbívají. Za druhé: uzavřeš mír, jak si přála. Zřekneš se všech svých požadavků na důl, kvůli kterému jsi začal válčit s Thrane. Za třetí: každý rok vyšleš jedno chudé dítě na akademii Airhome, aby se učilo létat. Myslím, že by to takhle Tya chtěla. A nakonec, nakonec-" Maris najednou přestala mluvit, když pochopila bouřku v jeho očích a pak vyhrkla ledabyle - "vzdáš se svého úřadu a i s rodinou odejdeš z Thayos na nějaký ostrov, kde tě nikdo nezná a kde budeš moci v klidu dožít."

Vládce přeježděl palcem po ostří nože. Řízl se, ale zdálo se, že to vůbec nevnímá. Kapička krve ulpěla na jeho bílé jemné hedvábné košili. Ústa sebou zaškubala. V náhlém tichu, které po její řeči nastalo, bylo Maris mdlo a cítila se unavená. Udělala, co mohla. Řekla všechno, co mohla říct. Čekala.

Evan ji vzal kolem ramen a koutkem oka uviděla Collovy rozbité rty, jak se zkroutily do slabého úsměvu a najednou se cítila zase skoro v pořádku. Ať se stalo cokoli, udělala Maris vše, co bylo v jejích silách. Bylo jí, jako by se vrátila z dlouhého letu. Údy ji bolely a třásl se a byla celá zpcená a zmrzlá až na kost, ale vzpomněla si na oblohu a pohyb křídel a to jí stačilo. Byla spokojená.

"Podmínky," řekl Vládce jedovatě. Vstal z trůnu, v ruce držel nůž zamazaný od krve.

"Já ti dám podmínky," řekl. Namířil nožem na Evana. "Chopte se toho staříka a usekněte mu ruce," přikázal. "Potom ho vyhodte a nechte ho, ať se sám vyléčí. To bude, panečku, podívaná." Smál se a rukou pohyboval do stran a mířil nožem na Colla. "Zpěvákovi utneme jednu ruku a vyřízneme jazyk." Nůž se zase otočil. "A co se tebe týče," řekl, když čepel namířila na Maris, "protože se ti moc líbí černá barva, tak já ti ji poskytnu. Zavřu tě do cely bez oken a bez světla, kde je ve dne i v noci tma, a zůstaneš tam tak dlouho, dokud nezapomeneš, jak vypadalo sluneční světlo. Tak co, líbí se ti moje podmínky, letče? Co?"

Maris cítila, že má v očích slzy, ale zabránila tomu, aby jí stékaly po tvářích. "Je mi líto tvého lidu," řekla jemně.

"Neudělal nic tak zlého, aby si tě zasloužil."

"Chopte se jich," řekl Vládce, "a udělejte s nimi, co jsem přikázal!"

Strážci se na sebe podívali. Jeden váhavě vykročil dopředu a zastavil se, když viděl, že je jediný.

"Na co čekáte?" řval Vládce. "Zatkněte je!"

"Pane," řekla žena v uniformě vysokého důstojníka s několika vyznamenáními, "rozmysli si to ještě, prosím. Nemůžeme zmrazit zpěváka nebo zatknout Maris z Lesser Amberly. To by byl náš konec. Letci nás všechny zničí."

Vládce na ni zíral, potom namířil nožem. "S tebou taky do vězení, zrádkyně. Budeš mít celou hned vedle ní, když se ti tak líbí." Ostatním strážcům rozkázal: "Zatkněte je."

Nikdo se nepohnul.

"Zrádci," mumlal, "jsem obklopen samými zrádci. Všichni zemřete, všichni!" Očima vyhledal Maris. "A ty, ty budeš první. Udělám to já sám."

Maris se až bolestně obávala nože v jeho rukách, tupé bronzové střenky, ostří od krve. Vedle sebe cítila Evanovo napětí. Vládce se usmíval a blížil se k nim.

"Zastavte ho," řekla ta vysoká žena, kterou chtěl uvěznit. Její hlas byl unavený, ale pevný. V okamžiku byl Vládce obklíčen. Muž statný jako medvěd ho držel za ruce a štíhlá mladá žena mu vzala ze sevřené ruky nůž tak snadno a hladce, jako by ho vytahovala z pochvy. "Je mi líto," řekla žena, která dala pokyn.

"Nechtě mě! Já jsem tady Vládce!"

"Ne," odpověděla mu, "ne. Pane, obávám se, že jsi vážně nemocen."

Ponurá stará pevnost ještě nezažila takovou slavnost. Šedé stěny byly vyzdobené barevnými fábory a lucernami a vzduch byl prostoupen vůněmi jídla a vína, dýmem z ohňů a ohňostrojí. Brány byly otevřené dokořán pro všechny. Strážci bloumali po pevnosti, ale jen málokterí měli uniformu a na zbraně se zapomělo.

Strhli šibenice, lešení proměnili v pódium pro žongléry, kouzelníky, klauny a zpěváky, kteří vystupovali pro kolemjdoucí davy lidí.

Uvnitř byly otevřené dveře a haly plné veselých lidí. Vězni z hradní kobky byli osvobozeni a dokonce i ten nejposlednější lump z uliček Port Thayos mohl na večírek přijít. Ve velké hale byly prostřeny stoly a na nich velká kola sýra, košíky s chlebem a uzené, nakládané a smažené ryby všech možných druhů. KrbyN ještě voněly, jak se v nich opékalo prase a mořská kočka a na dlažbě se leskly kaluže piva a vína.

Všude zněla hudba a smích. Byla to oslava tak bohatá a veliká, že si nikdo takovou na Thayos nepamatoval. A mezi lidmi z Thayos chodily i postavy v černém - podle obličejů to byli truchlíci letci. Tito letci, jednokřídlí i rodilí, spolu s dříve vyhoštěnými zpěváky byli čestnými hosty, všichni je oslavovali a přijíjeli jim.

Maris chodila bouřlivě veselými davy lidí, připravena se přikřčit, kdyby ji snad někdo poznal. Večírek trval hodně dlouho. Byla unavená a bylo jí taky trochu špatně ze všeho, co snědla a vypila, ze všech těch projevů úcty, které jí vnucovali její obdivovatelé. Chtěla jenom najít Evana a jít domů.

Někdo ji oslovil a Maris se zdráhavě otočila. Viděla novou Vládkyni Thayos. Měla na sobě dlouhé vyšívané šaty, které jí neslušely. Bez uniformy vypadala jako by se necítila ve své kůži.

Maris vynutila úsměv. "Ano, Vládkyně?"

Bývalá důstojnice strážce se zašklebila. "Doufám, že si na ten titul zvyknu, ale vždycky mi při jeho vyslovení v mysli vytane někdo docela jiný. Dneska jsem tě moc neviděla - měla bys na mě pár minut?"

"Ano, samozřejmě. Jak dlouho budeš chtít. Zachránila jsi mi život."

"To nebylo tak úšlechtilé. To, co jsi udělala ty, vyžadovalo mnohem víc odvahy a nedělala jsi to jenom pro sebe. O mně se teď bude povídat, že jsem si to všechno pečlivě připravila tak, abych odstranila Vládce a dostala se na jeho místo. Není to pravda, ale co je zpěvákům po pravdě?" Z hlasu jí zaznívala hořkost. Maris se na ni překvapeně podívala.

Procházely spolu místnostmi plnými hazardních hráčů, opilců a milenců, až se dostaly do prázdné místnosti, kde si spolu mohly sednout a promluvit si.

Protože Vládkyně pořád nic neříkala, začala Maris: "Bývalého Vládce jistě nikdo nepostrádá. Nemyslím že by ho lidi moc milovali."

Nová Vládkyně se zamračila. "Ne, nikdo ho nebude postrádat, stejně jako mě, až umřu. Ale po mnoho let vládl dobře, dokud se nezačal příliš bát a myslet jako blázen. Bylo mi líto, že jsem to musela udělat, ale neviděla jsem jinou možnost. Tenhle večírek je vlastně můj pokus o to, aby ta změna byla radostná, nikoli obávaná. Zadlužím se, aby můj lid pocítil obrát k lepšímu."

"Myslím, že to gesto ocení," řekla Maris. "Všichni vypadají velmi šťastně."

"Ano, teď, ale mají moc krátkou paměť." Vládkyně se v křesle trochu zavrtěla, jako kdyby chtěla tu myšlenku setřást.

Vráska mezi očima se jí prohloubila a její rysy nabyly laskavějšího výrazu. "Nechtěla jsem tě obtěžovat svými osobními obavami. Vzala jsem tě stranou, abych ti řekla, jak moc si tě na Thayos vážíme a abych ti řekla, že ctím tvé pokusy udržet mír mezi letci a lidem Thayos."

Maris by moc zajímalo, jestli se červená. "Prosím" řekla. "Neříkej to. Já ... myslela jsem na letce, ne na lidi z Thayos, abych ti řekla upřímně."

"To nevadí. Jde o to, co jsi vykonala. Riskovala jsi život."

"Dělala jsem, co jsem mohla," řekla Maris. "Ale konec konců výsledek není nijak světoborný. Příměří, dočasné příměří. Skutečný problém, konflikty mezi rodilými letci a jednokřídlymi ajnezi Vládce a letci, kteří pro ně pracují, přetrvává a vzplane znovu-" Přestala mluvit, protože si všimla, že tohle Vládkyni nezajímá a že nechce vědět, že tenhle "šťastný konec" zdaleka nebyl koncem všeho.

"Letci na Thayos už nebudou mít žádné potíže," řekla Vládkyně. Maris si uvědomila, že ta žena má užitečnou schopnost vyslovit obyčejnou větu tak, že

zněla jako vyhlášení zákona. "My si letců vážíme - a stejně tak i zpěváků."

"To je moudré," řekla Maris. Usmála se. "Nikdy není na škodu mít zpěváky na své straně."

Vládkyně pokračovala, jako by ji Maris vůbec nepřerušila. "A ty, Maris, budeš na Thayos vždycky vítaná, jestli se někdy rozhodneš přijet nás navštívit."

"Navštívit?" Maris se zamračila, byla zmatená.

"Chápu, když nelátáš, mohla by cesta po moři být..."

"O čem to mluvíš?"

Vládkyně vypadala, jako by jí vadilo, že jí pořád skáče do řeči. "Vím, že záhy odjedeš z Thayos na Seatooth, aby ses zabydlela na akademii Woodwings."

"Kdo to říkal?"

"Zpěvák, myslím, že Coll. Bylo to tajemství?"

"Ani tajemství ani pravda." Maris si povzddechla. "Nabídli mi práci ve Woodwings, ale já ji nepřijala."

"Jestli zůstaneš na Thayos, budeme samozřejmě moc rádi a tahle ... moje ... pevnost ti bude vždy k dispozici."

Vládkyně vstala, zcela očividně uzavřela svoje formální uznání a Maris se taky zvedla a pak si ještě chvíli povídaly o bezvýznamných věcech. Maris se nedokázala soustředit. V myšlenkách měla zase zmatek, musela zase myslet na to, co považovala za vyřešenou záležitost. Myslel si Coll, že se něco může uskutečnit, když o tom bude mluvit jako o faktu?

Bude si s ním muset pohovořit.

Ale když ho za několik minut našla na dvoře u vrat, nebyl sám. Byla s ním Bari a S'Rella - a S'Rella měla na sobě křídla.

Maris k nim spěchala. "S'Rello - snad neodlétáš?"

S'Rella vzala její ruce do svých. "Musím. Vládkyně chce poslat vzkaz na Deeth. Nabídla jsem se, že ho předám - pospíchám domů a tak jako tak bych musela za den, za dva odletět. Nemělo by smysl, aby Jem nebo Sahn letěli takovou dálku, když to můžu stejně dobře vyřídit i já. Zrovna jsem poslala Evana, aby tě našel a vyřídil ti, že odlétám. Ale nemusí to být žádné smutné loučení, víš - uvidíme se brzy ve Woodwings."

Maris se podívala na Colla, ale ten na to vůbec nereagoval. Řekla S'Relle: "Už jednou jsem ti říkala, že svůj život dožiju na Thayos."

S'Rella vypadala zmateně. "Ale určitě jsi změnila stanovisko. Po tom všem, co se stalo. A víš, že tě ve Woodwings pořád chtějí - teď ještě víc než kdy jindy. Stala jsi se pro všechny hrdinou!"

Maris se zachmuřila: "Chtěla bych, aby toho všichni nechali! Ať už to neřikají! Proč bych měla být hrdina? Co jsem vykonala? Prostě jsem jenom na chvíli vyspravila pár věcí. Nic se nedalo do pořádku. Aspoň ty, S'Rello, by sis to měla uvědomit!"

S'Rella netrpělivě zavrtěla hlavou. "Neodbočuj. A co ta tvoje krásná řeč o potřebě smyslu života - jak se teď můžeš otočit zády k práci, kterou jsi chtěla udělat? Připustila jsi, že jako léčitel nejsi k ničemu - co budeš na Thayos dělat? Co si se svým životem počneš?"

Maris si sama tuhle otázku kladla a v noci ležela v posteli a hádala se sama se sebou. Teď řekla tiše: "Najdu si něco, co bych tu mohla dělat. Možná pro mě Vládkyně něco bude mít."

"Ale to je přece plýtvání! Maris, jsi potřebná ve Woodwings. Patříš tam. I bez křídel jsi letec - vždycky jsi byla letcem a zůstaneš letcem napořád. Já myslela, že už ti to došlo!"

S'Rella měla v očích slzy. Maris se zlobila a připadala si v pasti - nechtěla se takhle dohadovat. Pokusila se říci co nejklidněji: "Já patřím k Evanovi. Nemůžu ho opustit."

"A to se říká, že kdo tajně naslouchá, nikdy nic dobrého o sobě neuslyší."

Maris se otočila a uviděla Evana, v očích měl tolik něhy, že zapomněla na svoje úporné pochybnosti. Rozhodla se správně. Nemohla by ho opustit.

"Ale nikdo po tobě nechce, abys odjela hned, víš," řekl. "Právě jsem mluvil s jedním mladým léčitelem, co by se moc rád nastěhoval do mého domu a převzal moje pacienty. Za týden bych mohl být připraven."

Maris na něj zírala. "Odejít? Odejít z tvého domu? Ale proč?"

Usmál se. "Abych jel s jebou na Seatooth. Asi to nebude moc příjemná cesta, ale aspoň se budeme navzájem utěšovat, až nám bude špatně."

"Ale ... já tomu nerozumím. Evane, to přece nemůžeš myslet doopravdy - tohle je tvůj domov!"

"Chci jít s tebou, ať půjdeš kamkoli," řekl. "Nemohu od tebe chtít, abys zůstala na Thayos jenom proto, abych tě měl u sebe. Nemohu být tak sobecký, když vím, jak tě potřebuji ve Woodwings a že tam patříš."

"Ale jak můžeš odejít? Jak budeš žít? Nikdy jsi z Thayos neodjel."

Smál se, ale znělo to násilně. "Děláš, jako bych ti navrhoval, abychom žili na moři! Z Thayos můžu odjet jako kdokoli jiný, na lodi. Můj život ještě neskončil a dokud neskončí, tak není důvod, proč bych ho nemohl změnit. Na Seatooth starý léčitel docela určitě nějakou práci najde."

"Evane..."

Objal ji. "Já vím. Věř mi, promyslel jsem to. Snad sis nemyslela, že jsem včera v noci spal, když ty jsi sebou vrtěla a mlela se a nevěděla, co máš dělat? Řekl jsem si, že tě nemůžu nechat odejít z mého života. Aspoň jednou v životě musím být 'dost smělý a odvážit se udělat něco jinak. A jedu s tebou."

Maris už neudržela slzy, i když nedokázala přesně říct, proč vlastně brečí. Evan ji k sobě přivinul a pevně ji tiskl, dokud se neuklidnila.

Když se od sebe odtrhli, slyšela Maris Colla, jak ubezpečuje Bari, že teta je šťastná, že pláče radostí. A viděla S'Rellu, stála trochu stranou a v obličeji jí zářila radost a láska.

"Vzdávám se," řekla Maris. Hlas se jí trochu třásl. Rukama si utřela obličej. "Už nemám žádné výmluvy. Pojedu na Seatooth - pojedeme na Seatooth - hned jak se nám podaří chytit nějakou loď."

Původně šlo S'Rellu doprovodit k útesu letců jen pár přátel, ale pak se to proměnilo v procesí, oslava se z pevnosti rozšířila až sem. Maris, Evan a Coll byli populární hrdinové a všichni jim chtěli být nablízku, vidět na vlastní oči, co je tak zvláštního na letci, léčiteli a zpěvákovi, kteří sesadili tyranského Vládce, zastavili válku a skoncovali se strašidelnou hrozbou tichých černých letců. Pokud si ještě někdo odvážil myslet, že Tya jednala špatně a svůj osud si zasloužila, tak si to myslel jen tiše, pro sebe, jako nepopulární názor.

A stejně Maris věděla, že i v tomhle obdivujícím davu se skrývá zášť. Nepodařilo se jí rozptýlit ji navždycky, ani tu mezi zeměplazy a letci, ani konflikty, co rozdělovaly jednokřídle a rodilé letce. Dřív nebo později bude třeba tuhle bitvu bojovat znovu.

Cesta tunelem v hoře tentokrát nebyla osamělá. Hlasy se odrážely od kamenných stěn a tucet pochodní plápolalo a čoudilo a úplně vlhkou tmavou chodbu změnilo.

Vyšli do tmavé, větrné noci, hvězdy byly zahalené do oblaků. Maris viděla S'Rellu, jak stojí u okraje útesu letců, mluví s dalším letcem, jednokřídlem, co byl ještě oblečený do černého. Jak Maris uviděla S'Rellu stát na tom příliš známém útesu, sevřel se jí žaludek a dostala závrať. Kdyby ji Evan nezachytil, upadla by.

Věděla, že nechce vidět S'Rellu, jak skáče z útesu, ze kterého spadla, ne jednou, ale dvakrát. Najednou dostala strach. Několik mladíků se vrhlo dopředu, hlasitě soupeřili o privilegium pomoci S'Relle s přípravou na let. S'Rella se napůl otočila, hledala Maris a jejich oči se setkaly. Maris se zhluboka nadechla, narovнала se a snažila se zbavit strachu, pustila Evanovu ruku a vykročila dopředu.

"Já jí pomůžu," řekla.

Tak dobře to znala! Struktura kovové látky, váha křídel v rukách, pevné klapnutí rozpínek, když zapadnou na své místo. A i když nemohla už mít svoje křídla, pořád ještě rukama ráda dělala úkony, které tak dobře znala a těšilo ji, i když s trochou smutku, připravovat S'Rellu k letu.

Když byla křídla úplně roztažená, poslední rozpin-ky zapadly na místo, ucítila Maris zase ten strach. Byl to nesmysl, to věděla, a nemohla S'Relle nic říct, ale cítila, že kdyby S'Rella vykročila z toho nebezpečného útesu, mohla by spadnout - přesně jako Maris.

Nakonec se Maris podařilo přinutit se k přání: "Dobře doleť." Její hlas zněl velmi tiše.

S'Rella se na ní pátravě podívala. "Ale, Maris," řekla. "Nemusíš litovat - zvolila sis dobře. Brzy se uvidíme." Potom se naklonila a políbila přítelkyni.

"Dobře doleť," řekla S'Rella jako letec letci a potom se otočila k okraji útesu, k moři a otevřené obloze a skočila do větru.

Přihlížející tleskali, a jak S'Rella našla stoupavý proud vzduchu a zakroužila nad útesem, křídla se zatřpytila. Potom vystoupala výš a zamířila nad moře, skoro v okamžiku zmizela, jako by splynula s noční oblohou.

Maris se pořád upřeně dívala na oblohu, ještě dlouho potom, co S'Rella zmizela. Srdce jí bušilo, ale byl v něm kus pevného přesvědčení stejně jako bolesti a dokonce i malá jiskřička dávné radosti. Přežije. Dokonce i bez křídel je pořád letec.

EPILOG

Stará žena se vzbudila, když se dveře místnosti prosycené pachem nemoci otevřely. Byly tu cítit i jiné pachy: slaná voda, kouř, mořské bahno, úporná vůně vychladlého kořeněného čaje, který měla u postele. Ale nad tím se vznášel zápach nemoci, který přebíjel a zahlcoval všechno. Místnost tak byla dusná a jakoby těsná.

Žena ve dveřích držela kouřící louč. Stará žena viděla světlo, pohybující se žlutavou skvrnu, a rozeznala postavu, která ho držela, a další postavu vedle ní, i když nerozeznala obličej. Zrak už neměla takový jako kdysi. V hlavě jí strašně hučelo, jako vždycky, když se probudila. Jako už roky. Zdvihla k čelu slabou, modrými žilkami protkanou ruku, a mhouřila oči. "Kdo je to?" zeptala se.

"Odera," řekla žena s pochodní, hlasem, který ta stará žena poznávala jako hlas léčitelky. "Přivedla jsem ti toho, koho jsi chtěla. Máš dost síly, abys ho viděla?"

"Ano," řekla stará žena. "Ano." Urputně se snažila posadit se v posteli. "Pojď blíž," řekla. "Chci tě vidět."

"Mám tady zůstat?" zeptala se Odera nejistě. "Potřebuješ mě?"

"Ne," řekla stará žena. "Ne, už nepotřebuji! Léčit. Chci jenom jeho."

Odera přikývla - stará žena rozeznala to gesto, i když místo jejího obličej viděla jen skvrnu - louči opatrně zapálila olejové lampy a když odešla, zavřela za sebou dveře.

Ten druhý návštěvník si přes celý pokoj přenesl dřevěnou židli s rovným opěradlem a sedl si hodně blízko k posteli, takže ho viděla docela dobře. Byl mladý.

Vlastně ještě chlapec, nebylo mu ani dvacet, nerostly mu vousy, jen pár bledých chomáček světlých chloupků naznačovalo slabý knírek nad horním rtem. Vlasy

měl světlé a hodně kudrnaté, obočí skoro neznatelné. Ale měl nástroj - byl to druh primitivní kytary hranatého tvaru se čtyřmi strunami - začal ji ladit, hned jak se posadil.

"Chceš, abych ti něco zahrál?" zeptal se.

"Něco zvláštního?" Měl příjemný hlas, rytmický, se slabým akcentem.

"Bydlíš daleko odtud," řekla stará žena.

Usmál se. "Jak jsi to poznala?"

"Podle hlasu. Už celé roky jsem takový hlas neslyšela. Ty jsi z Outer Islands, vid'?"

"Ano," řekl. "Můj domov je na zapadlém místě až na kraji světa. Asi jsi o něm ani nikdy neslyšela. Jmenuje se Stormhammer-the-Outermost."

"Aha, to si moc dobře pamatuju. Věž Eastwatch a trosky té předchozí. Takový hořký nápoj, co lidé vaří z kořínků. Tvůj Vládce trval na tom, abych se napila a smál se mi, jak jsem se tvářila, když jsem polkla. Byl to zakrslík. Nikdy jsem neviděla člověka osklivějšího ani chytřejšího."

Zpěvák se na ni krátce zadíval. "Ten je mrtev asi tak třicet let, ale máš pravdu, slyšel jsem něco takového. Takže tys tam byla?"

"Třikrát nebo čtyřikrát," řekla a vychutnávala si jeho reakci. "Je to už hodně dávno, ještě než ses narodil. Bývala jsem letec."

"Aha, no jasně. To mě mělo napadnout. Seatooth je plný letců, že jo?"

"Ne tak docela," odpověděla. "Je tu akademie Woodwings a jsou tu většinou jenom snílci, kteří teprve budou soutěžit o svá křídla, nebo učitelé, kteří už křídla dávno odložili. Jako já. Byla jsem učitelka, než jsem onemocněla. Ted' tady ležím a vzpomínám, většinou."

Zpěvák se dotkl strun, vyloudil z nástroje jasný hlasitý tón, co rychle utichl. "Co bys chtěla slyšet?" zeptal se jí.

"Znám novou písničku, je o vásni ve Stbrm-town." Oblíče se mu zachmuřil. "Ale je trochu košila-tá. Třeba by se ti nelíbila."

Stará žena se zasmála. "Ale líbila, líbila. Možná bys byl překvapen, co všechno si pamatuju. Ale i tak, nezavolala jsem si tě sem, abys mi zpíval."

Upřeně se na ni díval velkýma zelenýma očima. "Cože?" zeptal se zmateně. "Ale říkali mi - byl jsem v hostinci ve Stormtown, vlastně jsem sotva přijel, předevčirem lodí z Východního souostroví - a najednou přiběhl ten kluk a řekl mi, že na Seatooth potřebují zpěváka."

"A přišel jsi. Odešel jsi z hostince. Nedařilo se ti tam dobře?"

"Docela jo," řekl. "Nikdy předtím jsem na Shotans nebyl a konec konců zákazníci nebyli hlší ani nuzáci. Ale-"

Najednou zmlkl, v obličeji výraz paniky.

"Ale stejně jsi přišel," řekla stará žena, "protože ti řekli, že jedna umírající žena chce zpěváka."

Neřekl nic.

"Neměj pocit viny," řekla. "Neodhalil jsi mi žádné tajemství, já vím, že umírám. Odera a já spolu mluvíme otevřeně. Asi bych už zemřela před několika lety. Pořád mě bolí hlava a bojím se, že pomalu ztrácím zrak a mám pocit, že už jsem přežila půl světa. Abys mi nerozuměl špatně. Nechci umřít. Ale zase nijak zvlášť se mi nechce žít takhle. Nemám ráda bolest ani vlastní bezmocnost. Smrt mě děsí, ale aspoň mě vysvobodí ze zápachu téhle místnosti."

Všimla si výrazu v jeho obličeji a jemně se usmála. "Nemusíš předstírat, že to necítíš. Já vím, že tady ten zápach je.

Zápach nemoci." Povzddechla si. "Mám raději čisté vůně. Koření a slanou vodu, dokonce i pot. Vitr. Bouřku. Pořád si pamatuju na tu vůni, co zůstává ve vzduchu těsně po blesku."

"Mohl bych ti zazpívat písničky," řekl mladík opatrně. "Veselé písničky, co ti zlepší náladu. Legrační písničky - nebo i smutné, jaké budeš chtít. Možná ti trochu pomůžou zahnat bolest."

"Kivas tlumí bolest," odpověděla stará žena. "Odera ho vaří silný a někdy tam přidá snítku sladké písne nebo jiné byliny. Dává mi tesis, abych spala. Na bolesti tvoje písničky nepotřebuju."

"Já vím, že jsem mladý," řekl zpěvák, "ale zpívat umíní. Dovol, abych ti to dokázal."

"Ne." Usmála se. "Jsem si jistá, že dobře zpíváš, opravdu. I když já bych určitě nedovedla ocenit tvůj talent. Možná mi už odchází i sluch, možná je to jenom stářím, ale v posledních deseti letech mi žádný zpěvák, kterého jsem slyšela, nepřipadal tak dobrý jako ti, cosi je pamatuju z doby před mnoha lety. Poslouchala jsem ty nejlepší. Slyšela jsem S'Lassu a T'rhenniana, jak spolu zpívali duety, už je to strašně dávno, na Veleth. Bavil mně Jared z Geer a bezdomovec Gerri Jednooký a Coll. Kdysi jsem taky znala zpěváka Hallanda, ten mi zpíval písničky mnohem košilatější než ta, kterou jsi mi chtěl zazpívat, to se s tebou vsadím. Když jsem byla mladá, slyšela jsem dokonce zpívat i Barrioná, ne jenom jednou, ale mockrát."

"Jsem stejně dobrý jako kterýkoli z nich," řekl zpěvák tvrdohlavě.

Stará žena si povzddechla.

"Netrucuj," řekla mu ostře. "Určitě zpíváš krásně, ale nikdo tak starý jako já to nikdy nepřipustí."

Nervózně přejížděl struny na nástroji. "Jestli nechceš zazpívat písničku u smrtelného lože," řekl, "tak proč sis poslala do Stormtown pro zpěváka?"

"Já chci zazpívat tobě," odpověděla mu. "Nebude to moc bolet, i když neumím hrát ani pořádně zazpívat melodii. Většinou ti budu recitovat."

Zpěvák odložil nástroj, a složil ruce, připraven poslouchat. "To je divné přání," řekl, "ale než jsem se stal zpěvákem, byl jsem posluchač. Mimochodem, jmenuji se Daren."

"Dobře. Těší mě, že tě poznávám, Darene. Škoda, žeš mě neznal, když jsem byla silnější. Ted' bedlivě poslouvej. Chci, aby ses naučil slova a abys tuhle píseň zpíval, až umřu, pokud si budeš myslet, že za to stojí. A to si myslet budeš."

"Já už znám strašnou spoustu písniček," řekl.

"Ale tuhle ne."

"Složila jsi ji sama?"

"Ne, ne. Byl to pro mě takový dárek na rozloučenou. Bratr mi ji zpíval, když umíral, a přinutil mě, abych se přesně naučila slova. V tu dobu už měl veliké bolesti, smrt k němu nebyla laskavá, ale nemohl vydechnout naposledy, dokud se nepřesvědčil, že jsem si všechna slova vryla do paměti. Tak jsem se je rychle naučila, celou dobu jsem při tom plakala, pak zemřel. Bylo to v jednom městě na Little Shotan, ani ne před deseti lety. Takže podle toho vidíš, co ta píseň

pro mě znamená. A teď, jestli můžeš, poslouchej."

Začala zpívat.

Hlas měla starý a unavený, bolestně slabý, a její pokus zpívat ji hodně vyčerpával, takže chvílemi kašlala a sípala.

Věděla, že nemá smysl pro tóniny a nedokázala ani udržet melodii, jako když byla mladá. Ale slova znala, znala. Smutná slova zpívaná na jednoduchou, jemnou, melancholickou melodii.

Byla to píseň o smrti velmi známé letkyně. Když zestárla - zpívalo se v písni - a její dny se krátily, našla pár křídel, vzala si je, tak jako kdysi za mlada. Nasadila si je a běžela a všichni její přátelé běželi za ní, křičeli na ní, aby se zastavila, aby se vrátila, protože byla příliš stará a slabá a celá léta už nělétala, a mysl

měla tak pustou, že si ani nepamatovala, jak se křídla roztahují. Ale neposlechla. Než ji mohli chytit, dostala se k útesu a skočila z okraje, padala. Její přátelé

křičeli a zakrývali si oči, nechtěli vidět, jak se zabije. Ale v poslední chvíli se křídla najednou otevřela, vymrštila se a napjala a zatřpytila se jí na ramenou

stříbrem. Vitr ji uchopil a zdvihl a na místě, kde přátelé stáli, byl slyšet její smích. Kroužila vysoko nad nimi, vlasy jí vlály ve větru, její křídla byla jasná jako

naděje a všichni poznali, že najednou je zase mladá.

Zamávala jim na rozloučenou, sklopila křídla na pozdrav a odletěla západním směrem, aby zmizela proti zapadajícímu slunci. Víc už ji nikdo nikdy nespátl.

Když stará žena píseň dozpívala, rozhostilo se ticho. Zpěvák seděl nachýlený a opíral si záda o židli, upřeně se díval do světla blikající olejové lampy, oči nepřítomné a zamyšlené.

Nakonec stará žena podrážděně zakašlala. "No?"

Usmál se a narovnal se. „Omlouvám se. Je to krásná píseň. Jen jsem myslel na to, jak by to znělo s hudebním doprovodem."

"A kdyby ten hlas zpíval, nepochybně takový, co by tolik nesípal a nebyl tak vyčerpaný." Přikývla. "No, to by znělo moc hezky. Pamatuješ si všechna slova?"

"Samozřejmě. Chceš, abych ti je přezpíval?"

"Ano. Jak jinak bych mohla vědět, jestli sis je zapamatoval správně?"

Zpěvák se usmál a vzal nástroj. "Věděl jsem, že to budeš chtít," řekl příjemně. Dotkl se strun, prsty pohyboval s klamnou pomalostí a malá místnost se naplnila melancholií. Potom jí celou písničku přezpíval svým vysokým, sladkým a zvučným hlasem.

Když dozpíval, usmíval se. "No?"

"Netvař se tak domýšlivě," řekla. "Zapamatoval sis slova dobře."

"A co můj zpěv?"

"Dobrý," připustila. "Dobrý. A taky se ještě zlepšíš,"

Byl spokojen. "Vidím, že jsi nepřeháněla - skutečně rozeznáš dobrý zpěv." Usmáli se na sebe. "To je divné, že jsem tuhle písničku nikdy neslyšel. Zpíval jsem o ní všechny ostatní písničky, ale tuhle ne. Nevěděl jsem, že Maris takhle zemřela." Upíral na ni zelené oči a světlo, které se v nich odráželo, dávalo jeho obličej melancholický, zamyšlený výraz.

"Nebud' jedovatý," řekla. "Moc dobře víš, že já jsem ona a že jsem nezemřela ani tímhle způsobem ani jinak. Zatím ne. Ale brzy, už brzy."

"Opravdu znovu ukradneš křídla a skočíš z útesu?"

Povzdechla si. "Zbytečně bych obětovala křídla. Nemyslím, že bych doopravdy dokázala předvést Ravenův pád, ve svém věku už ne. I když jsem to vždycky chtěla. Za celý svůj život jsem to viděla sotva šestkrát. Při posledním pokusu se té dívce zasekla rozpínka a ona zahynula. Já sama jsem to nikdy neudělala. Ale snila jsem o tom, Dařené, to ano. To byla jediná věc, kterou jsem chtěla udělat a kterou jsem nezvládla. To není tak špatné, myslím, za celý dlouhý život, jako byl ten můj."

"Vůbec to není špatné," řekl.

"A co se týče mé smrti," řekla, "no, podle všeho umřu tady, v téhle posteli, zanedlouho. Možná, že poprosím, aby mě vynesli ven, abych naposledy viděla západ slunce. A třeba ne. Už vidím tak špatně, že by to stejně bylo k ničemu."

Zasykla. "Stejně, až zemřu, navleče některý z letců moje tělo do postroje a bude se s ním dít, přidá ho navíc k váze svého těla a poletím nad moře a dostane se mi toho, čemu se všeobecně říká letecký pohřeb. Proč, to nevím. Mrtvola samozřejmě nelétá. Když ji odhodí, padá jako kámen a potopí se nebo ji sežerou skyllly. Postrádá to smysl, ale je to tradice." Povzdechla si. "Val Jednokřídlý měl dobrý nápad. Je pohřbený tady, na Seatooth, ve velké kamenné hrobce. Na ní stojí jeho sochá. Sám si ji navrhl. Ale já bych stejně nikdy nedokázala opomíjet tradici takovým způsobem jako on."

Přikývl. "Takže ty budeš radši, když si zapamatuji tuhle písničku, než aby věděli, jak jsi zemřela ve skutečnosti?"

Podívala se na něj s opovržením. "Myslela jsem si, že jsi zpěvák," řekla. Podívala se jinam. "Zpěvák by to měl pochopit. Ta písnička popisuje, jak skutečně umřu. Coll to věděl, když tu písničku pro mě psal."

Mladý zpěvák zaváhal. "Ale-"

Dveře místnosti se znovu otevřely a v nich stála léčitelka Odera s loučí v jedné ruce a se sklenicí ve druhé. "Dost už zpívání," řekla. "Unavíš se. Je čas, abys dostala odvar na spaní."

Stará žena přikývla. "Ano," řekla. "Hlava mě zase bolí víc. Dařené, nikdy nepadej ze skály tisíc stop vysoké. A když už, tak nepřistávej na hlavě." Vzala z Odeřiných rukou tesis a naráz ho vypila. "Strašný," řekla. "Mohla jsi to aspoň trochu osladit."

Odera vedla Dařena ke dveřím. Na půli cestě se zastavil. "Ta písnička," řekl, "budu ji zpívat. I další zpěváci. Ale nebudu ji zpívat - viš - dokud neuslyším."

Přikývla, spánek už ji olupoval o vědomí, zmocňovalo se jí pomalé ochromení z tesis. "To by bylo vhodné," řekla.

"Jak se jmenuje?" zeptal se. "Ta písnička?"

"Poslední let," řekla mu s úsměvem. Samozřejmě její poslední let a Collova poslední písnička. To se zdálo taky vhodné.

"Poslední let," opakoval. "Maris, myslím, že tomu rozumím. Ta písnička je pravda, že jo?"

"Jo," souhlasila. Ale nebyla si jistá, jestli ji slyšel. Její hlas byl slabý a Odera ho vystrkala ven a zavřela mezi nimi dveře.

Po chvíli se léčitelka vrátila, aby zhasla olejové lampy a ona pak zůstala sama v malém tmavém pokoji, který páchl nemocí, pod starým, krví nasáklým kamením akademie Woodwings.

Navzdory tesis nemohla usnout. Byla jistým způsobem vzrušená, točila se jí hlava, po dlouhé době měla pocit závratí.

Vnímala, že někde vysoko nad ní začíná bouřka a jako by slyšela, jak déšť začal bubnovat na skálu. Pevnost byla silná, silná a ona věděla, že se nezhroutí. Přesto ale nějak cítila, že dnes je ta noc, kdy definitivně, po všech těch letech, půjde za svým otcem.